

THỊNH ĐƯỜNG QUẠT KHỎI

Canh Tân

Mục lục

- Chương 1: Sinh Năm Thánh Lịch (Thượng)
- Chương 2: Sinh Năm Thánh Lịch (Hạ)
- Chương 3: Dương Nhị Lang (Thượng)
- Chương 4: Dương Nhị Lang (Hạ)
- Chương 5: Ân Mạng (Thượng)
- Chương 6: Ân Mạng (Hạ)
- Chương 7: Dương Thừa Liệt (Thượng)
- Chương 8: Dương Thừa Liệt (Hạ)
- Chương 9: Kinh Doanh Lớn (Thượng)
- Chương 10: Kinh Doanh Lớn (Hạ)
- Chương 11: Đêm Khuya Thăm Lò Di Lạc Tự (Thượng)
- Chương 12: Đêm Khuya Thăm Lò Di Lạc Tự (Hạ)
- Chương 13: Muộn Thanh Phát Đại Tài (Thượng)
- Chương 14: Muộn Thanh Phát Đại Tài (Hạ)
- Chương 15: Nhân Bi Giải Ngữ Hoa (Thượng)
- Chương 16: Nhân Bi Giải Ngữ Hoa (Hạ)
- Chương 17: Có Một Con Khi Như Thế (Thượng)
- Chương 18: Có Một Con Khi Như Thế (Hạ)
- Chương 19: Ngao Đột Quyết (Thượng)
- Chương 20: Ngao Đột Quyết (Hạ)
- Chương 20: Ngao Đột Quyết (Hạ)
- Chương 21: Sứu Nha Đầu (Thượng)
- Chương 22: Sứu Nha Đầu (Hạ)
- Chương 23: Dương Mạt Ly (Thượng)
- Chương 24: Dương Mạt Ly (Hạ)
- Chương 25: Người Tên Là Bồ Đề Tổ Sư (Thượng)
- Chương 26: Người Tên Là Bồ Đề Tổ Sư (Hạ)
- Chương 27: Ta Muốn Nấu Rượu (Thượng)
- Chương 28: Ta Muốn Nấu Rượu (Hạ)
- Chương 29: Một Nhà Lão Dương (Thượng)
- Chương 30: Một Nhà Lão Dương (Hạ)
- Chương 31: Huyện Lệnh Này Không Đơn Giản (Thượng)
- Chương 32: Huyện Lệnh Này Không Đơn Giản (Hạ)
- Chương 33: Nhà Trọ Hồng Phúc (Thượng)
- Chương 34: Nhà Trọ Hồng Phúc (Hạ)
- Chương 35: Đối Chọi Gay Gắt (Thượng)
- Chương 36: Đối Chọi Gay Gắt (Hạ)
- Chương 37: Rượu Hoàn Thành (Thượng)

Chương 38: Rượu Hoàn Thành (Hạ)
Chương 39: Thanh Bình Điều (Thượng)
Chương 40: Thanh Bình Điều (Hạ)
Chương 41: Bí Mật Trong Chiếc Chùy Giặt Quần Áo (Thượng)
Chương 42: Bí Mật Trong Chiếc Chùy Giặt Quần Áo (Hạ)
Chương 43: Nhị Công Tử (Thượng)
Chương 44: Nhị Công Tử (Hạ)
Chương 45: Còn Thờ Ở Lạnh Nhạt (Thượng)
Chương 46: Còn Thờ Ở Lạnh Nhạt (Hạ)
Chương 47: Khúc Nữ Nhi (Thượng)
Chương 48: Khúc Nữ Nhi (Hạ)
Chương 49: Lữ Vĩnh Thành (Thượng)
Chương 50: Lữ Vĩnh Thành (Hạ)
Chương 51: La Hán Trường Mi (Thượng)
Chương 52: La Hán Trường Mi (Hạ)
Chương 53: Nhìn Lầm Rời (Thượng)
Chương 54: Nhìn Lầm Rời (Hạ)
Chương 55: Chuyện Xưa (Thượng)
Chương 56: Chuyện Xưa (Hạ)
Chương 57: Xin Chào Đại Thúc (Thượng)
Chương 58: Xin Chào Đại Thúc (Hạ)
Chương 59: Con Người Sống Trên Đời, Tất Cả Phải Nhìn Vào Hành Động! (Thượng)
Chương 60: Con Người Sống Trên Đời, Tất Cả Phải Nhìn Vào Hành Động! (Hạ)
Chương 61: Tin Dữ (Thượng)
Chương 62: Tin Dữ (Hạ)
Chương 63: Mưa Gió Nổi Lên (Thượng)
Chương 64: Mưa Gió Nổi Lên (Hạ)
Chương 65: Nhà Trọ Lão Quân (Thượng)
Chương 66: Nhà Trọ Lão Quân (Hạ)
Chương 67: Đều Có Tâm Tư (Thượng)
Chương 68: Đều Có Tâm Tư (Hạ)
Chương 69: Bất Động Như Núi (Thượng)
Chương 70: Bất Động Như Núi (Hạ)
Chương 71: Móng Ngựa Sắt (Thượng)
Chương 72 Móng Ngựa Sắt (Hạ)
Chương 73: Bảo Hương Các (1)
Chương 74: Bảo Hương Các (2)
Chương 75.1: Bảo Hương Các (3)
Chương 75.2: Bảo Hương Các (3)
Chương 76: Kỳ Lạ (1/3)
Chương 77: Âm Sát (2/3)
Chương 78: Thật To Gan (3/3)

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Sinh Năm Thánh Lịch (Thượng)

- Phò mã, cứu ta!

Giọng nói thảm thiết vang lên bên tai, hấn liền nhìn về phía âm thanh vang lên.

Đó là một tòa cung điện xa hoa, lúc này đã biến thành biển lửa. Một đám cung nga thái nữ mặc áo gấm chạy loạn khắp nơi, phía sau họ là một đám quân tốt như lang như hổ, tay cầm đao thương, người mặc áo giáp.

Nàng mặc trang phục cung đình rất đẹp, lão đảo chạy ra khỏi đại điện.

Đầu tóc rối bù, nhưng ngoài mặt lại lộ rõ vẻ mơ hồ, mặc dù hấn đã cố gắng nhìn xung quanh, cũng không thấy rõ diện mạo của nàng.

Nhưng hấn biết, nàng đang nói chuyện với hấn.

- Phò mã, cứu ta!

Tiếng kêu thảm thiết của người phụ nữ, giọng nói réo rắt đó văng vẳng bên tai, truyền vào tai hấn.

Theo bản năng, hấn đưa tay ra, bước nhanh về phía người con gái đó.

Còn nàng dường như cũng đã nhìn thấy hấn, lao nhanh về phía hấn....

Kể cũng kỳ lạ, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, nhưng khuôn mặt họ lại vẫn mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện, chỉ nhìn thấy hình dáng.

Hắn há hốc miệng, muốn nói chuyện với nàng, nhưng lại không nói nên lời.

Thấy nàng muốn chạy gần về phía trước, trong mắt hắn lại lộ rõ vẻ sợ hãi.

Trong biển lửa phía sau nàng, một con bạch mã xông ra, phía trên con bạch mã đó có một thanh niên đang ngồi, tay cầm bảo kiếm, thoáng chốc đã chạy tới phía sau nàng.

- Khóa Nhi, cẩn thận!

Cuối cùng hắn cũng đã hét lên thành tiếng, nhưng nàng lại dường như không hề nghe thấy, vẫn liều mạng chạy về phía hắn.

Một luồng ánh sáng lạnh xẹt ngang qua, chàng thanh niên cưỡi bạch mã đó đã tới phía sau nàng giơ bảo kiếm lên, hung hăng chém mạnh về phía nàng

.....

- Khóa Nhi, cẩn thận!

Dương Thủ Văn bỗng mở trừng mắt lên, ngồi dậy từ thảm cỏ.

Trên trán còn lấm tấm mồ hôi, hắn ngồi dưới đất, thở dốc, tim lại càng đập mạnh hơn.

Ánh chiều tà buông xuống, nhuộm đỏ Hồ Cốc Sơn.

Dưới sườn núi, suối nước chảy róc rách.

Nước rất trong suốt, có thể nhìn thấy cá bơi lội tung tăng trong suối.

Hai chú bò vàng đang ăn cỏ bên bờ suối, nhàn nhã chậm rãi. Phía xa, chỉ thấy mặt trời đang dần đi xuống, nhuộm đỏ bầu trời, vô cùng long lanh.

Gió từ Yến Sơn thổi tới, mang theo cảm giác mát mẻ.

Thổi tới người Dương Thủ Văn, khiến cho hắn không khỏi rùng mình một cái. Hắn lúc này mới phát hiện thấy, phía sau đã ướt đầm mồ hôi rồi.

Hô!

Dương Thủ Văn thở dài một tiếng, lại phịch một cái nằm trên bãi cỏ, trong đầu lại hiện lên cảnh hỗn loạn.

Giấc mơ chết tiệt này đã liên tục xuất hiện mười mấy ngày qua.

Mỗi lần đều là giấc mộng như vậy, người tương tự, kết quả tương tự.... Nhưng vấn đề là “Khỏa Nhi” là ai?

Nghĩ tới đây, Dương Thủ Văn không khỏi có chút đau đầu.

Đần độn 17 năm, một lần tỉnh táo lại xảy ra chuyện bất ngờ, mình hóa ra không thuộc thời đại này.

Hắn tới từ tương lai của 1500 năm sau, sau khi tái sinh ở thời đại này, lại bởi vì các nguyên nhân, thần hồn bết tắc. Vì thế cho nên mơ hồ sống được suốt khoảng thời gian 17 năm. Nếu không phải trận mưa gió sấm sét đó bỗng nhiên xuất hiện, nói không chừng, hắn vẫn tiếp tục sống tiếp cuộc sống đần độn, là một “kẻ ngốc” trong mắt những người bình thường.

Tuy nhiên, Khỏa Nhi rốt cuộc là ai?

Dương Thủ Văn thề, với sự từng trải qua hai kiếp của hắn, căn bản không quen “Khỏa Nhi” gì cả.

Nhưng vì sao cơn ác mộng này từ sau khi hấn tỉnh táo lại luôn đi theo hấn, hơn nữa còn khiến cho hấn cảm thấy đau lòng?

Không hiểu, thực sự không thể hiểu nổi!

- A Súc Nô, chăn đám bò. Mười sáu tuổi, bị ngớ ngẩn.

Đuổi theo đàn bò khắp núi, trở về nhà thiếu một con, cha liền bước tới hỏi hấn, lại không biết rốt cuộc có bao nhiêu con bò vàng....

Một tiếng hát vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Dương Thủ Văn.

Hấn ngồi dậy nhìn, hóa ra là một đám trẻ con không biết chạy tới bờ suối từ khi nào, vừa chơi đùa vừa hát đồng dao.

Sắc mặt Dương Thủ Văn trầm xuống.

Bởi vì A Súc Nô ở phần trên, chính là hấn.

Thuở nhỏ, hấn vì gốc nghềch, cha đã dẫn hấn tới Hòa Bình tự ở Xương Bình cầu phật tổ phù hộ. Do đó đã có tên nhũ danh “A Súc Nô”. Câu chuyện trong bài hát này xảy ra từ năm ngoái. Dương Thủ Văn khi đó gốc nghềch, ngay cả đàn bò bị mất một con cũng không biết. Trở về nhà, phụ thân hấn hỏi tới chuyện này, hấn cũng không thể trả lời rõ ràng được.

Điều này kỳ thực không phải là chuyện vui vẻ gì, không biết là ai lại đem chuyện này biên thành một bài hát thiếu nhi truyền đi, khiến cho người của cả huyện thành Vương Bình này đều biết.

Nếu phụ thân của Dương Thủ Văn là người bình thường, thật ra cũng không có gì.

Quan trọng là phụ thân của hấn Dương Thừa Liệt là Huyện úy Xương Bình. Mặc dù chỉ là một chức vụ từ cửu phẩm trở xuống, nhưng cũng liệt vào hàng có phẩm cấp. Xương Bình là một huyện thành, nhân khẩu chưa tới

ba nghìn hộ, lại cũng hơn một vạn người. Cả huyện thành, ngoài Huyện lệnh, Huyện thừa và Chủ bộ ra, chức quan của Dương Thừa Liệt là lớn nhất, xảy ra chuyện này cũng khiến cho Dương Thừa Liệt cảm thấy vô cùng mất mặt.

Dương Thừa Liệt, vốn là con cháu của Hoảng Nông Dương thị.

Trong trí nhớ của Dương Thủ Văn, Dương Thừa Liệt vốn là một quan quân, sau đó cũng không biết vì sao, chuyển nhà tới Xương Bình.

Mẹ đẻ của Dương Thủ Văn, hình như cũng là xuất thân con nhà giàu có.

Nhưng sau khi sinh hạ Dương Thủ Văn không lâu sau đã qua đời, cũng khiến cho Dương Thủ Văn từ nhỏ đã không có mẹ rồi.

Sau đó, Dương Thừa Liệt lại tái giá ở Xương Bình, cưới một người phụ nữ họ Tống, sau đó lại sinh hạ được một người con trai và một người con gái nữa.

Tổ phụ của Dương Thủ Văn là một đạo sĩ, không thích sống trong thị trấn, do đó đã định cư ở dưới Hồ Cốc Sơn.

Do đầu óc Dương Thủ Văn từ nhỏ đã không tốt, lại cộng thêm mẫu thân sau khi hãm ra đời không lâu thì qua đời. Vì thế cho nên Dương Thừa Liệt cho rằng hãm là tai họa, cũng không yêu mến hãm, cho nên Dương Thủ Văn từ nhỏ đã sống cùng với tổ phụ.

Hai năm trước, cũng chính là lúc Dương Thủ Văn 15 tuổi, tổ phụ ốm chết.

Sau đó, Dương Thủ Văn một mình sống ở điền trang phía dưới Hồ Cốc Sơn. Mặc dù không nhận được sự quan tâm của Dương Thừa Liệt, nhưng cũng vẫn tiêu diêu tự tại. Dù sao, điền trang này là chức điền của Dương Thừa Liệt, dựa vào hai trăm mẫu chức điền phía dưới Hồ Sơn Cốc này,

Dương Thủ Văn cũng đủ đầy, không phải lo lắng tới cơm ăn áo mặc.... Về phần nuôi bò, thì từ nhỏ hẳn đã tạo thành thói quen với ông nội rồi.

Một con bò mất đi, đối với Dương Thừa Liệt mà nói không là gì cả.

Nhưng vấn đề là, toàn bộ trên dưới Cao Bình đều biết Dương Thừa Liệt ông đã nuôi một đứa con trai đần độn. Trước đây mọi người ngầm hiểu trong lòng, có thể làm như không biết sự tồn tại của Dương Thủ Văn. Nhưng bài hát thiếu nhi này xuất hiện chẳng khác nào mở cái nắp ra, khiến cho Dương Thừa Liệt mỗi lần đi họp đều bị mọi người cười chê. Mặc dù có một số người không có ác ý gì, nhưng lại khiến cho trong lòng Dương Thừa Liệt hình thành một sự ấm ức. Do đó, Dương Thừa Liệt ngày càng lạnh nhạt hơn với Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn đần độn, không cảm nhận được đầy rẫy ác ý xung quanh.

Nhưng Dương Thủ Văn sau khi tỉnh táo, lại có thể cảm nhận được, đằng sau bài hát thiếu nhi này còn ẩn chứa đầy ác ý.

Cặp lông mày dày dạn nhướn lên, hăn liếc nhìn một đứa trẻ bên khe suối, lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ lại đánh nhau với đám tiểu tử mặc tã này sao? Chúng không hiểu ác ý ẩn chứa đằng sau bài hát này, chỉ cảm thấy rất thú vị, cho nên mới truyền nhau hát liên tục. Chẳng lẽ hẳn còn có thể túm chúng lại đánh cho một trận hay sao?

Bất đắc dĩ thở dài, Dương Thủ Văn nhặt một hòn đá bên cạnh lên ném, quăng về phía những đứa trẻ đó.

Đám trẻ con cười đùa tản ra, không bao lâu sau đã bu lại bên bờ suối, vừa hát vừa trêu đùa đàn bò.

Lúc này, từ trên đỉnh núi vang tới một hồi tiếng vó ngựa.

Dương Thủ Văn quay đầu lại nhìn, thì thấy trên đường núi phía tây xuất hiện mấy con ngựa, đang phi nhanh về phía này.

Kỵ sĩ cưỡi ngựa đó, người mặc áo đen, trên đầu đội nón tre đen. Viên nón rủ xuống một vòng khăn lụa đen, che phủ khuôn mặt của họ, khiến cho người ta không thể nhìn rõ được. Hồ Cốc Sơn này là nhánh còn lại của Yến Sơn, thuộc một phần Quân Đô Sơn. Mỗi ngày người từ Cư Dung Quan và Cô Trúc qua lại không ít, càng không nói tới trung thu tháng tám vừa rồi.

Hàng năm vào lúc này, là thời khắc náo nhiệt nhất của Xương Bình.

Mấy năm trước vì người Khiết Đan làm loạn, khiến cho Xương Bình lạnh lẽo không ít. Còn năm nay, về cơ bản thì quốc thái dân an, không có chiến sự gì xảy ra, cho nên Xương Bình cũng đã náo nhiệt trở lại. Đặc biệt là năm ngoái ở phía tây bắc Xương Bình đặt thêm Ky Mi Châu, người Hồ từ đông bắc chuyển tới ngày càng nhiều, cũng có thể xem như là Xương Bình của năm nay còn náo nhiệt hơn năm ngoái.

Cho nên Dương Thủ Văn chỉ thấy một đội kỵ sĩ, cũng không cảm thấy đáng chú ý.

Hắn phủi bụi trên người, bước từ sườn núi đi xuống.

Đúng lúc này, bên bờ suối bỗng vang lên tiếng thét chói tai, theo sau đó là tiếng khóc lóc vang lên....

THỊNH ĐƯỜNG QUẠT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Sinh Năm Thánh Lịch (Hạ)

Chương 2: Sinh năm Thánh Lịch (Hạ) Một con bò vàng liên tục bị đám trẻ treu đùa bỗng nhiên nổi giận, rống lên một tiếng, cúi đầu xuống tấn công đám trẻ. Mười mấy đứa trẻ chạy trốn khắp nơi, lại có hai đứa trẻ vẫn đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt, bò vàng bỗng nhiên lao tới, chúng sợ hãi đứng ngây người ra tại chỗ, chân cứng đờ ra, trừng mắt nhìn con bò hung hăng lao tới.

- Thạch Đầu, chạy mau đi.

Có một đứa hét lớn, nhưng hai đứa trẻ đó vẫn không hề có phản ứng.

Sự rối loạn ở bờ suối cũng đã kinh động tới đội kỵ sĩ đó. Kỵ sĩ dẫn đầu liền ghìm chặt chiến mã, lấy bộ cung đen trên lưng ngựa xuống, đang muốn bắn về phía trước, nhưng lại nhìn thấy một bóng người từ trên núi lao tới, thoáng chốc đã chạy tới bờ suối, cúi người ôm lấy hai đứa trẻ, thuận thế lăn xuống đất một vòng, tránh sự tấn công hung hãn của con bò.

Chú bò thấy mục tiêu đã biến mất, liền dừng lại quay người.

- A Súc Nô, chạy mau lên.

Mấy đứa trẻ đã chạy tới sơn đạo, liền hô lớn.

Chỉ thấy khi Dương Thủ Văn đứng lên, con bò đó đã cúi đầu xuống hung hăng đánh hấn.

Khuôn mặt thanh tú của Dương Thu Văn bỗng tái mét đi, hai chân đứng im, mắt nhìn chú bò lao tới, bỗng nhiên giơ tay lên ôm lấy cổ con bò, sau đó dùng lực ở vùng eo, hét lên một tiếng, quăng con bò đó ngã sấp xuống bờ suối.

Trên trán, gân xanh nổi lên.

Dương Thủ Văn ôm lấy cổ con bò, ghì chặt nó xuống đất, cánh tay không ngừng tăng lực.

Con bò nặng hàng trăm cân tứ chi giơ loạn lên, liều mạng giãy dụa, càng kêu rống lên. Nhưng mặc cho nó giãy dụa thế nào, cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của Dương Thủ Văn, tiếng kêu càng ngày càng yếu đi, sức giãy dụa của con bò cũng dần yếu đi.

Dương Thủ Văn thấy con bò không còn giãy dụa nữa, từ từ thả lỏng tay, đứng lên.

Con bò nằm dưới đất một lát, bốn chân hươ hươ đứng lên. Dương Thủ Văn theo bản năng liền lùi về phía sau một bước, cảnh giác nhìn con bò đó, thấy đầu con bò quơ quơ, sau đó lại rống lên hai tiếng, hơn nữa còn vượn cái đầu to lớn ra lao về phía cơ thể Dương Thủ Văn. Bộ dạng đó, giống như là đang nhận lỗi với Dương Thủ Văn vậy.

Trên mặt Dương Thủ Văn lúc này mới nở nụ cười.

Hắn vỗ vỗ lên đầu con bò, sau đó nhìn hai đứa trẻ đang sợ hãi tới mức hồn siêu phách lạc phía sau. C

- Không còn sớm nữa, mau về nhà thôi, đừng để cho bố mẹ các người lo lắng.

Nói xong, hắn liền chu miệng huýt sáo một tiếng, con bò đứng bên cạnh liền chậm rãi bước về phía hắn. Dương Thủ Văn giạng chân ra ngò lên

lưng con bò, vỗ vào đầu nó, rồi khoan thai đi lên núi.

Mãi cho tới khi hai con bò đó đều đã lên đường núi rồi, đi trên ánh chiều tà, sau khi biến mất ở chỗ quẹo của đường núi, hai đứa trẻ đó mới phản ứng lại, đứng bên bờ suối khóc oa oa. Tiếng khóc thảm thiết đó ở trong sơn cốc này càng vang vọng. C

- Tiểu tử hung hãn, nhìn hình thể của nó gầy yếu, không ngờ lại có thần lực như vậy?

Sự việc bỗng nhiên xảy ra, từ lúc Dương Thủ Văn lao tới cứu hai đứa trẻ, tới khi hẳn thuần phục được con bò đó rồi đi, trong khoảng thời Xương Bình này tiếp giáp với Cư Dung Quan, Hán Hồ tạp cư.

Mà Hồ Sơn Cốc lại rất gần Cư Dung Quan, trẻ con lớn lên ở đây, bản tính đã có tính hoang dã rồi, cho nên cũng không sợ hãi người kỳ sĩ đó.

Người kỳ sĩ liền bật cười!

Chỉ là tấm vải xoa mỡ phủ xuống đó đã che mất nụ cười của y.

Y cũng không tức giận, lấy một thanh đoản kiếm từ trong túi da bên người ra, đưa cho đứa bé dùng cầm.

- Nếu người nói cho ta biết, thanh đoản kiếm này chính là của người.

Thanh đoản kiếm dài chưa quá một tấc, da cá mập, đồng vàng sáng lên.

Một tấc thời Đường ước khoảng 30cm hậu thế, chỉ thấy vỏ kiếm được làm thủ công tinh xảo rất đẹp, là biết thanh đoản kiếm này giá cả rất xa xỉ.

Trẻ con trong núi, đặc biệt là con trai thì rất thích loại đồ chơi này.

Đứa trẻ dùng cảm đó mắt sáng lên, suy nghĩ một hồi, liền đưa tay ra cướp lấy thanh đoản kiếm.

- Người là nói Dương A Si sao?

Nó vừa nói dứt lời, lại cảm thấy ùi tê rần.

Hóa ra đứa bé bên cạnh nghe thấy lời nói của nó, liền không khách khí đập vào ùi nó một cái. Nó liền tức giận xông tới nói:

- Không cho phép người nói A Súc Nô ca ca. Sơn Cầu Tử, trước đây người ba hoa chích chòe, nói linh tinh cả lên, vừa rồi lại còn chạy nhanh nhất. Nếu không phải có A Súc Nô ca ca, đám Tiểu Thạch Đầu đã mất mạng rồi! Ta nói cho người biết, còn dám gọi A Súc Nô là "Dương A Si", sau này chúng ta sẽ không chơi với người nữa. Còn nữa, sau này ai cũng không được hát bài hát đó nữa, nghe rõ chưa?

Tâm tư của trẻ con rất đơn thuần, không có phức tạp quá.

Đứa nhỏ Sơn Cầu Tử rõ ràng là có chút sợ đứa trẻ đó, liền cúi đầu xuống, miệng vẫn lẩm bẩm:

- Vốn chính là si ngốc mà mẹ ta nói, kiếp trước của nó chắc chắn là người xấu, nếu không người tốt sao có thể bị sét đánh trúng chứ?

- Người còn nói?

- Được rồi, ta không nói nữa.

Đứa nhỏ ngậm miệng lại, đứa bên cạnh thì cướp lấy thanh đoản kiếm, nhìn kỳ sỹ, mặt đầy sợ hãi, cảnh giác.

- Người hỏi thăm A Súc Nô ca ca làm gì?

Kỳ sỹ không ngờ, hình thức này nói thay đổi là thay đổi.

Y giật mình, lại cười nói:

- Nhóc con không phải lo lắng, ta chỉ là thấy thiếu niên đó thần lực kinh người, cho nên có chút hiếu kỳ, mới hỏi thôi.

- Hừ, ta nói cho người biết, đừng có nghĩ cách ức hiếp A Súc Nô ca ca.

Cha ca ấy là Dương Huyện ủy. Nếu các người dám bắt nạt ca ấy, tới khi đó ta sẽ bảo cha ta đi nói cho Dương Huyện ủy biết, bắt các người

lại.

-Ồ, hóa ra là công tử Huyện ủy!

Kỵ sỹ cố làm ra vẻ sợ hãi, lại khiến cho đứa trẻ đó bớt cảnh giác.

- A Súc Nô ca ca một mình sống ở dưới núi. Mặc dù ca ấy có chút ngốc nghếch, nhưng lại là một người tốt.

Trước đây dù chúng ta có bắt nạt ca ấy thế nào, ca ấy cũng không tức giận, còn chơi với chúng ta, cho chúng ta đồ ăn ngon. Có điều mấy hôm trước, ca ấy bị sét đánh trúng, từ đó về sau không còn chơi với chúng ta nữa, hầu như chỉ có một mình.

Mặc dù cha mẹ ta không cho ta đi chơi với ca ấy, nhưng ta biết A Súc Nô ca ca là một người tốt.

Người kỵ sỹ khẽ gật đầu, sau đó cười nói:

- Đương nhiên, vừa rồi hẳn vì cứu người mà đơn thương độc đấu với bò điên, không phải là người tốt thì là gì.

Nói chuyện với đứa trẻ vài câu, người kỵ sỹ vẫn tạm thời tăng thanh đoản kiếm đó cho những đứa trẻ đó.

- Tướng quân, sao thế?

Y liền lên ngựa, phía sau có kỵ sỹ bước lên hỏi:

- Tiểu tử đó có thần lực như vậy, hơn nữa còn can đảm hơn người, là một nhân vật.

- Đáng tiếc, là một kẻ ngốc.

- Hà?

- Nó là con của Huyện ủy huyện Xương Bình, không biết vì sao lại sống một mình ở Hồ Cốc Sơn này.

Thôi đi, lần này chúng ta tới là có trọng trách, phải nhanh chóng tránh đánh rắn động cỏ. Nếu người thật sự có hứng thú, chờ sau khi xong việc, có thể tìm tới Huyện ủy đó hỏi thăm. Được rồi, chúng ta tiếp tục hành trình, trước khi trời tối nhất định phải tới Xương Bình.

+++

Trời chiều, chạng vạng tối.

Dương Thủ Văn cười bò, đi trên bóng hoàng hôn, chậm rãi đi tới một thôn trang dưới núi.

Đây là một thôn nhỏ vô danh, nhân khẩu cũng chỉ có khoảng hơn trăm người. Ở đây cách thị trấn Xương Bình khoảng 10 dặm tiếp giáp quan đạo. Nếu đi về phía bắc bốn năm mươi dặm chính là Cư Dung Quan. Nếu đi về phía tây bắc hơn 50 dặm là một Ky Mi Châu.

Thời gian, năm Thánh Lịch.

Thánh mẫu thần hoàng cũng chính là vị Nữ Đế Võ Chiếu thiên cổ đó đã đăng cơ 7 năm.

Sau khi trải qua mấy lần tàn sát đẫm máu, chính cục triều đường đã dần bước vào ổn định. Tuy nhiên, đã qua 7 năm, Thánh Mẫu thần hoàng đã bước vào tuổi xế chiều. Bà ngồi trấn thần độ, cai quản thiên hạ, lại luôn không có cách bình định biên tái khói lửa.

Không còn cách nào khác, ban đầu và ổn định triều cục, bà bắt đầu dĩ đại khai sát giới.

Vô số mãnh tướng có thể thiện chiến đã giết chết tội dân. Mặc dù đổi được sự ổn định triều cục, lại cũng khiến cho binh sắp bại, đồng thời, vì sự tan rã của điền chế, cũng khiến cho chế độ binh phủ đối mặt với cục diện bị tan rã. Mà cùng với sự thất bại liên tiếp của chiến sự trong ngoài trong thời gian ngắn, càng khiến cho vị nữ hoàng này có nghi ngờ về võ tướng triều đường.

Kết quả là, nữ hoàng chỉ có thể dựa vào người của Võ thị để củng cố quân bị, để một ngày nào đó có thể xoay chuyển tình thế.

Nhưng tất cả những điều này đối với Dương Thủ Văn mà nói lại có vẻ quá xa xôi.

Xương Bình nằm ở biên tái, trực thuộc phủ Đô đốc U Châu. Mà U Châu này từ xưa tới nay vẫn là vùng đất lạnh lẽo, so với thần đô phần hoa đó quả là một trời một vực. Cho nên, sự biến đổi trên triều Đường cũng không có liên quan quá lớn tới hẳn, có lẽ đối với những quan lại quyền quý đó mà nói, đây là một thời kỳ đen tối. Nhưng không thể không nói đối với người dân bình thường mà nói, thời đại này không phải là quá kém.

200 mẫu chức điền dưới tên Dương Thừa Liệt tọa lạc ở xung quanh một thôn nhỏ.

Khi Dương Thủ Văn cười bò đi vào thôn trang, liền thấy khói bếp lượn lờ, thôn nhỏ càng hiện rõ sự yên tĩnh và bình lặng.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Dương Nhị Lang (Thượng)

Nhà của Dương Thủ Văn ở sau thôn, tọa lạc bên một dòng suối nhỏ, nhìn qua con suối là Hồ Cốc Sơn mênh mông.

Một tiểu viện độc lập có ba tòa năm gian phòng ốc.

Minh đường phía trước, sương phòng phía sau, hình thành hai viện trước sau, càng toát lên phong cách lịch sự tao nhã và mộc mạc.

Dương Thủ Văn dừng ở trước cửa, không đợi gọi cửa đã thấy cửa viện mở ra một khe nhỏ, một bóng dáng nhỏ xuất hiện sau cửa.

- Hủy Tử ca ca, sao lại về muộn như vậy?

Bóng hình xinh đẹp kia nhào vào lòng Dương Thủ Văn, sau đó là giọng nói ngây thơ vang lên.

Dương Thủ Văn mỉm cười, chân mày lộ rõ tia yêu thương khôn kể, ôm đối phương vào lòng.

- Hôm nay Đại Hoàng hơi kích động, cho nên về muộn một chút... Khả khà, hôm nay Ấu Nương ở nhà có ngoan không đấy?

Người được Dương Thủ Văn ôm trong lòng nhìn khoảng tám chín tuổi, tóc chải song nha kế, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng tựa như quả táo chín, vô cùng đáng yêu. Cô bé đáng yêu này tên là Dương Noãn, nữ danh Ấu Nương. Cô bé và Dương Thủ Văn không hề có quan hệ máu mủ gì, mà là

con gái của nữ đầu bếp trong nhà, có thể nói Dương Thủ Văn chứng kiến cô bé lớn lên từ nhỏ.

Ước chừng chín năm trước, một phụ nữ mang bầu ngất xỉu trước cửa Dương gia.

Lúc ấy tổ phụ của Dương Thủ Văn Dương Đại Phương thấy người phụ nữ đó đáng thương đã chứa chấp đối phương. Mấy tháng sau, cô gái đó sinh ra một bé gái, chính là Dương Noãn đang nằm trong lòng Dương Thủ Văn hiện giờ. Sau khi Dương Noãn được sinh ra, người phụ nữ kia liền ở lại trong thôn, trở thành đầu bếp của Dương gia. Về phần cha của Dương Noãn là ai, Dương thị không nói, Dương Đại Phương cũng không hỏi.

Tóm lại Dương Noãn lấy họ mẹ, trở thành cái đuôi nhỏ của Dương Thủ Văn.

Sau khi Dương Đại Phương mất, Dương Thừa Liệt bỏ mặc Dương Thủ Văn, Dương thị liền chống đỡ mọi thứ.

Cô bé bật cười giòn giã ở trong lòng Dương Thủ Văn đáp:

- Ấu Nương ngoan nhất, hôm nay còn giúp mẹ giặt quần áo cho ca ca.
- Thật ư?

Dương Thủ Văn tỏ vẻ tán thưởng, nhắc cô bé lên cao.

- Ấu Nương thật giỏi nha.

Cô bé đáng yêu cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo quanh quẩn bên tai Dương Thủ Văn.

Lúc này, cửa viện mở ra, một người phụ nữ trung niên đi vào, mặc quần áo vải, tóc cài một cây trâm gỗ, bên hông buộc một tạp dề vải bông. Thấy Dương Thủ Văn, người phụ nữ này nở nụ cười hiền lành, hạ thấp giọng nói:

- Hôm nay Đại lang về muộn, Ấu Nương còn khóc đòi đi tìm cậu đấy.

- Để thím lo lắng rồi, ngày mai tôi nhất định về sớm.

Người phụ nữ kia chính là Dương thị, mẹ của Ấu Nương.

Về phần bà tên là gì, Dương Thủ Văn cũng không biết.

Trước kia hăn đần độn, cũng không nhớ được nhiều việc, cho nên vẫn xưng hô là thím, thậm chí quên cả tên thật của Dương thị.

Dương thị dắt con bò vàng đi vào trong sân, buộc vào trong chuồng.

Dương Thủ Văn thì ôm Dương Noãn đi theo sau, buộc lại trâu cho Dương thị thật chắc, xong xuôi hăn mới buông Dương Noãn, cầm bàn tay nhỏ bé của cô bé đi vào chính đường.

Trong phòng rộng như vậy chỉ có ba người ở.

- Ấu Nương đi lấy nước đi. Đại Lang vất vả cả ngày, tắm rửa trước đi, cơm chiều sẽ xong ngay đây.

Dương Noãn vâng một tiếng, chạy đi lấy nước.

Dương Thủ Văn nói:

- Thím, cháu đi vấn an ông nội trước đã rồi sẽ quay lại.

Dương Đại Phương đã mất hai năm, nhưng hằng ngày Dương Thủ Văn vẫn thắp hương cho ông, coi như thỉnh an.

Dương thị đáp một câu rồi vào nhà bếp chuẩn bị cơm chiều. Mà Dương Thủ Văn thì đi qua chính đường ra đằng sau, đi vào hậu viện.

Trong hậu viện, có một vườn hoa, tọa lạc bên dòng suối nhỏ.

Trái phải đều có khu sương phòng, mỗi khu sương phòng có ba gian. Trước kia lúc Dương Đại Phương còn sống, hàng ngày Dương Thừa Liệt sẽ nghỉ một ngày, dẫn người nhà đến bái kiến. Tuy nhiên từ sau khi Dương Đại Phương ốm chết, căn nhà này cũng trở nên vắng lạnh, cả nhà Dương Thừa Liệt sống ở thị trấn, trừ những ngày hiến tế phải có mặt thì y rất ít khi đến nơi này.

Tuy nhiên mỗi gian phòng ốc đều được thu dọn sạch sẽ.

Dương thị là người chịu khó, hàng ngày đều sẽ quét tước dọn dẹp phòng ốc.

Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Dương Thủ Văn đi vào một gian sương phòng, thắp đèn, sau đó đến trước linh vị trong phòng, đốt ba nén hương.

- Ông nội, cháu về rồi.

Hắn cảm hương xong, ngồi trước linh vị, lẩm bẩm:

- Hôm nay Đại Hoàng như bị điên, suýt nữa làm tổn hại đến trẻ con trong thôn, cũng may cháu tập võ với ông nội từ nhỏ, có sức khỏe, cuối cùng chế phục được Đại Hoàng. Cũng may không xảy ra chuyện gì, bằng không sẽ lại lan truyền những lời đồn không hay, đến lúc đó cháu lại gặp xui xẻo.

Dương Thủ Văn nói xong, ánh mắt hơi đỏ lên.

Tái sinh mười bảy năm, tuy rằng mười bảy năm này dần dần, vô duyên cố lãng phí mười bảy năm, nhưng vẫn khiến Dương Thủ Văn cảm nhận được niềm vui vẻ khác. Dương Thừa Liệt không ưa hắn, nhưng ông nội lại coi hắn như báu vật.

Nói thật, mười bảy năm qua hẳn cũng không chịu khổ cực gì, ngược lại được ông nội rất quan tâm, sống vô ưu vô lo. Thần hồn của hẳn bế tắc, không thể cảm nhận được những ác ý chung quanh, ngày ngày vui vẻ, cũng vô cùng đơn thuần.

Luyện công, tập võ, chăn trâu, nghe ông nội kể chuyện xưa...

Mười bảy năm trôi qua, khiến hẳn trong lúc vô tình, đã dung nhập vào thời đại này.

- A Súc Nô giờ đã tốt rồi, sẽ không bao giờ đau đầu nữa.

Tuy nhiên, cháu không cảm thấy vui vẻ, bởi vì gần đây cháu luôn mơ một giấc mơ cổ quái, mơ thấy một cô gái gọi cháu là “phò mã.”

Hì, ông nói xem có phải cháu suy nghĩ lung tung không?

Nói xong, hẳn quỳ xuống, lạy ba lạy trước linh vị, sau đó đứng lên, nói:

- Bất kể thế nào, những gì ông dạy cháu, A Súc Nô sẽ không quên, sau này sẽ chuyên cần rèn luyện. Thím đối xử với cháu rất tốt, Ấu Nương cũng rất biết điều khéo léo, giờ còn biết học giặt quần áo. Ủm, hôm nay nói đến đây thôi, ông cũng nên nghỉ ngơi sớm đi ạ.

Hàng ngày đứng trước linh vị ông nội tâm sự với ông, đã thành thói quen của Dương Thủ Văn.

Lúc trước đầu óc hẳn không rõ ràng, hẳn thường làm như thế, hiện tại đầu óc hẳn đã sáng tỏ hẳn cũng không thay đổi thói quen này.

Ra khỏi phòng, hẳn nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Đúng lúc này, bên chính đường có thanh âm vọng đến, theo đó là tiếng khóc của Ấu Nương.

Trong lòng Dương Thủ Văn căng thẳng, chạy nhanh đến chính đường.

Trước hiên cửa, một chậu nước bị hất đổ trên đất, nước chảy lênh láng, khiến cho trên hiên cửa ướt sũng nước.

Ấu Nương ngồi trong vũng nước đọng, đang khóc to.

Mà một thiếu niên đang đứng dưới hiên cửa, lớn tiếng quát mắng Dương thị.

- Tiện tỳ người làm việc giỏi nhỉ, sao lại đặt chậu nước ở cửa thế, còn làm bẩn cả y phục của ta... Người có biết y phục này của ta vừa mới may không, giá trị ba trăm văn tiền, người đần nổi sao? Còn người nữa, nhóc con còn dám khóc, ta bán người đi bây giờ.

Thiếu niên kia hùng hùm hổ hổ, Dương thị thì sợ hãi không dám thốt lời nào.

Nghe nói sẽ bán mình đi, Ấu Nương ngừng khóc, ngồi đó nhìn thiếu niên, thỉnh thoảng nức lên.

Trong lòng Dương Thủ Văn trào lên lửa giận.

Hắn lao ra chính đường, ôm bồng Ấu Nương lên.

- Ồ, đây chẳng phải là đại huynh ngốc nghếch của ta sao?

Không đợi Dương Thủ Văn mở miệng, thiếu niên lại giành nói:

- Đại huynh, người dạy hai tiện tỳ này kiểu gì vậy, chẳng có quy củ chút nào cả. Ta gõ cửa nửa ngày cũng không ai ra đón tiếp, còn muốn bản thiếu gia phải tự mình mở cửa, đúng là càn quấy mà.

Tuy nhiên cũng phải thôi, ta quên mất đại huynh người... Bằng không, ta thấy đại huynh cũng đã có đầu óc trở lại rồi, bán hai tiện tỳ này đi, đại

huynh có thể thoải mái hơn.

Ấu Nương nghe nói sẽ bán mình đi, sợ hãi ôm chặt cổ Dương Thủ Văn.

- Hủy Tử ca ca, Ấu Nương ngoan, Hủy Tử ca ca đừng bán Ấu Nương đi nhé. Ấu Nương rất nghe lời mà.

A Súc Nô là nữ danh của Dương Thủ Văn.

Tuy nhiên nữ danh này là trước khi bài đồng dao xuất hiện, chỉ có Dương Thừa Liệt và Dương Đại Phương là có thể gọi. Dương Thủ Văn còn có một nữ danh là Hủy Tử, thông dụng hơn, Dương Ấu Nương quen gọi hẳn là Hủy Tử ca ca.

Thiếu niên kia luôn miệng gọi đại huynh, nhưng trong giọng nói lại không có chút ý tứ kính trọng nào.

Y tên là Dương Thụy, là huynh đệ cùng cha khác mẹ của Dương Thủ Văn, năm nay mười ba tuổi.

Lúc Dương Thừa Liệt tái giá, từng có ý tâm phụ phù chính. Tuy nhiên Dương Đại Phương lại không đồng ý, mới khiến cho chuyện này vẫn kéo dài tới hiện tại. Từ nhỏ Dương Thụy đã bộc lộ trí tuệ, rất được Dương Thừa Liệt yêu thích, tuy nhiên trên lưng y gánh vác thanh danh con vợ kế cũng làm cho ông ta không vui.

Dương Thủ Văn nhìn y, hỏi:

- Dương Thụy, người tới làm gì?

- Ta tới làm gì? – Dương Thụy cười hắc hắc:

- Đúng là nực cười, đây là nhà ta, vì sao ta không thể đến đây?

Nói xong, Dương Thụy nhắc chân bước lên hiên cửa.

Nhưng không đợi chân còn lại của y đặt lên, Dương Thủ Văn đột nhiên nhấc chân đá một cước vào ngực y.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Dương Nhị Lang (Hạ)

Một cú đá này quá bất ngờ lại mang sức mạnh kinh người. Dương Thụy kêu thảm lên, cả người bắn ra nằm trên miệng giếng.

Không đợi y đứng lên, Dương Thủ Văn đã tới trước mặt y, chân giẫm lên mặt y.

- Dương nhị, ta cho người vào nhà chưa?

- Dương a si, người điên rồi?

- Ta điên ư?

Dương Thủ Văn nở nụ cười lạnh lạnh, đột ngột nhấc chân đá lên bụng của Dương Thụy. Dương Thụy lại kêu thảm thiết, cả người cuộn tròn lại, giống như một con tôm lớn, ngắc ngứ không nói nên lời một lúc lâu. Lúc này, Dương thị cũng kịp phản ứng, vội vàng chạy tới:

- Đại Lang chớ đánh nữa, nếu bị A lang biết được nhất định sẽ trách Đại Lang đấy.

Không đợi Dương thị nói hết, Dương Thủ Văn đã ôm Ấu Nương vào lòng.

- Trách ư? Cho dù cháu không ra tay, hãn ông ấy vẫn không ưa cháu.

Nói xong, hãn đẩy Dương thị ra, trầm giọng nói:

- Nơi này là nhà của ông nội. Ông đã để lại cho cháu, đây chính là sản nghiệp của cháu. Cháu muốn mọi người biết, trong nhà này chưa tới phiên hãn gã tác oai tác quái. Một đứa con của vợ kế mà tự cho mình là một nhân vật hay sao?

- Dương a si, ta sẽ không bỏ qua cho người đâu.

Dương Thụy giãy dụa lấy đứng lên, chỉ vào Dương Thủ Văn mắng.

Dương Thủ Văn không đợi y nói hết lời đã bắt lấy cánh tay của y kéo về trước, làm Dương Thụy lão đảo, hãn thuận thế nhấc chân đá lên người Dương Thụy, khiến y lập tức ngã lăn ra đất.

- Người không bỏ qua cho buông tha ta ư?

Dương Thủ Văn cười lạnh nói:

- Hay lắm, ta cũng không muốn buông tha để yên cho người.

- Dương a si, người muốn làm gì?

Dương Thụy mười ba tuổi, mà Dương Thủ Văn đã mười bảy.

Quan trọng nhất là, Dương Thủ Văn từ nhỏ đã theo Dương Đại Phương học võ, dù thời điểm đầu óc hãn không rõ ràng, Dương Thụy cũng không phải đối thủ của hãn.

Chỉ có điều từ trước đến giờ Dương Thủ Văn chưa từng đánh nhau.

Ông nội từng nói, hãn có thần lực trời sinh, đầu óc lại không rõ ràng minh mẫn, nếu đánh nhau, căn bản không kiểm soát được sức mạnh, rất dễ gây ra chuyện phiền toái.

Sở dĩ dạy hãn luyện võ, một mặt là để hãn rèn luyện thân thể, về phương diện khác là muốn chữa bệnh cho hãn.

Hiện giờ, đầu óc Dương Thủ Văn đã tỉnh táo, đương nhiên sẽ không khách khí với Dương Thụy nữa.

- Dương ngốca si?

Dương Thủ Văn giẫm lên ngực Dương Thụy, hung ác nói:

- Ba chữ kia, là để con một vợ lẽ như người gọi hay sao? Dương nhị lang, đừng cho là đầu óc ta không rõ ràng, việc gì cũng không biết. Những chuyện người làm, ta đây rất rõ... Nếu người không phải đến gây chuyện, ta cũng lười động tay chân với người. Tuy nhiên hiện tại người tự mình tới cửa, vậy cũng đừng trách ta tính sổ với người. Ta hỏi người, bài đồng dao kia là ai biên? Là ai truyền đi?

Dương Thụy ra sức giãy dụa dưới chân Dương Thủ Văn, nhưng chân của Dương Thủ Văn lại giống như ngọn núi đè lên ngực y, bất kể y giãy dụa thế nào cũng không nhúc nhích.

- Người đang nói cái gì?

Nghe Dương Thủ Văn hỏi, tim Dương Thụy đập mạnh.

Dương Thủ Văn cười lạnh nói:

- Dương nhị lang, năm ngoái Mã Điều Tử cáo lão hồi hương, bên cha trống một vị trí chấp y. Theo lý, dù là ta khờ khạo, vị trí chấp y này cũng nên để ta làm, sao đến phiên con vợ lẽ là người?

Mà đúng lúc đó, Tiêu Hoàng xông ra.

Trong huyện thành lại truyền lan ra bài đồng dao kia, khiến cha mất mặt. Sau đó, người lập tức trở thành chấp y bên cha. Đừng nói cho ta đây đều là sự trùng hợp. Nếu trên đời này có nhiều trùng hợp như vậy, nói không chừng ngày mai người đã biến thành người chết rồi.

- Người...

Dương Thụy hoảng sợ nhìn Dương Thủ Văn, không kìm nổi nuốt khan nước miếng.

Vị trí chấp y này lúc ban đầu chỉ là một tạp dịch đầy tớ, tuy nhiên bắt đầu từ triều Tùy, chấp y lại mang ý nghĩa người hầu cận.

Trong “Tân thư đường” có ghi lại: Đại tướng triều Tùy Trương Tu Đà dẫn binh đánh kẻ tặc, dùng La Sĩ Tín làm chấp y, năm mươi bốn...

Sau khi nhập Đường, Chấp y càng trở nên thông dụng, trở thành một dấu hiệu thể hiện thân phận địa vị. Nói chung, chỉ có quan viên có phẩm cấp mới được phân phối chấp y, chẳng những có thể tránh trừ lao dịch, còn có thể được lĩnh tiền lương. Dựa theo chức vụ cửu phẩm của Dương Thừa Liệt, bên mình sẽ được trang bị hai chấp y, cũng được chuẩn bị án trong quan phủ, hàng tháng được lĩnh tám mươi văn tiền.

Cho nên rất nhiều quan viên cấp thấp sẽ giao chức chấp y cho người thân của mình làm.

Thứ nhất là có thêm một phần thu nhập, mặt khác mang theo cũng để tăng thêm bồi dưỡng đào tạo.

Cho nên, ở triều Đường, phạm là nam đinh từ mười một tuổi đến hai mươi một tuổi đều có thể đảm nhiệm vị trí chấp y.

Nếu chiếu theo tuổi, Dương Thủ Văn thân là trưởng tử, là người được lựa chọn làm chấp y tốt nhất.

Nhưng cũng bởi vì bài đồng dao kia, khiến cho Dương Thừa Liệt đã bỏ qua Dương Thủ Văn mà lựa chọn Dương Thụy. Nếu như không có bài đồng dao kia, cách làm của Dương Thừa Liệt sẽ bị những quan viên khác phản đối. Nhưng vì bài đồng dao đó, Dương Thụy trở thành chấp y cũng là điều

hợp lý, thậm chí ngay cả Huyện lệnh, Huyện thừa và Chủ bộ cũng không có dị nghị với điều này.

Về phần người khởi xướng bài đồng dao này cũng không khó đoán. Hiện tại Dương Thủ Văn đã tỉnh táo lại, chỉ cần nghiên ngẫm một chút là có thể đoán ra manh mối.

Người được lợi từ bài đồng dao này là ai? Tám mươi đến chín mươi phần trăm chính là người khởi xướng. Nói thật, Dương Thủ Văn cũng không quan tâm đến thân phận chấp y chẳng ý nghĩa gì kia, mấu chốt là Dương Thụy quá mức ngang ngược, còn khiến Ấu Nương sợ hãi khóc lên, Dương Thủ Văn tuyệt đối không bỏ qua.

Dương Thừa Liệt ở trong huyện thành, chẳng quan tâm gì tới hãn. Mười bảy năm qua, đối với Dương Thủ Văn mà nói, người thân nhất không ai ngoài ông nội và mẹ con Dương thị.

Ấu Nương trong lòng hãn không phải nô tì, mà là muội muội của hãn, là người thân của hãn. Dương Thụy làm Ấu Nương sợ hãi khóc lên, tựa như chạm phải vảy ngược của Dương Thủ Văn, trong tình huống như vậy, hãn tất nhiên không khách khí với Dương Thụy.

- Người người cái gì? – Dương Thủ Văn cười lạnh lùng nói:

- - Có phải cảm thấy kỳ lạ, không ngờ ta đoán được chân tướng đúng không?

Nhị Lang, không phải ta thông minh mà là người quá ngu ngốc. Người cho là chuyện này người làm kín kẽ không một khe hở hay sao? Người cho là tìm một vài đứa trẻ lan truyền ra ngoài là có thể bình yên vô sự ư? Ta cho người biết, trên dưới toàn thành đều hiểu rõ là kẻ nào gây nên. Chẳng qua đây là việc nhà chúng ta, người ta không muốn quan tâm đến, cũng lười để ý tới.

Vừa nói, Dương Thủ Văn ngồi xuống, vỗ vào má Dương Thụy.

- Sở dĩ ta không đi giải thích, là vì ta biết việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.

Người cho là người ám hại được ta thì mình được lợi sao? Ta cho người biết, toàn bộ Xương Bình từ trên xuống dưới đều biết đó là chuyện gì, bao gồm cả cha. Có điều người không cần thể diện của Dương gia, nhưng cha và ta lại không thể không cần.

- Không phải người người không phải là...

- Ta không phải tên đàn đùng không?

Dương Thủ Văn điềm nhiên nói:

- Hẳn người nhất định không ngờ được, trận sấm vài ngày trước kia không ngờ đã trị được chứng đàn độn của ta. Đúng rồi, gần đây trong thôn có một số ít người nói kiếp trước ta là người xấu, cho nên bị sét đánh, nói vậy cũng quan hệ với kiếp trước của người.

Nhưng Nhị lang à, người cũng đã biết cái gọi là “tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường” rồi đúng không? Nếu hôm nay người đã đến đây, ta sẽ không so đo, để mặc Nhị thiếu gia người ở tại trang này. Có điều người quá đặc ý, đặc ý khiến ta cảm thấy nếu không dạy dỗ người một chút, quả thật là có lỗi với trận sấm sét đó.

Nói xong, Dương Thủ Văn làm mấy việc cùng lúc, quạt liên tiếp mười mấy cú bạt tai vào mặt Dương Thụy.

Mười mấy bạt tai này dù không dùng lực mạnh, nhưng vẫn đánh cho mặt Dương Thụy đầy máu.

- Hủy ảo Tử ca ca, đừng đánh nữa.

Ấu Nương chạy đến ôm lấy tay Dương Thủ Văn, ngăn lại.

- Ấu Nương không đau. Nếu Hủy Tử ca ca cứ đánh Nhị thiếu gia, A Lang mà biết nhất định sẽ trách Hủy Tử ca ca đó.

Đôi mắt của Ấu Nương ngập nước, trông mong nhìn Dương Thủ Văn.

Dáng vẻ đáng thương của cô bé khiến cho Dương Thủ Văn mềm lòng, liền ngừng tay ôm Ấu Nương vào lòng.

- Ấu Nương ngoan nhất, là ca ca không tốt, không nên đánh người.

Tuy nhiên có một số ít người vẫn phải dạy bảo mới được. Nhị lang, hôm nay ta nể mặt Ấu Nương mà không so đo với người nữa. Lần sau hãy nghĩ kỹ, nếu còn tái phạm, Dương Thủ Văn ta đã không còn là tên đần như trước đây nữa, người cứ thử xem.

Lúc này đầu óc của Dương Thụy đang mơ hồ, hai má sưng đỏ tụ máu, máu từ trong mũi miệng chảy ra.

Y tâm cơ thâm trầm, có trí tuệ, thậm chí còn sáng tác ca dao... Nhưng bất kể thế nào, đều không thể thay đổi được y vẫn là một thiếu niên mười ba tuổi. Vừa rồi mấy bạt tai kia của Dương Thủ Văn đã đánh cho Dương Thụy hết hồn. Thấy Dương Thủ Văn ngừng lại, lúc này Dương Thụy mới ôm đầu đứng lên, nhưng vẫn hung tợn gườm gườm nhìn Dương Thủ Văn.

- Còn trợn mắt nhìn ta nữa, ta sẽ móc hai mắt của người ra. – Dương Thủ Văn quay lại, lạnh lùng nói.

Dương Thụy sợ hãi tái mặt đi, vội vàng cúi đầu xuống, không dám đối diện với ánh mắt của Dương Thủ Văn.

- Theo ta vào.

Dương Thủ Văn nói xong, quay người buông Ấu Nương xuống, cầm bàn tay nhỏ bé của cô bé đi vào chính đường, vừa đi vừa nói:

- Thím à, có thể ăn cơm rồi. Cháu đói bụng.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Án Mạng (Thượng)

Năm đầu Thánh Lịch, công nguyên năm 698.

Ở trong một thời đại như vậy, đừng hy vọng có thể ăn được đồ ăn gì đó phong phú, thậm chí ăn rau xào cũng không thể.

Bữa tối của Dương Thủ Văn là thịt dê khô.

Ngô làm đồ nhắm, thịt dê khô đặt trên bàn, bởi vậy trong ngô có mùi thơm của thịt dê khô, đồng thời còn có thể tiêu trừ cảm giác ngấy mỡ. Ngoài ra, còn có hai đĩa rau xào, nhưng canh thì quá nhạt toàn nước, rất khó nuốt.

Không nên xem thường bữa tối đơn giản như vậy. Đối với thời đại này mà nói, đã là vô cùng phong phú rồi.

Dương Thừa Liệt thân là Huyện Úy tòng Cửu phẩm, lương tháng 1,5 quan tiền, cộng thêm năm mươi thạch kê tốt. Nói tới, đây cũng không phải là nhiều, nhưng so với trong năm Trinh Quán bổng lộc của ngoại quan đã gia tăng lên nhiều rồi. Võ Chiếu chấp chính tới nay luôn luôn cố gắng đề cao đãi ngộ cho ngoại quan. Nếu như ở trong năm Trinh Quán, giống như loại chức vụ Huyện úy Xương Bình này, căn bản không ai nguyện ý đảm nhiệm.

Tuy nhiên thu nhập chủ yếu của Dương gia còn có hai trăm mẫu chức điền kia.

Dương Thừa Liệt sống ở thị trấn, cơ bản sẽ không hỏi đến chức điền. Thời điểm Dương Đại Phương còn sống, thu nhập từ chức điền cơ bản đều nằm trong tay Dương Đại Phương. Hiện tại Dương Đại Phương đã mất, mặc dù Dương Thừa Liệt thu vào hơn phân nửa, nhưng vẫn để lại đầy đủ sinh hoạt phí cho Dương Thủ Văn. Từ điểm này mà nói, Dương Thủ Văn sống thoải mái hơn Dương Thụy.

Dương Thủ Văn gầy, nhưng sức ăn lại kinh người.

Một chút cơm chiều đã tiêu hao một cân ngô, cộng thêm nửa cân thịt dê khô.

Sau khi ăn uống no đủ, Dương Thủ Văn mới buông bát đũa, ngẩng lên nhìn lại phía Dương Thụy.

Tuy rằng Dương Thụy bị hãn độc đánh một trận, nhưng từ liên hệ máu mủ, dù sao cũng là huynh đệ của y. Đánh y, là vì người này cần ăn đòn, Dương Thủ Văn yên tâm thoải mái. Nhưng nếu như ngay cả bữa cơm cũng không cho ăn, đó chính là khuyết điểm của hãn rồi.

Bữa cơm này của Dương Thụy rất gian khổ, mùi thịt khô thơm ngon ở trong miệng lại không có chút hương vị nào.

Mới nhai nuốt một chút quai hàm đã đau dữ dội. Không muốn ăn, nhưng Dương Thủ Văn trừng mắt, khiến y lập tức không dám.

Một trận bạt tai của Dương Thủ Văn đích thực khiến y sợ.

- Nói đi, đang yên lành thì đến, có chuyện gì?

Dương Thủ Văn ăn no bụng, ngồi trên giường Hồ, chậm rãi hỏi.

Dương Thụy buông bát đũa, ôm quai hàm giọng run run nói:

- Sắp đến mười lăm tháng tám rồi, cha chuẩn bị thưởng nguyệt tại Di Lạc tự, cho nên bảo ta đến đây xem trước. Còn nói muốn Dương... thăm chuẩn bị một chút, tránh lúc đó lại có sai sót.

- Thưởng nguyệt?

Lúc này Dương Thủ Văn mới phản ứng, hình như vài ngày nữa là đến Trung thu rồi.

Trung thu ngắm trăng, cả nhà đoàn viên, là hoạt động bình thường của mọi người trong thời đại này.

Tuy nhiên nghe ý tứ trong lời nói của Dương Thụy, lần này Dương Thừa Liệt thưởng nguyệt, không chỉ là vì đoàn viên, dường như mời được người nào đó.

Điều này cũng bình thường, Dương Thừa Liệt ở Xương Bình đã làm Huyện Ủy hơn mười năm rồi.

Mười mấy năm qua, Huyện lệnh Xương Bình đều đã thay đổi bốn năm người, nhưng Dương Thừa Liệt vẫn đảm nhiệm vững chắc chức Huyện úy, không có động tĩnh gì. Theo đạo lý mà nói, cho dù là luận kinh nghiệm lý lịch, Dương Thừa Liệt cũng có thể được lên chức. Tuy nhiên, bản thân Dương Thừa Liệt lại không sốt ruột, cam tâm tình nguyện làm Huyện Ủy tại Xương Bình, con đường thực tế nhất cứ duy trì như vậy đã được mười mấy năm.

- Cha muốn mời khách đúng không?

Dương Thụy do dự một chút, hạ giọng nói:

- Cha có một vị cố nhân đến, nói là khách quý, cho nên muốn chuẩn bị chiêu đãi.

Khách quý?

Xương Bình là nơi biên tái, là vùng đất lạnh giá nghèo khổ, sao lại có khách quý được?

Dương Thủ Văn sững sốt, sau đó gác qua một bên. Khách quý có thể quý được đến đâu? Hơn nữa cũng đâu có quan hệ gì với hắn?

Dương Thừa Liệt chẳng qua chỉ là một Huyện úy tép riu, Dương Thủ Văn không biết khách quý của ông ta có thể quý bao nhiêu.

Nghĩ đến cái này, còn không bằng suy nghĩ làm thế nào cải thiện cuộc sống còn hơn.

Trước kia hắn đần độn, không có yêu cầu gì nhiều đối với cuộc sống, nhưng hiện tại... Dương Thủ Văn cảm thấy hắn cần phải thay đổi. Cho dù là ngô chưng thịt dê khô ăn rất ngon, nhưng ngày nào cũng ăn, như vậy cũng sẽ thấy ngấy.

- Đã muộn rồi, phỏng chừng buổi tối người không thể quay về được.

Dương Thủ Văn nói xong, liền đứng lên đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Ta bảo thám chuẩn bị chặn đệm cho người, đêm nay ở lại, đợi trời sáng thì về. Đúng rồi, trên mặt người bị thương, lúc về giải thích với cha như nào?

- Hả?

Tim Dương Thụy đập mạnh, vội vàng đáp:

- Ta sẽ nói mình bị ngã, tuyệt đối sẽ không bán đứng đại huynh đâu ạ.

- Vô nghĩa, người không thành thật nói chi tiết cho cha, vậy chẳng phải bị đánh oan sao?

- Ờ?

Lúc này Dương Thụy đột nhiên cảm giác được mình luôn tự xưng là đầu óc thông minh nhưng giờ không thể dùng rồi. Ý nhìn Dương Thủ Văn, mặt mờ mịt. Chẳng lẽ ý của hắn là bảo mình nói hết cho cha biết sao? Vậy chẳng phải là tự ăn quả đắng sao?

Dương Thủ Văn tỏ vẻ thất vọng, lắc đầu thở dài.

- Về nói cho cha biết, chính là ta đánh người.

Nếu cha hỏi vì sao, nên trả lời thế nào tự người suy nghĩ. Ừ, cứ như vậy đi. Ta mệt rồi, đi nghỉ ngơi trước đây.

Nói xong, Dương Thủ Văn cũng không quay đầu lại liền ra khỏi phòng.

Hắn có ý gì vậy?

Dương Thụy nhìn bóng lưng của Dương Thủ Văn biến mất ở ngoài cửa, đầu óc đã rối loạn.

Dù sao chỉ là thiếu niên mười ba tuổi, tuy rằng thông minh cũng có hạn. Ý căn bản không hiểu ý tứ của Dương Thủ Văn, chỉ cảm giác... Hay là cái chứng điên độn kia lại tái phát? Tóm lại, Dương Thụy nghĩ có nát óc cũng không giải đáp được.

- Hủy Tử ca ca, tại sao muốn Nhị thiếu gia bầm báo chi tiết cho A Lang?

Đêm sâu.

Dương thị ở bên ngoài thu dọn bát đĩa, Ấu Nương thì cuộn bên cạnh Dương Thủ Văn, ngửa đầu, một đôi mắt ngập nước nhìn hắn, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu:

- A Lang thương yêu nhất Nhị thiếu gia, nếu biết Hủy Tử ca ca đánh y, chẳng phải là sẽ trách cứ Hủy Tử ca ca đó sao. A ông mất rồi, không còn ai che chở Hủy Tử ca ca, đến lúc đó nên làm thế nào đây?

Dương Thủ Văn cười xoa đầu Ấu Nương.

Hắn tựa vào cột trụ hành lang, một chân chống, ngửa mặt lên nhìn bầu trời đen sâu.

Bên trên bay tới một đám mây đen, đang nhanh chóng bay về hướng Hồ Cốc Sơn. Dương Thủ Văn hạ giọng nói:

- A Ông mất, còn có Ấu Nương. Nếu A Lang trách cứ ta, đến lúc đó Ấu Nương sẽ bảo vệ Hủy Tử ca ca, đúng không?

- Vâng vâng vâng. Ấu Nương đương nhiên sẽ làm vậy rồi.

Ấu Nương gật mạnh đầu, nghiêm trang trả lời.

Trong mắt của Dương Thủ Văn hiện lên một tia ấm áp, hắn ôm Ấu Nương vào lòng:

- Ấu Nương bảo vệ ta, ta cũng sẽ bảo vệ Ấu Nương.

Ấu Nương càng nở nụ cười sáng lạn hơn.

Ông trời vớt hắn đến năm đầu Thánh Lịch, khiến hắn sống dần dần mười bảy năm, rồi sau đó một đạo tia chớp bổ tình hắn. Sự việc huyền ảo như vậy phát sinh trên người của Dương Thủ Văn, cũng làm cho Dương Thủ Văn cảm nhận được sự hoang mang khó hiểu.

Theo lý mà nói, trải qua sự huyền ảo như vậy, trên người hắn ắt mang theo sứ mệnh rất lớn.

Nhưng Dương Thủ Văn cũng không muốn nhận gánh vác sứ mệnh gì gì đó, có thể được sống, đã là thỏa mãn lớn với hắn rồi. Kiếp trước, hắn sống không tốt, ngày ngày nằm trên giường bệnh, chỉ có sách làm bạn, hoặc là đối mặt với máy tính. Mà hiện tại, hắn có thể tự do tự tại đi lại, cảm nhận được sự ấm áp của người nhà. Điều này đối với hắn đã đầy đủ rồi.

Hắn chỉ muốn sống vui vẻ thoải mái, vô ưu vô lo, không có bất kỳ phiền toái nào.

Có đôi khi ngẫm lại, mười bảy năm đần độn kia cũng coi như là một hạnh phúc, ít nhất mười bảy năm ấy sống rất hạnh phúc.

Ầm ầm!

Một tia chớp xé toạc trời cao, chiếu đình viện trắng bệch.

Ngay sau đó, tiếng sấm rền vang, mưa to ầm ầm.

Mưa từ mái hiên đổ xuống, rất nhanh tạo thành một màn nước.

Trận mưa này xem ra không nhỏ!

Hắn vội vàng gọi Dương thị tới dẫn Ấu Nương trở về phòng ngủ. Mà hắn thì quay về phòng ngủ, ngồi trên giường Hồ, trải rộng tờ giấy trắng ra, trong ánh sáng của đèn dầu, dùng bút than bay múa trên tờ giấy.

Bút than, là vật đầu tiên lúc hắn tinh táo đã chế tạo ra.

Dương Thủ Văn cũng am hiểu bút lông, nhưng vì không thích bút lông phiền toái. Cũng có thể ra vẻ mình dùng được, nhưng nếu ngày nào cũng dùng thì... Cho dù hắn đã tái sinh được mười bảy năm, muốn hoàn toàn thích ứng được cũng không phải chuyện dễ dàng, chẳng thà dùng bút than cho tiện.

Cả đêm, sấm sét vang dội bên ngoài phòng.

Mà Dương Thủ Văn lại linh cảm được, đến tận canh hai mới dừng bút, hơi mệt mỏi ngã vào giường Hồ ngủ say sưa.

Đông tố đến sáng sớm thì dừng.

Trận mưa này vô cùng lớn, khiến cho suối nước bên trong Hồ Cốc Sơn dâng cao, thậm chí tràn lên cả đường núi.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ân Mạng (Hạ)

Qua một trận mưa, một vầng mặt trời đỏ dâng lên, chiếu sáng đại địa.

Dương Thủ Văn bước xuống giường Hồ, đi ra ngoài mở cửa phòng, bất chợt cảm nhận có luồng không khí mới mẻ ập tới, lập tức khiến đầu óc đang hỗn độn trở nên tỉnh táo hơn nhiều.

Trên hiên cửa đặt chậu nước, khăn rửa mặt, có cả muối xanh và bàn chải đánh răng.

Nhìn đồ dùng rửa mặt xếp gọn gàng, Dương Thủ Văn mỉm cười. Hàng ngày thức dậy, hẳn đều thấy những thứ này, biết chắc là do ai làm. Trong đầu hẳn bất giác xuất hiện hình bóng cô bé kia gắng sức bưng chậu nước, đặt ở bậu cửa. Trong lòng Dương Thủ Văn thấy ấm áp, cầm bàn chải đánh răng, chấm muối xanh, sau đó bắt đầu đánh răng.

- Phì phì phì!

Bàn chải đánh răng đời Đường chế tác thô sơ, sử dụng rất khó chịu.

Không cần thận một chút, lông heo trên bàn chải đánh răng sẽ bị tróc ra, sau đó dính vào giữa kẽ răng. Cho dù đã tái sinh mười bảy năm, Dương Thủ Văn vẫn không thể quen được, lúc nào đó phải nghĩ cách cải tiến một chút mới được, bằng không ngày nào cũng đánh răng như này, thật sự là quá khổ sở.

Rửa mặt xong, tinh thần sáng khoái. Dương Thủ Văn cất bước đi vào chính đường, lập tức thấy Ấu Nương tựa như người lớn đang từ trong nhà bếp đi ra, tay đang cầm khay thức ăn.

- Hủy Tử ca ca dậy sớm quá!

Thấy Dương Thủ Văn, gương mặt nhỏ nhắn của Ấu Nương hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Dương Thủ Văn vội qua đó nhận lấy khay thức ăn, nói nhẹ nhàng:

- Ấu Nương còn dậy sớm hơn Hủy Tử ca ca đấy.

Trên khay là bữa sáng, một bát cháo gạo, trên có trứng hoa, một đĩa rau dưa, hai miếng bánh thịt dày, mùi thơm lan tỏa.

- Ấu Nương đã ăn chưa?

Đôi mắt của Ấu Nương nhìn chăm chú vào khay thức ăn, lắc lắc đầu.

Cuộc sống của Dương gia không tệ, nhưng dù vậy, đại đa số thời điểm Dương thị và Ấu Nương cũng chỉ một ngày hai bữa. U Châu nghèo khó lạnh khùng khiếp, lương thực thiếu thốn. Hàng ngày một ngày ba bữa như Dương Thủ Văn, hơn nữa bữa nào cũng có thịt cũng không phải bình thường.

- Vậy ăn cùng Hủy Tử ca ca nhé.

Dương Thủ Văn đặt khay thức ăn lên hiên cửa, sau đó ngồi xếp bằng.

Ban đầu Ấu Nương không nghe theo, nào có chuyện nô tì ngồi cùng ăn cơm với chủ nhân? Nhưng Dương Thủ Văn nói mãi, Ấu Nương rốt cuộc nghe theo. Cô bé lén lút nhìn thoáng về phía nhà bếp, thấy mẹ còn đang bận rộn trong đó, vì thế mở khuôn miệng nhỏ nhắn ra, cắn một miếng trứng trần nước. Trứng trần nước nóng này rất nóng, Ấu Nương bị bỏng cong đôi môi

nhỏ nhắn lên, bàn tay nhỏ bé không ngừng vỗ vào, nhưng trên gương mặt nhỏ bé lại tràn ngập hạnh phúc.

“Rầm rầm”

Ngay lúc Dương Thủ Văn và Ấu Nương đang ăn trứng trần nước nóng, cửa viện bất chợt bị người ta phá vỡ.

Dương Thụy vừa lăn vừa bò xông tới, thậm chí không nhìn Dương Thủ Văn, gào lên:

- Không xong rồi đại huynh ơi. Chết người rồi Đại huynh ơi...

Dương Thủ Văn được nghe, vội vàng để đĩa xuống, đứng dậy.

- Sáng sớm tinh mơ, kêu gào cái gì?

Dương Thụy thở hồng hộc chạy đến trước Dương Thủ Văn, nuốt khan nước miếng giọng run run:

- Đại huynh, chết người, có người chết ở cửa thôn.

Người chết?

Dương Thủ Văn nhăn mày lại, xuống hiên cửa đi giày vào.

- Người chết như nào? Nói rõ ràng, đừng kích động nữa.

Dương Nhị lang, người là chấp y của cha, đường đường là con trai của Huyện úy vậy mà một người chết cũng không nói rõ ràng được, sau này sao làm được việc lớn hả? Vừa rồi chẳng phải người nói, phát hiện thi thể ở cửa thôn đúng không?

Sắc mặt Dương Thụy tái nhợt, nghe thế gật đầu như gà mổ thóc.

- Đúng vậy!

Y hít sâu một hơi, ổn định tinh thần, sau đó nói:

- Sáng sớm ta đi ra định trở về huyện thành, nhưng không ngờ vừa mới ra khỏi thôn chưa bao xa thì nhìn thấy một thi thể nằm ngang đường. Đại huynh, đây là lần đầu tiên ta thấy người chết, đương nhiên sợ rồi.

Dương Thừa Liệt là Huyện úy, tương tự với Cục trưởng Công An đời sau.

Dương Thụ thì dù sao mới mười ba tuổi, cho dù y đã là một chấp y, nhưng chưa thật sự tham gia vào vụ án nào bao giờ. Từ trước tới giờ y đều đảm nhiệm chức vị thư ký, 99% thời gian đều ở trong nha môn, chưa từng đến hiện trường lần nào. Hiện tại đột ngột phát hiện ra một cỗ thi thể, đương nhiên Dương Thụ cảm thấy sợ hãi căng thẳng.

Lúc này, Dương thị cũng chạy ra.

Dương Thủ Văn ngẫm nghĩ một chút, nói với Dương thị:

- Thím trông Ấu Nương, cháu cùng Nhị lang qua đó xem.

Nói xong, hần sải bước ra ngoài. Dương Thụ theo sát hần, một trước một sau đi ra cửa chính.

Dọc theo con đường nhỏ ẩm ướt trong thôn, huynh đệ Dương Thủ Văn rất nhanh đã ra khỏi thôn, cách cửa thôn chừng hai dặm đã thấy được thi thể theo như Dương Thụ kể.

Tuy nhiên lúc này trong thôn trang đã sôi trào lên rồi.

Thôn chính dẫn theo vài thanh niên cường tráng duy trì trật tự ở hiện trường, thấy Dương Thủ Văn đến, ông ta nhăn mày lại, tiến lên ngăn cản.

- Đại lang, không được qua đây. Ta đã phái người đi huyện thành thông báo nha môn, tốt nhất là đợi người nha môn đến đây.

Người mới là Đại Lang, cả nhà người đều là Đại Lang!

Dương Thủ Văn vô cùng phản cảm với cách xưng hô “Đại Lang” này, bởi vì từ cách xưng hô này hẳn liên tưởng đến một vài chuyện chẳng hay ho.

Nhưng vấn đề là, đây là tập tục. Cho dù hẳn có phản cảm với hai chữ “Đại Lang” này, cũng hết cách.

- Điền thôn chính, tôi chỉ xem thôi, sẽ không gây trở ngại cho ông đâu.

Nếu như là trước đây thôn chính tuyệt đối sẽ không cho qua. Tuy nhiên ông ta cũng biết, Dương a si ngày trước sau khi một lần bị sét đánh đầu óc đã tỉnh táo lên nhiều. Mà ngày hôm qua, hẳn chế phục được một con bò điên, cứu con ông ta. Về tình về lý, Điền thôn chính cũng không tiếp tục ngăn cản nữa, đành hạ thấp giọng nói:

- Vậy Đại Lang cần thận một chút.

Nếu ông không gọi tôi là Đại Lang, tôi đã cảm ơn tám đời tổ tông ông rồi!

Dương Thủ Văn định đi qua, lại thấy có người ở đằng sau kéo tay áo của hẳn.

- Gì thế?

Hẳn quay đầu nhìn lại, là Dương Thụ đang lôi kéo hẳn.

- Đại huynh à, nếu thôn chính đã báo quan, chúng ta đừng gây thêm phiền toái nữa.

Dương Thụ run run khuyên, vết sưng đỏ vẫn còn mờ mờ trên mặt, càng khiến cho người ta có cảm giác thương hại.

Dương Thủ Văn thở dài:

- Nhị Lang, người là người của quan phủ đấy. Đừng quên, nay người là chấp y bên cha, từng lời nói cử chỉ đều đại biểu thể diện cho cha. Chỉ là một người chết thôi mà người cũng không dám đối mặt, sau này làm thế nào giải ưu sầu cho cha? Việc trước kia, ta không thèm so đo với người, nhưng hiện tại, đừng có làm mất mặt cha đấy.

Nói xong, hần thấy tay Dương Thụy ra, đi về phía thi thể.

Dương Thụy đứng nguyên do dự một lúc lâu, cuối cùng cắn răng, đi theo.

Dương a si... Không, đại huynh nói không sai, nếu mình làm chấp y của cha, thì phải quan tâm đến thể diện của cha.

Dương ai si, đại huynh cũng dám qua đó, sao mình lại có thể sợ?

Nghĩ đến đây, Dương Thụy có thêm chút dũng khí.

Nhưng khi y đi đến nhìn thấy cỗ thi thể kia vẫn không kìm nổi chạy sang bên cạnh, ngồi xuống nôn không ngừng. Đây là lần thứ hai y nhìn thấy thi thể, có điều lúc này thấy rõ hơn lúc trước, càng đáng sợ hơn nhiều.

Nhưng ngược lại Dương Thủ Văn vẫn không thèm để ý, ngồi xuống bên thi thể.

Dầu gì cũng là người tái sinh, cũng đã từng chết một lần, sao lại sợ người chết?

Ánh nắng sáng sớm vô cùng gắt, chiếu vào thi thể kia trắng bệch, khiến cho người ta có một cảm giác lạnh lẽo khó diễn tả thành lời.

Người chết nằm thẳng trên đất, mặt ngửa lên trời, đôi mắt giống như cá chết không còn sự sống mở trừng trừng, đáng vẻ tựa như không cam lòng.

Quần áo trên người của người chết không biết đã mất đi đâu, chân lại đi đôi giày màu đen. Trên thân thể có vết thương rất rộng, có lẽ là bởi vì ngâm nước mưa quá lâu nên miệng vết thương lại trở nên trắng bệch.

Nói thật, dù Dương Thủ Văn đã có tâm lý chuẩn bị từ trước, nhưng nhìn thi thể một lúc cũng thấy không thoải mái.

Hắn ngồi bên thi thể, cố nén kích động muốn nôn, tỉ mỉ kiểm tra một lần mới chậm rãi đứng lên.

- Đại huynh, nhìn ra gì không?

Dương Thụy run rẩy đi tới, đứng bên cạnh Dương Thủ Văn khẽ hỏi.

Dương Thủ Văn nhìn y:

- Nhị Lang, giờ người là sai nhân duy nhất tại đây, sao không tự mình xem, tìm kiếm manh mối đi?

- Hà?

Dương Thụy lập tức trợn mắt, trong lòng kích động muốn mắng chửi.

Dương a si chết tiệt, ta đã nôn thành dạng này rồi, người còn muốn ta xem thi thể?

Lòng muốn cự tuyệt, nhưng tưởng tượng cảnh tối qua Dương Thủ Văn đánh mình, lời ra khéo miệng lại nuốt trở lại.

Dương Thụy đi lên trước, cắn răng, chậm rãi ngồi xuống.

Chỉ có điều khi ánh mắt của y chạm vào đôi mắt như cá chết của thi thể kia, cảm giác buồn nôn lại ập đến lần nữa.

“Oạc!”

Y vội vàng đứng lên, quay lại chạy nhanh mấy bước, đến bên một tảng đá tiếp tục nôn mửa.

Dương Thủ Văn nhìn y, lại đi vòng qua thi thể hai vòng, sau đó cũng không quay đầu lại, đi dọc theo đường núi đến ngọn núi, vừa đi vừa xem xét chung quanh, trong mắt lộ vẻ hiếu kỳ khôn kể.

Lúc này đang là mùa ba tháng tám năm đầu Thánh Lịch, nơi này là Hồ Cốc Sơn ngoại thành Xương Bình. Cách nơi này không xa có Cư Dung Quan, còn có Kỳ Mi Châu có người Khiết Đan, người Hồ sống hỗn tạp. Có người chết cũng không có gì ngạc nhiên.

Nhưng kỳ lạ là, vì sao người nọ lại nằm đó?

Quần áo trên người gã đi đâu? Vết thương trên người gã từ đâu mà ra? Sự việc dường như trở nên thú vị rồi.

THỊNH ĐƯỜNG QUẠT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Dương Thừa Liệt (Thượng)

Khi Dương Thủ Văn trở lại hiện trường thì đã là chuyện của một canh giờ sau đó rồi.

Thôn dân vây quanh để xem đã dần dần giải tán hết, chỉ còn lại bảy tám công sai đang thu dọn hiện trường, vận chuyển thi thể.

Điền thôn chính đang đứng ở một bên nói chuyện với một người đàn ông. Mà Dương Thụy ngoan ngoãn đứng bên cạnh đó, hai tay buông dọc bên người, dường như nghe hai người nói chuyện.

Y nhìn thấy Dương Thủ Văn đầu tiên, vội vàng nói một câu với người đàn ông kia. Người đàn ông gật đầu với Điền thôn chính, quay lại nhìn về hướng Dương Thủ Văn.

Hôm nay trời nắng gắt, sau một đêm mưa to trời xanh không mây, ngàn dặm không mây, một vầng mặt trời chói chang treo trên không trung, vô cùng gay gắt. Ánh nắng giữa mùa thu rất ấm áp, hơn nữa cũng không quá gắt, chiếu lên người cảm thấy vô cùng thoải mái.

Người đàn ông kia cao khoảng sáu thước, tức khoảng trên 1m80.

Đường thước khác với Hán thước, một thước ước chừng ba mươi một centimet. Người đàn ông kia mang khăn vấn đầu màu đen, mặc áo xanh, áo khoác nửa cánh tay, chân đi đôi giày Lục Hợp ô bì, bên hông đeo đai ngọc, nhìn rất có phong phạm.

Vóc dáng của ông ta không quá khô ngô, mà có vẻ hơi gầy, mặc bộ y phục này lên người càng khiến cho ông ta toát lên phong thái người trí thức. Tay cầm một cây trượng thủ cản sơn. Một mặt của trượng thủ là thiết cầu có hình dừa sáu cạnh, cỡ bằng nắm tay trẻ em.

Dương Thủ Văn nhìn người đàn ông này, vội bước nhanh lên trước.

- Cha, sao người lại tới đây?

Trong mắt người đàn ông kia toát lên vẻ phức tạp. Ông gật đầu, trầm giọng nói:

- Nơi này không có việc của con, con ở đây không tiện, về nhà trước đi...

Hôm nay cũng đừng đi chăn bò nữa, ở nhà đợi. Đợi việc bên này kết thúc, ta sẽ quay về nói chuyện với con.

Người đàn ông này chính là Huyện Ủy Xương Bình Dương Thừa Liệt, đồng thời cũng là cha ruột của Dương Thủ Văn.

Giọng điệu của ông khá lạnh lùng, dường như không phải đang nói chuyện với con trai của mình, mà giống như đang chỉ bảo cấp dưới trong nha môn.

Dương Thủ Văn dường như cũng quen với ngữ khí này của Dương Thừa Liệt. Trên thực tế mười bảy năm qua, tuy rằng hắn sống cuộc sống đàn độn, nhưng cũng biết Dương Thừa Liệt không ưa mình.

Là bởi vì mình gốc gác sao?

Có lẽ vậy...

Nhưng hắn lại nhớ rõ, khi hắn bị sét đánh phải nằm trên giường nghỉ ngơi mấy ngày, tối nào Dương Thừa Liệt cũng ngồi bên hắn lẩm bẩm,

nhưng giọng nói của ông rất nhỏ, nên hẳn cũng không nghe được rõ ràng.

Mấy ngày nay cũng khiến Dương Thủ Văn biết, Dương Thừa Liệt cũng không phải không quan tâm hẳn, tuy nhiên không biết vì nguyên nhân gì, Dương Thừa Liệt đang cố tình lạnh nhạt với hẳn, bề ngoài luôn tỏ thái độ lãnh đạm không quan tâm.

Thử nghĩ, nếu Dương Thừa Liệt thật sự chán ghét Dương Thủ Văn, Dương Thủ Văn cũng không thể sống tự tại như vậy.

Ông ta chỉ cần thu lại toàn bộ thu nhập từ chức điền, vậy thì cuộc sống của Dương Thủ Văn và mẹ con Dương thị tại thôn trang nhỏ này sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

- Vậy con về trước ạ.

Dương Thủ Văn cung kính đáp một câu, quay người đi về hướng nhà.

Nhìn bóng lưng của hẳn, Dương Thừa Liệt hơi chau đôi mày rậm lại, trong mắt toát lên vẻ âu lo khó hiểu.

Trong thôn nhỏ vô cùng náo nhiệt. Mọi người tụ tập lại với nhau, tám năm tụm ba châu đầu ghé tai thảo luận án mạng phát sinh ở cửa thôn.

Đối với người của thời đại này mà nói, trong sinh hoạt cũng không có việc vui gì đặc biệt, chứng kiến vụ án mạng hiêm gặp này, mọi người dĩ nhiên bộc lộ bản năng tám chuyện của mình. Một đám trẻ con chơi đùa chạy trốn dưới cây hòe lớn tại cửa thôn, khi Dương Thủ Văn xuất hiện, mấy đứa trẻ lập tức vui cười chạy tới, vây quanh hẳn cười nói không ngừng.

Trong mắt đám trẻ này, Dương Thủ Văn hơi chút ngơ ngác ngây ngốc chính là bằng hữu của họ.

- Hủy Tử ca ca, huynh có biết người chết là ai không?

Dương Thủ Văn lắc đầu, cười hỏi:

- Ta đương nhiên không biết, chẳng lẽ các đệ đã từng gặp rồi?

Một đứa bé hạ thấp giọng nói:

- Hủy Tử ca ca, đệ thật sự đã gặp người kia rồi.... Hôm trước đệ đi lên núi hái thuốc, thấy người này đi về hướng ngọn núi. Đúng rồi, gã còn hỏi đệ hướng đi Di Lạc tự như nào, còn trả cho đệ hai văn tiền nữa.

Nói xong, đứa bé kia lẳng lặng lấy ra hai miếng Khai Nguyên Thông Bảo, hơi có ý khoe khoang.

Dương Thủ Văn hơi híp tròng mắt lại, nhận hai miếng Khai Nguyên Thông Bảo trên tay cậu bé, cầm trong tay gáy hai cái, hẩn đột nhiên hỏi:

- Sơn Cầu Tử, cho ta hai văn tiền này nhé? Ta cho đệ năm văn tiền, nhưng đệ không được nói chuyện này cho người khác biết.

Sơn Cầu Tử gần như không suy nghĩ, lập tức đồng ý thỉnh cầu của Dương Thủ Văn.

Theo cậu, Hủy Tử ca ca quả nhiên là rất ngốc, không ngờ dùng năm văn tiền đổi lấy hai văn tiền. Có lời mà không lấy chính là khổn kiếp. Sơn Cầu Tử đương nhiên đồng ý, sau khi nhận lấy tiền của Dương Thủ Văn bèn dẫn những đứa trẻ khác chạy đi.

Dương Thủ Văn cất kỹ đồng tiền, đi thẳng về nhà.

Đừng thấy Dương Thủ Văn sống tại thôn nhỏ này mười mấy năm, nhưng trên thực tế cũng không quá thân quen với người trong thôn.

Người trong thôn không thích giao tiếp với kẻ ngốc. Khi Dương Đại Phương còn sống, đều có lão ra mặt; mà sau khi Dương Đại Phương qua đời, trong nhà còn có Dương thị. Nếu Dương thị không giải quyết được vấn đề, đều có người đi tìm Dương Thừa Liệt can thiệp.

Dương Thủ Văn về đến nhà, nói cho Dương thị có lẽ Dương Thừa Liệt sẽ trở về, sau đó đi vào hậu viện.

- Ấu Nương, rót cho ta một cốc nước, là nước ấm nhé.

Ấu Nương đang ở trong vườn hoa chơi đùa, nghe Dương Thủ Văn gọi, lập tức thính thót đáp, rất nhanh bưng tới một cốc nước ấm.

Đặt bát nước tại hiên cửa, Dương Thủ Văn khoanh chân ngồi xuống.

- Hủy Tử ca ca, huynh làm gì vậy?

Ấu Nương cũng không chơi ở vườn hoa nữa mà bắt chước Dương Thủ Văn, khoanh chân ngồi bên cạnh hắn, tò mò hỏi.

Dương Thủ Văn cười cười, hạ giọng nói:

- Ấu Nương, ta làm trò ảo thuật cho muội xem nhé?

- Ảo thuật? Hay quá! Ấu Nương thích nhất là xem trò vui.

Ấu Nương lập tức tươi cười rạng rỡ, vỗ bàn tay nhỏ bé với nhau cười vui vẻ.

Dương Thủ Văn thì lấy ra hai đồng tiền kia, ném vào bát nước. Sau đó hắn ngồi đó, lẳng lặng nhìn nước trong bát, nhìn không hề chớp mắt.

Ấu Nương mở to đôi mắt đen tròn, cũng nhìn theo Dương Thủ Văn. Một lúc lâu sau, cô bé ấm ức nói:

- Hủy Tử ca ca, huynh định làm trò ảo thuật gì... Mắt của Ấu Nương cay quá mà không thấy ảo thuật gì cả?

- Không có ư?

Trên mặt Dương Thủ Văn lại lộ chút vui mừng, hần chỉ vào một tầng váng dầu lơ lửng trên mặt nước, hạ thấp giọng nói:

- Ấu Nương thấy không, đây là cái gì?

- Váng dầu?

Dương Ấu Nương nhu thuận trả lời, sau đó nghi hoặc nhìn Dương Thủ Văn nói:

- Hủy Tử ca ca, vừa rồi muội bưng tới là bát nước sạch đấy, không có váng dầu nha. Váng dầu này từ đâu mà ra? Chẳng lẽ Hủy Tử ca ca biết biến ra sao? Sao lại biến thành được ạ?

- Nhìn này, váng dầu này có mùi vị không?

- Có!

Ấu Nương bưng bát nước lên, dùng cái mũi nhỏ hít hít:

- Hơi tanh, giống như mùi mỡ dê.

- Vậy là được rồi.

Dương Thủ Văn đổ nước trong bát đi, sau đó đưa hai đồng tiền kia cho Ấu Nương.

- Cám ơn Ấu Nương giúp ta làm trò ảo thuật, đây là phần thưởng tặng cho Ấu Nương.

Ấu Nương không hiểu, nhưng vẫn vô cùng vui mừng nhận lấy đồng tiền.

Dương Thủ Văn đứng lên, duỗi lưng một cái, giật giật tứ chi, sau đó thở một hơi thật dài.

Hắn đi xuống hiên cửa, đi vào vườn hoa dừng lại đó, ánh mắt lướt qua vườn hoa, nhìn về hướng Hồ Cốc Sơn mênh mê.

Di Lạc tự?

Dương Thủ Văn bắt đầu hí mắt lại, lăm lăm, trong mắt càng lóe lên tia tò mò sáng rọi.

Đến bữa trưa, Dương Thừa Liệt cùng Dương Thụy đi vào nhà. Đầu tiên ông cùng Dương Thụy thắp hương cho Dương Đại Phương, sau đó dùng cơm ở chính đường.

Dựa theo quy củ đời Đường, Dương Đại Phương mất, Dương Thừa Liệt hẳn phải giải quan túc trực bên linh cữu ba năm, nhưng Xương Bình ở nơi biên ải lạnh khủng khiếp, hoàn cảnh cuộc sống ác liệt, bổng lộc lại thấp, còn vô cùng nguy hiểm. Người bình thường, đặc biệt là người có chút căn cơ đều không muốn tới nơi này nhậm chức. Hơn nữa Dương Thừa Liệt ở tại Xương Bình mười mấy năm vẫn khiêm tốn, nhân duyên coi như không tệ, cho nên Dương Thừa Liệt từng đề xuất giải quan túc trực bên linh cữu lai bị quan trên cự tuyệt.

- A Súc Nô, con thật to gan.

Sau buổi cơm trưa, Dương Thừa Liệt dẫn Dương Thủ Văn tới linh đường.

Vừa đóng cửa, sắc mặt của ông trầm xuống, trầm giọng nói:

- Xem ra chứng si kia của con rất hay, lại dám đánh đệ đệ của mình, còn yêu cầu Nhị Lang bẩm báo chi tiết, con muốn thế nào? Có phải muốn nhân cơ hội thử sự kiên nhẫn của ta đúng không?

Tim Dương Thủ Văn đập thành thịch, cúi đầu không trả lời.

Lúc bị sét đánh, bị hôn mê, hẳn cảm nhận được sự lạnh lùng của Dương Thừa Liệt đối với hẳn, tựa như có nguyên do bất đắc dĩ nào đó.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Dương Thừa Liệt (Hạ)

Ngày hôm qua Dương Thụy đến cửa, hẳn cũng nhân cơ hội nổi giận, muốn thử thái độ thật sự của Dương Thừa Liệt một chút.

Không ngờ Dương Thừa Liệt nhìn một cái là thấu dụng ý của hẳn. Cũng may ông cũng không truy cứu tiếp mà nhìn linh vị của Dương Đại Phương, trong mắt rưng rưng ánh lệ, nói:

- Cha, Hủy Tử đã khỏi rồi, bao năm vất vả của cha cuối cùng đã không uổng phí, cha ở dưới cửu tuyền cũng có thể yên tâm rồi.

Nói xong, ông ra hiệu Dương Thủ Văn đến, bảo hẳn dập đầu với Dương Đại Phương.

- A Súc Nô, con đã khỏi bệnh, vậy là sau này đã có thể sống tốt, không cần phải đi cậy mạnh tranh đấu nữa. Ta dù là Huyện Úy Xương Bình nhưng không có nghĩa con có thể hoành hành ngang ngược ở đây.

Xương Bình rất phức tạp, hai năm trước loạn Khiết Đan, tuy rằng cuối cùng đã bị triều đình trấn áp, nhưng cũng không có nghĩa chúng sẽ ngoan ngoãn ngồi yên. Hiện giờ triều đình lại đang thiết lập Cô Trúc tại tây bắc, tình hình càng thêm phức tạp. Người Khiết Đan, người Hề, người Đột Quyết luôn kiêu ngạo, tốt nhất là con nên an phận một chút.

Vốn ta dự tính để con đến nha môn rèn luyện một chút, nhưng hiện tại Nhị Lang đã làm Chấp y, con cứ ngoan ngoãn yên phận ở đây, coi như là túc trực linh cữu gia gia của con.

Bao năm nay con dần dần ngộ nghếch, làm trẻ nãi quá nhiều thời gian, giờ tỉnh táo rồi thì ở nhà chăm chỉ đọc sách. Việc bên thị trấn, con không cần quan tâm đến. Tiền chi tiêu hàng tháng cha sẽ không để con thiếu thốn. Đợi chừng hai năm nữa, khi con có thể học thành, ta sẽ mưu tìm đường ra khác cho con. Tóm lại, con cứ an tâm ở trong nhà đi.

Dương Thừa Liệt nói câu này lại có hàm ý khác.

Dương Thủ Văn ngạc nhiên nhìn ông, ý thức được ý tứ của Dương Thừa Liệt, là bảo hẳn tiếp tục giả ngây giả dại, không cần phải gây chú ý cho người khác nữa.

Về phần mưu đường ra khác... Có thể tìm ra đường ra gì chứ?

Tại sao phải giả ngây giả dại? Tại sao phải sống khiêm tốn?

Dương Thủ Văn đột nhiên ý thức được, chỉ e sự việc không đơn giản như hẳn tưởng tượng.

Tuy nhiên, Dương Thừa Liệt không muốn nói, hẳn cũng không tiếp tục hỏi đến cùng, chỉ cung kính đáp vâng, sau đó cùng Dương Thừa Liệt ra khỏi linh đường.

- Cha, thi thể ở cửa thôn có thể có chút manh mối.

Dương Thừa Liệt nhìn hẳn một cái, mày nhăn lại, dường như có hơi chút không kiên nhẫn.

- Nơi này là nơi giao giới của ba địa phương Cư Dung Quan, Cô Trúc và Xương Bình, ngày ngày nhân viên lui tới phức tạp, sao có thể điều tra được rõ ràng chứ? Hơn nữa Liêu Tử thô man thích những việc tranh cường đấu dũng, chuyện giết người chắc sẽ phát sinh, con không cần phải tìm hiểu nữa.

- Nhưng, người kia không phải là Liêu Tử.

Liêu tử, là cách xưng hô của người Hán đối với người Khiết Đan, Đột Quyết, người Hề và người Hồ.

Dương Thừa Liệt trừng mắt:

- Sao con biết?

Dương Thủ Văn cười khố nói:

- Cha, cha đừng cho rằng con còn ngu si như trước đây nữa, ngay cả người Hán và Liêu Tử cũng không phân biệt được. Người nọ dù có kiểu tóc Liêu Tử, nhưng hình dạng chân mày là của người Hán, điều này vô cùng rõ ràng.

Trước khi cha đến, con đã cẩn thận quan sát thi thể người đó rồi.

Hai tay của gã thô ráp, đốt ngón tay thô to, nhìn bề ngoài như là nông dân, nhưng giữa hai chân da dầy thô, hiển nhiên là do thời gian cưỡi ngựa lâu mà tạo nên. Một người hàng năm sống trên lưng ngựa, sao có thể giống nông dân làm nghề nông chứ? Còn nữa, vết thương trên người gã rất nhiều, tuy rằng bị nước mưa ngâm làm biến dạng, nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là vết thương của đao kiếm. Con tỉ mỉ quan sát, hẳn là lúc gã còn sống không hề tầm thường, chắc là một võ sĩ có thân thủ cao minh.

Dương Thừa Liệt hơi híp tròng mắt lại, nhìn Dương Thủ Văn rất lâu.

Nói thật ra, ông không trông cậy vào Dương Thủ Văn sẽ đạt được thành tựu lớn gì, cả đời có thể bình an, cũng đã đủ rồi.

Về phần nguyên nhân, ông không muốn nói, cũng không thể nói.

Thật không ngờ khả năng quan sát của Dương Thủ Văn lại tốt như thế, hơn nữa lại vừa mới tỉnh táo lại, có thể nhìn ra được nhiều vấn đề như thế.

Trong lòng Dương Thừa Liệt đột nhiên trào dâng sự hiếu kỳ cháy bỏng, do dự một lúc lâu hạ thấp giọng nói:

- Con còn nhìn thấy được gì nữa?

Dương Thủ Văn ngẫm nghĩ một chút, nói tiếp:

- Người này hẳn là đêm qua bị giết, trước khi chết từng chiến đấu với ba đao bốn người.

- Sao con lại nhìn nhận như thế?

- Vết thương trên người hẳn là dấu vết đao, kiếm, tuy nhiên trí mạng lại là bị người ta dùng tên bắn mà chết.

Cho nên, con cảm thấy người vây công gã chí ít có ba người, thậm chí có khả năng là bốn người. Hơn nữa, xung quanh hiện trường phát hiện thi thể quá mức sạch sẽ không giống như hiện trường ẩu đả. Lúc ấy con quan sát thi thể xong đã cảm thấy, hẳn là thi thể đã bị người ta vứt bỏ... Ngày hôm qua mưa lớn như vậy, hung thủ sau khi giết người xong không có khả năng vứt thi thể quá xa, vì thế con liền đi dọc theo đường núi đi về hướng ngọn núi, ở Dương Vĩ Ba phát hiện có dấu vết đánh nhau, đoán chừng đó chính là hiện trường thật sự.

- Dương Vĩ Ba?

Dương Thừa Liệt nghe vậy khẽ gật đầu.

- Sao con khẳng định chính là Dương Vĩ Ba mà không phải trên quan đạo?

- Nếu là ở trên quan đạo, địa hình rộng lớn, cũng không thích hợp phục kích. Hơn nữa, nếu người chết là bị gặp phục kích trên quan đạo, ba dặm về phía nam là thôn trang, cách hướng đó năm dặm cũng có quân doanh. Đêm

qua mưa lớn đột ngột, nếu con là hung thủ, tuyệt đối sẽ không mai phục ở trên quan đạo, quá dễ dàng gây kinh động người khác, cũng quá dễ bị phát hiện, lại càng dễ khiến kẻ chết trốn thoát được.

Dương Thừa Liệt cúi đầu trầm tư.

Một lát sau, ông lại hỏi:

- Con còn thấy gì nữa?

- Con thấy, người này hẳn là hàng năm sống ở tái ngoại.

- Sao lại nói như vậy?

- Da gã thô ráp, hiển nhiên là hàng năm bị gió bắc xâm nhập, trên thân thể đến nay vẫn lưu lại tổn thương do giá rét.

Mặt khác, lúc con vừa trở lại, đám trẻ con trong thôn nói cho con biết, hôm qua đã từng thấy người chết vào núi, hơn nữa hỏi thăm vị trí Di Lạc tự. Nếu gã ở tại Cô Trúc, hoặc là thường xuyên lui tới với người của Xương Bình không thể không biết Di Lạc tự ở đâu. Lúc đó gã trả cho đứa bé kia hai văn tiền, sau khi con về nhà đã ngâm đồng tiền vào trong nước nóng, phát hiện trên đồng tiền dính nhiều dầu. Phàm là ở Xương Bình hay ở Ky Mi Châu, phần lớn sẽ chịu nhiều ảnh hưởng chú ý vệ sinh. Chỉ có người Hồ ở tái ngoại mới không chú ý đến điều này, nên đồng tiền kia mới dính nhiều dầu như thế.

Dương Thủ Văn nói xong bặm môi nhìn Dương Thừa Liệt.

Đã thấy khóe miệng của Dương Thừa Liệt như thể lơ đãng co giật hai cái, rồi sau đó giật tái mặt nói:

- Toàn bộ chỉ là giả thiết của con mà thôi, không có bất kỳ chứng cứ nào. Chuyện này, ta sẽ để cho Quản Hồ tiếp nhận, con không cần phải hỏi tới

nữa.

Quản Hồ, là thủ hạ của Dương Thừa Liệt, cũng là Bộ đầu bộ khoái thủ trong nha môn.

Thông thường, trong nha môn sẽ sắp đặt nha dịch tam bộ, gọi chung là sai nha. Tuy nhiên phân công của sai nha có khác nhau, cũng có cách gọi khác nhau. Ví dụ như Trì thủ trong nha môn, trong thời gian thẩm án sẽ chia ra đứng ở hai bên, sai nha áp giải phạm nhân cùng với chấp hành tra tấn gọi là Tạo lệ, tương tự với cảnh sát tòa án; mà phụ trách gọi bị cáo đến, sai nha lòng bắt tội phạm, thu thập chứng cứ gọi là Khoái thủ, giống cảnh sát hình sự đời sau; ngoài ra, còn có dân tráng, trì thủ thành môn, giám ngục, thương khố, phụ trách tuần tra các con đường nhỏ trong thành, ứng phó khi có chuyện xảy ra... Dân tráng này tựa như cảnh sát có vũ trang ở hậu thế.

Huyện Ủy thống lĩnh tam ban, Quản Hồ chính là Bộ đầu bộ khoái thủ, cũng được gọi là Bộ đầu tập bộ, cũng là tâm phúc của Dương Thừa Liệt.

Dương Thủ Văn nghe Dương Thừa Liệt nói như vậy, là biết Dương Thừa Liệt đã tin những suy đoán của mình.

Chỉ có điều Dương Thừa Liệt yêu cầu hẳn từ bỏ, trong lòng rất không vui.

Thành danh cần sớm làm!

Dương Thủ Văn đã mười bảy tuổi, qua tiếp bốn năm nữa đã là thanh niên rồi. Hiện tại hẳn rất muốn xoay chuyển cách nhìn của mọi người với hẳn, hy vọng có thể trợ giúp Dương Thừa Liệt, ít nhất có thể tăng thêm trọng lượng ở trong suy nghĩ của Dương Thừa Liệt.

Nhưng hiện tại xem ra, Dương Thừa Liệt dường như không muốn hẳn gây dựng nên danh tiếng lớn.

Nếu không phải biết thật ra Dương Thừa Liệt rất quan tâm hẳn, nói không chừng Dương Thủ Văn đã nổi giận rồi.

Tuy nhiên...

Nói vậy cha nhất định có nỗi khổ tâm riêng của ông. Nếu Dương Thừa Liệt không muốn hẳn xuất đầu lộ diện, Dương Thủ Văn cũng không phản bác nữa.

- Được rồi, ta còn phải về huyện thành, bẩm báo vụ án với Huyện tôn.

Hai ngày này để Nhị Lang ở đây, mười lăm tháng tám ta muốn đi Di Lạc Tự mời khách, nếu con có lòng, thì giúp Nhị Lang. Nếu không muốn, không cần quan tâm tới chuyện này nữa. Tóm lại, con không cần để tâm tới chuyện này, nếu để ta biết được sẽ xử lý theo gia pháp.

Thanh âm của Dương Thừa Liệt chột cao lên, giọng điệu cũng vô cùng nghiêm túc.

Dương Thủ Văn thầm kêu khổ, nhưng chỉ có thể khom người đồng ý.

- Còn nữa, bảo má Dương quét dọn phòng ốc một chút, ngày mai ta sẽ bảo tiểu nương và Thanh Nô đến, vừa lúc trông chừng con.

Thanh Nô, là muội muội cùng cha khác mẹ của Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn cũng hết cách cự tuyệt, chỉ đành cắn răng vâng theo.

- Được rồi, ta đi trước.

Dương Thừa Liệt nói xong, liền cất bước đi ra ngoài.

Dương Thủ Văn đi sau ông, nhìn Dương Thừa Liệt ở ngoài cửa viện lên ngựa, bất chợt đầu óc lóe lên, bước tới bắt lấy dây cương.

- Cha, có một việc cần thương lượng ạ.

- Là chuyện gì?

- Về chút tiền lẻ, giờ con đã tỉnh táo rồi, nhưng trên người không có nửa
văn tiền nào, muốn mua chút đồ cũng xấu hổ vì không có tiền ạ.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kinh Doanh Lớn (Thượng)

Con trai tìm cha xin tiền, hoàn toàn chính đáng.

Dù cho tuổi hai đời cộng lại của Dương Thủ Văn là năm mươi tuổi, nhưng vẫn dứt khoát kiên quyết vươn bàn tay tội ác về phía Dương Thừa Liệt.

Không có biện pháp, một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán!

Hắn muốn nâng cao chất lượng cuộc sống, cải thiện phẩm chất cuộc sống, làm sao không cần tiền được?

Phát minh sáng tạo... Vật kia cũng phải cần tiền để hỗ trợ. Nếu Edison không có ngân hàng cho vay và tài phiệt giúp đỡ, bằng một chút tiền của bản thân cũng không thể phát minh ra bóng đèn. Tóm lại, vì tiền, làm bộ đáng thương cũng được.

Dương Thừa Liệt kinh ngạc nhìn Dương Thủ Văn, một lát sau đột nhiên mỉm cười.

Biết tìm cha xin tiền tiêu vật rồi sao?

Từ khi Dương Thủ Văn minh mẫn lại thì bộ dáng hắn cứ dần dần như trước, vô dục vô cầu, lạnh nhạt không quan tâm đến cái gì. Thế cho nên Dương Thừa Liệt cũng hoài nghi, Dương Thủ Văn có thật sự là bình phục hay không? Nếu bình phục rồi thì tại sao lại như thế?

Hiện tại thì tốt rồi!

Dương Thừa Liệt rất cục tin tưởng, Dương Thủ Văn đã bình phục.

Nếu không bình phục, làm sao có thể biết ích lợi của Khổng Phương huynh chứ?

(Khổng Phương huynh: chỉ đồng tiền thời xưa, làm bằng đồng, có một lỗ thủng hình vuông ở chính giữa)

Từ túi da bên người lấy ra hai chuỗi thông bảo Khai Nguyên. Đừng hiểu lầm, hai chuỗi thông bảo Khai Nguyên không có nghĩa là hai quan tiền, trên thực tế chỉ bằng hai trăm văn mà thôi. Nhưng cũng đừng cảm thấy ít, phải biết rằng bạch trực làm một tháng trong nha môn cũng chỉ có thu nhập là hai trăm văn.

(Bạch trực: nha dịch vượt định mức của quan phủ đời Đường)

Chỉ có điều đối với Dương Thủ Văn mà nói, hai trăm văn dường như là hơi ít...

- Đại huynh, vì sao mặt mày nhăn nhó thế?

Tiền Dương Thừa Liệt đi rồi, Dương Thủ Văn liền ngồi ở cửa hiên trầm tư suy nghĩ một vấn đề: Làm thế nào để kiếm tiền!

Dương Thừa Liệt nói, không cho hấn dính vào vụ án. Dương Thủ Văn cũng không muốn bởi vì một việc không có liên quan gì đến hấn mà đi chống đối với Dương Thừa Liệt. Chẳng qua chỉ là một người chết mà thôi, tại thời đại này, người chết chẳng lẽ lạ lắm sao?

Về phần thân phận của người chết, còn có lai lịch của hung thủ, Dương Thủ Văn thật có chút tò mò.

Nhưng tất cả mọi việc nhất định phải dựa trên điều kiện tiền đề là quan hệ cha con giữa hãn và Dương Thừa Liệt không bất hòa.

Nhà, đối với Dương Thủ Văn mà nói là vô cùng quan trọng. Khi hãn dần dần, gia gia Dương Đại Phương đã không ngừng giáo dục hãn tầm quan trọng của gia đình. Khi đó Dương Thủ Văn, có lẽ không rõ. Nhưng trải qua thời gian dài, sau khi hãn minh mẫn, dù cho có lối suy nghĩ trưởng thành, nhưng quan niệm tích lũy trong mười bảy năm vẫn mang đến ảnh hưởng sâu sắc cho hãn.

Cho nên, hãn sẽ không cứng đối cứng chống đối với Dương Thừa Liệt.

Dương thị dẫn theo Ấu Nương ra ngoài, trong nhà có vẻ rất yên tĩnh.

Ngay lúc Dương Thủ Văn đang suy tư, Dương Thụy đi ra phòng ngủ, nhìn thấy Dương Thủ Văn, y đầu tiên là sợ hãi, rồi sau đó thật cần thận đi tới.

Ngày hôm qua bị Dương Thủ Văn đánh một trận tơi bời, thực khiến cho Dương Thụy sợ hãi.

Y đã hiểu được, Dương Thủ Văn minh mẫn hiện giờ đã không phải là người trước kia mà mình dùng chút thông minh có thể đối phó được.

Từ nhỏ Dương Thủ Văn tập võ cùng gia gia, sức lực vô cùng lớn.

Nếu quả thật chọc giận Dương Thủ Văn, hãn tuyệt đối sẽ trở mặt đánh mình tơi bời, không lưu tình chút nào ... Cho dù đến lúc đó Dương Thừa Liệt ra mặt vì y thì Dương Thủ Văn sẽ biết sợ sao? Chịu đau một trận, sau đó lại dạy dỗ Dương Thụy một trận.

Lại nói tiếp, bản tính của Dương Thụy không xấu.

Chỉ có điều y biết rõ mình là con vợ kế, ngày sau khó tránh khỏi sẽ có phiền toái.

Y càng hy vọng, giúp mẫu thân có thể lên làm vợ cả. Nhưng nếu như những việc y làm bị mẫu thân biết thì mẫu thân sẽ rất tức giận.

Dương Thụy cảm thấy, y phải quan hệ tốt với Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên:

- Nhị Lang, người có tiền không?

- Làm gì?

Dương Thụy lập tức cảnh giác, theo bản năng lùi lại một bước, một bàn tay còn không tự chủ được che lại bao nhỏ bên hông.

- Ta không có tiền.

A, tên nhóc này rất cảnh giác nha.

Tròng mắt Dương Thủ Văn hơi híp lại, mặt giãn ra cười nói:

- Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ tới cách đi kiếm tiền.

- Cách gì kiếm tiền vậy?

Vẻ mặt Dương Thụy như bị táo bón, đồng thời trong mắt lại toát ra một tia kỳ vọng.

Tên nhóc này là tên tham tiền!

Dương Thủ Văn rõ ràng liếc thấy bản chất của Dương Thụy, trong lòng cười lạnh một tiếng, nhưng trên mặt lại làm ra bộ dạng hồn nhiên không thèm để ý. Hắn khoát tay áo, vẻ mặt ghét bỏ nói:

- Hỏi nhiều như vậy làm cái gì? Dù sao người cũng không có tiền, cho dù ta cho người biết, người cũng không làm được... Được rồi được rồi, để ta nghĩ cách khác.

Dương Thủ Văn đoán không sai, Dương Thụy chính là một tên tham tiền.

Mẹ của Dương Thụy, xuất thân từ gia đình nhỏ, trong nhà cũng không có nhiều tiền để dành.

Mà Dương Thừa Liệt mặc dù là Huyện Ủy Xương Bình, nhưng bởi vì bản tính, cũng không cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân. Nói toạc ra, Dương gia ở Xương Bình cũng không giàu có, ngoại trừ thu nhập của Dương Thừa Liệt thì chỉ còn lại khoản thu nhập thêm từ hai trăm mẫu chức điền.

Nếu không phải như vậy, Dương Thừa Liệt làm sao lại để Dương Thụy làm chấp y đây?

Tròng mắt Dương Thụy quay tròn đảo quanh, thấy Dương Thủ Văn không muốn nói chuyện nữa, vội vàng chạy lên trước, cung kính nói:

- Đại huynh đừng nóng vội, chúng ta lại tán gẫu một chút... Không đối gạt Đại huynh, trên người tiểu đệ có chút tiền để dành, nhưng cũng không nhiều lắm.

- Nếu Đại huynh cần số tiền quá lớn, tiểu đệ có lẽ không giúp được gì.

- Nhưng nếu là... Nói không chừng tiểu đệ có thể đưa ra ý kiến. Chỉ là không biết đại huynh nghĩ ra cách gì, cần bao nhiêu tiền bạc đây?

Dương Thủ Văn nheo mắt lại, cảnh giác nhìn Dương Thụy.

- Nhị Lang, nếu người có tiền, thì cho ta mượn mấy quan.

- Mấy quan á...

Khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của Dương Thụy, lại toát ra vẻ rối rắm.

Trên người người này, chắc chắn không chỉ có mấy quan tiền.

Trong lòng Dương Thủ Văn cười lạnh một tiếng, lại biểu hiện hồn nhiên không thèm để ý. Đối với việc Dương Thụy có quỹ đen, hẳn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Dương Thừa Liệt thân là Huyện Úy, quyền lực quá nhiều.

Ở đời Đường, Huyện Úy phân phán chúng tào, thu dẫn khóa điều, chức năng rất phức tạp, không phải Cục trưởng Công an đời sau có thể so sánh được. Ngoại trừ truy bắt đạo tặc, điều tra phá án thì Huyện Úy còn tham dự hiến tế, địa vị cao, không phải bình thường.

Chức vụ như vậy, khó trách nhận được một vài thu nhập mờ ám.

Dương Thừa Liệt có lẽ sẽ không nhận, nhưng nhìn đức hạnh của tiểu tham tiền Dương Thụy, phỏng chừng không ít lần nhận được lợi.

Y là chấp y bên người Dương Thừa Liệt, một số việc nhỏ đều do y phụ trách xử lý, đương nhiên sẽ có người lấy lòng y...

Dương Thủ Văn không kiên nhẫn khoát tay nói:

- Ta cũng biết người còn nhỏ, cũng sẽ không có tiền để dành, thôi bỏ đi.

Nói xong, hẳn thở dài:

- Đáng tiếc biện pháp kiếm tiền của ta là một vốn bốn lời, chỉ cần đầu tư một khoản tiền nhỏ vào giai đoạn đầu thì sau này tiền sẽ vào cuồn cuộn. Thôi, nói với người những việc này để làm gì? Ta đi ra ngoài một chút, người ở nhà đi.

- Đại huynh, Đại huynh tạm dừng bước.

Trong mắt tiểu tham tiền, đã bắt đầu nổi lên kim quang.

Y vội vàng la lên, lôi kéo ống tay áo của Dương Thủ Văn:

- Đại huynh, lại tán gẫu một chút, tán gẫu một chút đi... Không đối gạt Đại huynh, nếu chỉ là mấy quan tiền, tiểu đệ khế căn môi vẫn có thể lấy ra. Chỉ có điều phải kinh động a nương, ta chỉ là lo lắng, nếu mất cả chì lẫn chài, nương khó tránh khỏi sẽ tức giận. Đến lúc đó tất nhiên sẽ kinh động đến chỗ cha, tiểu đệ chịu không nổi.

Người sẽ để lọt vào tai của cha?

Dương Thủ Văn cười lạnh một tiếng, trên mặt lại thay đổi biểu cảm.

- Nhị Lang nếu thật có đủ tiền thì vi huynh đảm bảo người có thể kiếm tiền đầy chậu, đầy bát.

- Như vậy đi, huynh đệ chúng ta có thể liên kết với nhau, ta cho người một phần lời... Nói thật, nếu người không phải huynh đệ của ta, ta cũng mặc kệ người. Mặc kệ người trước kia làm cái gì, có câu là một bút không viết ra được hai chữ Dương, rốt cục thì chúng ta là người một nhà. Mấy quan tiền kia, sau này có thể thu về gấp mười, thậm chí gấp trăm lần tiền lời. Người suy nghĩ thật kỹ đi, có đúng như vậy không?

Dương Thụy có trí tuệ nhưng rốt cục cũng chỉ là đứa trẻ mười ba tuổi.

Nghe Dương Thủ Văn nói như vậy, y cũng không kìm nổi nhiệt huyết sôi trào.

- Thật sự kiếm được tiền?

- Nói nhảm, ta lừa người làm gì?

Dương Thủ Văn múa lưỡi, nói khiến cho Dương Thụy lay động tâm thần.

Cuối cùng, y rút cục cắn răng một cái, lấy ra mấy xâu tiền đồng từ túi da ở bên hông, thấp giọng nói:

- Trên người của ta chỉ có năm trăm văn tiền, nhưng trong nhà còn có chút tích góp. Đại huynh, đây chính là tất cả tích góp của ta, người nhất định không được lừa gạt ta.

- Dương nhiên dương nhiên, ta lừa người làm gì?

Dương Thủ Văn ôm cổ của Dương Thụy, thấp giọng nói thầm.

Lúc này, Ấu Nương từ bên ngoài đi tới, nhìn thấy bộ dáng kẻ vai sát cánh của huynh đệ Dương Thủ Văn, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trầm xuống, có vẻ không vui.

Tuy nhiên, lúc này Dương Thụy đã không có tâm tình so đo thái độ của Ấu Nương.

- Đại huynh, ta đây trở về lấy tiền, trước khi trời tối nhất định sẽ quay lại.

- Đi mau đi mau, đi sớm về sớm.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Kinh Doanh Lớn (Hạ)

Dương Thủ Văn nhìn theo Dương Thụy rời đi, sau đó mới thu hồi ánh mắt, đi tới bên cạnh Ấu Nương.

- Ấu Nương có chuyện gì vậy? Vẻ mặt mất hứng, là ai bắt nạt muội à?

- Hủy Tử ca ca đừng chơi với Nhị thiếu gia, hôm qua y còn bắt nạt a nương và Ấu Nương, Hủy Tử ca ca sao lại chơi với y?

Ấu Nương chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt “Ta mất hứng”.

Dương Thủ Văn mỉm cười, ngồi xổm xuống muốn ôm lấy nàng, đã thấy Ấu Nương chột lóe thân, né tránh Dương Thủ Văn, nhanh như chớp chạy tới vườn hoa. Dương Thủ Văn lắc đầu, đi đến vườn hoa, ôm lấy Ấu Nương. Lúc này, Ấu Nương không tránh né nữa.

- Ấu Nương đừng không vui, Hủy Tử ca ca là đang sai khiến Nhị Lang, cho nên mới thân thiết với y.

- Hủy Tử ca ca yêu thương nhất là Ấu Nương, đợi sai khiến xong Nhị Lang thì nhất định sẽ nghĩ cách trừng trị y, giải hận cho Ấu Nương, được không?

- Thật sao?

- Đương nhiên!

Lúc này trên mặt Ấu Nương mới lộ ra nét tươi cười:

- Hủy Tử ca ca nhất định phải báo thù cho Ấu Nương.

- Biết rồi.

Dương Thủ Văn thấy Ấu Nương vui vẻ, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

- Thím đâu rồi?

- A nương đang nhóm lửa, chuẩn bị cơm chiều cho Hủy Tử ca ca.

- Vậy thì thật là tốt, ta cũng có việc muốn hỏi thăm thím đây.

Dương Thủ Văn nói rồi, liền đi vào phòng ngủ của mình, từ đầu giường lấy ra một chồng giấy, nắm bàn tay nhỏ của Ấu Nương, đi thẳng đến nhà bếp.

Hắn nghe Dương thị nói trong thôn có thợ thủ công, Dương thị nói cho hắn biết, Lão Hồ Đầu ở cửa thôn là thợ thủ công tốt nhất trong vùng. Sau khi Dương Thủ Văn nghe xong liền dẫn Ấu Nương đi ra khỏi nhà. Lúc này, đã là xế chiều, ánh mặt trời chiếu vào con đường nhỏ trong thôn, ven đường không thấy người đi đường, toàn bộ thôn rất yên tĩnh, lộ ra vài phần không khí tĩnh mịch làm say lòng người.

Lão Hồ Đầu ở tại cửa thôn, là một thợ rèn.

Nhìn bộ dáng, ước chừng khoảng năm mươi tuổi, mặt đen bóng như than, nói chuyện khí thế mười phần, thanh âm cũng vô cùng to.

- Đại Lang làm những dụng cụ này có tác dụng gì vậy?

Lão Hồ Đầu nhìn bản vẽ Dương Thủ Văn đưa cho ông ta, không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ta hận “Đại Lang”!

Dương Thủ Văn cười lớn nói:

- Hồ công đừng gọi ta là Đại Lang, gọi ta Hủy Tử là được.

- Làm sao được, Đại Lang là Đại công tử của Dương Huyện Úy, tôn một tiếng lang quân cũng là chuyện phải làm, có cái gì mà không được? Hơn nữa, người gọi ta Hồ công, mới là tổn thọ ta. Không bằng cứ theo người trong thôn, gọi ta một tiếng Lão Hồ Đầu là được.

- Làm sao vậy được?

- Sao lại không được?

Lão Hồ Đầu cũng là người bướng bỉnh, vì một chuyện xưng hô, lại tranh chấp một phen với Dương Thủ Văn.

Đời Đường, như cũ là một thời đại phân chia giai cấp nghiêm khắc.

Tuy rằng Dương gia không phải là nhà cao cửa rộng gì, nhưng dù sao Dương Thừa Liệt cũng đã làm Huyện Úy mười mấy năm, thanh danh ở Xương Bình không thấp. Lão Hồ Đầu chẳng qua chỉ là một người thợ thủ công, sao có thể gánh nổi chữ “Công” chứ? Truyền đi sẽ bị người chê cười.

Cuối cùng, hai người rốt cục đạt thành hiệp nghị, Dương Thủ Văn gọi ông ta là Lão Hồ Đầu, mà Lão Hồ Đầu lại xưng hô Dương Thủ Văn là “Hủy Tử”.

Bất kể thế nào, cuối cùng đã thoát khỏi cách xưng hô “Đại Lang” đầy ma tính này.

Dương Thủ Văn cầm bản vẽ, vừa để Lão Hồ Đầu xem, vừa giải thích cho ông ta.

- Những dụng cụ này có thể làm được, nhưng cần tốn khá nhiều tiền.

- Làm trọn bộ thì ít nhất cần phải tốn một quan ba trăm văn tiền... Nếu muốn hoàn thành thì cần hai ngày, Hủy Tử thấy thế nào?

Hai ngày, dường như có thể chấp nhận.

Dương Thủ Văn lập tức để lại năm trăm văn tiền của Dương Thụy làm tiền đặt cọc, hẹn thời gian nhận hàng với Lão Hồ Đầu, lúc này mới đứng dậy cáo từ. Lúc rời đi, hắn mới phát hiện Ấu Nương đang nằm co rúc trên giường, không biết ngủ từ lúc nào.

Nhìn sắc trời, đang là giờ Dậu.

Giải thích cho Lão Hồ Đầu cả một buổi chiều, khó trách Ấu Nương ngủ thiếp đi mất.

Dương Thủ Văn đau lòng ôm lấy Ấu Nương, sau khi từ biệt Lão Hồ Đầu, lại đi dọc theo đường nhỏ trong thôn quay lại gia trang.

Khi cơm chiều, Dương Thụy sức cùng lực kiệt, thở hổn hển trở về.

Y giao một túi da cho Dương Thủ Văn:

- Tổng cộng là ba quan bốn trăm văn, Đại huynh kiểm tra lại đi.

- Kiểm kê cái gì, huynh đệ nhà mình, ta còn không tin người sao?

- Lúc trước người đưa cho ta năm trăm văn, cộng với bây giờ là ba quan chín trăm văn, coi như người đưa cho ta bốn quan đi... Ta đã tìm người làm chuẩn bị, chậm nhất ba ngày là có thể bắt đầu. Nhị Lang, đến lúc đó có thể cần người ra mặt, làm chút việc.

- Đây là phải làm, đây là phải làm.

Chưa từng nghĩ Dương Thủ Văn với y lại trở thành châu chấu cùng buộc trên một đường thẳng.

Thái độ của Dương Thụy, cũng theo đó mà thay đổi, đối đãi Dương Thủ Văn rất cung kính.

Sau bữa cơm chiều, hai người ngồi nói chuyện ở chính đường.

Dương thị dẫn theo Ấu Nương đi thu dọn phòng, chuẩn bị cho hai ngày nữa mẹ con Tống thị đến.

- Nhị Lang, vụ án hung ác hôm nay, người thấy thế nào?

Nói thật, đối mặt với một đứa nhỏ mười ba tuổi, Dương Thủ Văn thật sự rất khó tìm được đề tài chung để nói chuyện. Sau khi nói chuyện trong chốc lát, hăn đột nhiên thay đổi chủ đề, nói đến chuyện phát hiện thi thể vào ban ngày.

Dương Thụy nghe được, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Y do dự một chút, hạ giọng nói:

- Ta có thể có ý kiến gì chứ... Nơi này là biên cương, đánh nhau ẩu đả xảy ra thường xuyên. Nói ra cũng không sợ Đại huynh chê cười, ta theo cha làm chấp y một năm, riêng là người chết đã nghe qua vô số lần. Năm trước, ta nghe Quận bộ đầu nói, trong huyện thành có người chết, ngay cả thi thể cũng không đầy đủ.

Thời Đường, dân phong nhanh nhẹn dũng mãnh, thịnh hành hiệp khách, cũng là chức nghiệp mà dân chúng tôn sùng nhất.

Dương Thủ Văn nhớ rõ, đời Đường từng xảy ra một chuyện, có một phú hào là một fan cuồng của hiệp khách, hễ hiệp khách đến nhà thì sẽ chiêu đãi nhiệt tình. Một ngày nọ, một hiệp khách có tướng mạo hào phóng, mang theo một gói to máu chảy đầm đìa tiến đến, nói y đã giết một tên tham quan, chuẩn bị chạy trốn, hy vọng phú hào cho y mượn một trăm ngàn quan, lấy đầu của tên quan tham làm thế chấp.

Đây vốn là một việc rất hoang đường, nhưng cuối cùng phú hào kia lại đồng ý.

Hiệp khách cầm một trăm ngàn quan không rõ tung tích, sau đó phú hào mới phát hiện không đúng, mở túi ra mới phát hiện bên trong là một cái đầu heo.

Chuyện này nghe có chút buồn cười, nhưng từ góc độ nào đó, phản ứng của hiệp khách rất cương quyết.

Cũng chính là ở vào hoàn cảnh này mới có Hiệp Khách Hành của Lý Bạch được xuất bản.

Dương Thủ Văn thấy Dương Thụy không có hứng thú, con người đảo một vòng, lập tức nảy ra ý hay.

- Nói thì nói như thế, nhưng làm con cái thì phải san sẻ giúp cha mẹ mới đúng.

- Xảy ra vụ án như vậy, cuối cùng chắc chắn sẽ rơi vào tay cha. Nếu cha bắt được hung thủ thì không sao, nhưng chẳng may bắt không được thì chắc chắn sẽ bị quan trên trách phạt. Ta nghe nói, huyện tôn hiện giờ là người rất nghiêm khắc.

Dương Thụy nghe được, không khỏi gật đầu liên tục.

- Nói như vậy cũng không sai.

- Cha cũng nói, Vương huyện tôn và các huyện tôn trước kia không giống nhau. Trước kia các huyện tôn đến Xương Bình, phần lớn là muốn có thêm kinh nghiệm làm quan, nhưng Vương huyện tôn giống như là muốn làm việc nghiêm túc. Từ khi nhậm chức tới nay, vô cùng cần cù, hơn nữa xử án như thần.

Nghe cha nói, Vương huyện tôn xuất thân danh môn, hình như là con cháu của Vương thị Thái Nguyên gì đó.

Tới Xương Bình hơn hai năm rồi, thế nhưng không trở về nhà thăm viếng, ngày lễ ngày tết cũng ở lại ở huyện vui mừng với dân. Đến bây giờ, ông ta một mình ở tại huyện nha, cũng không đi tìm hoa hỏi liễu, giống như một cao tăng khổ hạnh.

- Đại huynh, cái gì là cao tăng khổ hạnh?

- Cao tăng khổ hạnh chính là người nghiêm khắc đối với bản thân mình, một lòng cầu đạo.

Dương Thụy gãi đầu, cái hiểu cái không.

Dương Thủ Văn thì trầm giọng nói:

- Huyện tôn nếu là người như vậy, nhất định sẽ coi trọng vụ án này.

- Nhị Lang, không nói gạt người... Lúc trưa, ta phát hiện một số manh mối, vì thế muốn giúp đỡ cha một lần.

Nào biết được Dương Thụy lại lắc đầu liên tục:

- Đại huynh, chuyện này người tốt nhất đừng động vào, ta nghe cha nói, hung thủ có nhiều người, hơn nữa thân thủ không kém. Lúc trưa cha dẫn theo ta đi Dương Vĩ Ba, nói nơi đó mới là hiện trường giết người.

- Chuyện này hai huynh đệ chúng ta không thể dính vào, nếu cha đã ủy thác cho Quản bộ đầu, nhất định có cách nghĩ của ông ấy.

Trước khi hẳn nói cho Dương Thừa Liệt thì ông ấy đã tìm được hiện trường vụ án rồi sao?

Dương Thủ Văn lập tức ngậy ngấn cả người, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Xem ra, ta đã khinh thường cha rồi. Cha có thể ở Xương Bình làm Huyện Ủy mười năm, chắc chắn phải có thủ đoạn của mình. Trách không được lúc đó ta nói với cha, tuy rằng cha giật mình, nhưng không có biểu hiện ra sự nóng vội.

Hoá ra ông đã phát hiện hiện trường gây án là ở Dương Vĩ Ba.

Nhưng càng là như thế, Dương Thủ Văn lại càng cảm thấy tò mò.

- Nhị Lang, ta cho người biết, đây đối với người là một cơ hội tốt.

- Vì sao lại nói vậy?

Dương Thủ Văn chỉ Dương Thụy, trầm giọng nói:

- Tuy rằng người đã là chấp y, nhưng tất cả mọi người đều biết, người làm được chấp y là bởi vì người là con trai của cha, chứ không phải người có tài. Mà tuổi của người lại nhỏ, càng sẽ không được người coi trọng. Năm nay người mới mười ba tuổi, nếu như không có công lao làm cho người khác tin phục, thì chắc chắn sẽ bị người nhạo báng.

- Người xem, hiện giờ ta đã tìm được manh mối, nếu hai huynh đệ chúng ta liên kết lại, phá vụ án này thì cha nhất định sẽ khích lệ người. Đến lúc đó, người có thể ưỡn ngực ở trong nha môn, dù là Quán bộ đầu cũng sẽ xem trọng người.

Sắc mặt Dương Thụy âm tình bất định, y cúi đầu, hiển nhiên có chút do dự...

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đêm Khuya Thăm Lò Di Lạc Tự (Thượng)

Dương Thụy có sự kiêu ngạo của chính mình.

Y muốn thoát khỏi thân phận của con vợ kế, muốn đạt được sự khẳng định của người khác.

Trước kia, y dựa vào mách lới nhỏ, trở thành chấp y của Dương Thừa Liệt nhưng điều này không thể hiện rằng y thực sự nhận được sự tán thành của người khác, giống như lão Quản Hồ theo Dương Thừa Liệt năm sáu năm, dựa vào khả năng của bản thân từ người sai nha làm đến chức Tập bộ đầu của bộ khoái thủ, nếu không có thực lực thì rất khó để ông tiếp nhận, ai cũng biết bộ khoái thủ lương cao, tháng được tám trăm văn, thêm các mục linh tinh thu thêm, một tháng thu vào ít nhất cũng tầm một quan.

Dương Thụy tuổi tác còn nhỏ, không làm được sai nha.

Nhưng nếu như...

Không thể phủ nhận, y có chút sợ hãi.

Nhưng Dương Thủ Văn nói cũng không sai, nếu y thật sự có tài phá án, có lẽ không cần tới mười tám tuổi thì đã có thể làm khoái thủ rồi.

Ừ, nên liều một chút.

Sau một hồi do dự y cuối cùng quyết định, đấu một lần đi.

Thật ra, Dương Thủ Văn cũng không muốn dẫn theo Dương Thụy, dù sao đêm khuya thăm dò chùa Di Lạc thì nhất định có chút phiêu lưu.

Nhưng nếu như Dương Thụy không đi, cuối cùng có chút không tiện. Dương Thụy dù sao cũng là quan chức, đến lúc đó có thể ra mặt tiến hành thương lượng với người nhà chùa. Chuyện này nếu làm tốt, đối với Dương Thụy cũng có chỗ tốt, cho dù không có thu hoạch gì, Dương Thủ Văn tin tưởng, dựa vào thân thủ của bản thân, bảo vệ Dương Thụy không có vấn đề gì cả, hơn nữa trong chùa Di Lạc cũng có tăng nhân lưu trú.

- Nhị Lang, nhớ rõ là phải đi theo ta, đừng cách ta quá xa.

Sắc trời đã tối, màn đêm buông xuống.

Bởi vì quan hệ của Dương Thụy, buổi tối Ấu Nương cũng không có quần quýt lấy Dương Thủ Văn, có thể nhìn ra được, tiểu nha đầu trong lòng vẫn còn sợ hãi đối với Dương Thụy, hoặc có thể nói là lòng mang oán niệm.

Cũng chính bởi như vậy, Dương thị và Ấu Nương đã nghỉ ngơi từ sớm.

Sau khi đợi đèn trong phòng các nàng tắt đi, Dương Thủ Văn và Dương Thụy đi vào trong đình viện, hai người đi qua hậu hoa viên, trèo qua hàng rào gỗ, đi dọc theo dòng suối nhỏ một lúc, rồi dừng lại trên một cái cầu gỗ.

Qua sông, lại đi về phía trước, thì đi đến sơn khẩu.

Chùa Di Lạc nằm ở khe Tước Nhi, cách sơn khẩu khoảng mười hai mươi ba mét.

Ánh trăng chiếu trên mặt nước, chỉ thấy sóng gợn lăn tăn bồng bềnh. Ve kêu râm rân, bóng đêm yên tĩnh càng tăng hơi thở thần bí thêm vài phần.

Nhìn về phía núi, tối như mực, yên tĩnh.

Dương Thụy đột nhiên dừng bước, giọng run run:

- Đại huynh, hay là trời sáng chúng ta mới đi?

- Trời sáng rồi, bọn bộ đầu sẽ đi, đến lúc đó mặc kệ người phát hiện gì, cũng không có quan hệ gì với người.

Dương Thủ Văn liếc nhìn Dương Thụy một cái, nhoẻn miệng cười.

Hắn tay nắm đại thương, trầm giọng nói:

- Nhị Lang đừng có sợ, ta luyện võ mười năm, dư dả bảo hộ người.

Đại thương kia là thương do gia gia của Dương Thủ Văn là Dương Đại Phương để lại.

Thương dài sáu thước bảy tấc, so với thương bình thường thì ngắn hơn rất nhiều, cũng dài khoảng hơn hai mét.

Dương Thủ Văn năm nay mười bảy tuổi, cao trên dưới 175cm, so với cái thương kia thì thấp hơn một cái đầu. Thương rất nặng, nặng khoảng 14, 15 cân (7-7,5kg), cán thương làm từ gỗ táo cỡ bằng cánh tay trẻ em, trên thân của thương quấn sợi tơ màu bạc, dưới ánh trăng hiện ra ngân quang, đầu thương tạo từ thép tinh luyện, có hình thoi, mặt trên có hai móc câu. Dưới ánh trăng, lưỡi thương hiện màu đỏ sẫm, dường như muốn nói rằng nó từng uống no máu tươi.

Cây thương này tên Hồ Thôn.

Nghe nói nó là binh khí Dương Đại Phương sử dụng hồi còn trẻ, hơn nữa giết người vô số.

Chẳng qua Dương Thủ Văn không còn nhớ rõ chuyện mà gia gia đã từng kể, mà Dương Thừa Liệt càng không có khả năng nói cho hắn biết.

Trước đây hắn cầm thương ra Dương Thụy còn cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng bây giờ, khi y thấy Dương Thủ Văn cầm thương ra, trong mắt không khỏi toát ra vẻ hâm mộ.

Dương Đại Phương cứng chiều Dương Thủ Văn, đối với Dương Thụy lại lãnh đạm.

Hồi còn nhỏ, Dương Thụy từng muốn theo Dương Đại Phương học võ nhưng lại bị Dương Đại Phương cự tuyệt.

- Dương gia thương pháp của ta, truyền trưởng không truyền thứ, truyền nam không truyền nữ.

Một câu nói của Dương Đại Phương ngăn lời của Dương Thừa Liệt muốn cầu tình cho Dương Thụy. Tuy rằng về sau Dương Thừa Liệt cũng dạy Dương Thụy một chút quyền cước, nhưng trong mắt Dương Thụy, cho dù y ra sao hay luyện thế nào, từ đầu đến cuối không thể so sánh được với Dương Thủ Văn. Kết quả là, Dương Thụy cũng lúc làm lúc không, đối với chuyện tập võ trở nên không còn nhiệt tình, đối với Dương Thủ Văn là cực kỳ chán ghét.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao năm trước Dương Thụy hãm hại Dương Thủ Văn.

Y một mặt chán ghét Dương Thủ Văn, đồng thời lại khát khao sự coi trọng của Dương Thừa Liệt.

Võ nghệ của người có ích lợi gì, người làm việc bên cạnh phụ thân là ta, ở trong mắt người ngoài, ta mới là con trai của phụ thân.

Chỉ có điều hiện tại...

- Đại huynh đợi ta với, ta cũng đi.

Thấy Dương Thủ Văn đi lên cầu gỗ, Dương Thụy cắn răng một cái cũng đi theo.

Trong nội tâm của y thì y có chút sợ hãi với Dương Thủ Văn, nhưng đồng thời lại có chút tò mò.

Dương Thụy biết, Dương Thủ Văn mười bảy năm làm thẳng gỗ, thật không nghĩ đến sau khi hãn tỉnh lại, dường như cái gì hãn cũng biết.

Không nói đến chuyện Dương Thủ Văn có thể đoán được tâm tư của phụ thân, càng đoán được xuất xứ của bài đồng dao nọ.

Lá gan của hãn lớn, đồng thời lại biết cách làm sao kiếm được tiền.

Trong mười bảy năm này hãn đã làm gì? Dương Thụy cảm thấy rất lạ. Theo đạo lý thì một tên gỗ mười bảy năm sau khi tỉnh táo lại, sao có thể hiểu được nhiều chuyện như vậy? Hơn nữa Dương Thủ Văn biết cách ăn nói, cũng làm cho Dương Thụy cảm thấy giật mình.

Đường núi gập ghềnh, nhưng đối với người thường đi đường núi như Dương Thủ Văn thì không có bất cứ vấn đề gì.

Tay hãn cầm trường thương, một tay lôi kéo Dương Thụy, dọc theo đường núi đi một canh giờ, liền cảm thấy phía trước tràn ngập sương mù.

Xuyên qua tầng sương mù kia loáng thoáng có thể nhìn thấy trên đỉnh núi có một ngôi chùa.

Dương Thủ Văn thở dốc một hơi, từ bên hông lấy xuống một túi nước, uống từng hớp ừng ực, sau đó đem túi nước đưa cho Dương Thụy.

- Cố thêm chút nữa, chúng ta sắp tới nơi rồi.

Dương Thụy hung hăng uống từng ngụm lớn, cuối cùng hòa hoãn lại không ít.

Gần hai giờ đường núi, đối với Dương Thụy mười ba tuổi thì tuyệt đối không thoải mái. Nếu như không có Dương Thủ Văn dọc đường chiếu cố, khả năng y đi đến một nửa đã không muốn đi tiếp được nữa rồi. Lau đi mồ hôi trên trán, Dương Thụy hỏi:

- Đại huynh, trẻ thế này, các tăng nhân sợ đã đi ngủ từ lâu, chúng ta sao vào được? Cần phải trèo tường sao?

Dương Thủ Văn nhìn y một cái, không kìm nổi cười nói:

- Trèo tường làm gì?

- Á?

- Chúng ta là đến tra án, hơn nữa người đường đường là nhị công tử của Xương Bình Huyện Úy, đương nhiên là quang minh chính đại đi lên gõ cửa. Chúng ta cũng không phải đến để trộm, đang êm đẹp trèo tường cái gì? Hơn nữa, có tăng nhân đi cùng cũng an toàn một chút.

Dương Thụy cười ha ha:

- Đại huynh nói rất đúng, ta lại suy nghĩ nhiều rồi.

- Đi thôi!

Dương Thủ Văn khôi phục một chút thể lực rồi lôi kéo Dương Thụy, sải bước đi tiếp.

Hai người xuyên qua màn sương, rất nhanh đi tới trước cửa chùa.

Dưới ánh trăng chỉ thấy cửa chùa trên núi đóng chặt, trên cửa có một tấm hoành phi màu đen, trên viết ‘Tiểu Di Lạc Tự’.

Lịch sử của chùa này không lâu lắm, ước chừng bảy năm trước được dựng lên. Lúc đó Chính Trực Thánh Mẫu Thần Hoàng sửa quốc hiệu là Đại

Chu, có người dâng sớ nói ra điềm lành, nói Thánh Mẫu Thần Hoàng là Di Lặc chuyển thế. Khi đó, tại thời khắc mấu chốt Võ Chiêu lập tức chấp nhận cách nói này, cũng sai người biên soạn Đại Di Lặc Kinh, trong cả nước ở các nơi đều xây dựng chùa Di Lặc, tuyên dương chính tông của bà.

Chỉ ở huyện Xương Bình đã xây hai ngôi chùa Di Lặc.

Trong đó một ngôi ở trong huyện thành, do quan phủ xây dựng, mà ở Hồ Cốc Sơn có một ngôi, do quan huyện Xương Bình xây lên.

- Nhị Lang, gõ cửa.

Dương Thủ Văn liếc nhìn Dương Thụy một cái, Dương Thụy lập tức gạt đầu, ưỡn ngực đi lên bậc thang, nắm lên cái nắm cửa, gõ gõ cánh cửa.

- Ai nha, nửa đêm rồi còn đến gõ cửa.

Một lát sau, trong sơn môn truyền tới một âm thanh hàm hồ, mơ hồ có ngọn đèn chớp động.

Ngay sau đó, sơn môn mở ra, từ bên trong một người đầu tóc đi ra.

Ánh mắt gã mơ hồ, trong giọng nói mang theo vài phần oán khí:

- Đêm hôm canh ba, ai đang gõ cửa? Dâng hương không thể đợi đến bình minh sao?

Cũng khó trách, bây giờ đã qua giờ Tý.

Đối với hòa thượng trên núi thì không có gì tiêu khiển, tự nhiên nghỉ ngơi sớm.

- Ta là chấp y bên cạnh Huyện Ủy Xương Bình, phụng mệnh Huyện Ủy đi suốt đêm đến đây kiểm chứng một việc, mong sư phụ giúp đỡ.

- Xương Bình chấp y?

Khi tăng nhân kia nhìn Dương Thụy, lộ ra vài phần nghi hoặc.

Cũng khó trách, Dương Thụy tuy ra vẻ thành thực, nói cho cùng vẫn chỉ là trẻ con.

Thân thể y chỉ cao 160cm, so với tăng nhân thấp hơn nửa cái đầu, nhìn toàn thân có vẻ không đáng tin cậy.

Đối với loại ánh mắt này của tăng nhân, Dương Thụy đã thấy qua nhưng không trách.

Y từ eo lấy ra một thẻ bài gỗ, đưa cho tăng nhân.

Đó là thẻ bài trên eo của y, trên mặt có tên của y, thân phận và tuổi.

Tăng nhân mở sơn môn ra một con khe nhỏ, tiếp nhận thẻ bài rồi xem xét dưới ánh nến.

Dương Thủ Văn đứng ở một bên. Đột nhiên, trong lòng hẫng dâng lên một rung động khó hiểu, bất thành linh xoay người, hoành thương đặt trước người.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đêm Khuya Thăm Lò Di Lạc Tự (Hạ)

Bên ngoài, trời tối như mực, yên tĩnh.

- Đại huynh, sao vậy?

Lông mày Dương Thủ Văn nhíu lại, chợt xoay người nói:

- Không có gì, sao thế, chúng ta có thể vào không?

Tăng nhân kia kiểm tra rõ thân phận của Dương Thụy, nghe thấy câu hỏi của Dương Thủ Văn cũng thanh tỉnh chút, thái độ cũng hiền hòa đi nhiều.

- Nếu là Huyện úy phân phó, hai vị thí chủ vất vả rồi, không biết có gì dặn dò không? Cần phải thông báo pháp sư biết không?

Chùa chiến thời Đường có phương trượng, trụ trì, tăng nhân tiếp khách vân vân.

Tuy nhiên, bọn họ cũng không trực tiếp gọi những chức này, chỉ lấy danh là ‘pháp sư’.

- Không cần vậy đâu.

Dương Thủ Văn cảm thương, dẫn theo Dương Thụy đi vào sơn môn.

- Pháp sư, chúng ta lần này tới là muốn thỉnh giáo một việc.

- Hà?

- Xin hỏi hôm qua, có thiện nam nào đến dâng hương không?

Ngôi chùa Tiêu Di Lạc tự này ở trong núi, thực ra khách hành hương cũng không phải là nhiều lắm.

Nghe xong lời của Dương Thủ Văn tăng nhân kia ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Không giấu gì thí chủ, chùa chúng ta ở chỗ này hẻo lánh, ngày thường không có người nào đến, hương khói cũng không phải là thịnh vượng. Ngày thường có thể duy trì cũng dựa vào bố thí của người cư sĩ địa phương. Tuy nhiên hôm qua... à, chắc là hôm trước rồi, thực sự là có vài người đến đây tá túc.

- Tá túc?

Tăng nhân gật gật đầu:

- Ngày hôm trước vào chính Ngọ, có một thiện nam đến đây nói là muốn ở trong chùa tu hành mấy ngày, còn đưa tiền nhang đèn. Trước kia ở chùa này, mười ngày nửa tháng chưa chắc có người tá túc, nhưng hôm trước lại có hai nhóm người đến đây.

Khi chạng vạng, có ba người nói muốn tá túc.

Tuy nhiên khi đêm đến, bốn người kia không thấy tăm hơi tung tích gì. Ta ngày hôm sau khi quét tước chùa mới phát hiện bọn họ đã đi rồi.

- Bốn người, có thể nhìn ra ai không?

Tăng nhân cười nói:

- Sao lại không nhìn ra? Cách ăn mặc của bốn người vừa nhìn đã biết là Liêu tử.

Liêu tử tử đến đầu tiên nói lưu loát tiếng Quan Thoại, ba Liêu tử tử đến sau dường như là người Đột Quyết... Ừ, chính là người Đột Quyết. Bọn họ nói tiếng Quan Thoại rất gượng gạo, khi lên nói chuyện với nhau sử dụng hình như là tiếng Đột Quyết. Hồi xưa ta đã đi đến phía bắc, có từng quen biết với người Đột Quyết, tuy rằng không thể nói nhưng có thể nghe được ra manh mối.

Người Đột Quyết?

Dương Thủ Văn mày nhăn lại, cảm giác có chút không ổn.

Xung quanh Xương Bình chủ yếu là người Khiết Đan và người Hề, người Đột Quyết không phải là quá nhiều.

Những người Đột Quyết đó ngàn dặm xa xôi chạy tới vì giết một người sao? Chuyện này, dường như không có đơn giản như vậy.

Hắn nhìn thoáng qua Dương Thụy lại thấy Dương Thụy đang nhàm chán đánh giá chừa.

Rất hiển nhiên, y cũng không nghe ra được vấn đề gì ở chỗ này.

Dương Thủ Văn ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Liêu tử đi một mình ngủ ở chỗ nào? Ngày đó có hành động gì khác thường không?

- À, gã ngủ ở sương phòng bên kia.

Tăng nhân chỉ tay, giải thích nói:

- Tệ tự quá nhỏ, tuy nhiên trước sau lưỡng tiến.

Sau khi Liêu tử kia đến, ngay từ đầu ở sương phòng kia, không thấy động tĩnh gì. Sau đấy ba Liêu tử kia đến, gã liền đi đến bảo điện Đại Hùng,

mãi cho tới khi bài giảng buổi tối chấm dứt mới trở về sương phòng, sau đó thì không có động tĩnh gì... ngày hôm sau ta phát hiện trong phòng đã không còn ai nữa, hơn nữa rất sạch sẽ, không có bất kỳ dấu vết gì, ta còn tưởng rằng gã tạm thời đi rồi.

- Pháp sư, chùa của người có bao nhiêu người?

- Thêm cả ta tổng cộng năm người.

Dương Thủ Văn gật gật đầu, chắp tay trước ngực nói:

- Xin hỏi pháp sư, có thể dẫn chúng ta tới thiền phòng xem được không?

- Đương nhiên có thể...tuy nhiên bên trong cũng không có gì đẹp, ngày hôm qua ta đặc biệt quét dọn sạch sẽ rồi.

Tăng nhân vừa nói vừa giơ ngón nển lên dẫn đường.

Dương Thủ Văn đi ở phía sau, Dương Thụy thì lôi kéo vạt áo của Dương Thủ Văn có chút khẩn trương.

Thiền phòng kia như lời nói của tăng nhân, rất sạch sẽ.

Bên trong cũng không có đồ dùng gì cả, chỉ có một tấm chiếu và một cái bồ đoàn.

Tăng nhân nói:

- Người tu hành tới nơi này thì đại bộ phận yêu cầu không cao, cho nên không có trang bị đồ dùng gì.

Dương Thủ Văn gật đầu, ánh mắt lướt qua cả thiền phòng.

- Pháp sư, có thể dẫn chúng tôi đi bảo điện Đại Hùng xem qua được không?

- Cái này thì...

Tăng nhân ngẫm nghĩ một chút rồi đáp ứng nói:

- Có thể thì có thể, nhưng muốn xin hai vị thí chủ nhẹ một chút, chớ quấy nhiễu Phật Tổ.

- Đó là đương nhiên.

Dương Thủ Văn lập tức đi theo tăng nhân đi tới bên ngoài Đại Hùng bảo điện.

Tăng nhân nhẹ nhàng đẩy cửa chính ra, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Diện tích của bảo điện Đại Hùng không lớn, ở trung tâm thờ tượng Phật Tổ Di Lặc bằng vàng, hai bên vẽ La Hán Bồ Tát.

Dương Thủ Văn cũng không rõ chùa Di Lặc ở huyện Xương Bình trông thế nào, nhưng bảo điện Đại Hùng trước mắt này, so với bảo điện Đại Hùng của Thiếu Lâm Tự trong trí nhớ diện tích nhỏ hơn một nửa.

- Đây là bảo điện Đại Hùng.

- Pháp sư còn nhớ được ngày đó Liêu tử ở trong này làm gì không?

- Cái này thì...

Tăng nhân cười khổ lắc đầu, hạ giọng nói:

- Tiểu tăng thật sự nhớ không rõ lắm.

Ngày đó ta thật ra có từ bên ngoài cửa đi ngang qua một lần, thấy thí chủ đó quỳ lạy ở trước Phật... Ủm, chính là quỳ trong này.

Tăng nhân nói xong liền đi tới trước bồ đoàn, sau đó quay đầu nói với Dương Thủ Văn:

- Về phần gã còn làm cái gì, ta cũng không rõ ràng lắm. Trong chùa hôm đó bởi vì đột nhiên có thiện nam đến đây cho nên mọi người có chút bận rộn, chỉ tới khi bài giảng tối mới đến đây.

- Thí chủ, hay là tìm pháp sư tới, ông ấy có thể biết nhiều hơn một chút.

Dương Thủ Văn từ chối cho ý kiến, chậm rãi đi tới trước tượng Phật, đứng ngay trước bồ đoàn.

Ngẩng đầu lên, hẩn nhìn thoáng qua tượng Phật Di Lạc bằng vàng, lại cúi đầu nhìn về chỗ bồ đoàn.

Trầm ngâm một lát, Dương Thủ Văn đột nhiên quỳ xuống bồ đoàn, sau đó nằm rạp xuống đất, hai tay mở ra, đầu chạm đất.

Hình như chẳng có gì!

Dương Thủ Văn ngồi thẳng lên, lắc lắc đầu.

Hẩn ngẩng đầu, chính là muốn đánh giá tượng Phật kia, bất chợt giật mình một cái lạnh run, trong nháy mắt tóc gáy dựng lên.

Cửa bảo điện Đại Hùng mở rộng ra, ánh trăng xuyên qua cửa chính chiếu vào trong điện, cũng chiếu trên hương án.

Dương Thủ Văn nhìn thấy rõ ràng một bóng người chiếu ở phía trên tượng Phật.

- Nhị Lang, nằm xuống.

Dương Thủ Văn hét lớn một tiếng, sau đó lộn một vòng.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng dây cung vang lên, sau đó truyền đến một tiếng hét thảm.

Dương Thủ Văn đứng dậy, thuận thế quơ lấy đại thương.

Tuy rằng Dương Thụy không biết chuyện gì xảy ra nhưng trong nháy mắt khi Dương Thủ Văn kêu to, y theo bản năng quỳ rạp trên mặt đất, mà tăng nhân kia giờ phút này mở to hai mắt nhìn ra ngoài đại điện, trong mắt càng lộ ra vẻ kinh hãi.

Trên lồng ngực của gã cầm một mũi tên gỗ.

Đuôi tên bằng lông chim ưng lay động, dưới ánh trăng cực kỳ rõ ràng.

- Nhị Lang, nằm úp xuống, đừng nhúc nhích.

Dương Thủ Văn không nói hai lời, cầm thương lên rồi lao ra ngoài bảo điện Đại Hùng. Hắn một chân mới ra cửa thì nghe thấy tiếng dây cung bắn ra, một mũi tên bắn về phía hắn, Dương Thủ Văn giơ thương lên, “phập” một tiếng đánh bay được mũi tên kia.

Đúng lúc này, từ dưới bậc thang ở sân đại điện Bảo Hùng hai bóng đen thoát ra.

Hai tên người Hồ tết tóc xuất hiện trước mặt Dương Thủ Văn, một tên cầm trong tay đại đao, một tên cầm trong tay trường kiếm, một trái một phải giáp công mà đến. Quả nhiên là Liêu tử, Dương Thủ Văn nhờ ánh trăng thấy rõ diện mạo của hai tên Liêu tử.

Tuy nhiên, hắn cũng không có kinh hoảng, chân sau bước ra, thân thể hơi trùng xuống, trong miệng quát một tiếng, đâm ra một thương.

Cái thương Hồ Thôn nhanh như tia chớp, làm tên Liêu tử cầm đao chân động, gã vội vàng nâng cán đao lên chặn, tai nghe thấy tiếng nổ vang, tên Liêu tử chỉ cảm thấy một cỗ lực cực lớn truyền đến, đại đao trong tay rốt cục cầm không nổi, boong boong rơi xuống đất.

Gã vọi vàng lớn tiếng kêu lên, tên Liêu tử còn lại vọi vàng tiến lên ngăn cản Dương Thủ Văn.

Lại thấy Dương Thủ Văn đâm ra một thương, sau đó tiến lên, trượt bước chân, xoay mình về phía bảo kiếm, thuận thế lại đâm ra một thương, thương này so với tốc độ của thương trước còn nhanh hơn, làm cho tên Liêu tử cầm đao cũng không thể né tránh, chọt phù một tiếng, thương Hồ Thôn hung hăng đâm vào ngực của tên Liêu tử, một tia máu tươi phun ra tung tóe trên mặt Dương Thủ Văn.

Kẹt!

Tiếng dây cung lại vang lên.

Từ lúc hai tên Liêu tử thoát ra đến khi Dương Thủ Văn ra tay đánh chết một tên trong đó, chỉ khoảng ba lần thở.

Cung tiễn thủ núp trong bóng tối hiển nhiên không nghĩ đến Dương Thủ Văn giỏi như vậy, vọi vàng lại bắn thêm một tên, chỉ có điều tâm trạng có chút rối loạn.

Từ trên đại thụ trong viện truyền đến một tiếng kêu gào.

Tên Liêu tử cầm kiếm không đợi Dương Thủ Văn xoay mình, ba bước thành hai từ trong sân nhảy xuống, chạy như bay về phía tường ngoài chùa, Dương Thủ Văn đánh bay mũi tên bắn lén, nhắc chân đạp tên Liêu tử cầm đao dưới mặt đất, rồi xoay người truy kích tiếp.

Tuy nhiên lúc này, tên cung tiễn thủ cũng tỉnh táo lại.

Gã thả người nhảy đến trên tường chùa, bắn ra ba phát dưới trăng, chỉ thấy ba mũi tên như ánh sao bay đến, Dương Thủ Văn không thể không dừng lại lắc mình né tránh, cũng do khoảnh khắc dừng lại này tên Liêu tử dùng kiếm đã nhảy lên bờ tường rồi cùng với cung tiễn thủ nhảy xuống.

Dương Thủ Văn bước nhanh tới trước tường, thương ở trong tay chống xuống đất, thân thể mượn lực bay lên cũng nhảy lên trên đầu tường.

Chỉ thấy ngoài tường sương mù tràn ngập, hai tên Liêu tử đã không còn tung tích.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Muộn Thanh Phát Đại Tài (Thượng)

Khe suối Tước Nhi, sương mù càng ngày càng đậm.

Toàn bộ Di Lạc tự không biết từ khi nào đã bị sương mù che phủ, mông lung, tựa như không chân thực.

Vốn là đến tìm kiếm manh mối lại không nghĩ trong Uông Tử Thành vừa có thêm hai du hồn.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, không thể tránh khỏi làm kinh động đến các vị tăng nhân trong chùa. Lúc Pháp sư trụ trì dẫn theo ba tăng nhân tới Đại Hùng bảo điện, đúng lúc Dương Thủ Văn đang ngồi xõm, giơ ngọn nến dò xét từ trên xuống dưới.

- Các người là ai?

Dương Thụy lúc này đã tỉnh hồn lại, chỉ có điều hai chân vẫn còn nhũn ra.

Một đứa nhỏ mười ba tuổi, đối mặt với tình huống như vậy, khó tránh khỏi cảm thấy hoảng hốt. Cũng may Dương Thụy ở trong nhà môn rèn luyện một năm, tuy rằng chưa từng thấy qua tình cảnh nào như vậy, nhưng cũng có chút bản lĩnh, cũng có sáu, bảy phần lão luyện.

Dương Thủ Văn đang hết sức chăm chú kiểm tra thi thể người chết, giống như đã tìm ra chút manh mối.

Lúc này Dương Thụy ở phía sau bắt đầu hành động, lấy từ trong y phục ra một tấm thẻ bài, lớn tiếng nói:

- Ta là Tiền Chấp Y Huyện úy Xương Bình, vâng mệnh đến đây điều tra vụ án, không ngờ gặp thích khách tập kích, hiện đã đánh chết một người trong số đó.

Pháp sư Trụ trì tên là Huệ Nhân, sau khi nghe xong cũng rất chấn động.

Dương Thụy tuổi tuy nhỏ, nhưng đã mang trong người khí thế to lớn, không khỏi khiến cho Huệ Nhân trụ trì phải đối đãi cẩn thận.

Dù cho Huệ Nhân đã hơn bốn mươi tuổi, dù cho ông ta là trụ trì Di Lạc tự, nhưng lại không hề có nền tảng gì, do đó đứng trước người trong nha phủ, lại càng không là gì. Đây cũng là nguyên nhân tòa Di Lạc tự này được gọi là Tiểu Di Lạc Tự. So sánh với Đại Di Lạc Tự có chỗ dựa vững chắc là quan phủ, ngôi chùa nhỏ nằm trong Hồ Cốc Sơn khe Tước Nhi, hiển nhiên không có căn cơ gì.

- Xin hỏi thí chủ, chuyện gì đã xảy ra? Giác Minh y...

Giác Minh, chính là thi thể của tăng nhân đã bị giết chết kia.

Thái độ của Dương Thụy coi như không tặc, đem hết thảy mọi chuyện giải thích hết một lần.

- Giết chết vị tăng nhân kia là một thích khách. Bọn họ tổng cộng có ba người, một người trong đó đã bị Đại huynh ta giết chết.

Lúc này, Huệ Nhân mới để ý đến sự có mặt của Dương Thủ Văn.

Mà Dương Thủ Văn sau khi kiểm tra kỹ càng xác chết, không phát hiện ra manh mối hữu dụng nào, không tránh khỏi cảm giác có chút buồn bực.

Hắn không để ý đến sự có mặt của Huệ Nhân, đứng dậy cầm thương quay trở lại Đại Hùng bảo điện.

Các tăng nhân cũng lần lượt tiến vào theo, mọi người cẩn thận nhìn theo Dương Thủ Văn, lại càng không hiểu hắn ta đang tìm kiếm thứ gì.

Ngược lại Dương Thụy rất nhanh trí, dường như đã hiểu ý tứ của Dương Thủ Văn.

- Sư trụ trì, xin hỏi ngài còn nhớ rõ ngày hôm trước có một người xin tá túc qua đêm tại chùa hay không?

- Đương nhiên nhớ rõ.

Trụ trì Huệ Nhân vội vàng nói:

- Vị thí chủ kia rất hào phóng, đã để lại một đỉnh vàng để thêm tiền nhang đèn.

- Hắn nói muốn nhờ tá túc tại đây khoảng nửa tháng, muốn tham gia tu hành. Đối với chuyện này bản tăng không tiện cự tuyệt.

Để nhận thấy, Huệ Nhân sư phụ đối với người đưa đỉnh vàng kia có ấn tượng rất sâu sắc.

Đời Đường, lấy Khai Nguyên thông bảo làm đơn vị tiền tệ. Nhưng tiền đồng suy cho cùng cũng không tiện để mang theo, mà Hoa Hạ từ xưa đến nay lại thiếu ngân lượng, do đó cũng không thể lấy bạc ra làm phương tiện lưu thông. Kể từ đó vàng trở thành đơn vị tiền tệ lưu thông cho những người giàu có.

- Nhị Lang.

Dương Thủ Văn bỗng nhiên lên tiếng, ra hiệu cho Dương Thụy đi tới.

Hắn nói nhỏ bên tai Dương Thụy vài câu, Dương Thụy liên tục gật đầu, sau đó tiến tới bên cạnh sư trụ trì Huệ Nhân.

- Theo như pháp sư Giác Minh đã từng nói, người chết đã từng ở tại đây đợi rất lâu, không biết sư thầy có ấn tượng gì không?

-Ồ, đương nhiên là có ấn tượng.

Huệ Nhân trụ trì tươi cười nói:

- Hắn là nam tử rất ngoan đạo, hắn ở đây kính phật thật lâu.

Bần tăng còn nhớ, hắn ở trước bức bích họa bên kia tọa thiền rất lâu, lúc ấy bần tăng còn nói vì sao thí chủ không tọa thiền trước đức phật Di Lặc?

Hắn trả lời, không phải là không kính trước phật Di Lặc, mà là khi còn nhỏ hắn đã từng trải qua một cơn bệnh nặng, sau một đêm ngủ lông mày dài ra rồi khỏi bệnh. Từ đó trở đi, hắn liền bái nhập Trường Mi môn phái. Lần này nhập tự, theo thói quen phải bái Trường Mi trước..

Dương Thủ Văn đứng ở một bên, bộ dạng thờ ơ.

Thế nhưng những lời của Huệ Nhân đại sư nói lại nghe rõ ràng.

Ánh mắt đã rơi vào bức bích họa, chỉ thấy hai bên tả hữu Đại Hùng bảo điện đều có cửu tôn La Hán, vậy hẳn Trường Mi là một trong những vị này.

Nhưng Trường Mi này, có gì kì quái?

Dương Thủ Văn nhẹ vuốt trường thương trong tay, nhìn những hình chiếu mờ lung trên tường của các vị La Hán.

Hắn mơ hồ cảm thấy, người chết ban đêm phát hiện ra này cũng không phải vô tình đến đây, mà là có mục đích rõ ràng.

Lúc ấy gã muốn tá túc tại chùa nửa tháng, cũng tại đêm đó đội mưa rời đi, sau đó xuất hiện ba thích khách nọ giết chết người đó, cũng không tìm được thứ mà họ muốn tìm, vì thế đang đêm lại đến dò xét Di Lạc tự. Không nghĩ đến Dương Thủ Văn và Dương Thụy lại đột nhiên xuất hiện, cùng vào Đại Hùng bảo điện. Thích khách lo lắng bí mật bị lộ, muốn giết Dương Thủ Văn, không nghĩ bị Dương Thủ Văn phát hiện, giết chết một trong ba người tại đây.

Như vậy trong Đại Hùng bảo điện, nhất định có chỗ kì quái.

Mà người chết kia tham thiền trước Trường Mi La Hán, chỉ sợ cũng chứa đựng dụng ý gì của gã.

Nhưng gã đến tột cùng để lại đầu mỗi gì?

Dương Thủ Văn nghĩ không ra, liền đi đến trước tượng Phật, khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, đem trường thương đặt ở trên đùi.

- Pháp sư, phát sinh loại chuyện như vậy, không phải ta có thể giải quyết ngay được.

Bây giờ trời đã tối, bên này cũng có nhiều sương mù, ta cùng với huynh trưởng ta sẽ ở lại trong này tá túc một đêm. Khi trời sáng nhờ đại sư lập tức phái người đi tới huyện nha, thông báo cho Huyện Úy. Ta sẽ ở lại chỗ này, đại sư không cần phải quá lo lắng.

- Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.

Một đêm xảy ra hai án mạng, Huệ Nhân đại sư thực có chút bận tâm nếu Dương Thụy rời khỏi.

Nếu Dương Thụy muốn ở lại, ông ta càng sẽ không cự tuyệt.

Vì thế, ông ta vội vàng cho người chuẩn bị thiền phòng, lại sai người đem thi thể mang đi, nhưng bị Dương Thụy ngăn lại.

- Không nên di chuyển thi thể, đây là hiện trường án mạng, nên canh giữ tốt chỗ này, đợi ngày mai mọi người đến, cùng nhau khám nghiệm.

- Vâng, thí chủ nói rất đúng.

Dương Thụy đi đến bên cạnh Dương Thủ Văn, hạ giọng nói:

- Đại huynh, chúng ta đi thiền phòng nghỉ ngơi được không?

Nhưng Dương Thủ Văn lại nhắm chặt hai mắt, hô hấp đều đặn, dường như đang ngủ.

- Đại huynh ta...

Dương Thụy hướng về phía Huệ Nhân đại sư giải thích:

- Huynh ấy võ nghệ cao cường, chỉ có điều tính tình có chút cổ quái, chỉ bằng hãy để huynh ấy nghỉ lại tại đây.

- Cũng tốt, cũng tốt!

Một nhóm tăng nhân sắp xếp hồi lâu, cuối cùng cũng an bài thỏa đáng.

Dương Thụy trở về thiền phòng nghỉ ngơi, Huệ Nhân đại sư cũng dẫn theo mọi người quay trở lại thiền phòng trong Di Lạc tự. Chỉ có điều phát sinh chuyện như vậy, Huệ Nhân đại sư và bọn họ không thể ngồi xuống tịnh tâm tu hành được nữa.

Đại Hùng bảo điện lại khôi phục sự yên lặng vốn có.

Trong đại điện tối om, im ắng, Dương Thủ Văn chậm rãi mở mắt.

Nhìn lướt qua thi thể, máu tươi sớm đã nhuộm hồng cả một mảng nền đá, Dương Thủ Văn đứng dậy, đi đến trước bức bích họa vị La Hán có lông mày dài, chậm chậm ngồi xuống. Hắn chăm chú nhìn bức bích họa, trên mặt cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Người nọ, đến cuối cùng muốn ám chỉ điều gì?

Sáng sớm, sương mù vẫn chưa tan đi, thậm chí càng ngày càng dày đặc.

Dương Thủ Văn từ trong Đại Hùng bảo điện đi ra, nhìn mọi vật bị sương sớm làm ướt, đuổi cái lưng về mệt mỏi.

Một đêm không ngủ, đáy mắt toàn tia máu.

Nhưng tinh thần lại có vẻ rất thoải mái, không thấy chút mệt mỏi nào.

Một mình đi dạo xung quanh chùa, phát hiện Tiểu Di Lạc tự thật ra diện tích không lớn, tại hậu viện còn có một cửa nhỏ.

Đẩy cánh cửa ra là một bình đài có diện tích không hề nhỏ, khoảng 800 mét vuông.

Đứng trên bình đài hẳn có thể nhìn thấy khe suối Tước Nhi với mây mù lượn quanh.

Thật ra ở tại đây ngâm gió tụng trăng, chắc chắn là có ý nghĩa.

Hắn đột nhiên nhớ tới, phụ thân hẳn từng nói qua, vào rằm trung thu ông ấy sẽ thiết đãi một vị cố nhân tại Di Lạc tự này. Rằm trung thu? Cách bây giờ không quá 10 ngày, sẽ nhanh đến thôi! Vừa lúc như thế này, cùng Huệ Nhân trụ trì thảo luận một chút.

- Đại huynh, dậy thật sớm.

Ngay lúc Dương Thủ Văn đang ngắm cảnh, thưởng thức cảnh đẹp của khe suối Tước Nhi, Dương Thụy từ sau cửa nhỏ bước ra.

Kỳ thật đêm qua y cũng không ngủ được, cứ nhắm mắt lại thì trong đầu lại hiện ra cảnh đũa giết, còn có Dương Thủ Văn giết chết thích khách, khi đó y đang nằm rạp trên mặt đất nhưng lại thấy rõ ràng Dương Thủ Văn đã giết chết thích khách như thế nào. Động tác nhanh và chuẩn xác, để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu Dương Thụy.

Nhất kích tất sát, không chút nào dài dòng dây dưa.

Dương Thụy phát hiện, thương pháp của Dương Thủ Văn không phức tạp nhưng lại rất gọn gàng linh hoạt, sát thương rất lớn.

Trước đây y nghĩ, mình cũng từng luyện võ, so ra kém Dương Thủ Văn nhưng có lẽ không kém nhiều lắm. Nhưng sau khi chứng kiến Dương Thủ Văn ra tay, Dương Thụy biết rằng nếu mình cùng Dương Thủ Văn đối đầu, ngay cả một thương của Dương Thủ Văn y cũng sẽ không đỡ nổi.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Muộn Thanh Phát Đại Tài (Hạ)

Nghĩ đến đây, Dương Thụy không nén nổi cảm giác sợ hãi.

Tối hôm trước nếu y phải đối mặt trước trường thương của Dương Thủ Văn, thì kết quả sẽ như thế nào?

Dương Thủ Văn tối hôm qua không hề xuất đầu lộ diện, mà là để y ra mặt can thiệp. Dương Thụy không hiểu, không phải Dương Thủ Văn không thể ra dẫn đầu, mà là không muốn. Làm như vậy sẽ có kết quả gì? Về sau ở trong nha môn, mọi người chí ít sẽ xem trọng Dương Thụy hơn. Bất kể nói thế nào, đêm qua thăm dò Di Lạc tự, lại đối mặt với đám thích khách đã rất can đảm...

Nói như vậy về sau, vị trí của y ở trong nha môn sẽ càng vững chắc.

Nói một cách thẳng thắn, Dương Thủ Văn là đang giúp y.

Cho nên, trời vừa sáng, Dương Thụy liền chạy đi tìm Dương Thủ Văn, nhưng không ngờ Dương Thủ Văn không có trong đại điện, Dương Thụy lúc ấy liền luống cuống, đi tìm khắp trong chùa, cho đến khi phát hiện Dương Thủ Văn ở bình đài ngắm cảnh, mới cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

Không biết từ khi nào, Dương Thụy cảm thấy có Dương Thủ Văn ở bên cạnh, y sẽ an toàn hơn.

Có lẽ từ sau tối hôm qua, chứng kiến Dương Thủ Văn đối mặt với thích khách, Dương Thụy đã có suy nghĩ đó.

- Mới sáng sớm đại huynh đã ở chỗ này ngắm cảnh sao?

Dương Thụy vẻ mặt tươi cười, cẩn thận bước lên trước.

Dương Thủ Văn nhìn y một cái, không nhịn được lắc đầu mỉm cười:

- Ta với ngươi là huynh đệ có gì nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng.

- Ách...

Dương Thụy suýt nữa bị nghẹn chết, đành phải cười khổ nói:

- Đại huynh, kế tiếp phải làm gì?

- Chờ đợi!

- Há?

Dương Thủ Văn thở dài, nhẹ giọng nói:

- Đầu tiên là một mạng người, rồi sau đó là hai mạng người. Người cho là chúng ta còn có thể nhúng tay vào sao? Tình huống hiện tại, đừng nói ta và ngươi, chỉ sợ ngay cả phụ thân cũng không thể đứng ra làm chủ được. Liên tục ba án mạng, lại do thích khách ám sát, hiện hai thích khách không rõ tung tích. Ta chỉ sợ, huyện lệnh cũng có nhúng tay vào việc này.

Dương Thụy nghe xong cũng nhất thời kinh hoàng.

Nếu là huyện lệnh cũng tham dự vào, sự tình này sợ là sẽ gây ra kinh động lớn.

- Đại huynh, vậy chúng ta...

- Đệ hãy nghe ta nói, có khả năng cha sẽ đích thân đến đây, đến lúc đó có thể đệ sẽ phải quay về thành.

- Sau khi trở về thành, hãy giúp ta làm một chuyện, nếu làm tốt, nói không chừng có thể tra ra manh mối, đến lúc đó người không lo sẽ không được phụ thân khích lệ.

- Xin đại huynh chỉ bảo.

- Tuy hai thích khách kia đã chạy trốn, nhưng ta cảm thấy chúng sẽ không rời đi.

- Bọn chúng đêm qua xuất hiện ở đây, nhiệm vụ của bọn chúng hiện chưa hoàn thành, cho nên chúng sẽ còn quay lại. Hiện tại chúng chưa thể xuất hiện, khả năng lớn nhất là còn lưu lại trong thành. Đúng rồi, trong huyện thành đệ có mạng lưới gì không?

Dương Thủ Văn nhìn Dương Thụy hạ giọng nói:

- Đệ đã làm việc được một năm rồi, đừng nói với ta đệ vẫn chỉ là một gã mù mờ, vậy thì ta sẽ xem như người không thể vươn lên nổi đó.

- Đại huynh, lời này...

Dương Thụy lập tức ưỡn ngực nói:

- Nơi này hoang vu hẻo lánh, tuy đệ không làm được gì...

- Nhưng ở huyện Xương Bình đệ có người bằng hữu tên là Cái Gia Vận, lớn hơn đệ hai tuổi, thân thủ cao minh, phi thường dũng mãnh. Cha y là Cái Lão Quân, chính là đoàn đầu của Lão Quân khách điếm, tất cả đoàn đầu lớn nhỏ trong huyện đều nghe Lão Quân thúc phụ sai phái. Đại huynh muốn nghe ngóng tình hình gì, ta đi tìm Cái Gia Vận, y nhất định có thể giúp ta giải quyết.

Đoàn đầu là người cầm đầu trong tổ chức ngầm đời Đường.

Bất kể là một huyện hẻo lánh xa xôi như Xương Bình, hay là Lạc Dương, Tây Kinh Trường An to lớn, đều không thể thiếu sự tồn tại của một tổ chức, có cả du côn và lưu manh. Mà đoàn đầu, chính là phụ trách quản lý băng nhóm này, cũng có thể gọi là địa đầu xà. Những người này hợp thành một hệ thống, chiếm lấy một phương, có là quan phủ cũng không thể tránh được.

Nhưng không thể phủ nhận, trong tổ chức cũng có một nhóm thông linh hiểu biết, là phương tiện tốt để thu thập tin tức.

Dương Thủ Văn không nghĩ tới, Dương Thụy còn biện pháp này.

- Phụ thân biết không?

- Đương nhiên biết.

Dương Thụy cười nói:

- Tuy nhiên cha không ngăn cản đệ, có đôi khi còn cho đệ chút tiền, để đệ cùng Cái Gia Vận đi chơi.

Dương Thủ Văn ngay lập tức hiểu chuyện, Dương Thừa Liệt đang bồi dưỡng tai mắt của Dương Thụy.

Phòng chừng Cái Gia Vận và Dương Thụy kết giao, cũng có sự nhúng tay của Cái Lão Quân.

Đây gọi là hắc bạch cầu kết!

- Tốt lắm, nếu như đệ trở về huyện thành, hãy giúp huynh tra xét một chút, xem dạo gần đây có nhân vật khả nghi nào vào trấn hay không.

- Đệ biết rồi.

Dương Thụy không ngốc, liền hiểu dụng ý của Dương Thủ Văn.

Bất giác y chợt hỏi:

- Đại huynh, vậy còn huynh?

- Ta?

Dương Thủ Văn cười nói:

- Ta phải đi kiếm tiền.

- Chuyện này đệ không nên cùng thảo luận với người khác. Nếu có người hỏi tới, đệ hãy báo đã tìm được chút manh mối, lại lo lắng có người gặp chuyện không may, cho nên cùng với ta tới đây. Về phần những thứ khác, đệ không biết gì cả, hiểu chưa?

Đại huynh đang muốn giúp đỡ ta à!

Dương Thụy trong lòng cảm thấy ấm áp, càng lúc lại càng dâng lên vô vàn áy náy với Dương Thủ Văn.

- Đại huynh, trước kia đệ...

- Chuyện trước kia đều là quá khứ, ta không trách đệ.

Hơn nữa, trước kia bệnh của ta không chắc có thể khỏi, cho dù vào làm việc tại nha môn cũng chỉ làm cho phụ thân mất mặt. Đệ vào cũng tốt, có thể giúp ta chăm sóc cha, bên cạnh ông ấy cũng cần có người có thể tin tưởng được. Chỉ có điều Nhị Lang, đệ phải nhớ kỹ, bây giờ đệ, phụ thân, tiểu nương, Thanh Nô, thím và Ấu Nương, chúng ta đều là người một nhà.

Người một nhà tự nhiên đoàn kết cùng nhau, giúp đỡ lẫn nhau. Cùng nhau đưa Dương gia ngày càng hưng thịnh.

Chuyện trước kia ta sẽ không cùng đệ tính toán, nhưng nếu có một ngày bị ta biết rằng, người dám phản bội ta cùng Dương gia, đến lúc đó đừng

trách ta ác độc.

Dương Thủ Văn nói xong, giơ tay vỗ vào bờ vai của Dương Thụy.

Giọng nói lạnh lùng, khiến Dương Thụy rùng mình một cái, không ngừng gật đầu như gà mổ thóc.

- Tốt lắm, giờ chúng ta hãy quay về bảo điện, nếu thấy chúng ta không có ở đó, hẳn các vị pháp sư sẽ phát điên lên.

Nhớ kỹ những gì ta đã nói, chuyện này là đệ đứng ra gánh vác, ta chỉ đi cùng đệ đến đây, thuận tiện bảo vệ cho đệ... Nếu có người ở nha môn đến, đệ không cần báo cho ta, nói cho phụ thân là được rồi, mọi chuyện đã có ta, đệ chớ có nói năng rườm rà.

- Nhị Lang đã hiểu.

Đến lúc này, Dương Thụy xem như đã hoàn toàn thần phục.

Nhìn Dương Thụy rời đi, Dương Thủ Văn nở một nụ cười trên mặt.

Chuyện này hẳn không có ý định nhả ra tạo sự nổi tiếng, có Dương Thụy đại diện là đủ. Đối với bên ngoài Dương Thủ Văn mới bệnh khỏi, rất nhiều người không tin tưởng ở hẳn. Hơn nữa việc này đối với Dương Thủ Văn không có ý nghĩa, cũng không có lợi gì. Để Dương Thụy đứng ra, sau này y ở trong nha môn sẽ vững vàng hơn, đối với Dương Thủ Văn mà nói chuyện đó có ý nghĩa hơn nhiều.

Trong đầu suy tính lớn, mới là bậc tinh bang tế thế.

Hơn nữa Dương Thủ Văn cảm thấy, trong nhà có một người xông pha quan trường là đủ rồi, chỉ cần người đó nghe lời là được.

Sương mù dày đặc dần dần tan đi.

Mặt trời bắt đầu lên cao, chiếu ánh nắng tươi sáng ấm áp.

Sương mù vừa tan, Huệ Nhân đại sư liền sai người xuống núi, tuy nhiên không bao lâu, Dương Thừa Liệt dẫn theo nhóm người ở nha môn kéo đến.

Hóa ra trời sáng, Dương thị phát hiện Dương Thủ Văn và Dương Thụy không ở trong phòng, lập tức tìm kiếm.

Trời vừa sáng, mặc sương mù dày đặc, chạy đến huyện thành báo với Dương Thừa Liệt, Dương Thừa Liệt không nói hai lời, dẫn theo hơn hai mươi sai dịch đến khắp các thôn xóm tìm kiếm. Trên đường, vừa lúc gặp đám tăng nhân xuống núi báo quan, vì thế trực tiếp đến đây.

Dương Thừa Liệt ngay trước mặt mọi người, mắng Dương Thụy một trận.

Nhưng với Dương Thủ Văn làm như không để ý, chỉ bảo hãn hầu trưởng xuống núi trở về nhà, càng không cho phép Dương Thủ Văn rời nhà nửa bước.

- Thuận tiện dẫn Nhị Lang xuống núi, chớ để sinh thêm sự cố.

- Nhị Lang sau khi trở về, lập tức ở trong nha môn. Ta chính là quá nuông chiều con, mới khiến cho người có gan làm loạn như thế.

Dương Thụy giống như chú dê nhỏ hoảng sợ, căn bản không dám tranh luận.

Nhìn theo Dương Thủ Văn và Dương Thụy được hai sai dịch hộ tống trở về, Dương Thừa Liệt xoa nhẹ huyệt thái dương, toàn thân cảm giác mệt mỏi.

- Huynh, chuyện này cũng không có gì đâu! Nhị Lang là muốn đến giúp đỡ, huynh không cần phải quá tức giận.

Hơn nữa, Nhị Lang cũng có tìm được manh mối, cũng có công lao. Nếu không phải Nhị Lang đêm qua cũng tới, nói không chừng... Như vậy cũng tốt, ít ra cũng cho chúng ta chút thể diện. Vụ án này dường như có chút phức tạp, có lẽ sẽ không đơn giản như chúng ta đã nghĩ.

Người vừa nói chính là bộ đầu Quán Hồ.

Dương Thừa Liệt xoa huyệt thái dương nói:

- Tiểu tử khốn kiếp này lá gan cón con mà cũng ghê gớm thật, dám lén lút chạy đến đây.

May mắn có đại huynh nó đi theo, nếu không cái mạng nhỏ của nó khó mà bảo toàn được. Tiểu tử này nếu không quản giáo lại, về sau tất gây đại họa.

Quán Hồ nghe được, không kìm nổi cười ha ha.

- Tiểu hài tử, khó tránh khỏi hiếu kỳ, trưởng thành sẽ tự thay đổi, huynh không cần quá lo lắng.

Nhưng ngược lại Hủy Tử, quả thật vượt xa khỏi tưởng tượng. Trước kia chỉ biết nó có võ, không nghĩ rằng thương pháp của nó cũng rất hơn người. Huynh hãy nhìn cổ thi thể xem? Một thương mất mạng, rất dứt khoát, thật sự là không đơn giản.

Như vậy huynh cũng coi như có người kế nghiệp, vẫn có Nhị Lang, võ có Hủy Tử, ngày sau lo gì Dương gia không mở mày mở mặt?

Dương Thừa Liệt không khỏi lộ ra ý cười.

Ông không nói gì nữa, chỉ thở dài, hạ giọng nói:

- Đi thôi, chúng ta đi tra xét một chút, chớ để phụ lòng hai đứa trẻ.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nhân Bi Giải Ngữ Hoa (Thượng)

Trở lại thôn nhỏ, vừa qua khỏi giờ Ngọ.

Dương Thủ Văn đi vào cửa sân, liền nhìn thấy Ấu Nương ngồi ở chính đường ngoài hiên, đưa hai tay chống cằm ngơ ngác xuất thần.

Ngày trước, nhìn thấy Dương Thủ Văn trở về, Ấu Nương đã sớm chào đón.

Nhưng hôm nay nàng vẫn lạnh nhạt, giống như không thấy Dương Thủ Văn, thân mình nhỏ bé uốn éo, chu cái miệng nhỏ nhắn không nhìn Dương Thủ Văn, hình như lại đang giận rồi. Dương thị đang bận rộn ở phòng bếp, nhìn thấy Dương Thủ Văn nhẹ nhàng mở miệng cười nói:

- Đại Lang đã về, chờ một lát cơm trưa xong ngay đây.
- Thím, ta đã nói rồi, đừng gọi ta là Đại Lang.

Hôm qua thật vất vả sửa được lời của Lão Hồ Đầu, lại không nghĩ rằng trong nhà còn có một vị như vậy.

Mỗi lần nghe thấy hai chữ “Đại Lang”, Dương Thủ Văn sẽ cảm thấy bất đắc dĩ, cả người dường như đều trở nên rất tệ.

Dương thị cười nói:

- A.... Suýt nữa là quên mất chuyện này, sau này ta sẽ chú ý.

- Kêu mười mấy năm Đại Lang thoáng cái sửa đổi, đúng là không dễ dàng cho lắm.

Dương Thủ Văn đem đại thương tựa vào cột trụ hành lang, đi tới bên cạnh Ấu Nương, ngồi xổm xuống cười hì hì nói.

- Ấu Nương sao thế này? Ai khi dễ muội? Nói cho Hủy Tử ca ca giúp muội báo thù... Nhìn nè, nhìn nè, cái miệng nhỏ nhắn này cũng có thể treo đế cơm rồi.

- Hừ... Hủy Tử ca ca thật xấu.

- Cái gì?

Ấu Nương bĩu môi, đôi mắt long lanh ầng ậng nước.

- Hủy Tử ca ca đi ra ngoài cũng không nói cho Ấu Nương, Ấu Nương chờ cả buổi sáng liền lo lắng, Hủy Tử ca ca xấu nhất rồi.

Trong lòng Dương Thủ Văn cảm thấy thật ấm áp, ngồi xuống ôm Ấu Nương vào trong ngực.

- Ấu Nương đừng tức giận, Hủy Tử ca ca chỉ đi làm việc, về sau nếu lại có tình huống như thế, nhất định nói cho Ấu Nương, Ấu Nương không cần lo lắng.

- Thật chứ?

- Đương nhiên!

Dương Thủ Văn nói xong, vươn đầu ngón út ra:

- Nào, ngoắc tay.

- Ngoắc tay thắt cổ, một trăm năm không được thay đổi.

Ấu Nương dùng âm thanh non nớt nói, khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng chột nín khóc mím cười, lộ ra nụ cười sáng lạn.

- Ấu Nương biết đêm qua cậu đi ra ngoài, liền ngồi ở chỗ này chờ cậu trở về.

Dương thị làm xong công việc trong tay, đứng lên lau hai tay vào chiếc tạp dề vải bông:

- Hủy Tử về sau có thể thì không nên mạo hiểm. Đường núi khó đi, có nhiều sương mù, nếu chẳng may xảy ra chuyện bất trắc, ta cùng Ấu Nương cũng sẽ lo lắng.

Lời của nàng rất nhẹ nhàng, bình thản, nhưng mang theo sự lo lắng sâu sắc.

Cũng khó trách, sống cùng nhau hơn 10 năm, Dương thị đã sớm coi Dương Thủ Văn là người một nhà.

Dương Thủ Văn vội vàng nói xin lỗi:

- Thím yên tâm, sau này ta sẽ cẩn thận.

Hắn quyết định, không nói cho Dương thị và Ấu Nương tối hôm qua ở Tiểu Di Lạc tự gặp phải nguy hiểm. Nếu để cho Dương thị và Ấu Nương biết rằng hắn ở trong chùa bị tập kích, hơn nữa còn giết người, nói không chừng lại sẽ lo lắng, đến lúc đó không thiếu được một chút phàn nàn.

Có nhà, cảm giác thật tốt nha!

Suốt cả đêm căng thẳng, về đến nhà, lập tức cảm thấy thoải mái đi nhiều.

Dương Thủ Văn ăn xong bữa trưa, liền dắt hai con bò, nhanh chóng đi ra cửa. Ấu Nương giống hệt cái đuôi nhỏ theo sát phía sau hắn, vì thế hắn dứt

khoát ôm lấy Ấu Nương, cho nàng cười trên lưng bò, càng làm cho Ấu Nương thích thú cười không ngừng.

Vẫn như ngày đó trên dòng suối, vẫn như ngày đó trên sườn núi.

Hai con bò vàng quen đường cũ đi dạo bên khe suối, mà Dương Thủ Văn thì nằm ở trên sườn núi. Giữa mùa thu, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu trên người thực thoải mái. Ấu Nương học Dương Thủ Văn nằm trên cỏ bên cạnh hẳn, hai người cùng nhau nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm, chỉ thấy mây trắng xa xa. Theo ngọn gió thổi qua núi, rất thoải mái, Dương Thủ Văn cảm thấy cơn mệt mỏi bất chợt ập tới.

Suốt cả đêm không ngủ, hẳn quả thực có chút mệt mỏi.

Lúc trước tinh thần căng thẳng, hiện giờ ăn no bụng, đắm chìm trong ánh dương quang, gió nhẹ thổi qua gương mặt, nhất thời cảm thấy sảng khoái không gì sánh được.

Như cũ là tòa cung điện nguy nga, xa hoa.

Như cũ là biển lửa, cung nữ, thái giám chạy tất bật khắp nơi.

Tiếng kêu liên tiếp, chợt xa chợt gần. Người phụ nữ thấy không rõ dung mạo lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt cửa Dương Thủ Văn, miệng la lên:

- Phò mã.

Thất tha thất thểu hướng về hẳn chạy tới... Mà ở sau lưng nàng, thanh niên cầm kiếm đột nhiên xuất hiện.

Dương Thủ Văn bất ngờ mở mắt ra, há miệng thở dốc.

- Hủy Tử ca ca, huynh làm sao vậy?

Tiếng nói nhẹ nhàng của Ấu Nương vang lên bên tai, làm cho Dương Thủ Văn phục hồi lại tinh thần.

Hắn nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Ấu Nương vẻ mặt lo lắng ngồi ở bên cạnh hắn nhìn hắn.

- Ấu Nương không cần lo lắng, chỉ là gặp một cơn ác mộng.

- Ác mộng đáng ghét, Ấu Nương cũng gặp ác mộng.

Ngữ khí của Ấu Nương mang theo vài phần tức giận, tuy nhiên nhìn nụ cười trên mặt nàng, càng giống như là vì Dương Thủ Văn cũng gặp ác mộng nên có chút vui vẻ.

- Ấu Nương cũng gặp ác mộng hả, mơ thấy cái gì?

Dương Ấu Nương hơi sững sốt, trong lúc bất chợt lộ ra vẻ mờ mịt, nói khẽ:

- Ấu Nương mơ thấy ca ca không cần Ấu Nương nữa, Ấu Nương một mực gọi to ca ca, nhưng mà ca ca lại không thèm nhìn Ấu Nương, cứ đi về phía trước... Ấu Nương đuổi theo đuổi theo mãi, nhưng Hủy Tử ca ca càng chạy càng xa. Sau đó, sau đó Ấu Nương liền ngã sấp xuống rồi, Hủy Tử ca ca cũng không có tới đỡ Ấu Nương... Hu hu hu hu!

Nói xong, nàng lại khóc lên, nước mắt lã chã rơi.

Bộ dáng nhỏ nhắn ấy thật khiến trái tim Dương Thủ Văn tan nát, vội vàng ôm Ấu Nương vào trong ngực, nhẹ giọng nói.

- Ấu Nương không khóc, Hủy Tử ca ca sao lại không để ý tới Ấu Nương... Mong đều là trái ngược với sự thật đấy, Hủy Tử ca ca sẽ không bao giờ không để ý tới Ấu Nương, sẽ vĩnh viễn bảo vệ Ấu Nương.

- Nhưng, nhưng mà...

Ấu Nương nức nở, muốn nói điều gì.

Dương Thủ Văn ôm nàng thật chặt trong ngực, nhẹ giọng nói.

- Ấu Nương yên tâm, trên đời này không ai có thể ngăn cản Hủy Tử ca ca bảo vệ Ấu Nương, nếu ai dám khi dễ Ấu Nương, Hủy Tử ca ca tuyệt sẽ không bỏ qua hẳn. Yên tâm đi, Hủy Tử ca ca liền ở bên cạnh Ấu Nương.

- Cả đời sao?

- Ừ, cả đời.

Trên mặt của Ấu Nương, lộ ra nụ cười.

Dáng vẻ như hoa lê đẫm nước mưa, quả thực khiến người ta đau xót.

Dương Thủ Văn đảo mắt một vòng, đứng lên hướng về bốn phía nhìn xung quanh.

Ở khoảng cách cách đó không xa, có một khóm hoa dại nở rộ. Hẳn chạy tới đem hoa dại hái xuống, lướt nhẹ biến thành một vòng hoa, sau đó chạy về tới đeo lên đầu của Ấu Nương.

- Mọii xem, Ấu Nương xinh đẹp như vậy so với những thứ hoa này còn đẹp hơn, Hủy Tử ca ca làm sao có thể không để ý tới Ấu Nương được?

Nghe nói thế, Ấu Nương liền mỉm cười.

Trong ánh nắng, nụ cười của nàng tuyệt mỹ, thật làm cho vòng hoa trên đầu nàng cũng trở nên buồn bã thất sắc...

Màn đêm đến.

Đi theo Dương Thủ Văn chạy chơi đùa đến trưa Ấu Nương cũng mệt mỏi rồi, sau buổi cơm tối, liền trở về phòng nghỉ ngơi sớm.

Dương thị vào thu dọn nhà bếp, Dương Thủ Văn thì một mình cầm thương đứng ở trước cái giếng trong sân. Hắn đắm chìm trong ánh trăng ở bên trong, đột nhiên múa thương. Khi cán thương lớn Hồ Thôn ở trong tay hắn, trở nên nhẹ nhàng linh hoạt, phảng phất như có sinh mạng.

Gia gia của Dương Thủ Văn từng là một mãnh tướng, sau lại ẩn cư dưới núi Võ Đang.

Hắn từng ở núi Võ Đang học được kim thiên dẫn đạo thuật, và truyền thụ cho Dương Thủ Văn. Nghe nói kim thiên dẫn đạo thuật được một vị đạo sĩ trên núi Võ Đang, ngẫu nhiên vào lúc Kim thiên ăn trăng, vì thế sáng chế ra thuật thổ nạp dẫn đạo này.

Chín lộ Cửu tử liên hoàn thương Dương Đại Phương truyền thụ, sát pháp cường mãnh đến cực điểm.

Nhưng bởi vì thương pháp quá mức cường mãnh, sát khí quá nặng sẽ tạo thành nhiều nội thương, thế cho nên khó có thể sống lâu. Kim thiên dẫn đạo thuật, chính là dựa vào trung hóa lực cường mãnh này. Theo Dương Thủ Văn, cái gọi là kim thiên dẫn đạo thuật ở hậu thế kỳ thật chính là thuật thổ nạp nội gia . Mười bảy năm qua, hắn dần dần, dưới sự dìu dắt của Dương Đại Phương, đem Kim thiên dẫn đạo thuật và Cửu tử liên hoàn thương hòa làm một thể, càng khiến cho thương pháp vốn cường mãnh lại thêm vài phần âm nhu tàn nhẫn.

- Hảo thương pháp!

Ngay lúc Dương Thủ Văn đem thể xác và tinh thần đắm chìm trong thương pháp, chợt nghe một tiếng khen ngợi.

Hắn vội vàng thu thương xoay người nhìn lại, chỉ thấy trước cửa xuất hiện hai người, một là Dương Thừa Liệt và một tráng hán.

Tráng hán kia, Dương Thủ Văn không xa lạ gì.

Trên thực tế ban đêm ở Tiểu Di Lạc hắn đã gặp qua, chính là trợ thủ của Dương Thừa Liệt, Bộ đầu bộ Tập của Xương Bình huyện - Quán Hồ.

Quán Hồ và Dương Thủ Văn cũng tương đương nhau, xấp xỉ 175cm.

Y hình thể tráng kiện chắc nịch, râu quai nón mọc đầy mặt, tướng mạo có chút hung ác.

Dương Thừa Liệt trong mắt chợt toát vẻ tán thưởng, chỉ có điều trên mặt lại bình tĩnh như nước, dường như cũng không để ý thương thuật của Dương Thủ Văn.

- A Lang tại sao không đề cập tới trước, thông báo một tiếng, trong bếp cũng không có gì đãi khách.

Dương thị vội vàng chào đón, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

THỊNH ĐƯỜNG QUẠT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nhân Bi Giải Ngữ Hoa (Hạ)

Đời Đường cũng không có tủ lạnh để đựng nguyên liệu nấu ăn, mà Dương Thủ Văn và mọi người ở trong thôn nhỏ một nhà ba người đều mua lúc nào làm lúc đó, rất ít khi để dành đồ ăn. Tại thời đại này, lãng phí là đáng xấu hổ. “Cửa son rượu thịt ôi” chính là để chê trách đám quan lại quyền quý đó. Tựa như vùng đất lạnh giá Xương Bình này, lương thực cũng không phong phú, cho dù Dương Thừa Liệt là Huyện Úy, cuộc sống cũng phải cẩn thận.

Quản Hồ cười nói:

- Dương tấu không cần phải lo lắng, tôi cùng với Huyện úy mang rượu và đồ ăn tới, Dương tấu làm chút bánh hấp là được rồi.

Nói xong, y giơ bình rượu trong tay lên.

Mà Dương Thừa Liệt thì đưa cho Dương thị vài gói giấy dầu, trầm giọng nói:

- Bảo người ta mang rượu và thức ăn từ trong huyện thành đến, để lại cho Ấu Nương một chút, còn lại mang lên đi.

Dương thị nghe vậy cũng không nói năng rườm rà nữa.

- Hủy Tử cũng tới uống rượu đi.

Quản Hồ theo Dương Thừa Liệt đi vào chính đường, ngoắc ra hiệu Dương Thủ Văn qua.

Tuy nhiên, Dương Thủ Văn cự tuyệt:

- Thúc phụ kệ cháu, cháu không uống rượu, hơn nữa đêm qua không ngủ, cũng hơi mệt mỏi.

- Vậy nghỉ sớm chút đi.

Xem ra, Dương Thừa Liệt và Quản Hồ đêm nay sẽ không quay về huyện thành.

Cũng khó trách, thời đại này không có cách nói Bất dạ thành, loại huyện thành nơi biên hoang như Xương Bình, khi trời tối cửa thành đóng chặt, bắt đầu cấm đi lại ban đêm, cho dù Dương Thừa Liệt là Huyện Úy, một khi cửa thành đóng rồi cũng khó kêu mở cửa thành được.

Đây là quy củ, không liên quan đến chức vị.

- Huynh trưởng, Hủy Tử nói chuyện khá bình thường, cũng không giống như người có bệnh.

Ngồi ở chính đường, Dương thị chuẩn bị hai bàn ăn, phân chia đưa đến trước mặt Dương Thừa Liệt và Quản Hồ.

Người của đời Đường, vẫn còn duy trì thói quen xé thức ăn, không thích ăn tập thể một chỗ, mọi người ngồi vây quanh bàn. Đồ nhắm dọn xong, Dương thị quay lại nhà bếp, bắt đầu chuẩn bị món chính. Mà Quản Hồ uống vào một chén rượu, không kìm nổi tò mò hỏi.

- Nói năng bình thường, nhưng đôi khi vẫn còn mơ hồ.

Dương Thừa Liệt nói:

- Nếu đầu óc nó tỉnh táo, sao có thể càn quấy theo Nhị Lang chứ? Cũng may gia phụ khi còn sống quản giáo nó nghiêm khắc, đặc biệt trong tập võ

theo sát nghiêm ngặt mới luyện được thân thể như hiện giờ. Nếu không, chỉ sợ cũng đã có nguy hiểm rồi.

Quản Hồ có phần chấp nhận, liên tục gật đầu.

- Huynh trưởng, trong lúc này đột nhiên xảy ra án mạng, chỉ sợ sẽ kinh động đến huyện tôn.

Vương Huyện lệnh không chấp nhận trong mắt có dính hạt cát, nếu ông ta quả thật để ý đến, chỉ e áp lực bên chúng ta sẽ không nhỏ.

Dương Thừa Liệt xé một cái đùi gà, cắn mạnh một miếng.

- Chuyện này rất kỳ quái, chiếu theo kết quả nghi vấn hôm nay cho thấy, chỉ sợ đối phương sẽ không dừng tay như vậy.

Ngày hôm trước chúng đã thành công trong việc phục kích tên Liêu tử kia, nhưng lại không có được thứ mình cần, cho nên tối qua mới quay lại chỗ cũ, không ngờ lại bị Hủy Tử và Nhị Lang phá hoại... Lão Hồ, thật ra ta có một ý tưởng, muốn nghe ý kiến của người.

- Ha hả, huynh trưởng cứ nói là được. Tuy nhiên ta cũng có một chủ kiến, lại không biết có trùng với huynh trưởng hay không.

- Là gì?

Dương Thừa Liệt nhấp một ngụm rượu, nhìn Quản Hồ, tươi cười.

Đừng bao giờ bị tướng mạo hào phóng của Quản Hồ đánh lừa. Nếu như y thật sự giống như tướng mạo, cũng không thể nào làm được vị trí bộ đầu Tập bộ. Bộ đầu Tập bộ này tương tự như đội trưởng hình sự hậu thế, phải có Thất Khiếu Linh Lung Tâm mới được. Quản Hồ võ nghệ cao cường, một thanh đại đao, dù là mười mấy thanh niên trai tráng cũng đừng mơ hạ được

y. Nhưng sở dĩ y có thể trở thành Bộ đầu bộ Tập, trở thành tâm phúc của Dương Thừa Liệt, chính bởi vì y tâm tư tinh tế, vô cùng cơ trí.

Quản Hồ đứng dậy đi đến trước bàn của Dương Thừa Liệt, rót rượu, ở trên bàn viết một chữ “Trá”.

Dương Thừa Liệt cười ha ha:

- Lão Hồ quả nhiên không mưu mà hợp với suy nghĩ của ta.
- Hôm nay huynh trưởng cố ý kéo dài tới cuối cùng mới đi, còn giữ ta lại, ta lập tức đoán ra ý đồ của huynh trưởng.
- Đúng vậy, hung thủ kia nếu không thành công, chỉ sợ còn có hành động tiếp theo.

Với nhân lực trong tay chúng ta, không có khả năng phân chia một nhóm người đóng giữ ở Di Lạc tự, vậy cũng chỉ có thể di chuyển sự chú ý của họ, dẫn rã ra khỏi hang. Ta chuẩn bị ngày mai sau khi trở về vào thành tìm manh mối, để những kẻ đó nhảy ra.

- Nếu bọn chúng không xuất hiện thì sao?
- Cái này...

Quản Hồ trầm giọng nói:

- Dẫn rã ra khỏi hang dĩ nhiên là kế hay, nhưng lại có hơi chút bị động.

Ngày nào bọn chúng không xuất hiện, chúng ta cũng chỉ có thể đợi ngày đó. Trên đời này có đạo lý ngàn ngày làm kẻ trộm, nhưng không có ngàn ngày đề phòng tặc. Theo tôi thấy, chúng ta còn phải tiếp tục điều tra. Chẳng những phải điều tra, còn phải điều tra giống trống khua chiêng, để bọn chúng phải xuất hiện.

Dương Thừa Liệt khẽ gật đầu, tay vờ chòm râu.

- Điều tra thế nào?

- Trong thành bên này thật ra dễ làm, chỉ cần gia tăng nhân sự, kiểm tra cẩn thận nghiêm mật.

Nhưng bên Cô Trúc kia... Nhị Lang cũng đã nói, hung thủ là hai tên Liêu Tử, chỗ chúng ta là biên hoang, Liêu Tử vốn nhiều, trong thành còn dễ xử lý, nhưng bên Cô Trúc lại có hơi chút phiền phức. Liêu Tử này năm trước mới đến đó định cư, thành phần vốn có chút pha tạp, nếu hung thủ trốn trong đó, thật sự khó khăn. Quan trọng nhất là, Cô Trúc là Ky Mi Châu.

Ky Mi Châu, phần lớn là người Hồ tự trị. Từ Huyện lệnh đến Huyện Ủy, thậm chí sai dịch ở tầng thấp nhất tất cả đều là người Hồ.

Dương Thừa Liệt không khỏi khẽ gõ trán, trầm ngâm một lát nói:

- Chuyện này quả thật có phiền toái... Như vậy đi, lão Hồ người trước tiên bắt tay an bài kế dẫn rã ra khỏi hang, đồng thời gia tăng trị an của huyện thành. Bên Ky Mi Châu, tốt nhất là thông bẩm cho Huyện tôn biết. Liên quan đến luật pháp triều đình, cho dù ta và người muốn có hành động, nhất định phải chú ý cẩn thận.

- Ta hiểu.

Dương Thừa Liệt và Quản Hồ vừa ăn và uống vừa trò chuyện, bất giác một đêm đã trôi qua.

Hai người không ngủ, Dương thị cũng không thể ngủ, phục vụ hai người đến sáng. Khi trời sáng, Dương Thừa Liệt cũng không đánh thức Dương

Thủ Văn mà cùng Quán Hồ ra đi vội vàng. Lúc này Dương thị mới đi thu dọn bát đĩa, sau đó sẽ là một ngày tiếp tục bận rộn.

Dương Thủ Văn thức dậy giúp Dương thị quét dọn phòng.

Buổi trưa hăn không ra ngoài, cùng Ấu Nương nghỉ ngơi và chăm sóc vườn hoa. Trời giá rét, mùa đông tới rất nhanh, cần phải chuẩn bị trước mới được.

Tu sửa vườn hoa xong, Dương Thủ Văn ngồi ở hiên cửa ngăn người ra. Ấu Nương khẽ khàng bước đến sau hăn, đưa tay nhỏ bé bịt mắt hăn:

- Hủy Tử ca ca, đoán xem muội là ai?

- Ừ, để ta đoán nào... Thơm như vậy, nhất định là tiểu Ấu Nương nhà ta rồi.

Nói xong, hăn bất chợt quay lại ôm lấy Ấu Nương. Ấu Nương bật cười khanh khách, ôm cổ của hăn, dịu dàng nói:

- Hủy Tử ca ca, kể chuyện xưa cho Ấu Nương nghe đi.

- Kể chuyện xưa?

Dương Thủ Văn hơi ngớ ra, đầu óc bất chợt lóe lên.

- Ấu Nương, muội từng nghe đến pháp sư Huyền Trang chưa?

Dương Ấu Nương lắc lắc đầu nhỏ, vé mặt mù mờ nói:

- Pháp sư Huyền Trang là gì?

- Ông ta là một hòa thượng.

- Hòa thượng ư? Là những người đầu tóc trên núi phải không?

- Ấy... Ấu Nương, chúng ta nói thế với nhau thì được, nhưng trước mặt người khác cần phải gọi là pháp sư.

- Nhưng họ thật sự là trọc mà.

Giảng giải cho cô bé có đôi khi là một việc vô cùng vất vả.

Cũng may Dương thị đi ngang qua, nghe Ấu Nương nói như vậy, lập tức bất mãn nói:

- Ấu Nương à, sao có thể vô lễ như thế được, sau này không được gọi pháp sư như thế nữa.

Dương thị tựa như rất tin Phật, nhưng lại không phải tín đồ cuồng tín.

Ấu Nương bĩu môi, đáp rất nhỏ, đầu cúi xuống tay vôn vê góc áo, từng cuộn từng cuộn, tựa như rất ấm ức.

- Thím biết pháp sư Huyền Trang ạ?

- Ừ, trước kia từng nghe kể đến, hình như đó là pháp sư thời Thái Tông thì phải?

Ta nghe người ta kể, ông ta vì mong lấy được chân pháp, đã không quản ngàn dặm xa xôi đi tới Thiên Trúc, đã trải qua rất nhiều nguy hiểm. Ngoài ra, ông ta còn có một bộ ‘Đại Đường Tây Du Ký’, viết về những gì mắt thấy tai nghe trên đường đi Tây Thiên. Tuy nhiên, ta chưa từng đọc quyển sách này.

Đúng rồi, Đại Đường Tây Du Ký!

Dương Thủ Văn đột nhiên hiểu được, hãnh muốn làm gì rồi.

- Thím, Đại Đường Tây Du Ký có trong huyện thành ạ?

- Cũng không rõ nữa... Vừa lúc ta muốn vào thành mua chút vải dệt, nếu Hủy Tử muốn, ta có thể đi Bác Văn quán hỏi một chút.

Tuy nhiên, Hủy Tử cháu xem có hiểu không?

Dương thị không nhớ Dương Thủ Văn từng đọc sách, cho nên cũng không chắc chắn.

Dương Thủ Văn nói:

- Nếu như có, làm phiền thím mang một quyển về đây. Ngoài ra, thím đi huyện thành, cháu còn có việc muốn nhờ thím. Cháu có hai văn tiền, thím mua chút rượu về, không cần rượu ngon, có thể mua được bao nhiêu thì mua.

- Cái gì?

Dương thị ngạc nhiên nhìn Dương Thủ Văn, vẻ mặt khó hiểu.

- Hủy Tử muốn uống rượu ư? Hai quan tiền là nhiều rồi. Nếu Hủy Tử muốn uống rượu, ta mua một vò về là được.

- Ồ, thím hiểu lầm rồi, cháu mua rượu không phải để uống, mà là để sử dụng vào việc khác. Thím không cần hỏi nhiều.

- Vậy được rồi.

Dương thị nhận túi da trong tay Dương Thủ Văn, buộc ở bên hông.

Nàng thu dọn một chút, lại dặn dò Ấu Nương không được bướng bỉnh, lúc này mới đi ra khỏi cửa viện, tới huyện thành.

Nhìn Dương thị đi xa, Ấu Nương lập tức hoạt bát trở lại:

- Người ta đâu có bướng bỉnh, không nghe lời nhất chính là Hủy Tử ca ca đấy.

Ấu Nương lẩm bẩm, dáng vẻ ảm ức.

Dương Thủ Văn bật cười, ôm cô bé ngồi lên đùi:

- Nếu đã vậy, để Hủy Tử ca ca bướng bỉnh kể câu chuyện xưa cho Ấu Nương nghe nhé.

- Tốt quá tốt quá!

- Câu chuyện hôm nay chúng ta kể, là câu chuyện về một con khi.

Dương Thủ Văn vuốt cánh mũi nhỏ nhắn của Ấu Nương, ngẫm nghĩ một chút, sắp xếp lại ngôn ngữ:

- Thơ viết: Lúc trời đất còn hỗn độn chưa phân rõ, mờ mịt không có bóng dáng con người. Từ khi Bàn Cổ phá Hồng Mông, bắt đầu phân biệt rõ ràng trong đục...

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Có Một Con Khi Như Thế (Thượng)

Truyện Dương Thủ Văn kể, đương nhiên là Tây Du Ký - tác phẩm được đời sau xếp vào một trong “tứ đại danh tác”.

Trên thực tế, tình tiết trong Tây Du Ký dựa vào chuyện Huyền Trang đi thỉnh kinh mà thu dệt thành, cuối cùng đến đời Minh thì được viết thành sách.

Ấu Nương còn nhỏ, kể Hồng Lô Mộng cho nó nghe, chưa chắc nó đã hiểu được.

Kiếp trước, sau khi bị bại liệt, Dương Thủ Văn đọc Hồng Lô Mộng mới vào đầu được, còn trước đó, dù đã hơn chục lần cầm lên, nhưng hẵn chỉ đọc được một lát là liền vứt truyện sang một bên, thực sự không sao đọc nổi. Thủy Hử là chuyện thời nhà Tống, còn Tam Quốc Chí, chắc chắn là các bé gái không thích rồi. Càng nghĩ, hẵn thấy chỉ có Tây Du Ký là thích hợp nhất.

Đúng như Dương Thủ Văn dự liệu, Ấu Nương nghe rất say mê.

Con khi được hàng triệu người đời sau yêu thích, cũng rất hấp dẫn đối với Ấu Nương.

Từ lúc Thạch Hử ra đời cho tới lúc hoàn toàn giác ngộ và đắc đạo thành Phật, tính ra số từ trong truyện cũng không quá nhiều, nhưng nếu phải kể lại, đương nhiên phải dùng nhiều lời hơn để diễn giải, thật sự khiến Dương Thủ Văn phải một phen căng óc động não mới có thể làm được.

Bất tri bất giác, đã giữa trưa.

Ngoài cửa vang lên tiếng xe, Dương thị đã từ thị trấn trở về.

Rốt cuộc Dương Thủ Văn đã có cơ để ngừng kể chuyện, đặt Ấu Nương xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng vừa đứng lên, hẫng loạng choạng suýt ngã, vừa bế Ấu Nương vừa kể chuyện, chân hẫng đã tê rần. Dương Thủ Văn vịn vào cây cột ở hành lang, co duỗi chân một chút, thấy Dương thị xách một cái bọc nhỏ từ bên ngoài đi vào.

- Đưa xuống để vào đó đi!

Nhà trước có một cái kho, khi Dương thị vào tiểu viện, liền nói vọng ra ngoài cửa.

Dương Thủ Văn đi tới, thấy ngoài sân có một chiếc xe ngựa đang đỗ lại. Trên xe đặt khoảng hai mươi chiếc vò, sức nặng khiến bánh xe kêu cọt két. Người đánh xe là một thanh niên cường tráng, nước da đen đúa, nghe Dương thị bảo vậy, liền mang hai cái vò vào.

- Sao nhiều rượu vậy?

Dương Thủ Văn hơi giật mình.

Dương thị đáp:

- Rượu mà Hủy Tử muốn uống, cũng không phải là hảo tửu, đây chẳng qua là một chút rượu tầm thường, có đáng bao nhiêu đồng đâu?

- Ngoài năm chục đồng tiền xe ta đã đưa cho người đánh xe, chỉ tốn tất cả một quan bốn trăm đồng thôi. Quán rượu đó cũng không có nhiều rượu lắm, nếu như mua hết hai quan tiền, ít nhất cũng có thể thêm được mười vò rượu nữa. Hủy Tử, thế này có đủ không?

- Được rồi, vậy là đủ rồi!

Dương Thủ Văn không biết rõ giá cả hàng hóa, càng không biết hai quan tiền thì có thể mua được bao nhiêu rượu.

Thật ra, rượu mà Dương thị mua cũng không phải là rượu ngon gì, thế nhưng so với mức chi tiêu bình quân ở huyện Xương Bình này, đối với người bình thường mà nói, đó có thể xem như là hảo tửu rồi.

- Hủy Tử, cậu mua nhiều rượu như vậy, rốt cuộc là để làm gì?

Dương Thủ Văn cười, đáp:

- Thím đừng hỏi nhiều, đến lúc đó thím sẽ hiểu thôi mà!

- Còn làm ra vẻ thần bí!

Dương thị cười mắng một tiếng, cầm lấy cái bọc đưa cho Dương Thủ Văn.

- Mau đi ăn cơm đi, về muộn quá, không kịp nấu cơm, lúc ở trong thành ta có mua mấy cái cữ Hồ bính (bánh lớn kiểu người Hồ), cậu tạm ăn lót dạ trước đi, tối nay ta sẽ nấu cho cậu một bữa ngon.

Ở thời Đường này, cữ Hồ bính là một món ăn rất có tiếng.

Dùng một cân bột làm vỏ bánh, bên trong cho một ít thịt dê chín sơ, lại đem nướng tất cả lên, khi vỏ ngoài vàng óng là có thể ăn được. Một chiếc bánh nặng khoảng hai cân, là món bánh người Hồ thích ăn nhất, vốn họ thiên về món ăn có vị tanh nồng.

Dương Thủ Văn cũng không để ý, cầm hai cái bánh lớn vào nhà bếp, lấy dao cắt ra, bày lên bàn đặt gần cửa hiên. Hắn bế Ấu Nương lên ngồi trên đùi, đưa cho nó một miếng bánh. Không ngờ, Ấu Nương nghiêm nghị nói:

- Hủy Tử ca ca, mọi muốn ăn đào!

- Ấu Nương đừng mè nheo nữa, mùa này lấy đâu ra đào mà ăn?

- Mọi không cần biết, mọi chỉ muốn ăn đào thôi!

Hiếm khi Ấu Nương bướng bỉnh như vậy, khiến Dương thị hơi kinh ngạc.

Dương Thủ Văn than thầm, đúng là mình đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của Tây Du Ký đối với cô bé con này rồi.

Hắn đành dụ giọng dỗ dành, cuối cùng cũng khiến Ấu Nương đổi ý. Cô bé im lặng ăn xong miếng bánh, rồi chạy ra sân giậm chân thủ thế, miệng liên tục hô “biển, biển, biển”, khiến Dương Thủ Văn bật cười.

- Điên điên khùng khùng gì đâu! Không phải là nó hóa dại rồi đấy chứ?

- Thím đừng lo, chỉ là ta vừa kể chuyện cho nó nghe, có lẽ vì quá mê truyện nên mới bắt chước tình tiết trong đó thôi!

Dương thị không nhin được cũng bật cười, nhìn Ấu Nương như đang hóa rồ hóa dại, đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau giờ Ngọ, Dương Thủ Văn dẫn theo Ấu Nương đi chăn bò, lại kể chuyện Tây Du Ký cho nó nghe.

Buổi tối về đến nhà, Ấu Nương đùa nghịch cả ngày đã rất mệt, liền leo lên giường, ngoan ngoãn ngủ ngay.

Lúc này Dương Thủ Văn mới rảnh rỗi, cầm lấy cuốn Đại Đường Tây Vực Ký kia, ngồi dưới đèn xem.

Chỉ là chữ viết ở thời đại này thật sự khiến hắn đau đầu, chỉ xem được một lát là đã mệt, cho nên định đi ngủ.

Đúng lúc này, chợt hẳn nghe tiếng của Dương thị ở bên ngoài:

- Hủy Tử, mau dậy đi, a lang tới!

Thời Đường, a lang là tiếng gọi của người hầu đối với chủ, người chủ này cũng chính là Dương Thừa Liệt - phụ thân của Dương Thủ Văn.

Khuya thế này cha còn tới, lẽ nào đã xảy ra chuyện?

Dương Thủ Văn nghe vậy, vội xoay người đứng lên, khoác áo ra khỏi phòng.

- Sao cha ta lại tới?

- Ta không biết, a lang vừa mới tới, đang chờ cậu ở chính đường.

Lúc đi vào chính đường, Dương Thủ Văn ngăn người: Dương Thừa Liệt mặc toàn đồ đen, dáng dấp trông như một thương nhân.

Vào thời Đường, người làm nghề giết mổ và thương nhân mặc đồ đen, thứ nhân (người bình dân không có quan tước) mặc đồ trắng, binh lính mặc đồ màu vàng.

Dương Thừa Liệt ngồi ngay ngắn, trước mặt có hai cái bọc và hai cái mũ chóp nhọn, có vẻ như định đi đâu xa.

- A đa, đây là...

- Dương tẩu, tẩu trông chừng bên ngoài, ta có việc muốn nói với Hủy Tử.

- Dạ!

Thật ra giờ này Dương thị đã mệt mỏi lắm rồi.

Ngày hôm qua lẫn qua lẫn lại một đêm, ngày hôm nay bà lại bận rộn suốt ngày, tuy nhiên Dương Thừa Liệt đã dặn bảo, đương nhiên bà phải làm theo, bởi vậy cầm theo kim, ngồi ở cửa hiên may vá.

- A Súc Nô, con ngồi xuống đi.

Dương Thừa Liệt chỉ một chiếc ghế trước mặt lão, trầm giọng nói.

Dương Thủ Văn vội ngồi xuống, nghi hoặc nhìn Dương Thừa Liệt.

Có thể nhận thấy, thật ra Dương Thừa Liệt cũng rất mệt mỏi, mày và trán hơi rũ xuống, có vẻ hơi buồn ngủ.

Có lẽ vụ án giết người đã khiến ông ta suy nghĩ nát óc không ra manh mối, mà làm không tốt rất có thể quấy rầy Huyện lệnh, thậm chí bị Huyện lệnh trách cứ.

- Chuyện ngày hôm qua, con làm rất tốt.

Dương Thừa Liệt nhắm mắt lại, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu con không tới Di Lạc tự, không chừng một vụ án lớn hơn nữa sẽ xảy ra. Tuy nhiên, ta nghĩ con cũng biết, hung thủ chưa đắc thủ, thì cho dù bị con đánh gục một người, tất sẽ không từ bỏ đâu.

- Con biết.

- Bởi vậy ta lo sẽ có chuyện xảy ra, cho nên mới cùng thúc phụ của con bày kế, chuẩn bị dẫn xà xuất động.

Dương Thủ Văn hơi nheo mắt lại, im lặng không nói.

- Ta tuyên bố đã tìm được chứng cứ quan trọng ở Di Lạc tự, tin rằng hung thủ nhất định sẽ xuất hiện. Tuy nhiên chỉ ngồi đợi sông cũng không phải cách, chúng ta còn phải tìm cách ngấm ngầm điều tra. Hôm nay, thúc

phụ Lão Hồ của con đang trấn giữ trong thành, điều động dân tráng tiến hành tìm kiếm. Chỉ có điều, chưa chắc hung thủ ẩn núp trong thành, mà có thể trốn ở nơi khác.

Dương Thủ Văn đảo tròn mắt, lập tức hiểu ra.

- Ý của a đa là, bọn chúng ở Cô Trúc?

Dương Thừa Liệt gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Cô Trúc không thuộc Xương Bình chúng ta, vả lại tình huống phức tạp, một khi không cẩn thận sẽ đả thảo kinh xà. Bởi vậy ta chuẩn bị đến Cô Trúc bí mật điều tra, khẩn thiết xin quan phủ bên đó hỗ trợ. Người trong nha môn không thích hợp với việc này, bởi vậy ta định dẫn con theo. Hiện giờ bệnh si ngốc của con đã khỏi hẳn, hành động can đảm cần trọng, hơn nữa nhờ theo ông con mà luyện được một thân võ nghệ. Điều quan trọng nhất là, trước đây con chưa từng xuất đầu lộ diện, cho nên đến Cô Trúc, sẽ không ai biết con.

- Thế nào, con có dám theo ta không?

Dương Thủ Văn nhớ rõ, từ lúc tới Xương Bình năm bốn tuổi, mình chưa bao giờ rời khỏi thôn trang.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi nhẹ giọng nói:

- Có thể giúp cho a đa, con cầu còn không được nữa là!

Dương Thừa Liệt hài lòng mỉm cười, cầm một cái bọc trước mặt đưa cho Dương Thủ Văn:

- Đây là y phục ta chuẩn bị cho con, con đi thay đi, chúng ta sẽ phải đi suốt đêm đấy!

- Dạ!

Dương Thủ Văn nghe theo, vừa đưa tay cầm lấy cái bọc, liền đứng dậy quay về phòng.

Trong bọc là quần áo tương tự như của Dương Thừa Liệt đang mặc và một số dụng cụ sinh hoạt. Dương Thủ Văn mặc vào, thấy rất vừa vặn. Có thể thấy, cũng không phải Dương Thừa Liệt thờ ơ lãnh đạm đối với Dương Thủ Văn như hẳn thường nghĩ, nếu không, ông ta cũng không thể may cho hẳn một bộ quần áo vừa người như vậy.

Thay đồ xong, Dương Thủ Văn cầm lấy Hồ Thôn đại thương, lập tức đi tới tiền viện.

- Hủy Tử, theo a lang ra ngoài, phải hết sức cẩn thận, đừng hành động liều lĩnh.

Lúc Dương Thủ Văn ra khỏi cửa, Dương thị cầm tay hẳn, dặn đi dặn lại.

- Thím yên tâm... ngày mai Ấu Nương ngủ dậy, nhờ thím vỗ về nó thay ta.

- Thím bảo nó chờ ta về sẽ tiếp tục kể chuyện, dặn nó đừng chạy lung tung ra ngoài, mà phải ngoan ngoãn chờ ở trong nhà.

Dương Thủ Văn không lo lắng điều gì, chỉ sợ nhất là lúc Ấu Nương tỉnh dậy không thấy mình, sẽ tức giận.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Có Một Con Khi Như Thế (Hạ)

Dương thị cười nói:

- Hủy Tử yên tâm, Ấu Nương cũng không phải là một đứa nhỏ không hiểu chuyện, nó sẽ không trách cậu. Cậu đi sớm về sớm nhé!

Dương Thủ Văn đáp ứng, cầm thương ra khỏi cửa.

Ngoài cửa, một chiếc xe ngựa đã đậu sẵn.

Đầu đội mũ, Dương Thừa Liệt ngồi trên xe, đưa tay vẫy vẫy hẳn.

Chờ Dương Thủ Văn lên xe ngồi xong, Dương Thừa Liệt liền vung roi giục ngựa, chiếc xe từ từ chạy ra khỏi thôn.

Dương Thủ Văn quay đầu lại nhìn, thấy Dương thị đứng ở trước sân, đang vẫy tay từ biệt hẳn.

Ánh trăng mờ ảo.

Sao đầy trời lấp lánh trong màn đêm, trông như những tinh linh tinh nghịch.

Trên quan đạo không người, Dương Thừa Liệt chỉ im lặng đánh xe, Dương Thủ Văn không thể làm gì khác hơn là ngồi yên, tò mò nhìn sang hai bên.

Đi được chừng hơn mười dặm, Dương Thừa Liệt chợt lên tiếng.

- Hủy Tử, có phải con đang trách ta?

- Ồ?

Dương Thủ Văn ngấn ra, vội lắc đầu, đáp:

- A đã nói gì vậy, sao con lại trách người?

- Mấy năm nay, con bị si ngốc, ta chưa hề chiều cố con.

- Lẽ ra, năm ngoái ta nên cho con nhận chức chấp y (sai dịch trong nha môn, còn gọi là tạo đãi), nhưng lại để Nhị lang thay con. Giờ Nhị lang đã giữ chức đó, nếu ta lại chuyển cho con, tất nhiên nó sẽ đem lòng oán hận. Thế nhưng con có thể hiểu được đạo lý quan trọng, lại khiến ta có cảm giác khó xử.

- Cha nói gì vậy?

Dương Thừa Liệt im lặng không đáp, vung roi giục ngựa.

Một lúc lâu sau, ông ta chợt nói:

- Hủy Tử, con biết không, có đôi khi ta lại muốn con cứ tiếp tục dấn độn như trước kia...

Lời nói của ông ta khiến Dương Thủ Văn ngấn người.

Hắn định hỏi lại, nhưng Dương Thừa Liệt đã ngăn cản:

- Con đừng hỏi ta nguyên nhân, lúc nào nên nói cho con biết, đương nhiên ta sẽ nói.

- Điều ta muốn nói đó là, đầu xuân sang năm, ta định đưa con tới Huỳnh Dương.

- Đi Huỳnh Dương?

Dương Thừa Liệt gật đầu:

- Nếu con tiếp tục dấn độn, ta sẽ rất vui lòng giữ con bên người ta, ở lại Xương Bình này.

- Thế nhưng từ chuyện hai ngày nay, ta thấy con có đảm lược, cũng rất thông tuệ.

- Ở lại một địa phương nhỏ bé như Xương Bình, sẽ lỡ mất cơ hội của con. Ta cũng không muốn con ở nơi nhỏ bé này suốt đời, sống một cuộc sống giống như ta từng trải qua. Sang năm, ta sẽ đưa con tới Huỳnh Dương, ở đó có gia đình mẫu thân con. Sau khi đến đó, con sẽ thay đổi thân phận, bắt đầu một cuộc sống mới. Đợi phá xong vụ án này, ta sẽ tìm người dạy chữ cho con, tránh cho đến lúc đó con lại bị chế nhạo.

Rời khỏi Xương Bình, bắt đầu cuộc sống mới, thay đổi thân phận?

Dương Thủ Văn càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, thật sự phải nói là giật mình kinh ngạc.

“Đừng nói ta là con cái hoàng tộc, hoặc mang trong mình một huyết thống cao quý nào đó, cho nên a đã muốn an bài như vậy cho ta đấy nhé!”

- Cha, mẹ con là ai?

- Mẹ con... là nữ nhân xinh đẹp và hiền thực nhất thiên hạ!

Dương Thừa Liệt lộ vẻ tươi cười, trong vẻ tươi cười đó còn ẩn chứa một loại cảm giác hạnh phúc mà Dương Thủ Văn chưa bao giờ từng nhìn thấy.

Ông ta thở dài, nhẹ giọng nói:

- Mẹ con xuất thân danh môn, là con gái của Trịnh gia ở Huỳnh Dương. Nhưng sau khi mẹ con qua đời, chúng ta ngại phiền người ta, cho nên ít có liên lạc. Tuy nhiên, ta và cậu con vẫn thư từ qua lại, y cũng biết con. Trước đây con đần độn cũng đành, ta chỉ cầu mong con có thể suốt đời bình an.

- Nhưng hiện giờ con như thế...

- Nếu tiếp tục ở lại chỗ này thì có phần đáng tiếc, chi bằng đến nhà cậu con, tìm lấy một thân phận, sau này nếu nhanh chóng thăng chức, cũng có thể chấn hưng gia tộc.

Họ Trịnh ở Huỳnh Dương?

Dương Thủ Văn nghe xong, lại càng hoảng sợ.

Hắn biết họ Trịnh ở Huỳnh Dương có nghĩa như thế nào! Đây là thời Trung Cổ, cũng là thời kỳ trước nhà Tống, dòng dõi quý tộc danh môn nổi tiếng ở Hoa Hạ rộng lớn, có thể được gọi là nhà thế phiệt. Thời Đường, có năm họ bảy nhà như vậy, gồm họ Vương ở Thái Nguyên, họ Lý ở Triệu Quận, họ Lý ở Lũng Tây, họ Trịnh ở Huỳnh Dương, họ Lư ở Phạm Dương, họ Thôi ở Thanh Hà và họ Thôi ở Bác Lăng, cũng là những danh gia vọng tộc lớn nhất Trung Nguyên.

Không ngờ, mẹ hắn lại xuất thân từ họ Trịnh ở Huỳnh Dương!

Đương nhiên, từ khi lên ngôi tới nay, Võ Chiếu hết sức chèn ép các danh gia vọng tộc.

So với thời hưng thịnh nhất, năm họ bảy nhà đó đã đi xuống rất nhiều, nhưng có câu lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, vọng tộc dù sao cũng vẫn là vọng tộc.

Tuy nhiên, Dương Thủ Văn chợt nghĩ, ngay chính họ “Dương” của hắn, e rằng lai lịch cũng không nhỏ, mới có thể kết thông gia với Trịnh thị, đồng

thời trước sau giữ liên hệ với họ...

“Ta không phải là con cái nhà vọng tộc lưu lạc ở dân gian đấy chứ?”

Trong nhất thời, Dương Thủ Văn không khỏi miên man suy nghĩ, tâm trí càng rối bời.

Dương Thừa Liệt cũng không nói gì thêm, mà lo đánh xe, để mặc Dương Thủ Văn bình tĩnh lại.

- A đa, rốt cuộc nhà ta gặp phải tai họa gì?

Dương Thừa Liệt đưa mắt nhìn hẳn, cười khỗ nói:

- Chuyện này con không cần hỏi, có hỏi ta cũng không nói đâu!

- Ta chỉ có thể nói, thế lực của kẻ thù của chúng ta quá lớn, lớn đến mức chúng ta không thể đụng tới họ. Mặc dù lúc đầu là do sự hiểu lầm mà ra, nhưng va chạm vẫn là va chạm. Cũng vì lý do này, ta và ông con bất đắc dĩ phải mang con tới Xương Bình ẩn cư.

- Tóm lại, khi nào tới lúc nên nói cho con biết, đương nhiên ta sẽ nói.

- Hiện giờ con chỉ cần nghiêm chỉnh tuân theo sự sắp xếp của ta, chờ tới đầu xuân sang năm, cậu con sẽ phái người tới đón con.

- Con không đi!

Dương Thừa Liệt còn chưa dứt lời, Dương Thủ Văn đã kích động kêu lên.

- A đa, đã là người một nhà, cả đời vẫn là người một nhà!

- Con không đi Huỳnh Dương đâu, con muốn ở lại Xương Bình. Ở đây có cha, có thím, còn có Ấu Nương... Con thà rằng cả đời không có tiền đồ,

cũng không đi làm cái chuyện sửa tên đổi họ. Cha là cha của con, cả đời vẫn là cha của con. Nếu vì vinh hoa phú quý, mà ngay cả cha mình, con cũng không nhận, thì cho dù mai kia thăng quan tiến chức vùn vụt, con cũng sẽ hổ thẹn cả đời!

- Con sẽ không đi Huỳnh Dương, trừ phi cha đi cùng con!

Mắt Dương Thừa Liệt đỏ lên, trong mắt lấp lánh những tia sáng trong suốt.

Cũng may bầu trời tối đen, Dương Thủ Văn cũng không thấy rõ lắm, ông ta vội cúi đầu, len lén lau đi dòng lệ vương trên khóe mắt.

- Hủy Tử...

- Cha, cha đừng nói nữa, con nhất định sẽ không bỏ mặc người nhà!

Dương Thủ Văn cũng rất cứng đầu, quay đầu đi, không để ý tới Dương Thừa Liệt nữa.

Dương Thừa Liệt cười khố:

- Được rồi, được rồi, con nói không đi thì sẽ không đi... Dù sao từ giờ tới đầu xuân sang năm, cũng còn tới mấy tháng nữa, con cứ từ từ suy xét.

- Không cần suy xét, con – không – đi!

Dương Thủ Văn càng kiên quyết như thế, Dương Thừa Liệt lại càng kiên định.

- Được, con không đi thì không đi, nhưng ta nói cho con biết, lần này đến Cô Trúc, con phải cẩn thận một chút, chớ gây ra phiền phức.

Ông ta chuyển trọng tâm câu chuyện, nhưng trong lòng đã có biện pháp.

Một đứa con hiếu biết như vậy, ở lại Xương Bình sẽ lỡ dở cả đời hẳn... Tuy hiện giờ Dương Thủ Văn có thái độ rất kiên quyết, nhưng đến lúc đó không thể thuận theo ý hẳn được. Quay về Trung Nguyên thôi, chỉ có trở lại đó, hẳn mới có đất để thi triển tài hoa, chứ không phải ở lại Xương Bình, suốt ngày qua lại với đám người Liêu. Ở lại Xương Bình, hẳn khó có cơ hội cất đầu dậy, sẽ khiến đời hẳn bị lỡ dở.

Dương Thừa Liệt nghĩ tới đây, đột nhiên vung roi lên.

Chiếc roi dài vẽ ra một đóa hoa trên không trung, tạo ra một tiếng “trót” giòn giã, con ngựa kéo xe lập tức tăng tốc.

Trải qua chuyện vừa rồi, không khí giữa hai cha con đột nhiên trở nên tẻ ngắt.

Dương Thừa Liệt lòng đầy tâm sự, mà trong lòng Dương Thủ Văn cũng ngổn ngang trăm mối.

Từ trong lời nói của cha mình, hẳn nghe được rất nhiều tin tức có ích. Thứ nhất, hẳn cũng không phải là công tử nhà quyền quý lưu lạc dân gian như hẳn tưởng tượng. Thứ hai, năm xưa nhà hẳn đụng phải một kẻ thù rất lợi hại, cho nên mới bắt buộc dĩ chuyển đến Xương Bình.

Kẻ thù đó là ai?

Việc Dương Thừa Liệt có thể kết thân với Trịnh gia, đã cho thấy xuất thân của ông cũng không tầm thường chút nào.

Một người có xuất thân không tầm thường, bởi vì tránh né kẻ thù, lại phải mai danh ẩn tích?

Hơn nữa ông còn có thông gia là một gia tộc rất lớn, trong tình huống như vậy, họ cũng không có hành động gì? Thật sự là rất kỳ lạ.

Điều này cũng cho thấy, kẻ thù rất lợi hại, rất ghê gớm!

Dương Thủ Văn thầm thở dài, cũng mơ hồ đoán ra lai lịch của kẻ thù.

Người có thể khiến hai gia tộc lớn phải câm như hến, ngoài Thánh Mẫu Thần Hoàng đang ngự ở Thần Đô ra, còn có thể là ai khác?

Tuy nhiên, Trịnh gia vẫn còn, mà Dương Thừa Liệt hy vọng Dương Thủ Văn có thể trở nên nổi bật, cho thấy người đó không phải là Thánh Mẫu Thần Hoàng.

Không phải Võ Chiêu Võ Tắc Thiên Thánh Mẫu Thần Hoàng – đệ nhất nữ hoàng đế từ xưa đến nay, vậy chỉ có thể là người thân và họ hàng thân thuộc của Võ Tắc Thiên.

Dương Thủ Văn nhớ mang máng, vào thời gian Võ Tắc Thiên chấp chính, thế lực của họ Võ vô cùng to lớn.

Võ Thừa Tự, Võ Tam Tự...

Đúng rồi, nghe nói trước kia bởi vì không ngồi vào được vị trí Thái tử, Võ Thừa Tự đã âm ức ôm hận mà chết.

Võ Thừa Tự đã chết, thế nhưng cha mình vẫn cẩn thận từng li từng tí như vậy, chẳng lẽ kẻ thù của nhà mình, chính là Võ Tam Tự?

Rất có thể đây!

Dương Thủ Văn không kìm chế được, theo bản năng nắm chặt đại thương trong tay.

Nếu như là Võ Tam Tự, thì thật sự là một đại cừu gia không thể trừ vào!

Đúng lúc này, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Dương Thủ Văn lấy lại tinh thần, nghi hoặc nhìn Dương Thừa Liệt.

Vẻ mặt ngưng trọng, Dương Thừa Liệt đưa roi ngựa chỉ về xa xa phía trước, nhẹ giọng nói:

- Hủy Tử, tới Cô Trúc rồi, nhớ kỹ là không được gây ra rắc rối đây!

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ngao Đột Quyết (Thượng)

Cô Trúc, người đời sau còn gọi là Thái Châu Ổ, cách Bách Vọng Sơn năm dặm xa, hợp ứng với Hắc Long Đàm

Năm Trinh Quán thứ 19, tại đây Đường Thái Tông xây dựng nên Đới Châu, tụ tập người Khiết Đan, người Hề cùng những bộ lạc du mục tái ngoại đã quy thuận về đây cư trú.

Tuy vẫn chiếu theo quan chế luật lệnh của đời Đường, nhưng trên dưới đều có người Hồ tự trị.

Tại đây không có tường thành nguy nga cao ngất, trên thảo nguyên mênh mông rộng lớn duy chỉ thấy được sông nhiều như sao sáng trên trời, các nhánh sông đan xen ngang dọc. Nơi đây nguồn nước và cỏ màu mỡ xanh tươi, là thiên đường của việc chăn thả. Nhớ năm xưa, khi Đường Thái Tông còn tại vị, hiệu xưng Thiên Khả Hãn, tứ di thần phục. Rất nhiều người Hồ di cư về Trung Nguyên, gây nên áp lực rất lớn cho chính quyền trung ương. Thái Tông cũng lo rằng những người Hồ này cư trú xung quanh thành Trường An sẽ có sự uy hiếp, vì thế hạ lệnh người Hồ trở lại biên ải và lập nên chế độ Ky My Châu.

Dương Thủ Văn đứng trên xe ngựa, đưa mắt nhìn ra xa.

Năng lực của Thái Tông không phải là tầm thường, nhưng trên vấn đề dân tộc, dường như cũng phạm phải sai lầm của chính quyền Đông Hán năm xưa.

Hồi tưởng về thời kỳ Đông Hán, người Hán đánh tan Hung Nô, bình định phương bắc.

Vốn là thời cơ tốt cho việc mở mang bờ cõi, nhưng lại vì Nam Hung Nô đến hàng, nên chính quyền Đông Hán mang khu vực Hà Sáo giao cho Hung Nô tự quản. Nuôi hổ thành họa, cuối cùng dẫn đến cục diện phức tạp Ngũ Hồ Loạn Hoa. Chế độ Ky My Châu của Thái Tông trên một mức độ nào đó tuy rằng có thể tạm thời ổn định người Hồ, nhưng những người Hồ này bàn cư trên mảnh đất màu mỡ tu dưỡng hồi sức, chỉ sợ đến cuối cùng lại diễn biến thành cục diện nuôi hổ thành họa. Trên lịch sử không phải đã ghi nhận rằng người Khiết Đan đã quật khởi ở tái ngoại như thế sao?

Không thể nói Lý Thế Dân năng lực không đủ, cũng không thể nói mưu trí của các mưu thần bên cạnh ông ta không đủ.

Chỉ có thể nói, trong thời đại này, mọi người vẫn chưa thật sự ý thức được sự vĩ đại của nền văn minh Hoa Hạ, càng không hiểu rõ sự bao dung to lớn của văn minh Hoa Hạ. Chỉ có thể trải qua vô số lần khổ nạn thử thách, văn hào quang của văn minh Hoa Hạ mới có thể lấp lánh trời cao.

- Toàn bộ Cô Trúc, người Hồ có khoảng sáu mươi nghìn người, gấp năm lần nhân khẩu của Xương Bình.

Ánh mắt Dương Thừa Liệt lóe lên một tia sáng, nhẹ nhàng nói:

- Nơi đây hội tụ nhiều bộ tộc như người Khiết Đan, Đột Quyết, người Hề cùng với người Tiên Ti, giữa họ cũng mâu thuẫn trùng trùng. Triều đình sở dĩ có thể chấp nhận sự hiện hữu của họ, một mặt là vì Cư Dung Quan đóng hơn vạn quân trấn giữ, đồng thời huyện Xương Bình lại là một con đường xuôi nam hạ của họ. Nhằm trấn an họ, bắt đầu từ Thái Tông bệ hạ, triều đình chấp thuận họ giữ lại phong tục tập quán của mình, mặc họ sinh sống nơi đây.

Nói đến đây, Dương Thừa Liệt nhẹ thở ra một hơi, dương roi thúc ngựa phi về hướng Cô Trúc.

- Sau khi đến được Cô Trúc, ta sẽ đi gặp huyện lệnh Cô Trúc.

- Con có thể đi xung quanh đây quan sát tình hình. Nhưng con phải nhớ kỹ, tuyệt không được xảy ra xung đột với họ.

Dương Thủ Văn gật đầu nói:

- Cha yên tâm, con khắc hiểu nặng nhẹ.

Xe ngựa chậm rãi đi từ sườn núi vào khu dừng chân Cô Trúc, trên đường không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Toàn bộ Cô Trúc, giống như là một cái chợ vô cùng to lớn.

Nhưng sắc trời đã tối, khung chợ cũng hiện vẻ vắng lặng. Khi cỗ xe ngựa tiến vào, tuy có người hướng mắt nhìn qua đây nhưng lại không ai đi ra tra hỏi. Cũng khó trách, người qua lại Cô Trúc vốn rất phức tạp, trong đó không thiếu những thương nhân đến từ trung nguyên.

Với trang phục của cha con Dương Thừa Liệt và Dương Thủ Văn, vừa nhìn qua là biết đó là những lái thương nhỏ, cơ bản không gây nên sự chú ý của mọi người.

Phụ tử hai người dừng chân trước một lều bạt.

Dương Thủ Văn xuống xe buộc ngựa, sau đó tay cầm trường thương theo sau Dương Thừa Liệt đi vào lều bạt.

Diệt tích trong lều trại rất lớn, bên trong đặt rất nhiều bàn ghế. Dọc cạnh lều là một dãy bàn dài gần mười thước.

Hai cô Hồ Cơ ngồi sau bàn lim dim, nghe thấy tiếng động mắt liền mở lớn.

- Còn lều bạt sạch và yên tĩnh không?

Dương Thừa Liệt vừa mở miệng, Dương Thủ Văn liền cười trong lòng.

Vốn khi còn ở Xương Bình, Dương Thừa Liệt mở miệng ra là giọng của U Châu, thậm chí còn mang theo một ít khẩu âm của bản địa Xương Bình.

Nhưng giờ đây, ông ta lại nói một giọng quan thoại lưu loát.

Cô Hồ Cơ vốn đã rất mệt mỏi, nhưng khi nghe giọng quan thoại của Dương Thừa Liệt lập tức lộ ra nụ cười tươi sáng.

Năm tháng này, có thể nói được một giọng quan thoại trung nguyên trôi chảy đó tuyệt đối là một đặc trưng của thân phận cao quý. Cũng như người đời sau có thể nói được một giọng ngoại ngữ trôi chảy cũng có thể được người khác xem trọng hơn. Đối với những người Hồ của Cô Trúc này mà nói, quan thoại trung nguyên lại càng là những ngôn từ cao quý.

- Quý ngài cần loại phòng như thế nào?

- Chỉ hai cha con ta nghỉ ngơi là đủ rồi.... nhưng nếu như có thể sạch sẽ và yên tĩnh thì càng tốt.

Nói xong, Dương Thừa Liệt lấy ra một mảnh vàng miếng, đặt trên bàn.

Vẻ tươi sáng trên mặt cô Hồ Cơ càng rực rỡ hơn, cô ta liền nói:

- Quan khách yên tâm, nơi đây chính là nơi tá túc tốt nhất của toàn Cô Trúc này, nếu nơi đây không có phòng mà quan khách vừa ý thì cả vùng Cô Trúc này cũng không thể làm hài lòng quan khách được.

- Lục Châu, ngồi thần thờ bên đó làm gì, mau dẫn quan khách đi xem nơi chỗ ở mau.

Hồ Cơ đó tầm khoảng ba bốn mươi, khi cười có thể thấy rõ bột phấn trên mặt lác đác rơi xuống.

Cô gái tên Lục Châu đó, tuổi cũng không nhỏ nữa, ước chừng khoảng ba mươi đổ lại.

Với khuôn mặt mộc, không phấn son nhưng lại hiện lên vẻ thanh tú, khi tuổi còn trẻ chắc hẳn là một tuyệt sắc mỹ nhân

Cô ta đáp một tiếng liền mang theo một ngọn đèn đi trước dẫn đường.

Cha con Dương Thừa Liệt liền theo sau Lục Châu ra khỏi lều bạt, nhanh chóng đặt chân đến một căn lều nhỏ khác.

Lục Châu vén màn lên, cất bước tiến vào lều bạt, bèn thắp sáng ngọn đèn dầu, lui về sau cửa nói:

- Khách quan xem trong này có hài lòng vừa ý?

Dương Thừa Liệt đi vào, đảo mắt nhìn quanh bèn gật đầu nói:

- Chọn nơi này đi, làm phiên tỷ tỷ.

Lục Châu khẽ mím cười, liền khom người rời khỏi lều bạt.

Dương Thủ Văn mang trường thương đặt cạnh cửa, nhìn quanh bày trí trong lều, không kìm nổi cười nói:

- Cha, hoàn cảnh ở đây cũng không tệ.

- Đúng vậy!

Dương Thừa Liệt kéo áo ngồi xuống, cười nói:

- Cô Trúc là Kỵ My Châu lớn nhất quan nội.

Những Hồ thương ở tái ngoại, thương nhân trung nguyên phần lớn đều chuyển giao hàng hóa tại đây. Nếu như hoàn cảnh không tốt thì sao có thể thu hút được người khác đến?

Nói xong, ông ta liền kéo lên một đệm giường bèn nằm vật xuống.

- Ngủ sớm đi, sáng sớm mai ta đi tìm người. Nếu như thuận lợi, thì trong ngày mai gần như có thể hoàn thành công việc, sáng hôm sau là có thể về nhà.

- Vâng!

Dương Thủ Văn vâng lời một tiếng, nằm vật trên một chiếc giường khác.

Dương Thừa Liệt thối tắt đèn, lều bạt liền chìm vào bóng đen....

Dương Thủ Văn nằm ngửa mặt lên trời, trong đầu vẫn suy tư về những lời nói của Dương Thừa Liệt trên đường đi.

Nếu như nhà Dương gia đặc tội là Võ Tam Tư thì sao có thể đặc tội được đây?

Rốt cuộc đã xảy ra việc gì, lại khiến cho họ Dương một nhà già trẻ di dời đến Xương Bình, cư trú mười năm tại nơi biên hoang này.

Ôi, quả thật có chút phiền toái đây!

- Phò mã, cứu ta! Phò mã, mau đến cứu ta!

Giọng nói vừa quen thuộc, cũng vừa xa lạ lại một lần nữa vọng lại bên tai.

Dương Thủ Văn mở to mắt, phát hiện cảnh tượng trước mắt có chút khác với trong mộng ngày xưa.

Trên một bãi đất hoang, một nhóm người đang chém giết lẫn nhau quên cả sống chết. Đột nhiên một vị lão nhân gia giáng xuống từ trên trời, chỉ thấy tay cầm thương lớn, thương như giao long, người như mãnh hổ, tả xung hữu đột giữa đám đông, chớp mắt đã đến trước mặt Dương Thủ Văn.

Ý, Hồ Thôn?

Dương Thủ Văn liếc mắt đã nhận ra cây thương trên tay lão nhân gia chính là Hồ Thôn Đại Thương.

Mà vị lão nhân gia...

Nếu như không lầm, thì đó chẳng phải là gia gia, Dương Đại Phương sao?

Một vị phu nhân bế trên tay một bé gái mới sinh, nằm cách đó không xa. Một đứa bé chạy đến bên người phu nhân, cởi áo bông ra, đắp lên người bé gái. Dương Thủ Văn nhìn theo ánh mắt của đứa bé, ngây ngẩn người đi.

- Ấu Nương?

Không ngờ bé gái đó có gương mặt giống với Ấu Nương như đúc, bé nhìn thẳng Dương Thủ Văn, bèn lộ ra vẻ mặt xa lạ.

Đột nhiên, trong tay bé gái xuất hiện một thanh trường kiếm, hung dữ đâm thẳng vào Dương Thủ Văn... Ánh sáng từ lưỡi gươm lan tỏa ra, cơ thể Dương Thủ Văn dường như cứng lại, trơ mắt nhìn lưỡi gươm sắc bén đâm thẳng vào mình, ngay cả động đậy cũng không thể.

- Ấu Nương!

Dương Thủ Văn hô to một tiếng, mở to mắt.

Ánh mặt trời chói lóa len lỏi theo cửa sổ nhỏ vào lều bạt chiếu thẳng vào, hần cảm thấy hơi chói mắt, vì thế vội vàng nhắm mắt lại giơ tay đỡ.

- Tiểu quan nhân đã tỉnh rồi sao?

Một âm thanh nhẹ nhàng vọng lại từ cửa lều bạt.

Dương Thủ Văn vội vàng ngồi dậy, hướng về nơi phát ra giọng nói, bèn trong thấy một Hồ Cơ đang quét dọn giường chiếu trong lều bạt. Cô gái đó Dương Thủ Văn liền nhận ra đó chính là cô Hồ Cơ tên Lục Châu đã dẫn hần và Dương Thừa Liệt đến lều bạt tối qua.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ngao Đột Quyết (Hạ)

Dương Thủ Văn vội vàng ngồi dậy, hướng về nơi phát ra giọng nói, bèn trông thấy một Hồ Cơ đang quét dọn lều bạt. Cô gái đó Dương Thủ Văn liền nhận ra đó chính là cô Hồ Cơ tên Lục Châu đã dẫn hãn và Dương Thừa Liệt đến lều bạt tối qua.

Hãn vội vàng quay đầu nhìn lại, phát hiện chiếc giường bên kia đã không còn bóng dáng của Dương Thừa Liệt.

- Đại quan nhân từ sớm đã đi khỏi, khi đi có dặn dò tiểu nô chuyển cáo tiểu quan nhân, không cần chờ ngài, chỉ cần đi dạo xung quanh.

Đại quan nhân, chính là Dương Thừa Liệt.

Dương Thủ Văn day day mặt, ngồi trên giường một hồi lấy lại tinh thần, sau đó đứng dậy.

- Vật dụng rửa mặt bên ngoài đã được tiểu nô chuẩn bị sẵn sàng. - Lục Châu chân trần bước lên tháp giường của Dương Thừa Liệt chuẩn bị thu dọn, vừa nói:

- Đại quan nhân đã dặn dò chuẩn bị sẵn bữa sáng, tiểu quan nhân đến sảnh đường chỉ cần sai bảo là được.

- Đa tạ!

Quan thoại của cô gái Lục Châu này nói cũng không tệ, tốt hơn so với cô Hồ Cơ tối qua nhiều.

Dương Thủ Văn rời khỏi lều bạt, vừa đánh răng vừa hỏi:

- Nghe khẩu âm của tý tý.... phì, dường như đã từng đi qua trung nguyên? Phì!

Chiếc bàn chải đánh răng kia cũng khó dùng như những chiếc bàn chải mọi khi, chúng không ngừng rụng lông.

Lục Châu cười nói:

- Tiểu nô từng sinh sống tại Trường An một khoảng thời gian, chắc rằng tiểu quan nhân chính là nhờ đó phỏng đoán?

- Ha hả, chẳng qua là cảm thấy vùng đất hàn khổ này, không thể nào xuất thân được một nhân vật như tý tý.

- Tiểu quan nhân quả biết ăn nói.

Lục Châu không kìm nổi cười nhẹ, giọng cười vô cùng dễ nghe.

Từ khi nhập Đường, mười vạn Hồ Cơ đã vào Trường An, trong mắt của người Hồ, Trường An cũng như là một đất nước ngoại quốc trong mắt người hậu thế, tràn đầy sức hấp dẫn. Rất nhiều Hồ Cơ rời xa quê hương đến Trường An sinh sống. Đến khi họ tuổi cao sức tàn, lại rời khỏi quê nhà, hoặc về với cố hương, hoặc lấy chồng xa tha hương, đến những vùng đất hàn khổ ngoại thành này sinh sống.

Lục Châu cũng là một trong số đó.

Dương Thủ Văn tán gẫu cùng nàng một lúc sau rời mang theo trường thương đi vào lều bạt lớn.

Lúc này, trong lều bạt đã tụ tập không ít người. Dương Thủ Văn thấy tìm không được vị trí ngồi, đành quyết định bảo người đem món cụ Hồ bính

đã được làm sẵn, gói lại. Vác trường thương sau lưng, một tay cầm gói bánh giấy dầu, vừa đi ra khỏi lều bạt vừa ăn.

Bên ngoài, ánh mặt trời chiếu rọi.

Trong chợ người qua lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt

Từ xa, có thể thấy được đàn dê bò trên bãi thảo nguyên nhàn nhã đi lại, người chăn nuôi cười ngửa ca hát, âm thanh từ lời ca càng làm cho người khác cảm thấy tâm trạng thoải mái.

Dương Thủ Văn dạo một vòng quanh chợ, không phát hiện được gì thú vị.

Thế là hần ngồi xõm lại bên đường, nhìn dòng người lui tới, nhàn nhã ăn bánh.

Đúng lúc này, phía sau vọng lại âm thanh soạt soạt.

Hần quay đầu nhìn, thì thấy cách đó không xa có một con chó. Con chó đó dài khoảng một thước, nhưng lại có vẻ gầy trơ cả xương. Thú vị nhất chính là trên cổ nó đang đeo một túi thồ, bên trong túi thồ có bốn chú chó con không ngừng bầu leo mép túi, chỉ lộ ra bốn cái đầu nhỏ, nhìn Dương Thủ Văn với ánh mắt hiếu kỳ. Con chó đó ngồi xõm cách Dương Thủ Văn không xa, không ngừng đưa lưỡi liếm mép miệng, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc bánh trên tay Dương Thủ Văn đầy kỳ vọng.

Một con chó lang thang mang theo chó con sao?

Dương Thủ Văn liền nhận ra, con chó này là một con chó Đột Quyết.

Người đời sau nói rằng, loại chó này gọi là Ngao Mông Cổ, là một loài ngao khuyến sinh trưởng trên thảo nguyên. Nghe nói, Ngao Tây Tạng cũng

từ loài ngao khuyển này phát triển thành. Nhưng trong thời đại này, Mông Cổ vẫn chưa xuất hiện, nên được gọi là Ngao Đột Quyết.

Ngao Mông Cổ là một loài sinh vật rất yên tĩnh, đồng thời cũng có sức quan sát vô cùng sắc bén, di chuyển nhanh nhạy, dũng mãnh thiện chiến, được du mục thảo nguyên dùng để giữ nhà hộ vệ. Nhưng con chó này có vẻ như không có chủ, là chó hoang.

Kiếp trước của Dương Thủ Văn rất thích chó.

Hắn từng nuôi một con Labrador, lúc hắn bị liệt vẫn không rời nửa bước, như là một thành viên trong gia đình hắn.

Đáng tiếc sau này con Labrador đó cũng chết đi, vì thế mà Dương Thủ Văn từng khổ sở rất lâu.

Giờ đây gặp được con Ngao Mông Cổ này, Dương Thủ Văn không hiểu vì sao trong lòng lại sinh ra một cảm giác rất yêu thích.

Hắn lấy ra một miếng bánh trong gói giấy dầu, vươn tay đưa cho con Ngao Mông Cổ.

Con chó liền lùi lại hai bước, ánh mắt càng lộ vẻ cảnh giác.

- Đừng sợ, ta không có ác ý, lại đây ăn nào.

Dương Thủ Văn mặt tươi cười, tiến về phía trước một bước, vẫn ngồi xổm xuống cạnh.

Con chó rất đói, Dương Thủ Văn thấy rõ điều đó, từ trên miệng của nó nước dãi chảy dài. Nhưng tính cảnh giác của nó rất cao, dường như vẫn giữ lòng cảnh giác rất mạnh. Nó tiến lên trước hai bước, dừng lại ngồi xổm xuống.

Dương Thủ Văn ngẫm nghĩ một hồi, thả miếng bánh trên đất, đứng dậy lui về sau mấy bước.

- Con chó này, không ai cần sao?

Hắn tỏ ra bộ dạng không chút để ý, hướng về một Hồ thương bên cạnh hỏi.

Vị Hồ thương đó đưa mắt nhìn con Ngao Mông Cổ:

- Người nói Mao Y Hãn đó hả? Nó là một con chó tốt... chủ trước của nó tên Hồ Thập Ca, là một gã rất lợi hại. Nhưng năm qua Hồ Thập Ca kinh doanh suy sụp, giờ đây chỉ có thể nhờ vào người khác mà làm công sinh sống. Mao Y Hãn đi theo gã từ rất lâu, nhưng gã không biết quý trọng, còn đuổi nó ra khỏi nhà nữa.

Mao Y Hãn vừa sinh một ổ chó con, lòng cảnh giác rất cao.

Mao Y Hãn, trong từ ngữ của Đột Quyết có nghĩa là 'Xú Nha Đầu'.

Trong lúc Dương Thủ Văn và vị Hồ thương đó nói chuyện, Mao Y Hãn liền chạy đến ngậm miếng bánh nhanh chóng nuốt đi.

- Không ai muốn nhận nuôi nó sao?

- Sao lại không, nhưng nó không muốn rời xa con của nó, suốt ngày mang theo con bên mình.

Sức ăn của loài chó này rất lớn, nuôi một con còn được, nuôi thêm bốn con, thì có chút chịu không nổi... trừ khi là người giàu có.

Dương Thủ Văn nghe xong, ánh mắt lại đưa về phía con Mao Y Hãn.

Lần này Xú Nha Đầu không lui lại nữa, ngồi xổm tại chỗ, lẳng lặng nhìn Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn ngồi xuống, lại lấy ra thêm một miếng bánh.

Xú Nha Đầu tiến lên một bước, ngược nhìn Dương Thủ Văn, mở miệng liền ngậm miếng bánh vào miệng.

Động tác của nó nhanh như điện giật, nhưng may may không làm bị thương Dương Thủ Văn.

- Quả là một con Xú Nha Đầu lợi hại.

Dương Thủ Văn nói xong, mở gói bánh giấy dầu ra, hai tay đỡ lên.

- Người muốn nhận nuôi nó sao?

Hồ thương cười nói:

- Thế thì người cần chuẩn bị sẵn sàng, đợi bốn gã nhóc đó trưởng thành, sẽ tiêu tốn không ít tiền đấy.

Tiền sao?

Dương Thủ Văn mỉm cười!

Kinh doanh trên tay hăn mà được mở rộng ra, đừng nói bốn con chó, dù là bốn mươi con cũng nuôi được.

Xú Nha Đầu chạy đến, ngấu nghiến món bánh. Dương Thủ Văn đưa tay xoa xoa đầu nó, nó không có kháng cự.

- Xú Nha Đầu, theo ta đi không?

Đợi Xú Nha Đầu ăn xong, Dương Thủ Văn đứng dậy hỏi nhẹ.

Nhưng không ngờ, Xú Nha Đầu không để ý đến hăn, chỉ đi vòng quanh hăn hai vòng, sau đó dùng đầu cọ cọ vào chân hăn, liền xoay người rời khỏi.

Đây là ý gì?

Dương Thủ Văn ngăn người ra.

Ngay lúc này, đột nhiên từ xa vọng lại tiếng ồn ào, liền có người quát lên:

- Giết người, giết người rồi!

Dương Thủ Văn liền sửng sốt, vội vàng bước nhanh chạy tới.

Hắn chạy ra khỏi chợ, thấy cách đó không xa có một dòng suối nhỏ, bên cạnh dòng suối một đám người đang vây quanh.

Dương Thủ Văn chen vào đám đông, thấy bên cạnh suối có một thi thể. Thi thể kia ngửa mặt lên trời, trên ngực cắm một con dao găm.

- Lục Châu?

Dương Thủ Văn liếc mắt đã nhận ra, Hồ Cơ nằm chết đằng kia chính là người đã giúp hắn ta quét dọn khi sáng.

Chỉ có điều trong lúc này, Lục Châu trên mặt không chút huyết sắc. Nàng trừng trừng mắt, trong tay nắm chặt một mảnh vạt áo, mặt mang vẻ tuyệt vọng.

- Sao lại thế này?

Không biết, lúc này thấy cô ta và một người khác cãi vã ở nơi này, người đó đột nhiên giết cô ta, chạy về bên đó.

Có người dùng tay chỉ ra dòng suối nhỏ đối diện, Dương Thủ Văn không nói nửa lời, liền xông ra ngoài. Hắn vừa chạy vừa rút trường thương. Đuổi theo gần hai dặm đường, thì thấy phía trước có một người đàn ông người mặc Hồ phục, chạy đến bên cạnh một con ngựa.

Chỉ thấy gã cởi bỏ dây cương, phi mình lên ngựa.

Lúc này khoảng cách của Dương Thủ Văn với đối phương có vài trăm mét, trong lòng quỳnh lên, bước chân đột nhiên gia tốc, lao lên vài trăm mét, liền vung trường thương Hồ Thốn trên tay ném ra. Cây thương chuyển động trên không trung, reo vang vạch nên một đường cong.

Phụt!

Trường thương cắm vào trước thân ngựa, chỉ thấy ngựa kia hí vang một tiếng dài, chân trước nhấc bổng, khiến người ngồi trên ngựa ngã xuống đất.

Thân thủ người đó không tệ, sau khi tiếp đất xoay người lộn vài vòng liền bật người đứng dậy, thuận thế bật đao khỏi vỏ.

Dương Thủ Văn xông lên phía trước, rút trường thương về, vừa muốn xông vào người nọ, liền nhìn thấy bên cạnh một con Ngao Mông Cổ xông ra, không một tiếng động mà chạy đến bên cạnh người đó, nhảy cẫng lên há mồm hung hăng cắn vào cổ tay gã.

Cú cắn này quả thật không nhẹ.

Sức cắn của Ngao Mông Cổ vô cùng kinh người, trong chốc lát đã cắn đứt cổ tay của người đó.

Keng một tiếng, đao trên tay người đó rơi trên mặt đất, đoạn ôm chặt tay phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Dương Thủ Văn cũng không ngờ lại diễn biến như vậy, xem kỹ lại thì không nhịn được cười to.

- Xú Nha Đầu, làm tốt lắm!

Không biết Xú Nha Đầu từ đâu chạy đến, khi nghe tiếng gọi của Dương Thủ Văn liền xoay người hướng về Dương Thủ Văn sủa vang hai tiếng, như

muốn lĩnh công từ Dương Thủ Văn, Dương Thủ Văn không nói gì, tiến lên trước đạp ngã người nọ, đẩy mũi thương lớn về trước ngực người đó, trầm giọng nói:

- Cử động nữa thì ta sẽ giết chết ngươi!

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ngao Đột Quyết (Hạ)

Dương Thủ Văn vội vàng ngồi dậy, hướng về nơi phát ra giọng nói, bèn trông thấy một Hồ Cơ đang quét dọn lều bạt. Cô gái đó Dương Thủ Văn liền nhận ra đó chính là cô Hồ Cơ tên Lục Châu đã dẫn hãn và Dương Thừa Liệt đến lều bạt tối qua.

Hãn vội vàng quay đầu nhìn lại, phát hiện chiếc giường bên kia đã không còn bóng dáng của Dương Thừa Liệt.

- Đại quan nhân từ sớm đã đi khỏi, khi đi có dặn dò tiểu nô chuyển cáo tiểu quan nhân, không cần chờ ngài, chỉ cần đi dạo xung quanh.

Đại quan nhân, chính là Dương Thừa Liệt.

Dương Thủ Văn day day mặt, ngồi trên giường một hồi lấy lại tinh thần, sau đó đứng dậy.

- Vật dụng rửa mặt bên ngoài đã được tiểu nô chuẩn bị sẵn sàng. - Lục Châu chân trần bước lên tháp giường của Dương Thừa Liệt chuẩn bị thu dọn, vừa nói:

- Đại quan nhân đã dặn dò chuẩn bị sẵn bữa sáng, tiểu quan nhân đến sảnh đường chỉ cần sai bảo là được.

- Đa tạ!

Quan thoại của cô gái Lục Châu này nói cũng không tệ, tốt hơn so với cô Hồ Cơ tối qua nhiều.

Dương Thủ Văn rời khỏi lều bạt, vừa đánh răng vừa hỏi:

- Nghe khẩu âm của tý tý.... phì, dường như đã từng đi qua trung nguyên? Phì!

Chiếc bàn chải đánh răng kia cũng khó dùng như những chiếc bàn chải mọi khi, chúng không ngừng rụng lông.

Lục Châu cười nói:

- Tiểu nô từng sinh sống tại Trường An một khoảng thời gian, chắc rằng tiểu quan nhân chính là nhờ đó phỏng đoán?

- Ha hả, chẳng qua là cảm thấy vùng đất hàn khổ này, không thể nào xuất thân được một nhân vật như tý tý.

- Tiểu quan nhân quả biết ăn nói.

Lục Châu không kìm nổi cười nhẹ, giọng cười vô cùng dễ nghe.

Từ khi nhập Đường, mười vạn Hồ Cơ đã vào Trường An, trong mắt của người Hồ, Trường An cũng như là một đất nước ngoại quốc trong mắt người hậu thế, tràn đầy sức hấp dẫn. Rất nhiều Hồ Cơ rời xa quê hương đến Trường An sinh sống. Đến khi họ tuổi cao sức tàn, lại rời khỏi quê nhà, hoặc về với cố hương, hoặc lấy chồng xa tha hương, đến những vùng đất hàn khổ ngoại thành này sinh sống.

Lục Châu cũng là một trong số đó.

Dương Thủ Văn tán gẫu cùng nàng một lúc sau rời mang theo trường thương đi vào lều bạt lớn.

Lúc này, trong lều bạt đã tụ tập không ít người. Dương Thủ Văn thấy tìm không được vị trí ngồi, đành quyết định bảo người đem món cụ Hồ bính

đã được làm sẵn, gói lại. Vác trường thương sau lưng, một tay cầm gói bánh giấy dầu, vừa đi ra khỏi lều bạt vừa ăn.

Bên ngoài, ánh mặt trời chiếu rọi.

Trong chợ người qua lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt

Từ xa, có thể thấy được đàn dê bò trên bãi thảo nguyên nhàn nhã đi lại, người chăn nuôi cười ngửa ca hát, âm thanh từ lời ca càng làm cho người khác cảm thấy tâm trạng thoải mái.

Dương Thủ Văn dạo một vòng quanh chợ, không phát hiện được gì thú vị.

Thế là hần ngồi xõm lại bên đường, nhìn dòng người lui tới, nhàn nhã ăn bánh.

Đúng lúc này, phía sau vọng lại âm thanh soạt soạt.

Hần quay đầu nhìn, thì thấy cách đó không xa có một con chó. Con chó đó dài khoảng một thước, nhưng lại có vẻ gầy trơ cả xương. Thú vị nhất chính là trên cổ nó đang đeo một túi thồ, bên trong túi thồ có bốn chú chó con không ngừng bầu leo mép túi, chỉ lộ ra bốn cái đầu nhỏ, nhìn Dương Thủ Văn với ánh mắt hiếu kỳ. Con chó đó ngồi xõm cách Dương Thủ Văn không xa, không ngừng đưa lưỡi liếm mép miệng, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc bánh trên tay Dương Thủ Văn đầy kỳ vọng.

Một con chó lang thang mang theo chó con sao?

Dương Thủ Văn liền nhận ra, con chó này là một con chó Đột Quyết.

Người đời sau nói rằng, loại chó này gọi là Ngao Mông Cổ, là một loài ngao khuyến sinh trưởng trên thảo nguyên. Nghe nói, Ngao Tây Tạng cũng

từ loài ngao khuyển này phát triển thành. Nhưng trong thời đại này, Mông Cổ vẫn chưa xuất hiện, nên được gọi là Ngao Đột Quyết.

Ngao Mông Cổ là một loài sinh vật rất yên tĩnh, đồng thời cũng có sức quan sát vô cùng sắc bén, di chuyển nhanh nhạy, dũng mãnh thiện chiến, được du mục thảo nguyên dùng để giữ nhà hộ vệ. Nhưng con chó này có vẻ như không có chủ, là chó hoang.

Kiếp trước của Dương Thủ Văn rất thích chó.

Hắn từng nuôi một con Labrador, lúc hắn bị liệt vẫn không rời nửa bước, như là một thành viên trong gia đình hắn.

Đáng tiếc sau này con Labrador đó cũng chết đi, vì thế mà Dương Thủ Văn từng khổ sở rất lâu.

Giờ đây gặp được con Ngao Mông Cổ này, Dương Thủ Văn không hiểu vì sao trong lòng lại sinh ra một cảm giác rất yêu thích.

Hắn lấy ra một miếng bánh trong gói giấy dầu, vươn tay đưa cho con Ngao Mông Cổ.

Con chó liền lùi lại hai bước, ánh mắt càng lộ vẻ cảnh giác.

- Đừng sợ, ta không có ác ý, lại đây ăn nào.

Dương Thủ Văn mặt tươi cười, tiến về phía trước một bước, vẫn ngồi xổm xuống cạnh.

Con chó rất đói, Dương Thủ Văn thấy rõ điều đó, từ trên miệng của nó nước dãi chảy dài. Nhưng tính cảnh giác của nó rất cao, dường như vẫn giữ lòng cảnh giác rất mạnh. Nó tiến lên trước hai bước, dừng lại ngồi xổm xuống.

Dương Thủ Văn ngẫm nghĩ một hồi, thả miếng bánh trên đất, đứng dậy lui về sau mấy bước.

- Con chó này, không ai cần sao?

Hắn tỏ ra bộ dạng không chút để ý, hướng về một Hồ thương bên cạnh hỏi.

Vị Hồ thương đó đưa mắt nhìn con Ngao Mông Cổ:

- Người nói Mao Y Hãn đó hả? Nó là một con chó tốt... chủ trước của nó tên Hồ Thập Ca, là một gã rất lợi hại. Nhưng năm qua Hồ Thập Ca kinh doanh suy sụp, giờ đây chỉ có thể nhờ vào người khác mà làm công sinh sống. Mao Y Hãn đi theo gã từ rất lâu, nhưng gã không biết quý trọng, còn đuổi nó ra khỏi nhà nữa.

Mao Y Hãn vừa sinh một ổ chó con, lòng cảnh giác rất cao.

Mao Y Hãn, trong từ ngữ của Đột Quyết có nghĩa là 'Xú Nha Đầu'.

Trong lúc Dương Thủ Văn và vị Hồ thương đó nói chuyện, Mao Y Hãn liền chạy đến ngậm miếng bánh nhanh chóng nuốt đi.

- Không ai muốn nhận nuôi nó sao?

- Sao lại không, nhưng nó không muốn rời xa con của nó, suốt ngày mang theo con bên mình.

Sức ăn của loài chó này rất lớn, nuôi một con còn được, nuôi thêm bốn con, thì có chút chịu không nổi... trừ khi là người giàu có.

Dương Thủ Văn nghe xong, ánh mắt lại đưa về phía con Mao Y Hãn.

Lần này Xú Nha Đầu không lui lại nữa, ngồi xồm tại chỗ, lẳng lẳng nhìn Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn ngồi xuống, lại lấy ra thêm một miếng bánh.

Xú Nha Đầu tiến lên một bước, ngược nhìn Dương Thủ Văn, mở miệng liền ngậm miếng bánh vào miệng.

Động tác của nó nhanh như điện giật, nhưng may may không làm bị thương Dương Thủ Văn.

- Quả là một con Xú Nha Đầu lợi hại.

Dương Thủ Văn nói xong, mở gói bánh giấy dầu ra, hai tay đỡ lên.

- Người muốn nhận nuôi nó sao?

Hồ thương cười nói:

- Thế thì người cần chuẩn bị sẵn sàng, đợi bốn gã nhóc đó trưởng thành, sẽ tiêu tốn không ít tiền đấy.

Tiền sao?

Dương Thủ Văn mỉm cười!

Kinh doanh trên tay hăn mà được mở rộng ra, đừng nói bốn con chó, dù là bốn mươi con cũng nuôi được.

Xú Nha Đầu chạy đến, ngấu nghiến món bánh. Dương Thủ Văn đưa tay xoa xoa đầu nó, nó không có kháng cự.

- Xú Nha Đầu, theo ta đi không?

Đợi Xú Nha Đầu ăn xong, Dương Thủ Văn đứng dậy hỏi nhẹ.

Nhưng không ngờ, Xú Nha Đầu không để ý đến hăn, chỉ đi vòng quanh hăn hai vòng, sau đó dùng đầu cọ cọ vào chân hăn, liền xoay người rời khỏi.

Đây là ý gì?

Dương Thủ Văn ngăn người ra.

Ngay lúc này, đột nhiên từ xa vọng lại tiếng ồn ào, liền có người quát lên:

- Giết người, giết người rồi!

Dương Thủ Văn liền sững sốt, vội vàng bước nhanh chạy tới.

Hắn chạy ra khỏi chợ, thấy cách đó không xa có một dòng suối nhỏ, bên cạnh dòng suối một đám người đang vây quanh.

Dương Thủ Văn chen vào đám đông, thấy bên cạnh suối có một thi thể. Thi thể kia ngửa mặt lên trời, trên ngực cắm một con dao găm.

- Lục Châu?

Dương Thủ Văn liếc mắt đã nhận ra, Hồ Cơ nằm chết đằng kia chính là người đã giúp hắn ta quét dọn khi sáng.

Chỉ có điều trong lúc này, Lục Châu trên mặt không chút huyết sắc. Nàng trừng trừng mắt, trong tay nắm chặt một mảnh vạt áo, mặt mang vẻ tuyệt vọng.

- Sao lại thế này?

Không biết, lúc này thấy cô ta và một người khác cãi vã ở nơi này, người đó đột nhiên giết cô ta, chạy về bên đó.

Có người dùng tay chỉ ra dòng suối nhỏ đối diện, Dương Thủ Văn không nói nửa lời, liền xông ra ngoài. Hắn vừa chạy vừa rút trường thương. Đuổi theo gần hai dặm đường, thì thấy phía trước có một người đàn ông người mặc Hồ phục, chạy đến bên cạnh một con ngựa.

Chỉ thấy gã cởi bỏ dây cương, phi mình lên ngựa.

Lúc này khoảng cách của Dương Thủ Văn với đối phương có vài trăm mét, trong lòng quỳnh lên, bước chân đột nhiên gia tốc, lao lên vài trăm mét, liền vung trường thương Hồ Thốn trên tay ném ra. Cây thương chuyển động trên không trung, reo vang vạch nên một đường cong.

Phụt!

Trường thương cắm vào trước thân ngựa, chỉ thấy ngựa kia hí vang một tiếng dài, chân trước nhấc bổng, khiến người ngồi trên ngựa ngã xuống đất.

Thân thủ người đó không tê, sau khi tiếp đất xoay người lộn vài vòng liền bật người đứng dậy, thuận thế bật đao khỏi vỏ.

Dương Thủ Văn xông lên phía trước, rút trường thương về, vừa muốn xông vào người nọ, liền nhìn thấy bên cạnh một con Ngao Mông Cổ xông ra, không một tiếng động mà chạy đến bên cạnh người đó, nhảy cẫng lên há mồm hung hăng cắn vào cổ tay gã.

Cú cắn này quả thật không nhẹ.

Sức cắn của Ngao Mông Cổ vô cùng kinh người, trong chốc lát đã cắn đứt cổ tay của người đó.

Keng một tiếng, đao trên tay người đó rơi trên mặt đất, đoạn ôm chặt tay phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Dương Thủ Văn cũng không ngờ lại diễn biến như vậy, xem kỹ lại thì không nhịn được cười to.

- Xú Nha Đầu, làm tốt lắm!

Không biết Xú Nha Đầu từ đâu chạy đến, khi nghe tiếng gọi của Dương Thủ Văn liền xoay người hướng về Dương Thủ Văn sủa vang hai tiếng, như

muốn lĩnh công từ Dương Thủ Văn, Dương Thủ Văn không nói gì, tiến lên trước đạp ngã người nọ, đẩy mũi thương lớn về trước ngực người đó, trầm giọng nói:

- Cử động nữa thì ta sẽ giết chết ngươi!

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Sứu Nha Đầu (Thượng)

Dáng người của người Hồ không cao, thoạt nhìn có lẽ vẫn chưa tới 170cm.

Tuy nhiên, người này thật ra là loại người rất mạnh mẽ, bị Sứu Nha cắn đứt tay cũng không muốn giãy dụa.

Y trừng mắt nhìn, nghiêng chặt răng lại muốn nhặt yêu đao lên, đại thương của Dương Thủ Văn đặt vào ngực y, dường như là khiến cho y ngừng giãy dụa, trong miệng vẫn huyền thuyên không ngớt. Dù không hiểu y đang nói gì, nhưng Dương Thủ Văn có thể đoán được, tuyệt đối chẳng phải là tốt đẹp gì, nhú mày lại, hấn bước lên phía trước một bước, giơ chân lên đạp vào bụng đối phương. Tiếng kêu thảm thiết của người Hồ đó, cơ thể cuộn lại thành một khối, giống như một con tôm lớn, miệng hừ mạnh không ngớt.

- Vì sao lại giết chết Lục Châu?

Dương Thủ Văn và Lục Châu không có giao tình gì, nhưng lại có cảm tình rất tốt với Lục Châu.

Người Hồ dừng rầm rì, hàng loạt âm phù từ trong miệng phun ra, tiếc là Dương Thủ Văn không hề hiểu câu nào.

- Hấn ta đang nói cái gì?

- Hẳn ta nói, Lục Châu đã ăn trộm đồ của hẳn ta, còn vợ vét tài sản của hẳn ta.

Một Hồ thương đã chạy tới, sau khi phiên dịch một hồi liền chửi ầm lên.

- Lục Châu là một người phụ nữ chăm chỉ thật thà, ở Cô Trúc làm gì có ai không biết chứ? Sao cô ấy lại ăn trộm đồ của người...? Nếu Lục Châu là vì tiền, trước đây cô ấy đã sớm ở lại Trường An rồi.

Sắc mặt người Hồ tái đi, liếc nhìn nhanh.

Y huyền thuyên hô lên không ngớt, lại trêu chọc chửi bới những người xung quanh.

Xem ra, danh tiếng của Lục Châu ở Cô Trúc rất tốt, nếu không cũng không thể có nhiều Hồ thương như vậy vì nàng mà bênh vực.

Dương Thủ Văn nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Hồ thương.

Hồ thương đó nói:

- Tiểu quan nhân không cần khó xử, thằng nhãi này nếu đã ngu ngốc như vậy, chờ lát nữa sẽ đưa tới nha môn, tới khi đó xem nó có thành thật không.

Người Hồ bỗng nhiên tái mặt đi, kêu ầm lên.

Nhưng đúng lúc này, từ trong đám người bay ra một con dao găm, đâm trúng cổ họng y.

Người Hồ ngửa mặt lên trời ngã lăn quay ra đất, bỗng nhiên khí tuyệt thân vong. Trong nháy mắt, trong đám người liên tiếp vang lên tiếng sợ hãi, hô hoán rồi ồ ạt tản ra hai bên. Dương Thủ Văn cũng sợ hãi, liền cầm thương nhảy sang một bên, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chỉ là người Hồ đại đa số đều thích mang vũ khí.

Từ một con dao găm muốn phân biệt nhận ra hung thủ thì rất không có khả năng.

Dương Thủ Văn lạnh lùng nói:

- Là ai đã giết người diệt khẩu?

Nhưng trong đám người vẫn im lặng như tờ, tất cả mọi người xem ra đều có vẻ mặt sợ hãi, không ai dám đứng ra.

Liên tiếp hai mạng người, dường như đã thể hiện điều gì đó.... Dương Thủ Văn có một dự cảm, chuyện này e là không đơn giản như vậy.

Nói không chừng, Lục Châu thật sự ăn trộm đồ, sau đó còn vơ vét tài sản của đối phương.

Nhưng, đồ gì có giá trị bằng hai mạng người chứ?

Ánh mắt Dương Thủ Văn giống như hai thanh kiếm sắc nhọn, liếc quanh một lượt. Khi ánh mắt của hắn nhìn tới cơ thể Sứu Nha Đầu đang ngồi xồm bên cạnh thi thể, bỗng nhiên ánh mắt lóe sáng lên.

- Mọi người hãy chú ý tới người bên cạnh, ai rời đi lúc này chính là hung thủ.

Nói xong, hắn kéo vạt áo xuống, bước tới bên cạnh thi thể, đưa tay ra rút con dao găm đó lên.

Ngồi xồm xuống, hắn liền đưa con dao găm tới trước mặt Sứu Nha Đầu, khẽ nói:

- Sứu Nha Đầu, giúp ta một tay, người xem, sau đó tìm chủ nhân của nó.

Sửu Nha Đầu lộ rõ vẻ mơ hồ, nhìn Dương Thủ Văn.

Thấy Dương Thủ Văn đặt con dao găm lên trước mũi, làm động tác người người, sau đó lại chuyển con dao găm tới trước mặt Sửu Nha Đầu.

Sửu Nha Đầu hếch mũi về phía con dao găm người một hồi.

Dương Thủ Văn ở bên cạnh nó, khẽ vỗ lên đầu nó. Sửu Nha Đầu liền chạy ra ngoài, đi về phía đám người. Mỗi khi đi tới bên cạnh một người, nó liền người liên tục, cũng khiến cho những người đó căng thẳng vô cùng. Vừa rồi Sửu Nha Đầu đã cản đứt cổ tay người Hồ cũng khiến cho người ta sợ hãi rồi. Họ cũng không dám xác định, Sửu Nha Đầu liệu có cắn họ một miếng hay không?

Bỗng nhiên, Sửu Nha Đầu đứng lại bên cạnh một Hồ thương, kêu lên điên cuồng.

Vẻ mặt của Hồ thương đó tái đi, rút một yêu đao sáng loáng từ thắt lưng ra, chém về phía Sửu Nha Đầu. Nhưng, Dương Thủ Văn vẫn luôn chú ý tới Sửu Nha Đầu. Khi Sửu Nha Đầu kêu lên, đã chú ý tới động tác của Hồ thương đó rồi. Hồ thương vừa mới rút yêu đao ra, Dương Thủ Văn đã bước lên phía trước, một chiêu quyền lam hổ bão, túm lấy ngực Hồ thương ôm lấy gã xong, liền ngã lăn xuống đất. Quyền lam hổ bão này là một trong tám đại thức kim cương của ông nội Dương Thủ Văn Dương - Đại Phương truyền lại cho, là nhục bác quyền thuật, tất cả đều dựa vào sức mạnh của hai tay, thi triển uy lực kinh người.

Nghe nói, Kim cương bát đại thức này vốn là võ học gia truyền của Dương gia.

Về nguồn gốc sâu xa, Dương Thủ Văn không hiểu rõ lắm, chỉ nhớ Dương Đại Phương đã từng nói, bộ quyền pháp này sau khi luyện thành có thể tay không đánh được gấu.

Mặc dù Hồ thương đó cường tráng, lại không thể lật ngã được Dương Thủ Văn, bỗng nhiên rơi vào trạng thái hôn mê.

Lúc này, một đám công nhân áo đen từ xa chạy tới, sau khi thấy tình hình này, cũng không khỏi kinh ngạc.

Cũng may, có Hồ thương làm chứng cho Dương Thủ Văn, cuối cùng không đến mức khiến đám công nhân cố ý tức giận với Dương Thủ Văn, họ nghe nói Dương Thủ Văn là ra mặt vì Lục Châu, thái độ cũng đã có sự biến chuyển. Khi nói chuyện với Dương Thủ Văn cũng đã khách khí không ít.

- Tiểu quan nhân, dù người là trên đường thấy chuyện bất bình, nhưng dù sao người chết trước mặt người, vẫn phải phiền người theo chúng ta một chuyến.

Dương Thủ Văn không từ chối, liền đồng ý ngay.

Dương Thừa Liệt đã từng cảnh cáo hẳn, không nên gây chuyện thị phi.

Mặc dù chuyện này không liên quan gì tới hẳn, nhưng không thể phủ nhận, hẳn quả thực là đã tham gia vào trong đó.

Giao Hồ Thôn thương cho công nhân bảo quản, Dương Thủ Văn cùng với một số công nhân đó đi tới nha huyện Cô Trúc.

Nha huyện Cô Trúc thoạt nhìn thì rất giống một trại.

Bên ngoài là một hàng rào gỗ, bên trong là một đại trường, hai bên thì có mười mấy trường nhỏ. Ngoài ra, một góc trại còn có mười mấy lồng gỗ. Theo lời của những công nhân đó thì lồng gỗ chính là nhà giam của huyện Cô Trúc.

Cũng may, những công nhân này không có quăng Dương Thủ Văn vào nhà giam, mà để hẳn ngồi trong một trường nhỏ.

Sau đó, những người công nhân liền rời khỏi trưởng, một mình Dương Thủ Văn ngồi trong trưởng nhàm chán vô cùng, mơ hồ ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã ngủ được bao lâu, tiếng ồn vang lên đã đánh thức hẳn tỉnh dậy.

Tiếp theo đó, từ bên ngoài đại trưởng mấy người công nhân đi vào, thấy Dương Thủ Văn liền khom người hành lễ, sau đó liền nói:

- Tiểu quan nhân chờ lâu rồi, sự việc đã được điều tra rõ ràng, sự việc không liên quan tới tiểu quan nhân.... Bây giờ, tiểu quan nhân có thể đi được rồi.

Giải quyết như vậy sao?

Không có thăm vấn, thậm chí không có ai để ý tới đã có thể đi được rồi sao?

Trong lòng Dương Thủ Văn dù thấy kỳ lạ, nhưng lại không thể tìm rắc rối thêm cho mình, liền cảm ơn hai tiếng, rồi đứng lên đi ra khỏi trưởng, hơn nữa còn giao lại cây sung cho Dương Thủ Văn.

Được tiễn ra khỏi trại, Dương Thủ Văn bỗng nhiên dừng bước.

Hắn nhìn thấy Sửu Nha Đầu được đeo một sợi xích, đang ngồi ngoài cửa trại.

Thấy Dương Thủ Văn đi ra, Sửu Nha Đầu liền vẩy đuôi bước tới, sau đó ngồi xổm trước mặt Dương Thủ Văn, ăng ẳng kêu lên hai tiếng.

Bộ dạng thướt tha của nó dường như đang muốn nói: “Người ra rồi sao?”

Trên mặt Dương Thủ Văn không giấu nổi niềm vui mừng, liền ngồi sụp xuống, đưa tay ra sờ đầu Sửu Nha Đầu.

- Sứu Nha Đầu, người vẫn ở đây chờ ta sao?

- Ặng ặng!

Sứu Nha Đầu lại kêu lên hai tiếng.

Dương Thủ Văn không hiểu ngôn ngữ của loài chó, cũng không hiểu nó đang nói gì.

Nhưng hẳn biết, Sứu Nha Đầu không có ý đối đầu với hẳn, nếu không sẽ không thể cắn vào cổ tay của người Hồ đó, càng không thể ở đây chờ hẳn, chờ mãi cho tới tận bây giờ.

Trời chiều, mặt trời đang ngả về tây.

Ánh chiều tà đang chiếu về phía cửa trại, chiếu lên người Dương Thủ Văn và Sứu Nha Đầu.

Dương Thủ Văn đứng lên, cười nói:

- Đi thôi, sau này người và con cái người sẽ đi theo ta.

Ta có ăn, cũng sẽ không để cho cả nhà người đói bụng được... được rồi, chúng ta đi tìm nhà trọ trước đã, cho người tắm rửa xong rồi nói.

Hẳn bước nhanh ra phía ngoài, Sứu Nha Đầu đi theo phía sau hẳn.

Trời đã ngả hẳn về tây, kéo dài bóng của Dương Thủ Văn và Sứu Nha Đầu ra.

Họ đi nhanh về phía chợ, loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu của Sứu Nha Đầu, kèm theo đó là tiếng kêu của mấy chú chó nhỏ.

.....

Trở về nhà trọ, trời đã tối hẳn rồi.

Dương Thủ Văn không đi tới đại trưởng, mà dẫn theo cả nhà Sứu Nha Đầu đi tới phía trước của chiếc trưởng nhỏ của nhà mình.

Trong trưởng, Dương Thừa Liệt đang ngồi trên giường, tay cầm quyển Xuân thu, đọc dưới ánh đèn.

Thấy Dương Thủ Văn đi vào, y hừ lên một tiếng, không thêm chú ý tới Dương Thủ Văn, ánh mắt vẫn đọc “Xuân thu” trên tay.

Dương Thủ Văn để cho cả nhà Sứu Nha Đầu chờ bên ngoài. Sau khi vào trưởng, liền ngồi xuống đối diện với Dương Thừa Liệt.

Dương Thừa Liệt vẫn không buồn chú ý tới Dương Thủ Văn, cũng khiến cho Dương Thủ Văn có chút hoang mang.

Lão đa vừa tới đã cảnh cáo hăn mấy lần rồi, không cho phép gây chuyện thị phi. Kết quả là hăn vẫn gây họa, còn bị nhốt vào nha môn.

Miệng ngậm ngừng, tròn mắt Dương Thủ Văn đảo đảo, bỗng lên tiếng:

- Cha, sách của cha rơi kìa?

- Há?

Dương Thừa Liệt sững sốt, liền nhìn lên, lại phát hiện sách không bị rơi.

Tuy nhiên, y vừa rồi quả thực không có tâm tư nào để đọc sách, trong đầu đang nghĩ, làm thế nào để dạy dỗ Dương Thủ Văn? Để hăn ghi nhớ một điểm, chỉ là vì muốn tốt cho Dương Thủ Văn. Dương Thừa Liệt cũng không muốn tiếp tục làm ra vẻ nữa, vẻ mặt trầm ngâm, “hừ” một tiếng!

- Cha, con sai rồi.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sứu Nha Đầu (Hạ)

Dương Thừa Liệt bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng nói:

- Người còn không biết lỗi, người biết chưa....

- Ặng Ặng Ặng Ặng....

Dương Thừa Liệt vẫn chưa nói hết lời, Sứu Nha Đầu ở ngoài cửa bỗng đứng lên, lông trên đầu đều dựng đứng lên, xông lên căn Ặng Ặng.

- Con chó này sao thế?

Dương Thừa Liệt bỗng thấy bối rối.

Dương Thủ Văn liền nói:

- Sứu Nha Đầu, nằm xuống, không được kêu.

Sứu Nha Đầu nghe thấy tiếng quát của Dương Thủ Văn, lúc này mới phẫn nộ ngừng kêu, nằm xuống cửa.

- Cha, đây là con chó hoang mà con mang về nuôi.

Cha không biết Sứu Nha Đầu quả thực rất lợi hại Lúc trưa khi con đi tìm hung thủ, Sứu Nha Đầu đã cắn vào cổ tay hung thủ đó. Vừa rồi con ở nha môn, nó cũng ở bên ngoài nha môn chờ con, chờ cho tới khi con đi ra.

Sắc mặt Dương Thừa Liệt cũng đã giãn ra một chút.

Y liếc nhìn Sứu Nha Đầu một cái, lại thấy Sứu Nha Đầu nằm dưới đất, cắm đặt lên hai chân, hai mắt nhắm lại.

Bốn con chó nhỏ vây quanh nó, vẻ mặt khác nhau, lại vô cùng đáng yêu.

- Là Ngao Đột Quyết, không tồi!

Dương Thừa Liệt nói xong, từ từ ngồi xuống, chỉ tay về phía Dương Thủ Văn.

Y thấy, khi y đưa tay ra, Sứu Nha Đầu bỗng nhiên mở mắt ra, sau đó lại nhìn chăm chăm về phía y....

Chó ngoan bảo vệ chủ!

Đây quả đúng là một con chó ngoan.

Dương Thừa Liệt buông tay xuống, trầm giọng nói:

- Ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, tình hình bên Cô Trúc này rất phức tạp, không được gây chuyện thị phi.

- Cha, con không có gây chuyện thị phi.

Chỉ là con người Lục Châu không tồi, sáng nay còn mời con tới ăn sáng. Cô ấy bị giết chết rồi, con cũng là theo bản năng muốn truy đuổi. Nhưng không ngờ, lại có người giết người diệt khẩu ngay trước mặt mọi người! May mà Sứu Nha Đầu nhanh nhẹn, đã tìm ra hung thủ thực sự.

- Ta biết con không có gây chuyện, nhưng....

Dương Thừa Liệt bỗng nhiên không biết nên nói thế nào.

Thời đại này, có phong thái nghĩa hiệp là một phẩm đức cao thượng.

Dương Thủ Văn có thể gặp bất bình ở ngoài đường, điều này chứng minh phẩm chất của hắn không tồi, chỉ là... phong thái nghĩa hiệp này cũng là phẩm chất của gia tộc Dương gia truyền lại. Năm đó cha, cũng chính là ông nội của Dương Thủ Văn Dương Đại Phương chính là tấm lòng hiệp nghĩa phát tác, rước Quả Nghị đại họa. Về phần Dương Thừa Liệt không thể không từ bỏ thân phận Giáo úy của mình, chạy tới Xương Bình mai danh ẩn tích.

Hiện giờ, Dương Thủ Văn cũng giống như vậy.

Lời trách mắng đã ra tới miệng, cuối cùng Dương Thừa Liệt cũng vẫn phải nuốt vào trong.

Y trầm ngâm nói:

- Con có thể ngoài đường thấy chuyện bất bình mà rút đao tương trợ, ta rất vui.

Chỉ là, sau này con phải phân biệt rõ nặng nhẹ của sự việc, không cần thiết phải cậy mạnh. May mà ở đây không có ai nhận ra con, nếu không há chẳng phải là bại lộ tung tích rồi sao? Cũng may mà ta đã tìm Huyện lệnh nói chuyện, nếu không con tưởng con bây giờ còn được ngồi ở đây sao?

Hủy Tử, hôm nay ta đã ngồi nói chuyện với huyện tôn Cô Trúc rồi, tình hình không được hay lắm.

Biên ải Đột Quyết hiện giờ đang rục rịch. Mấy hôm trước Hoài Dương Vương đã phụng chỉ tới Hắc Sa phía bắc, e là không thể quá thuận lợi. Theo báo cáo chi tiết của ta ở Cô Trúc, mấy hôm trước thủ lĩnh của Mạt Hạt tộc Đại Tộ Vinh còn sai sứ giả tới bí mật liên lạc với người Hề ở đây. Con biết điều này có nghĩa là gì không? Một chút sơ sẩy rất có thể sẽ xảy ra một cuộc đại chiến.

Dương Thủ Văn ngậy người ra, không biết nên nói gì mới tốt.

Kỳ thực, hậu thế cũng không hiểu lắm về Võ Tắc Thiên sau này. Đặc biệt là sau khi Võ Tắc Thiên đăng cơ, tới khi Đường Huyền Tông kế vị đã khai sáng ra trước thời Khai Nguyên thịnh thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rất nhiều người đều không hiểu cho lắm.

Dương Thủ Văn cũng có chút hiểu biết về giai đoạn lịch sử này, nhưng cũng là phúc của Bái Phạm Gia, đã đọc được mấy cuốn sách của thời đại này.

Đối với giai đoạn lịch sử này mà nói, ít có sự nghiên cứu tương quan.

Dương Thủ Văn chỉ nhớ mang máng, trong khoảng thời gian này, vì Võ Tắc Thiên bất lợi đối ngoại quân sự trong một khoảng thời gian ngắn, thế cho nên dân tộc du mục tái ngoại vô cùng điên cuồng, liên tiếp hưng binh tác loạn, gây ảnh hưởng lớn tới biên ải và Trung Nguyên.

Một lần lớn nhất trong đó, không ai qua được cuộc loạn của Tôn Vạn Vinh Lý Tận Trung người Khiết Đan, phản quân đã đánh tới bờ sông Hoàng Hà.

Trong trận phản loạn này, đại tướng Võ Tắc Thiên nể nhất là Vương Hiếu Kiệt, cũng chết ngoài sa trường. Chuyện này đã xảy ra năm ngoái, cách hiện giờ chẳng qua chỉ có một năm. Cuối cùng vẫn là dựa vào xuất binh Mặc Xuyên, đã bắt được sào huyệt của Tôn Vạn Vinh, ép phản quân bất đắc dĩ lui quân, mới xem như là tiếp xúc với chiến loạn Trung Nguyên. Nhưng, dù như vậy, nguyên khí của Hà Bắc đạo cũng đã bị tổn thương lớn, quân Đường đã bị tổn thất thảm hại. Đồng thời cũng đã khiến cho Võ Tắc Thiên sợ hãi dân tộc tái ngoại.

Tháng 8, Đột Quyết Thiên Vu Mặc Xuyên khẩn cầu Võ Tắc Thiên kết thân.

Võ Tắc Thiên cũng là thực sự sợ những dân tộc tái ngoại này, do đó đã sai Hoài Dương Vương Võ Diên Tú, cũng chính là con của Võ Thừa Tự đi

sứ Hắc Sa.

Khi Võ Diên Tú ra khỏi Phi Hồ, chính là ngày Dương Thủ Văn bị sét đánh.

Nghe thấy Dương Thừa Liệt nói như vậy, Dương Thủ Văn liền ý thức được, thời đại mà hắn đang sống không tốt đẹp như vậy.

Hay nói một cách khác, thời đại này lúc nào cũng có thể xảy ra chiến tranh!

Thấy Dương Thủ Văn không nói gì, Dương Thừa Liệt lại thở dài.

- Ta nói với con những lời này, không phải là muốn làm con sợ, chỉ là muốn cho con biết, tình hình hiện tại của chúng ta không được tốt lắm.

Lần này Xương Bình xảy ra án mạng, dường như khiến cho người ta đoán không ra.

Ta tới Cô Trúc, một mặt là muốn giao lưu với quan phủ nơi này, mặt khác cũng là hy vọng có thể tìm thấy một vài manh mối. Nếu ta là Liêu tử, ta sẽ ẩn thân ở đây. Bởi vì ở đây khắp nơi đều là người Hồ, căn bản không tìm ra được manh mối gì.

Dương Thủ Văn ngẩng đầu lên, khẽ nói:

- Cha, con sai rồi!

- Nhưng, hôm nay còn làm rất tốt.

Đại trượng phu luyện được võ nghệ là phải có chính khí, vì dân trừ hại. Lục Châu, người con gái đó quả thực rất tốt, chỉ tiếc là chết như vậy ... được rồi, không còn chuyện gì nữa, con đi tắm cho chú chó đi, ta sẽ cho người chuẩn bị cơm tối.

- Vâng!

Dương Thủ Văn khom người lĩnh mệnh, sau đó dẫn Sửu Nha Đầu tới cạnh một con suối bên ngoài trướng, tắm rửa sạch sẽ cho nó.

Sửu Nha Đầu sợ là đã lưu lạc ở đây không ít thời gian rồi, nó rất bồn.

Dương Thủ Văn tắm rửa sạch sẽ cho nó. Nó nhảy lên trên bờ rừng mình một cái, bọt nước bắn ra, làm ướt quần áo của Dương Thủ Văn, khiến cho Dương Thủ Văn bật cười ha hả.

.....

Đêm nay bình yên vô sự, Dương Thủ Văn hiếm khi ngủ được ngon giấc.

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, hăn đang chuẩn bị rời khỏi giường, bỗng nghe thấy ngoài trướng vang lên tiếng bước chân, tiếp theo đó còn có người dùng tiếng Đột Quyết nói chuyện bên ngoài.

Dương Thừa Liệt kêu ngồi xuống, liếc nhìn Dương Thủ Văn, liền bước nhanh ra ngoài.

Dương Thủ Văn theo sát phía sau, khi bước tới cửa, phát hiện ra Sửu Nha Đầu đang từ từ nằm xuống.

Ngao Mông Cổ không thích sữa, nhưng tính cảnh giác rất cao, một khi phát hiện có điều khác thường, nó sẽ mai phục trước, chuẩn bị đánh lén.

Gia hỏa này, thật đúng là ứng với câu nói: Chó biết nói sẽ không cắn người.

Nếu để ở trong nhà, tuyệt đối là cao thủ trong nhà.

Dương Thủ Văn ra hiệu cho Sửu Nha Đầu tiếp tục nằm xuống, sau đó liền bước ra khỏi trướng.

Bên ngoài trướng, một làn sương dày đặc.

Dương Thủ Văn mơ hồ nhìn thấy ở gần đó, Dương Thừa Liệt sau khi nói chuyện với một người, liền quay người đi về.

- Cha, người của cha?

Dương Thừa Liệt không trả lời mà liếc nhìn hẩn một cái, khẽ nói:

- Hủy Tử, vào trong nói chuyện.

Trong lòng Dương Thủ Văn bỗng trầm xuống, có một dự cảm không tốt.

Hẩn lại đi vào trong trướng, thấy Dương Thừa Liệt châm đèn sáng lên, ngồi trên giường, vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

- Vừa nhận được tin, người mà hôm qua con bắt được, đã chết trong nha môn rồi.

- Cái gì?

Trong lòng Dương Thủ Văn bỗng thấy kinh ngạc, theo bản năng nhồm người lên đứng dậy.

- Ngồi xuống!

Dương Thừa Liệt trừng mắt nhìn, trầm giọng nói:

- Chút chuyện như vậy cũng đã luống cuống tay chân rồi, sau này làm sao làm được việc lớn chứ? Chết một người mà thôi, có chuyện gì đâu chứ! Nhưng người này vừa chết, cũng chứng tỏ cái chết của Lục Châu khả năng không đơn giản như trong tưởng tượng của ta. Từ hôm qua tới giờ, đã xuất hiện ba vụ án, e là....

Hủy Tử, mau thu dọn chút đi, chúng ta chuẩn bị quay về.

- Bây giờ sao?

Dương Thừa Liệt gật đầu nói:

- Người đó chết trong nha môn, chứng tỏ phía sau hãn ta tuyệt đối không chỉ có một người, e là còn có cả một thế lực rất lớn. Hôm qua con đã làm hỏng chuyện của họ, ép họ không thể không liên tục giết người diệt khẩu. Nói không chừng sẽ giận chó đánh mèo với con. Đây không phải là địa bàn của chúng ta, người nhốt trong nha môn cũng có thể bị giết, chứng tỏ thực lực của họ không nhỏ.

Nhân lúc sương còn chưa tan, chúng ta lập tức lên đường... trở về Xương Bình mới xem như là an toàn, nếu không ta và con đều sẽ bị rắc rối.

Dương Thủ Văn liền gật đầu, lập tức mặc quần áo, vác đại thương lên.

Hãn bước tới phía trước Sứ Nha Đầu, cho bốn con chó nhỏ vào trong túi, sau đó khẽ nói:

- Sứ Nha Đầu, chúng ta rời khỏi đây thôi.

Nói xong, Dương Thủ Văn liền khoác túi lên vai, Sứ Nha Đầu đi theo phía sau hãn, im lặng đi ra khỏi nhà trọ.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Dương Mạt Ly (Thượng)

Dương Thừa Liệt đã chuẩn bị xong xe ngựa, Sửu Nha Đầu vèo một cái nhảy lên xe.

Xe ngựa trống rỗng, Sửu Nha Đầu nằm ở phía trên một chút cũng không có vấn đề gì. Dương Thừa Liệt không khỏi liếc nhìn nó một cái, không kìm nổi nói với Dương Thủ Văn:

- Hủy Tử, con chó này cũng không tệ chút nào.

Từ đêm qua tới giờ, Dương Thừa Liệt đã nói câu này không dưới 10 lần.

Dương Thủ Văn mà không hiểu ý của cha, thì thật sự là sống vô ích ở hai kiếp rồi.

Hắn cảnh giác nhìn Dương Thừa Liệt nói:

- Cha, của con.

- Ta biết, ta chỉ nói vậy thôi.

- Đó cũng là của con.

- Hủy Tử, con thấy cha thường ngày xử án, hầu như lại chỉ có một con chó giúp đỡ.

Con không phải còn những bốn con sao? Hay là nhường Sửu Nha Đầu cho ta đi.... Đúng rồi, cây đao đó của ông nội con, có thể tặng cho cha.

Dương Đại Phương sinh tiền còn để lại một cây thương, một cây đao.

Thương danh Hồ Thôn, đao danh Đoạn Long. Thanh bảo đao Đoạn Long đó nghe nói là đao túc thiết do đại sư đúc đao Bắc Tề tạc thành, có thể chém sắt như chém bùn, thối tóc tóc đứt. Dương Thừa Liệt đương nhiên là thuở nhỏ luyện đao, thương pháp cũng rất phổ thông, cho nên đã cầm lấy thanh bảo đao này.

Nhìn thấy rõ Dương Thừa Liệt là thực sự thích Sứu Nha Đầu.

- Cha, Đoạn Long là của con.

- Cái này....

Dương Đại Phương trước lúc lâm chung đã để Đoạn Long và Hồ Thôn lại cho Dương Thủ Văn.

Nhưng khi đó Dương Thủ Văn điên loạn, không đi tìm Dương Thừa Liệt đòi lại. Nếu không phải Dương Thừa Liệt không dùng thương, nói không chừng ngay cả Hồ Thôn cũng sẽ mang đi. Ông không nói, Dương Thủ Văn vẫn không nghĩ ra. Điều này thực ra là nhắc nhở Dương Thủ Văn.

Dương Thừa Liệt bỗng nhiên ngậm miệng lại.

- Đoạn Long là của con, Sứu Nha Đầu cũng là của con.

- Bằng không đàn chó con lớn lên, con sẽ tặng cha một con. Sứu Nha Đầu không thể đi theo cha được, nó là của con!

- Được rồi được rồi, biết là của con rồi!

Dương Thừa Liệt có chút thẹn quá hóa giận.

- Thằng con bất hiếu này, vì một con chó, con lại ngay cả cha mình cũng không thèm chú ý tới sao?

Trên xe ngựa, Sửu Nha Đầu ngẩng đầu lên, miệng găm gù, xông về phía Dương Thừa Liệt lộ rõ bộ răng sắc bén.

- Nuôi con trai không bằng nuôi chó.

Sửu Nha Đầu đã thể hiện rõ thái độ, khiến cho Dương Thừa Liệt cảm thấy bất đắc dĩ.

Ông nói thêm một câu, ngồi trên xe nói:

- Quay về phải nuôi chó con cho tốt, khi nào lớn sẽ tặng ta, con không được tặng ta con xấu đâu đấy nhé.

- Vậy còn Đoạn Long thì sao?

- Đoạn Long, ta chẳng phải vẫn đang dùng sao?

- Của con mà.

Dương Thừa Liệt thở dài một tiếng, khẽ nói:

- Sau khi trở về, mỗi tháng sẽ tặng lên 300 văn tiền.

Dương Thủ Văn liền mỉm cười....

Kỳ thực, hãn không thiếu 300 văn tiền này.

Chờ việc làm ăn của hãn sau khi phát triển, chớ nói là 300 văn, dù ba quan, 30 quan hãn cũng có thể bỏ ra được. Hãn chỉ là hưởng thụ cảm giác được ở bên cha thôi. Trên thực tế, 17 năm qua, hãn chưa bao giờ nói chuyện, cười nói với cha như vậy.

Dương Thừa Liệt bố trí xe xong, liền ngồi lên xe.

Dương Thủ Văn thì ngồi phía sau, để Sửu Nha Đầu gối đầu lên đùi hãn. Bốn con chó con thì gối đầu lên người Sửu Nha Đầu.

Dương Thừa Liệt giờ roi thúc ngựa, xe ngựa vừa mới đi được vài bước, từ bên cạnh bỗng nhiên có hai người chạy ra.

- Khách nhân, muốn đi rồi sao?

Dương Thủ Văn liền nhìn lại, thấy phía trước xe ngựa có hai người đang chặn lại.

Một người cầm đầu, chính là Hồ Cơ của nhà trọ đó, cũng chính là Hồ Cơ đêm hôm trước đã đón tiếp cha con Dương Thừa Liệt. Còn bên cạnh Hồ Cơ lại có một người cao lớn đang đứng, nhìn dáng người cao lớn, khoảng chừng 1m8, dáng người khôi ngô tuấn tú, dùng một hình dung từ vẫn thường được dùng trong Bình thư thì đó chính là: Thất lưng rộng rãi 10 vòng, vai rộng eo thon.

Tóc rậm, tết bím, buộc giữa đầu.

Trên người mặc một bộ quần áo cũ rách, căng phồng, thoạt nhìn có chút hơi chật.

Dương Thừa Liệt liền ghìm cương ngựa lại, nhảy từ trên xe xuống, một tay đặt lên cán đao.

Sửu Nha Đầu trên xe ngựa liền đứng dậy, lông mao dựng đứng lên, miệng liền tiếp gầm gừ.

Bốn con chó con đó cũng trèo lên gầm rú, nhưng nghe thế nào cũng cảm thấy có chút bập bẹ.

Còn Dương Thủ Văn thì nắm chặt Hồ Thôn, hai mắt tạo thành một đường híp lại, cơ bắp cả người đều cứng lên, lúc nào cũng có thể xuống xe tác chiến.

- Nguyên Đại nương, có việc gì sao?

Hồ Cơ có tên là Nguyên Huân Vũ, thấy bộ dạng căng thẳng của Dương Thừa Liệt bỗng bật cười.

- Khách nhân chớ căng thẳng, ta không có ác ý gì.

Cô nói chuyện, đưa tay ra kéo người cao lớn đó bước lên.

- Ô Lực Cát, mau bái kiến chủ nhân đi.

Người cao lớn đó nghe thấy thế liền gật đầu, bước lên phía trước nói:

- Chủ nhân, ta tên là Ô Lực Cát.

Thấy người trước mặt này cũng chẳng thua kém mình bao nhiêu, thế hình lại còn to hơn mình gấp đôi, Dương Thừa Liệt theo bản năng lùi ra phía sau một bước.

- Chờ chút, Nguyên Đại Nương người đây là có ý gì?

- Hẳn ta là con trai của Lục Châu, năm nay mới 13 tuổi.

Một câu nói của Nguyên Huân Vũ bỗng nhiên khiến cho Dương Thừa Liệt và Dương Thủ Văn đều kinh ngạc.

Người đưa ta à... Một người 13 tuổi cao 1m80, hơn nữa còn khôi ngô tuấn tú như vậy? Đặc biệt là khuôn mặt đó, ni mã xem ra còn già hơn cả cha ta. Người nói cho ta biết hẳn ta chỉ có 13 tuổi? Ta đọc ít sách, người cũng không cần phải lừa ta.

Dương Thủ Văn há hốc miệng ra, hồi lâu sau liền cười toe toét.

Sau khi Ô Lực Cát xuất hiện, tiếng kêu của Sứu Nha Đầu nhỏ dần, quỳ lên thành xe, thoạt nhìn giống như là rất sợ hãi.

Nguyên Huân Vũ cười khỏ nói:

- Chuyện này, nô lừa các người thì có ý nghĩa gì?

Nếu không phải Lục Châu chết rồi, ta cũng không thể giao nó lại cho các người.... Mặc dù nô không quen khách nhân là ai, nhưng tiểu quan nhân là một người tốt. Nô lại biết, hôm qua Lục Châu bị hại, tiểu quan nhân không nói lời nào đã truy đuổi hung thủ, xem như là báo thù cho Lục Châu.

- Nhưng....

Nguyên Huân Vũ khẽ thở dài một tiếng.

- Nghĩ chắc khách nhân cũng biết tin, tên hung thủ đó đêm qua đã bị người ta hại chết trong nha môn rồi.

- Sao người biết?

Dương Thừa Liệt hơi nheo mắt lại, nắm chặt lấy cây đao.

Nguyên Huân Vũ cười nói:

- Rắn trường đường rắn, chuột có đường chuột.

Khách nhân có thể nghe được tin tức, nô kinh doanh nhà trọ ở Cô Trúc cũng đã nhiều năm rồi, nếu không có một số thủ đoạn, sao có thể trụ lại được chứ? Khách nhân không cần phải lo lắng, chuyện này vẫn chưa truyền ra. Nhưng nô tim tưởng, khách nhân đã cảm thấy nguy hiểm, cho nên mới nhân lúc sương mù chưa tan, chuẩn bị lên đường.... Nói thực, nô vốn có thể không cần phải làm phiền tới hai vị khách nhân.

Dựa vào danh tiếng của nô ở đây cũng có thể miễn cưỡng bảo vệ chu toàn cho Ô Lực Cát.

Chỉ là chỉ có ngàn ngày làm kẻ trộm không có ngàn ngày phòng kẻ trộm. Nô không biết rốt cuộc Lục Châu đã gặp phải rắc rối gì, nhưng đối phương liên tiếp diệt khẩu, rõ ràng sự việc không hề nhỏ. Nếu Ô Lực Cát

tiếp tục ở lại Cô Trúc, sớm muộn gì cũng sẽ gặp nguy hiểm. Sau khi nô biết tin, suy nghĩ đắn đo, cảm thấy vẫn nên để nó rời khỏi đây, chí ít có thể bảo vệ được cái mạng của nó.

Lúc này, Dương Thủ Văn cũng từ trên xe đi xuống.

Hắn không cảm thương, chỉ đi tới trước mặt người cao lớn đó.

Da mặt của người đó ngăm đen, có chút hung dữ. Nhưng khi Dương Thủ Văn bước tới trước mặt nó, lại lộ ra nụ cười chất phác.

- A Lang, Ô Lực Cát đói rồi.

Nụ cười đó....

Dương Thủ Văn không nói được ra tư vị gì.

Còn nhớ kiếp trước hắn đã từng xem một bộ phim truyền hình, tên là “Lục Lý truyền kỳ”. Trong đó cái bóng đen đó luôn mang nụ cười chất phác. Mặc dù bộ dạng rất đáng sợ, nhưng lại vô cùng đơn thuần và lương thiện. Ô Lực Cát trước mắt cũng mang lại cho Dương Thủ Văn cảm giác như vậy. Nghe lời này của Ô Lực Cát, Dương Thủ Văn theo bản năng lấy một miếng bánh trong túi vải ở thắt lưng ra, đưa cho nó.

Ô Lực Cát nhếch miệng cười.

Nụ cười của nó, thật sự, thật sự, thật sự rất thuần khiết. Thuần khiết khiến cho người ta không thể không tan nát cõi lòng.

Nó nhận lấy chiếc bánh, liền ngồi xổm bên cạnh xe, ăn ngẫu nhiên.

Nguyên Huân Vũ thấy cảnh này, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

- Tiểu quan nhân, đầu óc của Ô Lực Cát không được tinh táo lắm, nhưng lại rất lương thiện.

- Người xem, nó cười với người kia.... Ô Lực Cát rất ít khi cười với người ta. Nó cười với người, đó là nó rất có tình cảm với người.

Nói xong, Nguyên Huân Vũ nói với Dương Thừa Liệt:

- Bộ dạng như vậy của Ô Lực Cát trên thảo nguyên, sớm muộn cũng sẽ bị người ta hại chết. Khách nhân có quý khí, sao không đem nó đi mà lại để lại? Mặc dù nó có thể hơi tham ăn, nhưng cũng có thể làm việc, chăn trâu nuôi ngựa đều là một người tài giỏi.

- Hủy Tử....

Dương Thừa Liệt có chút do dự, bỗng nhiên quay đầu lại, gọi Dương Thủ Văn.

Chỉ là ông vừa lên tiếng lại phát hiện thấy Dương Thủ Văn đã ngồi xồm xuống bên cạnh Ô Lực Cát, vẫn còn cầm một túi nước đưa cho Ô Lực Cát.

- Cha, chúng ta đưa nó đi đi.

Con người này quả thực rất tham ăn, ngồi xồm ở đây một lát đã ăn hết sạch nửa cân bánh rồi.

- Nguyên Đại Nương nói không sai, để Ô Lực Cát ở lại đây, những người đó nhất định sẽ tới tìm nó.

Dương Thủ Văn nói xong liền đứng dậy.

- Nhìn thấy người này, hài nhi bỗng nhiên nhớ lại mình.

Nhớ lại trước đây hài nhi cũng chẳng khác nào nó.... May mắn là hài nhi có ông nội, có cha, thím và Ấu Nương chăm sóc, nhưng người thân duy nhất của nó lại bị người ta giết hại hôm qua rồi. Cha, để nó đi theo con đi, cùng lắm thì con sẽ nuôi nó.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Dương Mạt Ly (Hạ)

Nói tới chuyện này, Dương Thừa Liệt cho dù là muốn phản đối cũng không được.

Ánh mắt hần ôn hòa liếc nhìn Dương Thừa Liệt một cái.

- Nếu Hủy Tử đã nói như vậy, vậy thì cho nó lên xe đi.

- Người cao lớn, lên xe đi.

- Ồ!

Ô Lực Cát đứng lên, bước tới bên cạnh xe ngựa, quăng tay nải lên lưng ngựa, phát lên một tiếng leng keng.

Đây là cái gì?

Dương Thủ Văn bước tới thử một chút, nặng trĩu, ít nhất cũng phải nặng bảy tám chục cân.

Mở túi ra, bên trong là một đôi chùy giặt quần áo.

Nguyên Huân Vũ nói:

- Khí lực của đứa bé này lớn, giúp Lực Châu giặt quần áo cho người ta, hai ba chùy giặt quần áo bình thường đã bị nó làm hỏng, sau đó Lực Châu đã tìm người làm chùy giặt quần áo bằng sắt cho nó. Ban đầu là mười mấy

cân, tới giờ thì đã gần bảy tám chục cân. Khách nhân, đứa bé này quả thực là rất tốt, để nó trông nhà giữ vườn đều rất yên tâm.

Dương Thừa Liệt gật đầu không nói thêm gì nữa.

Nguyên Huân Vũ thì bước lên trên, đưa túi hành lý cho Ô Lực Cát, giọng nói bỗng nhiên nức nở:

- Ô Lực Cát, đi theo A Lang nhất định phải tốt đấy, phải nghe lời tiểu quan gia, không được làm mất mặt mẹ người, nếu không bà sẽ rất không vui.

- Đại Nương, ta nhớ rồi.

Nhớ nói với A Nương, chờ Ô Lực Cát lớn lên, kiếm tiền sẽ về đón người đi hưởng phúc. Tới khi đó Đại nương cùng đi nhé.

- Vậy là tốt nhất, vậy là tốt nhất.

Nguyên Huân Vũ nói xong, quàng mắt ửng đỏ.

Xem ra cô chưa nói cho Ô Lực Cát biết về cái chết của Lục Châu.

Nếu không với tính cách đơn thuần này của Ô Lực Cát sao có thể bình tĩnh như vậy được. Mặc dù nó không tha, nhưng cũng rất vui, vui vẻ lên xe. Sau khi đã ngồi yên ổn rồi, liền thấy Sứu Nha Đầu có chút tự giác nhường nhịn một chút, nhưng lại vô cùng cảnh giác.

- Ý, Mao Y Hãn cũng ở đây à.

Ô Lực Cát nhìn thấy Sứu Nha Đầu, bỗng nhiên mỉm cười.

Dương Thủ Văn xoa đầu Sứu Nha Đầu, có lẽ người này trước đây cũng đã từng nếm mùi thiệt thòi của Ô Lực Cát.

- Nguyên đại nương, chúng ta đi.

- Khách nhân thuận buồm xuôi gió, sau này nếu có cơ hội sẽ quay lại Cô Trúc, nhất định phải đến nhà trọ của nô.

Nói xong, Nguyên Huân Vũ liền lùi xuống phía sau một bước.

Dương Thừa Liệt giơ roi lên, xe ngựa di chuyển ken két.

- Đại nương, nói cho A Nương của ta biết, Ô Lực Cát nhất định sẽ rất ngoan, để bà không lo lắng nữa, chờ ta trở về đón bà.

Dương Thủ Văn ngồi trước mặt không biết vì sao trong lòng cũng có chút chua xót.

Quay đầu lại nhìn Ô Lực Cát, hăn khẽ thở dài một tiếng. Sau này nếu Ô Lực Cát biết được tin dữ của Lục Châu, nhất định sẽ rất buồn.

.....

Xe ngựa chạy nhanh ra khỏi Cô Trúc.

Khi tới là hai cha con, khi về lại biến thành ba người đàn ông và năm con chó.

Đọc theo đường đi đầy hố ổ gà, xe ngựa lắc lư, bất giác, sương mù tan đi lúc nào không hay, một vầng mặt trời từ từ xuất hiện.

Dương Thừa Liệt vội vàng chạy xe, Dương Thủ Văn ôm lấy Sửu Nha Đầu. Còn Ô Lực Cát thì ngồi trên xe, hiếu kỳ nhìn xung quanh.

Tên đầy đủ của Ô Lực Cát là Ô Lực Cát Hồ Tháp Ca. Theo tiếng Đột Quyết có nghĩa là “nhiều may mắn”.

Dương Thủ Văn bỗng nhiên nói:

- Cha, cái tên này của Ô Lực Cát không dễ dùng cho lắm. Sau này nó cũng xem như là người Dương gia chúng ta rồi, cho nó một cái tên có được không?

Ô Lực Cát nghe thấy nhắc tới tên mình, liền hiếu kỳ nhìn.

Dương Thừa Liệt hừ một tiếng, suy nghĩ một hồi nói:

- Con nói cũng có lý.

Dương gia chúng ta hiện nay dù không là gì cả, nhưng trước đây cũng xem như là danh môn vọng tộc. Nếu con muốn tiểu tử này làm đầy tớ nhà quan thì gọi là Dương Mạt Ly đi.

- Dương Mạt Ly?

Ánh mắt Dương Thừa Liệt bỗng có chút hoảng hốt, khẽ nói:

- Mẹ con sinh tiền thích nhất là hoa nhài! Khi bà còn sống, trong vườn trồng rất nhiều hoa nhài. Mỗi khi tới mùa hoa nở, khắp nơi trong vườn đều thoang thoang mùi hương hoa nhài.

Dương Thủ Văn trầm ngâm một hồi!

Hồi lâu sau, hần bỗng quay người lại.

- Ô Lực Cát, bắt đầu từ bây giờ, người tên là Dương Mạt Ly, hiểu chưa?

- Ô Lực Cát là Dương Mạt Ly, Dương Mạt Ly là Ô Lực Cát.

Ha ha ha ha ha, Ô Lực Cát hiểu rồi, sau này Ô Lực Cát chính là Dương Mạt Ly của A Lang!

Thần thánh ơi!

Vốn dĩ là một câu nói hay, vì sao từ miệng nó nói ra lại hình như biến thành dư vị khác nhỉ?

Dương Thủ Văn dở khóc dở cười, giơ Hồ Thôn lên, gõ nhẹ lên đầu Dương Mạt Ly.

- Ở đâu ra cái thói nói linh tinh như vậy, người chỉ cần nhớ mình tên là Dương Mạt Ly là được rồi. Còn về những thứ khác, sau này không được nói nữa.

- Ờ!

Ô Lực Cát... không đúng, bắt đầu từ bây giờ nên gọi là Dương Mạt Ly mới đúng.

Nó mỉm cười, sau đó nói với Dương Thủ Văn:

- A Lang, Dương Mạt Ly đói rồi!

Người không phải vừa mới ăn hết nửa cân bánh sao?

Dương Thủ Văn quay đầu lại nhìn về phía Dương Thừa Liệt, lại thấy Dương Thừa Liệt lộ rõ nụ cười cổ quái, đang cười ha hả nhìn Dương Thủ Văn.

- Hủy Tử, một tháng năm trăm văn, chưa chắc đã đủ đâu.

- Á....

- Để Sứu Nha Đầu lại cho ta, ta có thể suy nghĩ tăng thêm cho con một chút nữa.

- Cha, cha đừng có mơ.

Dương Thủ Văn bỗng nhiên nổi giận!

Sao người lại làm cha của người ta được chứ? Chiếm đoạt đũa của con còn chưa nói, còn muốn chiếm đoạt cả Sứu Nha Đầu, quả thực đúng là nhẫn nhục cái gì còn được chứ cái này thì không thể.

- Ha ha ha, con suy nghĩ đi.

- Cha, Dương Mạt Ly bây giờ là người của Dương gia chúng ta rồi.

Nếu truyền ra ngoài Dương Mạt Ly ngay cả cơm cũng không được ăn no, mắt mặt có lẽ là Dương gia. Cha là gia chủ Dương gia, cha hiểu mà.

Từ “cha hiểu mà” lập tức đã tạo thành vạ vết thương đối với Dương Thừa Liệt.

Ông tái mặt đi, hừ hừ vài tiếng, cũng không hiểu là đang nắm bắt cái gì.

Nhưng Dương Thủ Văn nhìn chung vẫn có thể đoán được, không phải chính là “con bất hiếu” đại loại như vậy thì còn là gì được chứ?

Hắn lấy từ trong túi áo ra một miếng bánh nhét vào tay Dương Mạt Ly.

Không phải là một bữa cơm sao?

Cha, cha chờ chút.... Chờ sau khi con kinh doanh phát triển, ngày ngày sẽ cho Dương Mạt Ly ăn tiệc lớn, tới khi đó cha sẽ đau lòng chết mất.

Vừa nghĩ tới bộ dạng đau lòng của Dương Thừa Liệt, Dương Thủ Văn không nhịn nổi bật cười ha hả thành tiếng.

- Người cười cái gì thế?

- Không có gì.

- Không có gì người còn cười?

- Không có gì thì không cười được sao?

Từ Xương Bình đi ra, quay trở về Xương Bình, cảm giác lạ lẫm giữa hai cha con đã tiêu biến đi rất nhiều, lời nói cũng đã tùy tiện không ít.

Dương Thủ Văn thấy kỳ thực cha cũng có tính hài hước.

.....

Đi qua triền núi trước mặt, chính là địa bàn của huyện Xương Bình rồi.

Đọc đường đi, sóng yên biển lặng, không có rắc rối gì.

Mắt thấy sắp tới Xương Bình rồi, Dương Thủ Văn dường như có thể thở phào nhẹ nhõm. Thần kinh căng thẳng suốt đường đi cũng đã từ từ giãn ra.

Đúng lúc này, bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau vang tới.

Dương Thủ Văn quay đầu lại nhìn, mặt liền tái đi.

Chỉ thấy mười mấy chiến mã lao nhanh như bay xông tới sau xe hãm, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần tới Dương Thủ Văn có thể nhìn thấy rõ bộ dạng của đối phương.

Đó là một đám người Đột Quyết tết bím tóc, đao thương trong tay, gào thét xông tới.

Người Đột Quyết cầm đầu bỗng nhiên thu binh khí lại, rút cung từ trên người xuống....

- Cha, Dương Mạt Ly, cẩn thận cung tên.

Tóc gáy Dương Thủ Văn bỗng nhiên dựng đứng lên, tay cầm đại thương bỗng hô lên nhảy từ trên xe xuống.

Cùng lúc đó, một mũi tên bay tới, Dương Thừa Liệt vòng tay ra sau rút bảo đao ra, chỉ thấy lóe lên một tia sáng, đánh mũi tên đó rơi xuống.

Nhưng đối phương lập tức lại có ba người bắn tên, kéo chiếc xe ngựa đó phát ra tiếng thét kinh hoàng, liền ngã xuống đường. Chiếc xe ngựa lật xuống, chỉ thấy Dương Thừa Liệt phóng người lên, trên không trung lật đầu xuống, đứng vững dưới đất.

Sử Nha Đầu cũng từ rèm cửa nhảy xuống, còn Dương Mạt Ly thì ôm bốn con chó con loảng xoảng một tiếng, bị giữ lại trên xe.

- Mạt Ly!

Dương Thủ Văn đứng lên, thấy Dương Mạt Ly và con chó nhỏ bị đè bên dưới, ánh mắt liền đỏ ửng lên.

Ở cùng với Dương Mạt Ly không lâu, nhưng dọc đường đi bởi vì sự đơn thuần của nó mà thấy buồn cười, cũng khiến cho Dương Thủ Văn không tránh khỏi vất vả trên đường đi. Nguyên Huân Vũ tin tưởng hẳn, cho nên đã giao Dương Mạt Ly cho hẳn chăm sóc. Bây giờ thì hay rồi, còn chưa tới nhà, Dương Mạt Ly đã xảy ra chuyện rồi.... Điều này bảo ta làm thế nào xứng với sự tin tưởng của Nguyên Huân Vũ, sao có thể xứng với sự giao phó của Lục Châu.

Dương Thủ Văn ngẩng đầu lên, thấy mười mấy con ngựa lao nhanh như bay xông tới, trong lòng bỗng dâng lên sát ý.

Hắn đứng ở giữa đường, hoành thương phía trước.

Chỉ thấy người Đột Quyết dẫn đầu phát ra tiếng hô liên tiếp như tiếng sói tru, rút đại đao ra, trong chớp mắt đã tới phía trước Dương Thủ Văn. Gã liền ngồi lên ngựa, giơ cao đại đao trong tay lên, ánh sáng hàn lạnh của lưỡi đao chiếu vào khuôn mặt dữ tợn của gã, thể hiện rõ sự đáng sợ.

Gã hét lên một tiếng, giơ đao lên.

Phía sau Dương Thủ Văn, Dương Thừa Liệt không khỏi trừng mắt lên nhìn.

- Hủy Tử, trốn đi.

Dương Thủ Văn đối mặt với kỵ sỹ Đột Quyết đó cũng không hề trốn tránh, tận mắt thấy chiến mã xông tới trước mặt, thân hình hắn liền quay đi. Đại thương xoay chuyển trong tay, một tay bổ về phía kỵ sỹ Đột Quyết đó, giơ thương lên đâm xuống, liền xuyên vào ngực người Đột Quyết đó.

- Liều tử đáng chết, tất cả các người đều đi chết hết cho ta.

Hắn rút Hồ Thôn thương ra, bước mạnh lên phía trước, xoay người đưa tay lên một thương, đâm thẳng vào cổ con ngựa đó.

Chiến mã kêu lên một tiếng thảm thiết, phù phù lao đảo ngã trong vũng máu, hất tung kỵ sỹ trên lưng ngựa bay đi. Tên kỵ sỹ đó ngã xuống đất, hoa mắt chóng mặt, đang muốn bò dậy lại thấy một bóng đen xẹt qua khóe mắt, theo sát đó là thấy Sứu Nha Đầu há miệng cắn một miếng, cắn đứt cổ họng của y.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Người Tên Là Bồ Đề Tổ Sư (Thượng)

Sửu Nha Đầu cắn xong một cái liền bước đi, khắp người nhuộm đầy máu tươi.

Trong miệng nó cắn được một miếng thịt, bay nhanh về phía cạnh xe ngựa. Còn người Hồ đó thì đã bị ngã xuống đất, hai tay ôm cổ, mắt trợn trừng lên phát ra tiếng kêu ư ư ư. Sửu Nha Đầu vừa rồi đã cắt đứt cổ họng của y rồi.

Khi truy binh tới, như thần binh trời giáng.

Nhưng thoáng chốc đã chết hai tên đồng lõa rồi.

Người Hồ còn lại ban đầu sửng sốt, chợt liên tiếp phát ra tiếng kêu như sói tru. Trong đó có sáu người phóng ngựa tới, đã bao vây lấy Dương Thủ Văn. Bốn người ép về phía Dương Thừa Liệt. Hai người Hồ còn lại thì đi về phía xe ngựa.

- Sửu Nha Đầu, trốn đi!

Dương Thủ Văn lớn tiếng hô lên, đồng thời lắc mình né được một đao.

Sáu người Hồ bao vây quanh Dương Thủ Văn, thỉnh thoảng có một người nhảy ra, tấn công về phía Dương Thủ Văn.

Mặc dù Dương Thủ Văn nói thân thủ linh hoạt, nhưng bị sáu người liên thủ bao vây, nhất thời cũng chân tay luống cuống, có vẻ chật vật, nhất thời không trốn được, một con ngựa từ phía sau hấn lao tới, người Hồ trên ngựa

vung đao lên chém xuống. Dương Thủ Văn thấp người xuống né được, nhưng lại chậm mất một nhịp, một dòng máu tươi phun ra. Thanh đao đó chém rách quần áo của hắn, phía sau còn để lại một vết thương.

Đau đớn vô cùng, khiến cho Dương Thủ Văn kêu lên một tiếng.

Hắn cố nén cơn đau ở sau lưng truyền tới, quay người, đại thương trong tay ngấn lấy đại đao keng lên một tiếng, mà phía sau lại xoay người đâm ra một thương. Thương này nhanh như tia điện, người Hồ phía sau thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị đâm vào bụng rồi.

Dương Thủ Văn dùng lực hai tay.

- Xuống cho ta.

Hắn hét lên một tiếng, đâm bay người Hồ đó từ trên lưng ngựa ra ngoài, rơi thẳng xuống đất.

Cùng lúc đó, bên phía Dương Thừa Liệt cũng đã chém chết được một người Hồ. Chỉ là số người Hồ rõ ràng chiếm ưu thế, hơn nữa còn là kỵ binh. Theo tình hình của Dương Thủ Văn và Dương Thừa Liệt cũng đã ngày càng nguy hiểm hơn. Trong lòng Dương Thủ Văn không khỏi thấy nóng lòng, thương pháp thay đổi, hoàn toàn không hề chú ý tới người Hồ tấn công hắn, một thương lại tiếp một thương, trong nháy mắt đã đâm chết hai người.

Chỉ là, hắn vì giết chết hai người Hồ lại phải trả bằng một đao và một tên.

Đối phương dùng mũi tên bắn trúng vào đùi hắn, đồng thời một đao ở ngược đã hiểm lại càng hiểm, máu tươi bỗng nhiên phụt ra nhuộm đỏ.

Ba người Hồ còn lại, thế tấn công càng ngày càng mạnh.

Dương Thủ Văn ngồi xồm trên mặt đất, đại thương trên dưới tung lên, liều mạng chống lại sự tấn công mạnh mẽ của đối phương.

Đúng lúc này, hai người Hồ đi về phía xe ngựa, một người đuổi theo Sửu Nha Đầu, người còn lại thì nhảy lên ngựa, tới bên cạnh xe ngựa.

Y đưa tay ra, muốn lật xe ngựa, nhưng đúng lúc tay y chạm vào xe ngựa, bên tai bỗng vang lên tiếng rít gào như lôi điện. Tiếp theo đó, xe ngựa nặng nề đó bỗng nhiên bay lên, một bóng người to khỏe xuất hiện trước mặt người Hồ đó.

- Ta đánh chết các người!

Dương Mạt Ly cầm hai quả chùy giật quần áo trong tay, từ dưới đất đứng lên.

Phía dưới nó, bốn con chó đang kêu ăng ăng, nhưng lại không hề bị thương tổn nào.

Hóa ra, lúc xe ngựa bị lật, Dương Mạt Ly đã giấu bốn con chó đó dưới người mình, hai tay chống đất, bảo vệ cho chó con không bị thương. Lúc này, nó đã lật được xe ngựa lên, tay trái cầm chùy giật quần áo quăng ra phía ngoài, mang theo tiếng sấm sét.

Người Hồ đó sợ hãi liền giơ đao lên nghênh tiếp, vừa nghe thấy keng một tiếng, thanh đao bách luyện đó bỗng bị vỡ ra.

Không chờ gã kịp phản ứng, tay phải Dương Mạt Ly liền quăng quả chùy giật quần áo cực nhanh, bịch một tiếng liền dừng ở trên đầu người Hồ đó, bỗng nhiên đầu vỡ toang ra.

- A Lang đừng hoảng, Dương Mạt Ly giúp người.

Trong lúc nói chuyện, Dương Mạt Ly bước nhanh về phía bên cạnh Dương Thủ Văn.

Cơ thể y trùn xuống, một quả chùy giật quần áo bay ra, trúng ngay đùi trước của một con chiến mã.

Con ngựa đó kêu lên thảm thiết, ngã lăn xuống đất. Dương Thủ Văn bước lên phía trước, một thương đã đâm chết tên kỵ sỹ ngã ngựa đó.

- Dương Mạt Ly, mau đi giúp cha ta.

- Ách!

Dương Mạt Ly buồn bực đáp lại một tiếng, mang theo một cây chùy giật quần áo đi tới chi viện cho Dương Thừa Liệt.

Còn Dương Thủ Văn thì tinh thần phấn chấn, Hồ Thôn đại thương xoay chuyển, đón kỵ sỹ người Hồ đó xông tới, một thương đã khiến đối phương ngã ngựa.

Cùng lúc đó, từ bên cạnh truyền tới một tiếng hét thảm thiết.

Hóa ra Dương Mạt Ly lại một lần nữa đã thi triển tuyệt chiêu của chùy, đánh ngã một người Hồ tấn công Dương Thừa Liệt.

Trong nháy mắt 14 kỵ sỹ người Hồ, ngoài một tên bị Sưu Nha Đầu cắn chết ra, còn lại 3 tên. 3 người Hồ này thấy tình hình không ổn, liền thúc ngựa đi. Dương Thủ Văn đuổi theo hai bước, thấy đối phương đã đi xa, trong lòng quýnh lên, liền lao mạnh đại thương trong tay đi, đâm trúng phía sau tim của người Hồ sau cùng. Người Hồ đó kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã từ trên ngựa xuống.

Hai người Hồ còn lại càng đi càng xa.

Dương Thủ Văn vừa ngồi xuống đất, từ miệng vết thương lại dấy đau, khiến hăn không kìm nổi hừ lên một tiếng.

Dương Thừa Liệt cũng may mà không đi về phía đó, mình đầy thương tích, dưới sự dìu đỡ của Dương Mạt Ly từ từ đi tới bên cạnh Dương Thủ Văn.

- Hủy Tử, không sao chứ.

Dương Thủ Văn ngẩng đầu lên cười khố nói.

- Cha chớ có đùa, người xem bộ dạng của con bây giờ có giống không sao không?

- Ha ha!

Dương Thừa Liệt bật cười. Nhưng nụ cười của lão lập tức biến mất, khẽ nói:

- Nơi này không ở lại lâu được, chúng ta phải nhanh chóng quay về Xương Bình.

- Sứu Nha Đầu đâu?

Dương Thủ Văn nhớ tới Sứu Nha Đầu, liền căng thẳng.

Bốn con chó con chạy nhanh như chớp tới bên cạnh hăn, kêu ăng ăng.

Đúng lúc này, từ khu rừng bên đường cũng vang lên tiếng kêu của chó, tiếp theo đó là nhìn thấy một con ngựa từ trong rừng chạy ra. Sứu Nha Đầu đi phía sau con ngựa đó, miệng đầy máu, hai chân trước cũng tương tự dính máu tươi.

- Sứu Nha Đầu!

Thấy Sứu Nha Đầu bình an vô sự chạy tới, Dương Thủ Văn liền vui mừng trở lại.

Trước tiên Sứu Nha Đầu chạy tới cọ cọ vào bốn chú chó con một chút, sau đó liền chạy tới bên cạnh Dương Thủ Văn, dụi đầu vào lòng Dương Thủ Văn.

- Ấy!

Động tác của Sứu Nha Đầu quá lớn, đã đụng phải vết thương trên ngực Dương Thủ Văn, khiến cho hấn đau tái mặt đi.

Tuy nhiên, hấn vẫn không có đẩy Sứu Nha Đầu ra, mà cố gắng day day đầu Sứu Nha Đầu, xác nhận nó không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm.

- Hủy Tử, ta bị thương rồi!

Dương Thừa Liệt bên cạnh thực sự không tìm được Dương Thủ Văn nữa, không chịu nổi sự quan tâm với Sứu Nha Đầu liền buột miệng nói ra.

- Cha đừng có làm ồn, Sứu Nha Đầu có lẽ đã cắn chết hai tên Liêu tử.

Vết thương đó trên người cha có là gì chứ. Con mới là trọng thương thực sự.... Mẹ nó, đám Liêu tử chết tiệt! Nhưng cũng tốt, thật ra cũng đã tặng cho chúng ta nhiều ngựa như vậy, xem như là bồi thường rồi. Dương Mạt Ly, đi lấy thương của ta tới đây, thuận tiện thu thập những con ngựa đó lại. Sau này chúng ta e là sẽ phải cưỡi ngựa trở về. Cha, cha cưỡi ngựa được chứ?

Dương Thừa Liệt giãy dụa đứng dậy.

- Nói linh tinh!

Nói xong, lão liền bước tới bên cạnh mấy thi thể đó, sờ qua sờ lại lên thi thể.

- Mạt Ly?

Dương Thủ Văn phát hiện ra Dương Mạt Ly vẫn đứng bên cạnh bất động.

Dương Mạt Ly cúi đầu xuống, nhìn Dương Thủ Văn, trên khuôn mặt đầy sự nghi hoặc, dường như đang hỏi: A Lang gọi ta sao?

- Ta bảo người đi thu nạp ngựa, tiện mang thương của ta lại đây.

- Được.

Dương Mạt Ly ồm ồm đáp lại một tiếng, quay người bước đi.

Nhưng đi được hai bước, y lại dừng lại quay đầu nhìn Dương Thủ Văn, trịnh trọng nói:

- A Lang, ta tên Dương Mạt Ly.

- Ách

Người nói rất đúng, ta không có lời nào phản bác!

Cuối cùng Dương Thủ Văn cũng phát hiện ra, giao lưu với Dương Mạt Ly là một chuyện vô cùng phiền phức.

Con người này và bộ dạng nghiêm trang của người, quả đúng là... thật đáng ghét! Dương Thủ Văn thậm chí còn có chút kích động muốn đánh người.

Nhưng khí lực của người này quả thực rất đáng sợ.

Khí lực của Dương Thủ Văn cũng không phải là nhỏ, nhưng so với Dương Mạt Ly, dường như vẫn kém cõi vài phần.

Thần thánh ơi, người có biết không, người mới có 13 tuổi? Nhưng nhìn bộ dạng vừa rồi của người quả thực là Bá Vương phục sinh đấy.

Dương Thủ Văn đã giết chết hai con ngựa, Dương Mạt Ly đánh chết một con ngựa.

Đối phương có tổng cộng 14 người và 14 con ngựa, trừ hai người chạy thoát ra, với công phu của Dương Mạt Ly không bao lâu sau đã thu dọn được 9 con ngựa tới. Hơn nữa, 9 con ngựa này dường như là rất tốt. Mặc dù không xem là ngựa quý chó ngoan, nhưng cũng xem như là loại ngựa thượng đẳng, so với con ngựa bị giết chết đó, căn bản không thể so sánh nổi. Chỉ 9 con ngựa này, trong lòng Dương Thủ Văn tính toán một chút, nếu dắt ngựa về Xương Bình bán, chí ít cũng có thể bán được năm nghìn vàng.

Dưới sự giúp đỡ của Dương Mạt Ly, Dương Thủ Văn lên ngựa, hơn nữa còn cho cả bốn con chó nhỏ vào bao, đặt lên ngựa.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Người Tên Là Bồ Đề Tổ Sư (Hạ)

- Hủy Tử, những người này là người Mạt Hạt.

Lúc này Dương Thừa Liệt đã kiểm tra xong thi thể của những người đó, trong tay mang theo mười mấy túi da đi tới.

- Sao cha lại biết được?

- Nói thừa, ta ở Xương Bình mười mấy năm rồi, sớm đã luyện thành cặp mắt thần rồi.

Cho dù là con muỗi bay qua, ta nhìn là biết con đực con cái.

Cha, người có biết không, ta rất thích được nhìn thấy bộ dạng của người những lúc người ba hoa như vậy, thật không biết xấu hổ!

- Ha ha ha ha!

Dương Thủ Văn bật cười ha hả, nhưng lại không hề có phản bác gì.

- Ách, trên người họ có đánh dấu, là dấu của người Mạt Hạt.

Dương Thủ Văn hạ giọng nói:

- Cha, chuyện này con thấy tốt nhất là bấm báo lên huyện tôn. Người Mạt Hạt điên cuồng như vậy, tất có nguyên nhân.

Nói xong, ánh mắt hắn liền đảo xung quanh, dừng lại trên người Dương Mạt Ly bên cạnh.

Dương Mạt Ly bỗng mờ mịt nhìn cha con Dương Thừa Liệt, sau đó liền bước tới bên cạnh xe ngựa, nhắc túi đồ dưới đất lên, ngay cả hai quả chùy giặt quần áo cũng được đặt lên lưng ngựa. Sau đó lại đỡ Dương Thừa Liệt lên ngựa, lúc này mình mới trèo lên lưng ngựa.

- Sứu Nha Đầu, lên đây!

Dương Thủ Văn nhìn lên trời, liền thúc ngựa đi.

Sứu Nha Đầu chạy theo phía sau ngựa, cũng nhắm mắt đi theo....

Dương Thừa Liệt cũng không nói thêm gì nữa, chỉ vẫy tay với Dương Mạt Ly và phóng ngựa đi.

Ba người, 9 con ngựa, một con chó men theo đường lớn bay qua triền núi, đi vào vùng quản hạt của huyện Xương Bình.

.....

Dương Thừa Liệt sắp về Xương Bình rồi.

Chuyện xảy ra ở Cô Trúc khiến cho lão ý thức được sự việc đã có chút nghiêm trọng rồi.

Lão tin chắc, những người Mạt Hạt đó muốn truy sát cũng không thể là cha con lão, e là Dương Mạt Ly. Cũng chính là nói, cái chết của Lục Châu không phải chỉ đơn giản như vậy. Cô nhất định là biết được điều gì đó, người Mạt Hạt mới phải nhổ cỏ nhổ tận gốc như vậy.

Ở ngã ba, Dương Thừa Liệt nói với Dương Thủ Văn:

- Hủy Tử, cùng ta về thị trấn thôi.

Dương Thủ Văn mỉm cười lắc đầu nói:

- Cha không phải lo cho con, con tự về làng là được rồi.

Lúc này con không thích hợp xuất đầu lộ diện, cho nên không đi vào thị trấn. Về phần những vết thương này, chẳng qua là vết thương ngoài da, sau khi trở về con sẽ xử lý một chút là được. Thật ra Mạt Ly nên theo cha về trước, chờ khi làm xong việc sẽ cho y lại đây.

Cha, con thấy ba vụ án mạng đó có thể tạm thời gác lại đã.

Động tác của người Kê Mạt Mạt Hạt rất quái dị, cha phải chuẩn bị sẵn sàng mới được....

Dương Thừa Liệt gật đầu nhưng vẫn có chút không yên tâm.

- Hủy Tử, con thật sự không muốn về thị trấn sao?

- Cha yên tâm đi, có Sứu Nha Đầu ở đây cũng đủ bảo vệ chu toàn cho con rồi.

Dương Thủ Văn nói xong liền chỉ tay về con ngựa phía sau.

- Con sẽ dắt hai con ngựa về, những con còn lại cha dắt vào thị trấn đi.

- Được, nói như vậy... nếu trong nhà có chuyện hãy bảo Dương tẩu tới thông báo cho ta.

Dương Thủ Văn lên ngựa chấp tay, chọn hai con ngựa to khỏe, buộc cương ngựa xong mỗi người đi một đường. Từ ngã ba này tới thôn còn cách không xa lắm, nhưng lần này Dương Thủ Văn trở về trong lòng lại có một cảm xúc khác. Hắn không thể nói rõ được rốt cuộc là thế nào, chỉ cảm thấy rất đổi thân thiết.

Men theo con đường nhỏ, Sứu Nha Đầu chạy loanh quanh bên cạnh, không bao lâu sau đã nhìn thấy tảng đá lớn cao hai ba mét đó ở cổng làng.

- Hủy Tử, người làm sao thế?

Đi vào cửa thôn, liền gặp Lão Hồ Đầu đang nằm phơi nắng bên ngoài.

Thấy Dương Thủ Văn người đẫm máu, lão sợ hãi nhảy dựng lên, liền bước lên phía trước hỏi han.

Dương Thủ Văn cười nói:

- Lão Hồ Đầu, ta không sao.... Đúng rồi, thứ ta cần đã làm xong chưa?

- Đương nhiên rồi!

Lão Hồ Đầu nắm lấy dây cương, cười nói:

- Lão Hồ Đầu ta cái khác không dám nói, nhưng nói một là một, đồ vật sáng sớm nay đã được đưa tới nhà người rồi Hủy Tử, người thật sự không sao chứ? Có cần ta đi tìm Lão Điền để lão ta khám cho người không?

Lão Điền chính là Điền Thôn chính.

Ông ấy ngoại trừ là Điền Thôn chính ra, còn hiểu chút về y thuật. Nếu người trong thôn bị bệnh, đều gọi lão tới trị bệnh. Nếu trong thôn không trị được mới đi lên thị trấn tìm y quán.

- Cũng được!

Dương Thủ Văn không từ chối ý tốt của Lão Hồ Đầu, sau đó dắt ngựa và chó đi thẳng xuống phía cuối thôn.

Lúc này, bộ dạng của Dương Thủ Văn có chút đáng sợ.... Quần áo của hắn nhuộm đầy máu tươi, vết thương lộ rõ ra ngoài, cũng khiến cho người ta nhìn thấy mà ghê cả người. Mặt hắn tái nhợt, khí sắc cũng không được tốt lắm. Nhưng, hắn dắt theo ba con ngựa, còn có một con chó, lại khiến

cho không ít người thấy ngạc nhiên. Khi Dương Thủ Văn và Lão Hồ Đầu nói chuyện với nhau, đã có người chạy đi báo tin cho Dương gia rồi.

Khi Dương Thủ Văn tới cửa nhà, Dương thị và Ấu Nương đều đã đứng ở cửa rồi.

- Hủy Tử ca ca!

Thấy bộ dạng này của Dương Thủ Văn, Ấu Nương không kìm nổi bộ nhào lên phía trước.

Dương Thủ Văn phì một tiếng, nhưng vẫn mỉm cười ôm lấy Ấu Nương, khẽ nói:

- Ấu Nương, Hủy Tử ca ca mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một chút.

Đúng rồi, nhìn xem Hủy Tử ca ca mang quà gì về cho muội này? Đó là Sứu Nha Đầu. Đây là con của nó, muội hãy chăm sóc cho tốt nhé.

Dương Thủ Văn nói xong, liền thả bốn con chó con ra.

Từ miệng bao từng con chó con đi ra rất vui mừng. Nhưng Sứu Nha Đầu lại gầm nhẹ, con chó con đó bỗng ngoan ngoãn hẳn.

- Hủy Tử, cậu đây là

- Thím yên tâm, không sao cả!

Dương Thủ Văn liền đưa sợi dây cương cho Dương thị.

- Làm giúp cha vài chuyện, không cần thận đã bị thương ngoài da. Mấy con ngựa này thím buộc chắc vào, chúng bây giờ có lẽ là tài sản của Dương gia chúng ta rồi. Cháu vào nhà nghỉ ngơi chút, có chuyện gì tối nói chuyện tiếp.... Ấu Nương, chăm sóc chó cho tốt nhé, nghĩ xem nên đặt tên gì cho chúng.

Nói xong, hắn liền cầm thương lên đi vào trong sân.

Dương gia vốn chính là đại hộ trong thôn, mặc dù vẫn luôn rất khiêm tốn, nhưng vì quan hệ của Dương Thừa Liệt, Dương gia vẫn rất được xem trọng.

Lần này Dương Thủ Văn bỗng nhiên mang về ba con ngựa, thực sự đã làm cho cả thôn chấn động.

Không ít người vây quanh sân nhìn vào con ngựa mà Dương thị đã buộc.

Đúng lúc này, Điền Thôn chính mang cái hòm đi tới. Sau khi chào hỏi Dương thị xong, liền đi vào nhà tìm Dương Thủ Văn.

Thay quần áo trên người, Điền Thôn Chính lại giúp Dương Thủ Văn xử lý ổn thỏa vết thương trên người.

Phải nói, vết thương trên người Dương Thủ Văn nhìn thì rất nặng, nhưng trên thực tế đều là vết thương ngoài ra, không bị tổn thương tới gân cốt.

- Kim sang dược này của ta từ lúc còn nhỏ đã lấy được từ đệ tử của Tôn thần y về.

Trong Hồ Cốc Sơn này đừng nhìn thấy khắp nơi đều hoang vu, nhưng cả núi đều là đồ tốt. Mỗi năm ta đều làm một ít thuốc trị thương bán đi, công việc làm ăn cũng khá là tốt, ngay cả trong Hồi Xuân Đường ở thị trấn cũng đều dùng loại thuốc này của ta, điều trị vết thương rất thần hiệu.

Tôn thần ý chính là Tôn Tư Mạc.

Nhưng Tôn Tư Mạc có lẽ đã qua đời nhiều năm rồi. Đệ tử của ông ta....

Dương Thủ Văn cũng chỉ có thể “ha hả”, nhưng không thể không thừa nhận, Kim sang dược này của Điền Thôn chính hiệu quả rất tốt, bôi lên bên ngoài vết thương, có một cảm giác man mát thấm thấu vào bên trong, cũng đã giảm được không ít cảm giác đau nhức, xử lý vết thương rất tốt. Điền Thôn chính từ biệt ra về. Dương Thủ Văn thì nằm trên giường, chỉ cảm thấy từng đợt hôn mê, mí mắt càng ngày càng nặng.

Hai ngày nay cũng đủ vất vả rồi.

Trước tiên là đi đường ban đêm, sau lại gặp phải án giết người, sau cũng còn bị tập kích.

Dương Thủ Văn cảm thấy những gì trải qua hai ngày này quả là muôn màu muôn vẻ, đồng thời trong lòng cũng có cảm giác hoang mang khó tả.

Năm đầu Thánh Lịch rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?

Trong đầu Dương Thủ Văn trống rỗng, có chút không tài nào nhớ nổi.

Dù sao, kiếp trước hẳn cũng đã từng đọc qua mấy cuốn sách lịch sử thời đại này, nhưng đại đa số là để giết thời gian, không có chú tâm.

Đần độn 17 năm, bây giờ bỗng nhiên lại bảo hẳn lập tức nhớ ra, điều này quả thực có chút khó khăn.

Hô, binh tới tướng ngăn, nước tới đất chặn.

Dương Thủ Văn bỗng nhiên cảm thấy mình giống như là một Tôn Hầu Tử chui ra từ trong bụng của Thiết Phiến Công chúa. Thời đại mà hẳn đang sống lúc này giống như là bụng của Thiết Phiến Công chúa, chỉ là hẳn không có bản lĩnh như Tôn Hầu Tử có 72 phép biến hóa, cũng không biết sẽ làm ra được kết quả gì.... Càng nghĩ càng thấy phiền lòng. Dương Thủ Văn nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Vừa chìm vào giấc ngủ đã ngủ rất say.

Khi Dương Thủ Văn tỉnh dậy trời đã ngả về tây.

Trong phòng, ánh sáng tối mờ.

Hắn ngồi dậy, khoác áo đi ra ngoài, lại nghe thấy ngoài cửa truyền vào một giọng nói còn non nớt.

- Bồ Đề Bồ Đề, người nói cho Ấu Nương biết, là ai đã làm cho Hủy Tử ca ca bị thương?

- Sao người lại không trả lời ta? Ta giận rồi.... Được rồi được rồi, ăn thêm một miếng nữa đi! Nhưng người phải hứa với Ấu Nương sau này sẽ bảo vệ tốt cho Hủy Tử ca ca nhé.

Dương Thủ Văn tay chân nhẹ nhàng, kéo rèm cửa đi ra.

Bên ngoài nhà, ánh tà dương chiếu tới.

Một mình Ấu Nương, ngồi cô độc trên cửa hành lang, đắm chìm trong ánh tịch dương.

Sửu Nha Đầu ngồi xổm dưới mái hiên không ngừng vẫy đuôi. Trong tay Ấu Nương cầm một miếng bánh thịt, từ từ đưa tay ra, Sửu Nha Đầu liền giơ chân sau lên, đứng thẳng, sau đó Sửu Nha Đầu liền đứng thẳng người lên, một miếng nuốt gọn miếng bánh đó. Sau đó nó lại ngồi xổm xuống, bộ dạng thật đáng ghét.

Không biết vì sao, nhìn bóng lưng Ấu Nương, trong lòng Dương Thủ Văn bỗng dâng lên niềm rung động.

Hắn nhớ tới giấc mơ đó, cơn ác mộng đó xảy ra khi ở nhà trọ Cô Trúc.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, hần bước tới ngòi xôm phía sau Ấu Nương. Ấu Nương dường như cũng đã cảm giác thấy, quay đầu lại nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đó bỗng nhiên nở nụ cười sáng ngời, điềm nhiên nói:

- Hủy Tử ca ca, cuối cùng ca cũng tỉnh rồi.... Ấu Nương đã lo gần chết.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ta Muốn Nấu Rượu (Thượng)

Cuộc sống hầu như đã trở lại bình thường.

Sự biến đổi duy nhất chính là trong nhà vốn yên bình, đã náo nhiệt hơn nhiều, ngày ngày gà bay chó sủa, ngựa hí bò rống.

- Bồ Đề, lại đây!
- Bồ Đề, đi lấy rổ lại đây.
- Bồ Đề, không được đái ở đây, đánh người đấy!

Bồ Đề chính là Sứu Nha Đầu.

Chỉ là Ấu Nương cảm thấy Sứu Nha Đầu có chút nghe không hay, cho nên bắt ép đổi tên của Sứu Nha Đầu.

- Bắt đầu từ giờ, người tên là Bồ Đề Tổ Sư.

Thấy Ấu Nương ngồi xồm ở đó, nghiêm trang nói hươu nói vượn với Sứu Nha Đầu, Dương Thủ Văn bỗng có cảm giác mất mát. Nếu trên thế giới này thực sự có chư Phật, nếu trên thế giới này thực sự có thần tiên, nếu trên thế giới này thực sự có một người tên là Bồ Đề Tổ Sư, thấy Ấu Nương gọi một con chó là Bồ Đề, sẽ cảm thấy thế nào? Nói vậy nhất định có ngàn vạn ni mã gào thét.

Nhưng dù nói thế nào, Sứu Nha Đầu cũng đã biến thành Bồ Đề Tổ Sư rồi.

Bốn con chó con cũng lần lượt có tên.

Lớn nhất tên là Ngô Không, ba con còn lại lần lượt là Bát Giới, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long. Mặc dù “Tây du ký” của Dương Thủ Văn mới nói tới tình tiết Long cung được bảo kiếm, nhưng khi con chó đầu tiên được mệnh danh là Ngô Không, Dương Thủ Văn dứt khoát đặt tên cho ba con còn lại.

Ấu Nương không hiểu nguyên do trong đó, nhưng cũng biết Dương Thủ Văn nhất định có lý do riêng của hẳn.

Ngày thứ 3, Dương Thủ Văn đã có thể đi lại bình thường, vết thương trên người cũng đã dần khô miệng.

Cơ thể này rất kỳ lạ, trước vết thương kinh hoàng như vậy, chỉ 3 ngày đã có thể khô miệng rồi. Dương Thủ Văn thầm đoán, sở dĩ hẳn có khả năng hồi phục mạnh như vậy chắc chắn là cũng có liên quan rất lớn đến việc hôm đó bị sét đánh.

Trận sét đánh đó khiến cho hẳn hồi phục lại trí nhớ, đồng thời cũng đã thay đổi thể chất của hẳn.

Điều này đối với hẳn mà nói, không thể nghi ngờ là một chuyện tốt: Vào niên đại điều kiện y học tương đối lạc hậu này, có được thể chất như vậy, rõ ràng là rất có lợi.

.....

Sáng sớm, trong vườn sương mù che phủ.

Dương Thủ Văn thức dậy, phát hiện thấy Dương Thị và Ấu Nương đều vẫn chưa dậy.

Sửu Nha Đầu... không đúng, là Bồ Đề Tổ Sư nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên. Ổ của nó nằm ở góc hiên, có thể nhìn thấy rõ được tất cả

mọi thứ trong sân. Sau khi phát hiện là Dương Thủ Văn, Bồ Đề Tổ Sư lại nằm xuống, liếm liếm chú chó con đang nằm cuộn tròn bên cạnh, liền nhắm mắt lại giống như đang ngủ, không hề nhúc nhích gì nữa.

Gia hỏa này thật đúng là khí chất của tổ sư, thấy biến mà không hề sợ hãi.

Dương Thủ Văn hoạt động một chút ngoài hiên, không luyện công như thường lệ.

Mưa bụi, luyện công sẽ hoàn toàn ngược lại. Dương Thủ Văn rất hiểu đạo lý như vậy, cho nên sau khi vận động cơ thể sẽ đi về tiền viện.

Tiền viện thoát nhìn dường như hơi nhỏ đi.

Ở góc sân có một chiếc chuồng ngựa đơn sơ, bên trong nhốt ba chú ngựa.

Cái nhà này hiện giờ có chút là nhà rồi đây. Trâu ngựa đều có, lại cộng thêm năm con chó, dường như càng ngày càng náo nhiệt.

Trước tiên Dương Thủ Văn cho thêm cỏ vào trong chuồng bò và chuồng ngựa, sau đó đi tới cửa nhà củi.

Qua hai ngày chuẩn bị, nhà củi đã có sự biến đổi.

Bên trong đặt một cái máy cao khoảng hơn 2m, phía dưới là một chiếc bếp lò.

- Hủy Tử, sao dậy sớm thế?

Dương Thị vẫn như thường lệ, dậy sớm chuẩn bị bữa sáng.

Chỉ là bà phát hiện thấy Dương Thủ Văn còn dậy sớm hơn cả bà.

- Thím, cháu đang làm việc.

- Làm gì thế? Có cần ta giúp không?

Dương Thủ Văn đi từ nhà củi ra, từ trong lều bên cạnh phòng củi ôm ra một đồng củi, bật cười ha hả đáp:

- Cháu đang nấu rượu.

- Rượu?

Dương Thị kinh ngạc, bước lên phía trước nói:

- Mấy hôm trước không phải là vừa mới mua 20 vò rượu rồi, hết rồi sao?

- Vẫn còn.

- Vậy cháu còn nấu rượu gì?

Dương Thủ Văn đặt củi vào bếp lò, gãi đầu nói:

- Kỳ thực cũng không phải là nấu rượu, chỉ là gia công thêm chút mà thôi.

- Gia công cái gì?

- Thím không thấy, rượu ngoài chợ hiện giờ đã nhạt rồi sao?

Cháu muốn gia công thêm chút, chiết xuất chưng cất một số loại rượu đó. Cứ như vậy, nồng độ rượu sẽ được nâng cao lên một chút, cảm giác cũng sẽ mạnh hơn một chút.

Thế nào gọi là chiết xuất? Thế nào là chưng cất?

Dương Thị hoàn toàn không hiểu gì về chuyện này, chỉ cảm thấy Dương Thủ Văn đang càn quấy.

Con người này từ sau khi tỉnh táo lại, liền trở lên có chút cổ quái. Nếu không phải đã chứng kiến Dương Thủ Văn lớn lên từ nhỏ, Dương Thị thậm chí ngay cả trên người hắn có bao nhiêu cọng lông cũng đều biết, nói không chừng còn cảm thấy Dương Thủ Văn trước mắt căn bản chính là một người hoàn toàn khác.

Thôi đi, dù sao số tiền này hắn cũng đã tiêu hết rồi, do hắn càn quấy.

- Hủy Tử, cần ta giúp gì không?

- Không cần đâu thím, một mình con làm cũng được.

Dương Thủ Văn nói xong liền đẩy Dương Thị ra khỏi phòng củi.

Dương Thị cảm thấy bất đắc dĩ, đành đứng ngoài cửa nói:

- Vậy cháu phải cẩn thận chút, ta đi vào bếp làm cơm. Khi nào cần giúp thì gọi ta một tiếng, cháu đừng có cổ quá nhé.

- Con biết rồi!

Dương Thủ Văn đáp lại một tiếng, liền chui vào phòng củi.

Dương Thị không khỏi lắc đầu, sau khi rửa mặt xong, liền đi vào nhà bếp làm việc.

Làm xong bữa sáng, Dương Thủ Văn vẽ mặt đen xám từ phòng củi đi ra, vội vàng ăn hai chén cháo lại chui vào phòng củi.

Khi trời đã sáng, sương mù dày đặc cũng bắt đầu tan đi, Ấu Nương mơ mơ màng màng từ hậu viện đi ra.

- A Nương, có mùi gì thế?

Dương Thị đang dọn dẹp nhà bếp, nghe thấy tiếng Ấu Nương liền bước ra ngoài.

Hả?

Trên trời tràn ngập mùi rượu.

Khác với mùi rượu mà bà đã quen thuộc, càng đậm hơn, nồng hơn. Bà thoáng giật mình, ánh mắt đảo đảo, liền dừng lại ở phía cửa phòng củi đã đóng lại.

- Hủy Tử ca ca của con đang nấu rượu gì đó, có lẽ là mùi rượu.

- Hủy Tử ca ca biết nấu rượu?

Ấu Nương vừa nghe nói, liền tỉnh cả người, vắt chân lên cổ chạy đi xem náo nhiệt, lại bị Dương Thị néo tai quay lại.

- Đi rửa mặt ngay cho ta, con gái nhà người ta, suốt ngày điên điên khùng khùng, ngủ dậy cũng không dọn dẹp, chẳng ra cái thể thống gì.

Lúc này, Bồ Đề Tổ Sư dẫn theo Ngô Không, Bát Giới, Hòa Thượng và Tiểu Bạch Long, từ từ đi ra phía sau vườn. Nó dẫn theo bốn con chó nhỏ đi tiểu, sau đó lại chạy tới bên giếng uống nước, nhưng nước vẫn còn ngậm ở miệng không nuốt xuống mà phun lên mặt đất.

- Nhìn xem nhìn xem ... ngay cả chó cũng biết sạch sẽ.

- Là Bồ Đề!

- Được rồi được rồi được rồi, Bồ Đề... đi rửa mặt trước đi.

Ấu Nương chu cái miệng lên, không cam lòng đi rửa mặt mũi, sau đó dẫn theo bốn con chó con chạy về phía phòng củi.

Bồ Đề Tổ Sư thì ghé xuống nằm ở cửa phòng bếp, cùng Dương Thị.

Dương Thị vừa làm việc vừa lái nhái, nhưng mắt vẫn luôn liếc về phía phòng củi.

Từ trong phòng củi tỏa ra mùi rượu, càng ngày càng nồng, mùi hương xông lên tận mũi.

Dương Thị cũng càng ngày càng hiếu kỳ, không kìm nổi liền đứng lên đi tới phòng củi.

- Hủy Tử ca ca, đây là cái gì thế?

- Đây là máy chưng cất... mọi người nhìn xem, ta dùng nồi chưng để làm cho rượu nóng lên. Sau khi rượu nóng lên sẽ biến thành hơi nước, sau đó sẽ lại qua làm lạnh, từ chiếc ống này chảy ra. Cứ như vậy, nồng độ rượu sẽ được nâng cao, hương vị cũng đậm đặc hơn.

- Phì phì phì, khó uống quá.

- Ấu Nương đừng có lộn xộn, vẫn chưa làm xong mà.

Trong phòng củi, truyền ra cuộc đối thoại của Dương Thủ Văn và Ấu Nương.

Một lát sau, bên trong lại thấy yên tĩnh, liền mở cửa phòng củi ra, một mùi rượu nồng đậm bốc lên.

Dương Thủ Văn ôm lấy Ấu Nương đi ra khỏi phòng củi.

Trên mặt của hắn ửng hồng, giống như là quả táo chín vậy.

Còn Ấu Nương cũng như vậy, khuôn mặt đỏ bừng của người say, nằm trong lòng Dương Thủ Văn, cắn ngón tay, luôn miệng cười ngơ ngẩn.

- Hủy Tử, Ấu Nương nó....

Dương Thị sợ hãi, liền chạy tới.

- Say rồi!

- Hà?

- Con đã quên mất khi nấu rượu, mùi rượu cũng sẽ phát huy tác dụng.

Không khí trong phòng không lưu thông, Ấu Nương tuổi còn nhỏ, cho nên chỉ một lát sẽ bị mùi rượu làm cho say. Nhưng thím yên tâm, để nó về ngủ một giấc là được rồi. Đừng nói là nó, ngay cả con cũng có chút chịu không nổi.

Không uống rượu mà say sao?

Dương Thị vẫn là lần đầu tiên nghe thấy chuyện như vậy.

Bà dờ khóc dờ cười, liếc nhìn ra phía sau phòng củi nói:

- Vậy con ở bên ngoài hít thở chút, đừng có say thật đấy.

- Con biết rồi.

Dương Thủ Văn đứng ở ngoài cửa hít thở sâu vài hơi, xua tan đi mùi rượu trong người.

Hắn ngồi xuống hiên cửa, Bồ Đề liền vẫy đuôi chạy tới, nhảy hiên cửa nằm xuống, gác đầu lên đùi hắn.

Bốn con chó con thì lão đảo đi tới, nằm xuống bên cạnh Bồ Đề.

Dương Thủ Văn khẽ xoa xoa hai má, dựa vào cột hiên.

Chỉ là gia công chiết xuất, phiên toái như vậy... vốn cho rằng có thể đơn giản, dễ dàng phục vụ, lại suýt nữa đã để mình rơi vào trong đó. Việc chưng rượu này vẫn thật sự không có dễ dàng như vậy, lát nữa khi chưng xong phải cẩn thận hơn chút.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ta Muốn Nấu Rượu (Hạ)

Hắn ngồi ngoài hiên nghỉ một lát, chuẩn bị tiếp tục công việc.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới âm thanh ngựa hí.

Hí hi i i, chiến mã hí dài. Tiếp theo đó là tiếng bước chân vang tới, cửa sân bỗng chốc bị người ta đẩy ra.

Bồ Đề liền đứng dậy, xông ra ngoài cửa viện gầm gừ một hồi.

- Bồ Đề, chớ làm càn, là Nhị Lang.

Dương Thủ Văn liền ngăn thế tấn công của Bồ Đề lại, đứng lên.

Cùng lúc đó, Dương Thị cũng từ trong nhà đi ra, thấy người tới là Dương Thụy, bà cũng không chú ý tới nữa, liền chuẩn bị quay về công việc của mình.

- Đại huynh, xảy ra chuyện rồi!

Dương Thụy vội vàng chạy vào trong sân, lớn tiếng kêu.

Hắn lúc đó nói đừng lo, bốn con chó vốn đã bị men rượu làm cho say sưa chột bùng tỉnh, kêu ăng ăng thành hồi.

Dương Thủ Văn dờ khóc dờ cười, liền trấn an xung quanh.

- Nhị Lang, có chuyện gì mà hoang mang thế?

Mấy ngày không gặp, ở đây sao lại náo nhiệt như thế?

Dương Thụy thoáng sửng sốt một hồi, cũng đã kịp phản ứng lại lớn tiếng nói:

- Sáng sớm hôm nay, nha huyện bị tập kích.

Cha đang trấn thủ trong nha môn, không ngờ bị kẻ trộm làm bị thương.... Người bảo ta đi tìm huynh, đại huynh hãy mau quay về thị trấn với ta.

Dương Thủ Văn kinh ngạc, cũng không còn trấn an bốn con chó con đó nữa.

- Cha bị thương?

Hắn liền đứng lên, kinh ngạc nói:

- Nhưng hai tên Liêu Tử, mặc dù cha trước đây có bị thương chút, cũng không bị bọn chúng gây thương tích.

Dương Thủ Văn cũng đã từng lĩnh giáo thân thủ của hai tên Liêu Tử, cho nên trong lòng cũng đã hiểu.

Võ nghệ của Dương Thừa Liệt không bằng hắn, nhưng dù sao cũng đã từng là Quả Nghị Giáo úy trong quân, mà cũng đã từng làm Huyện úy 10 năm rồi. Mặc dù ông không thiên về thương pháp, nhưng đao pháp thuần thực. Hôm đó trên đường đi bị người Kê Mạt Mạt Hạt bao vây tấn công, cũng là vì đối phương chiếm ưu thế về số người. Hơn nữa, chiếm ưu thế về ngựa, nếu thật sự bộ chiến, Dương Thừa Liệt tuyệt đối có khả năng tiêu diệt bốn tên Kê Mạt Mạt Hạt.

Dương Thụy nói:

- Ai nói chỉ có hai tên Liêu Tử?

- Hà?

- Hôm qua cha đã thấy Quán Hồ thúc phụ liên tiếp mấy ngày mệt mỏi, cho nên để thúc về nhà nghỉ ngơi, lại không ngờ sáng sớm hôm nay, bỗng nhiên có mười mấy tặc nhân xông vào nha môn. Cha liền ứng chiến, vì thế cho nên bị tặc nhân làm thương. Nếu không phải Mạt Ly hôm qua đi theo cha, cha e là tính mạng cũng không giữ được. Những tên trộm đó trước khi đến hung hăng phóng hỏa đốt nha đường, sau đó lại nhân lúc rối loạn mà bỏ chạy. Hôm nay, trong nha huyện đã loạn như canh hẹ rồi, huyện tôn càng tức giận về chuyện này hơn.

Hóa ra Dương Mạt Ly hai ngày nay đi theo cha, có lẽ cha không phải lo lắng tới tính mạng nữa.

Nghe tới đây, Dương Thủ Văn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn liền đi tới chuồng ngựa, dắt một con ngựa ra, vừa đi ra ngoài vừa nói:

- Thím à, phiền thím chăm lo nhà cửa, cháu và Nhị Lang đi tới thị trấn một chuyến.

Cuộc đối thoại giữa Dương Thụy và Dương Thủ Văn, Dương Thị cũng đã nghe thấy hết rồi.

Bà liền nói:

- Hủy Tử cứ đi làm việc đi, trong nhà có ta là được rồi.

- Nhị Lang, đi theo ta.

Dương Thủ Văn dắt ngựa đi ra cửa viện, sau đó đặt yên ngựa lên, nhảy lên yên ngựa.

Hai ngày nay, khi hãn rảnh, cũng đã thử cưỡi ngựa. Kỹ thuật cưỡi ngựa của Dương Thủ Văn không tốt, kiếp trước dù cũng đã từng cưỡi ngựa, nhưng chỉ là làm hàng ôi. Bây giờ tới thời đại này, không có xe hơi, xe đạp, ngựa chính là phương tiện tốt nhất.

Cho nên, hãn phải nắm được kỹ thuật cưỡi ngựa. Khi rảnh rỗi thường thử lấp yên ngựa.

Nhưng dù sao thời gian cũng quá ngắn, kỹ thuật cưỡi ngựa của Dương Thủ Văn so với 3 ngày trước, nhiều lắm cũng đã thuần thục hơn chút rồi, lại không phải là tiến triển quá nhanh.

Nhưng cũng đã đủ rồi!

Sau khi lên ngựa, liền thúc roi ngựa đi ra khỏi thôn.

Dương Thụy cũng lên ngựa, bám sát theo Dương Thủ Văn, đi về phía thị trấn.

.....

Trong trí nhớ, Dương Thủ Văn cũng đã từng tới Xương Bình vài lần rồi, nhưng không thường xuyên.

Chỗ này sau này gọi là thành phố “Đế đô hậu hoa viên”. Sau một nghìn năm trăm năm nữa, chỉ là một khu hành chính của Đế Đô. Còn hiện tại, Xương Bình quả thực là pháo đài phía bắc U Châu, chịu trách nhiệm bảo vệ giao thông an toàn giữa Kế Huyện và Cư Dung Quan.

Tường thành cao khoảng sáu trượng, có khoảng ba bốn tầng.

Tường thành dày dặn, lưu lại rất nhiều dấu vết loang lổ. Nên nhớ, hai năm trước, ở đây đã từng gặp phải sự tấn công mãnh liệt của người Khiết Đan, thậm chí suýt nữa còn bị phá thành.

Khi Dương Thủ Văn và Dương Thụy tới thị trấn Xương Bình, phát hiện thấy không khí trong thị trấn vô cùng căng thẳng.

Ở cổng thành, một đội dân tráng được đặt làm đồn biên phòng, tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt với người qua lại. Mấy tiểu thương vì trên người mang theo vũ khí, bị ngăn lại kiểm tra. Họ kêu khóc ở ngoài cổng thành, nhưng không có ai đồng tình với họ.

- Nhị Lang, người trở về rồi.

Dương Thụy và Dương Thủ Văn xuống ngựa ở cổng thành, có đội dân tráng đi lên nghênh đón.

- Đây là đại huynh của ta, cha muốn ta đi tìm huynh tới, nhờ ca ca dàn xếp hộ chút.

Dương Thủ Văn rất ít khi lộ diện. Mặc dù trên dưới Xương Bình đều biết Dương Thừa Liệt có một người con lớn, nhưng lại rất ít có người nhìn thấy. Trước đây, Dương Thủ Văn đần độn, không có người chú ý. Nhưng thật ra hai ngày trước, trong Tiểu Di Lạc tự Hồ Cốc Sơn, Dương Thủ Văn đã giết chết một thích khách Liêu Tử, người Xương Bình mới biết người con ngốc nghếch đó của Dương Thừa Liệt võ lực phi phàm.

Đội trưởng dân tráng liền nói:

- Hóa ra là Đại Lang.

Trời ơi....

Dương Thủ Văn không khỏi thầm chửi trong lòng: Người có thể gọi ta là đại công tử, cũng có thể gọi ta là đại thiếu gia, tội gì phải làm khó “Đại Lang” chứ?

Chỉ là hấn không thể nói ra, liền gật đầu với viên đội trưởng đó, không nói thêm gì nữa.

Cũng may mà đội trưởng cũng biết, Dương Thủ Văn là một tên ngốc, cho nên không có tính toán với sự vô lễ của Dương Thủ Văn.

- Nhị Lang, người và Đại Lang vào thành đi, gặp Dương Huyện úy cho ta gửi lời hỏi thăm nhé.

Dương Thụy liền nói lời cảm ơn, cùng Dương Thủ Văn lên ngựa, đi vào bên trong.

- Thủ lĩnh, lại có một tên ngu ngốc tới.

Một dân tráng liền đi tới, cợt nhả nói:

- Người nói trong nhà Dương Huyện úy sao lại có một tên ngu ngốc như vậy? Trong nhà có một người thì cũng thôi đi, mấy hôm trước còn tìm về một người nữa. Nhưng, Dương Mạt Ly đó nhà ông ta quả thực là hung ác.

- Hung ác cái miệng vỡ nhà người.

Đội trưởng trừng mắt nhìn người dân tráng đó.

- Người nói Đại Lang là một người dễ đối phó sao?

Đừng quên, mấy hôm trước ở Tiểu Di Lạc tự, còn thân thủ giết chết một Liêu Tử. Người vừa rồi nói những lời đó nếu truyền đi, há chẳng phải nói Dương Huyện úy tới làm phiền người sao. Cho dù là nhà ông ta có hai mãnh nhân đó, một người tùy tiện cũng có thể tới thăm hỏi người được.

Dân tráng sợ hãi, vẻ mặt bỗng nhiên tái đi.

- Đội trưởng, ta không phải là có ý đó.

- Ta quan tâm người có ý gì à... Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, nghe nói Huyện tôn đã nổi trận lôi đình, muốn điều tra rõ hung thủ. Không thấy buổi trưa sắc mặt Quán bộ đầu có chút khó coi sao? Hãy theo dõi thật kỹ cho ta, nếu bên này chúng ta có chút sai lầm nào, tới khi đó đều sẽ gặp xui xẻo. Liêu Tử đáng chết, cũng quá là càn rỡ, nếu để ta bắt được, nhất định sẽ phải xử đẹp hẳn ta.

Chưa tới thời Đường, không biết ở thời đại này câu chửi mắng thiếu thốn cỡ nào.

Áp lực của đội trưởng dân tráng kỳ thực rất lớn. Nhưng hẳn ta thực sự lo lắng sẽ xảy ra chuyện, tới khi đó tất cả mọi người đều sẽ gặp họa theo.

Dương Thủ Văn cùng với Dương Thụy đi vào thị trấn, liền giảm tốc độ xuống.

Người đi lại trên phố không nhiều, phía ngoài mỗi một cửa phường đều có lính canh gác, vẻ mặt ai nấy đều nghiêm túc, giống như lúc gặp đại địch.

Dương Thừa Liệt nhà ở trong thị trấn, nằm ở Phiên Nhân Lý.

Cả huyện Xương Bình tổng cộng có tám phường, trong đó có phường Hòa Bình là khu thương nghiệp, những phường còn lại thì cung cấp cho dân chúng chỗ ở.

Phiên Nhân Lý là một trong số tám phường, quy mô tương đối lớn.

Nha huyện đặt ở một bên Phiên Nhân Lý, bên trong hàng ngày đều có Võ hầu trấn thủ, trị an cũng xem như không tệ.

- Đại huynh, bao lâu rồi huynh không tới nhà?

Dương Thủ Văn và Dương Thụy sau khi đi vào Phiên Nhân Lý, liền xuống ngựa.

Dương Thụy dẫn đường, vừa đi vừa hỏi. Y dường như có chút căng thẳng, dù là đang giữa ban ngày, nhưng vẫn nhìn ngó xung quanh.

- Không nhớ nữa.... Nhị Lang, đệ không cần phải căng thẳng như vậy chứ.

Không thấy khắp nơi đều là Võ Hầu và Phương Đình sao, những tên tặc đó nếu dám ra tay, đó quả thực chính là không biết sợ chết.

- Đệ biết, đệ biết chứ.

Dương Thụy vừa trả lời lại không khỏi có chút căng thẳng.

Hai người đi men theo đường lớn trong phường đi thẳng tới giữa phường, dừng lại ở cửa của một ngôi nhà. Dương Thụy nhận lấy dây cương từ trong tay Dương Thủ Văn.

Đây chính là Dương phủ.

Xét một cách tương đối toàn bộ Phiên Nhân Lý mà nói, cửa chính của Dương phủ rất có khí thế.

Năm nay không phải người cứ có tiền thì có thể tu sửa được cửa chính có khí thế như vậy, càng cần phải có đủ danh vọng và quyền lực làm nền tảng.

Nếu danh môn vọng tộc, vương công quý tộc đó còn có thể đặt cửa phủ này ở trên tường bao phường thị.

Tuy nhiên, Dương gia vẫn còn chưa có thực lực đó. Song Dương Thừa Liệt ở Xương Bình nhậm chức đã 10 năm, cho nên việc cải tạo cửa phủ có chút khí thế.

Hai cánh cửa màu đen đóng chặt, ở cửa là hai con sư tử đá.

Dương Thụy buộc xong ngựa, liền dẫn Dương Thủ Văn đi vào cửa chính, cầm nắm cửa gỗ cửa.

Không bao lâu sau, cửa mở ra.

Từ bên trong có một người đi ra, nhìn thấy Dương Thụy liền không ngừng nói:

- Nhị Lang, Vương Huyện tôn tới rồi, đang nói chuyện với A Lang.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Một Nhà Lão Dương (Thượng)

Huyện tôn đến ư?

Dương Thụy không khỏi vô cùng khẩn trương, theo bản năng quay lại liếc nhìn Dương Thủ Văn một cái.

Lúc này người nhà Dương phủ mới để ý tới sự hiện hữu của Dương Thủ Văn, sắc mặt không khỏi hơi biến đổi, liền vội vàng khom người nói:

- Tống An ra mắt Đại Lang.

Tống An này là nô bộc do mẫu thân của Dương Thụy mang đến.

Mẹ của Dương Thụy, xuất thân gia đình tiểu hộ tiểu môn ở Xương Bình, tương tự với thổ tài chủ.

Tống gia lập nghiệp dựa vào buôn bán những món hàng thôn quê, không có thực lực gì. Năm đó Dương Thừa Liệt ngẫu nhiên từng giúp ngoại tổ phụ của Dương Thụy một việc nhỏ, sau đó ngoại tổ phụ của Dương Thụy ra sức vun vén cho con gái của mình, thành công gả con gái vào Dương gia.

Dựa vào thân phận Huyện úy của Dương Thừa Liệt, Tống gia cũng dần dần nước lên thì thuyền lên.

Tuy nhiên, mấy năm trước khi ngoại tổ phụ của Dương Thụy ốm chết, mấy con trai của Tống gia tranh đoạn tài sản, gây xôn xao dư luận. Tống thị cũng bởi vậy mà cảm thấy thất vọng, dần dần bất hòa với Tống gia. Mặc dù thỉnh thoảng có qua lại, nhưng cũng không còn thân thiết nữa.

Tống An, là gia nhân mà Tống thị mang theo. Dương Thủ Văn có thể cảm giác được, trong ánh mắt của ông ta có ý đề phòng, thậm chí là thù địch.

Nhưng hắn cũng không thèm để ý, thậm chí cũng không liếc nhìn Tống An một cái, chỉ trầm giọng nói:

- Cha ta đâu? Ông ấy khỏe chứ?

Liên quan đến chuyện của Dương gia, Dương Thụy rất rõ ràng. Thật ra, Tống thị không hề có ý thù địch gì với Dương Thủ Văn. Tống thể mà nói, Tống thị thuộc loại phụ nữ xuất thân con cưng trong nhà, tính tình cũng khá dịu dàng, không thích tranh đấu.

Có điều Dương Thừa Liệt góa vợ nhiều năm, mà Tống thị cũng đã gả vào Dương gia nhiều năm, nhưng vẫn không được phù chính (từ thiếp lên làm vợ), dĩ nhiên sẽ có người của Tống gia bất mãn, càng âm thầm gây chia rẽ liên tiếp.

Dương Thanh Nô, cũng chính là con gái của Tống thị, muội muội của Dương Thủ Văn, có ý căm ghét hắn cũng chính vì nguyên nhân này.

Trước đây Dương Thụy cũng như thế, nhưng sau một lần bị Dương Thủ Văn dạy dỗ một trận thì thái độ đã thay đổi.

- Đại huynh, xin mời đi theo đệ.

Dương Thụy vội vàng ra hiệu Tống An tránh ra, dẫn Dương Thủ Văn đi vào cửa chính.

Dương phủ, phân viện lạc tam tiến tiền – trung - hậu.

Dương Thụy dẫn theo Dương Thủ Văn đi dọc theo hành lang dài, đi vào một căn phòng trung tiến.

- Đại huynh thứ tội, nếu Vương huyện tôn đã đến, chỉ sợ cha không thể lập tức gặp huynh được. Xin đại huynh ở trong này chờ một lát.

- Mạt Ly đâu?

-Ồ, Mạt Ly ở trong viện hậu tiến ạ.

Dương Thụy vội giải thích:

- Từ sáng sau khi gặp chuyện không may, Mạt Ly luôn đi bên cạnh cha, cho nên ở hậu viện bảo vệ cho cha.

- Như vậy rất tốt.

Dương Thủ Văn kéo áo ngồi xuống, ra hiệu Dương Thụy cũng ngồi.

- Nhị lang, trước đó trên đường ta còn chưa hỏi kỹ càng. Lúc này nếu huyện tôn đã tới, đệ hãy kể lại cho ta tỉ mỉ chuyện đó, để khi ta gặp cha cũng có thể có chuẩn bị.

Dương Thụy vội vàng ứng thuận, bắt chước Dương Thủ Văn kéo áo ngồi xuống, kể lại tỉ mỉ chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Hoá ra, sau khi Dương Thừa Liệt trở lại Xương Bình dưỡng thương hai ngày. Trong hai ngày này, ông đã thả chứng cứ tin tức trong tay ra nhưng lại không thấy hung thủ có bất kỳ động thái gì.

Từ lúc Dương Thừa Liệt đi Cô Trúc, đến khi ông về nhà dưỡng thương vài ngày, trong nha môn vẫn do Quán Hồ quản lý. Dương Thừa Liệt thấy Quán Hồ trực mấy ngày liền, cảm thấy y rất vất vả, vì thế thương thế vừa chuyển biến khá lên đã đến nha môn tiếp nhận công việc thay cho Quán Hồ.

Liên tiếp vài ngày đều bình an vô sự, cũng làm cho Dương Thừa Liệt buông lỏng cảnh giác.

Ai ngờ vào giờ Dần sáng nay, tức là thời điểm trời tối trước khi bình minh một thời gian ngắn, một đám tặc đột ngột xâm nhập vào huyện nha. Những người này xuất hiện hết sức bất ngờ, sai dịch huyện nha thậm chí chưa kịp có phản ứng đã bị tử thương thê thảm và nghiêm trọng. Dương Thừa Liệt vội vàng ứng chiến, lại bị vài tên bịt mặt bao vây tấn công, suýt nữa mất mạng tại chỗ. Cũng may mắn hôm nay ông dẫn theo Dương Mạt Ly đi theo, thời điểm phát sinh nguy hiểm, Dương Mạt Ly đột nhiên giết ra, cũng đã giết chết hai tên trong đó.

Đám tặc cảm thấy tình huống không ổn, lập tức phóng hỏa thiêu huyện nha.

Đội dân tráng nghe tin tới nơi, toàn bộ một phần ba trước huyện nha đã bị biển lửa nuốt trọn.

Đám tặc này thừa dịp đang hỗn loạn đã rút khỏi huyện nha, sau lại bị dân tráng truy đuổi theo, nhưng chẳng những họ không đuổi kịp, còn bị chết ba người.

Dương Thụy kể xong, trên mặt lộ vẻ oán hận.

- Đáng giận nhất là hôm nay đệ không trực ở nha môn, nếu không sao cha lại bị thương được cơ chứ.

Nói hay, cứ làm như người ở nha môn thì cha sẽ không bị thương vậy. Trong lòng Dương Thủ Văn cười nhạo, tuy nhiên không mở miệng châm chọc. Hắn nhận ra, Dương Thụy thật sự hối hận. Bất kể bản lĩnh của y thế nào, nhưng lòng hiếu thuận này lại rất chân thành.

Hắn đang định nói, chợt nghe bên ngoài có thanh âm vọng tới.

- Nói người như là vạn nhân địch, đến lúc gây chuyện không tốt lại còn liên lụy cha.

Còn chưa nói hết, một cô bé đã từ ngoài cửa đi vào. Cô bé này nhìn tương đương Ấu Nương, nhưng thấp hơn một chút, khuôn mặt tròn tròn, mang theo vài nét ngây ngô.

Cô bé đi tới, nhìn Dương Thủ Văn, nói lớn tiếng:

- Dương Thụy, sao huynh lại dẫn hần đến đây?

- Thanh Nô, muội làm gì vậy?

Dương Thụy nhăn mày lại, hơi không vui nói:

- Đại huynh là do cha bảo ta gọi đến. Muội gặp đại huynh sao lại ăn nói như thế.

- Hừ, đại huynh cái gì, quanh năm suốt tháng còn không gặp đến hai lần ấy chứ.

- Thanh Nô!

Cô bé không chút nào để tâm tới vẻ bất mãn của Dương Thụy, nhìn thẳng Dương Thủ Văn nói:

- Trước đó đại huynh của ta theo người vào núi, suýt nữa thì mất mạng. Sau đó cha và người đi Cô Trúc, lại bị thương trở về. Người thật đúng là người mang đến sự xui xẻo, tới đây làm gì?

Cô bé nói năng cực kỳ đanh đá, nhìn Dương Thủ Văn, càng lộ ý thù địch.

Dương Thủ Văn hơi biến đổi sắc mặt, nhìn cô bé kia một cái, mí mắt khẽ nhướng lên, cũng không đáp trả.

Cô bé này chính là muội muội ruột của Dương Thụy, Dương Thanh Nô.

Dương Thủ Văn không biết tại sao Dương Thanh Nô lại ghét hẳn như thế, tuy nhiên đó chỉ là một cô bé, hẳn cũng không chấp nhặt.

Có điều, vẻ lạnh nhạt không để ý này của hẳn đã chọc giận Dương Thanh Nô.

- Tại sao người không nói gì, hay là cảm thấy làm hại nhà ta còn chưa đủ sao?

Dương Thủ Văn đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt thâm thúy.

- Ai nói cho muội là ta hại Dương gia?

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Dương Thanh Nô không sợ hãi chút nào, đón ánh mắt của Dương Thủ Văn nói:

- Từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói người tốt sẽ bị sét đánh. Trước kia lúc người còn là tên đàn độn, làm vất vả a ông sống ở ngoài thành. Cha muốn tận hiếu cũng không được.

Giờ thì hay rồi, người đã tỉnh táo lại, lại muốn hại cả nhà ta hay sao?

Đầu tiên là làm hại đại huynh ta gặp nạn ở chân núi, lại hại cha bị thương ở bên ngoài... Giờ cha lại bị đám tặc tập kích, không phải do bị người liên lụy hay sao? Hôm nay người tới nhà ta, còn chẳng phải muốn đoạt nhà này, đuổi mẹ ta đi đó ư?

- Ta muốn đuổi các người đi lúc nào?

Dương Thủ Văn chẳng hiểu ra sao cả, quay lại hỏi Dương Thụy.

- Người không cần uy hiếp đại huynh ta. Ta cho người biết, đại huynh ta ngốc, Thanh Nô ta không ngốc. Đại huynh ta sợ người, Thanh Nô ta không

sợ.

- Thanh Nô, to gan.

Đúng lúc này, ngoài cửa vọng đến một tiếng quát dữ dằn.

Ngay sau đó, một phụ nữ trung niên từ ngoài cửa đi vào.

Bà mặc trang phục giản dị, mặt không trang điểm, năm tháng đã để lại dấu vết trên mặt bà, nhưng vẫn không thể xóa hết vài phần xuân sắc. Có thể nhìn ra vị phu nhân này lúc còn trẻ tuyệt đối xứng là mỹ nhân.

- A nương.

Phụ nhân vào nhà, Dương Thụy vội vàng đứng dậy.

Dương Thủ Văn cũng đứng lên, khom người vái chào phụ nhân kia.

- Hủy Tử, cha con gọi con đến?

- Vâng!

Dương Thủ Văn nhận ra, phụ nhân trung niên này chính là vợ hiện tại của Dương Thừa Liệt, cũng là tiểu muội của hắn. Dương Thụy và Dương Thanh Nô do bà sinh ra, là Tống thị.

Tống thị giờ phút này mặt trầm như nước, trừng mắt với Dương Thanh Nô.

Dương Thanh Nô mới vừa rồi còn rất cứng cỏi, nhưng sau khi Tống thị đi vào thì lại sợ như con mèo nhỏ, cúi đầu không dám nhìn ánh mắt của Tống thị.

- A nương!

Dương Thủ Văn đi hai bước, đột nhiên dừng lại, quay người nói:

- Thanh Nô tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, có đôi khi khó tránh khỏi sẽ chịu ảnh hưởng của người khác. Mọii ấy chỉ là quan tâm cha, cũng không có ác ý, mẹ đừng trách mọii ấy, con không so đo với mọii ấy.

Nói xong, hấn và Dương Thụy liền rời khỏi phòng.

Tống thị lại ngậy ngấn cả người!

Bà đứng ở cửa, một lát sau đột nhiên mỉm cười.

Trong mắt chứa lệ quang, bà lẩm bẫm:

- Không ngờ Hủy Tử gọi mình là a nương, nó gọi mình là a nương.

Gả vào Tống gia hơn mười năm, Tống thị vẫn luôn cẩn trọng, dè dặt.

Dương Thừa Liệt là một người tiêu tiền như nước, căn bản sẽ không quản việc nhà. Dựa vào bổng lộc của ông, duy trì một gia đình cũng không dễ dàng. Mặc dù có khoản thu từ hai trăm mẫu chức điền, nhưng khoản thu vào đó cũng do Dương Đại Phương nắm giữ. Tống thị hiểu rất rõ, Dương Đại Phương thật ra không ưa bà, hoặc là nói, không ưa Dương gia sau lưng bà. Tuy nhiên, có một điểm bù lại chính là Dương Đại Phương dù không ưa Tống thị nhưng cũng không bởi vì vậy mà ngăn cản Dương Thừa Liệt cưới Tống thị.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Một Nhà Lão Dương (Hạ)

Sau khi Tống thị được gả vào Dương gia chỉ biết ở ngoài thành có một lão thái gia.

Nhưng Dương Đại Phương cũng không phải là người quản gia đình. Tống thị vừa phải lo liệu nhà trong thành, đồng thời còn phải lo liệu nhà ngoài thành, công việc hết sức vất vả nhưng Tống thị không hề than vãn với bất cứ ai, vẫn luôn âm thầm chịu đựng.

Trước kia, Dương Thủ Văn là một kẻ đần, càng không hy vọng hẳn có thể hiểu được cấp bậc lễ nghĩa.

Cho nên mỗi lần Tống thị cùng Dương Thừa Liệt đi ngoài thành thăm hỏi đều sẽ bị Dương Thủ Văn trêu đùa.

Nhưng bà lại không thể tức giận, chẳng lẽ bà phải đi so đo với một tên gốc hay sao?

Sau khi Dương Đại Phương chết, có người của Tống gia bảo bà thu hồi chức điền kia lại, như thế ít nhất có thể khiến trong nhà sống khá giả chút.

Tống thị không đồng ý, bởi vì bà cảm thấy, chức điền kia chính là Dương Đại Phương để lại cho Dương Thủ Văn đấy.

Tiếp sau đó, Dương Thừa Liệt thu hồi chức điền lại, Tống thị đã âm thầm quan tâm tới Dương thị không ít. Nếu không, dựa sức ăn của Dương

Thủ Văn, cộng thêm đầu óc đần độn kia, cho dù Dương thị quản gia đình có tốt, cũng không chắc có thể chống đỡ được.

Dương Thủ Văn chưa bao giờ gọi bà một tiếng “A nương”.

Hôm nay, Dương Thủ Văn đột nhiên sửa cách xưng hô, khiến Tống thị vừa mừng vừa sợ.

Dương Thanh Nô đứng bên thấy mẫu thân im lặng rất lâu, đã định lén trốn đi, nào ngờ cô bé vừa cử động đã lập tức khiến Tống thị phát hiện ra.

- Thanh Nô!

- A nương.

Chớ thấy Tống thị luôn chịu đựng Dương Thủ Văn, nhưng ở nhà lại có đầy đủ quyền uy.

- Ai dạy cho con biết nói những lời vừa rồi?

- Con...

- Đại huynh không so đo với con, nhưng vi nương lại không thể bỏ qua cho thái độ vô lễ của con như vậy.

Con nhớ kỹ, trong nhà này, trừ cha con ra, Đại huynh con có thể làm chủ. Có câu là huynh trưởng như cha, Đại huynh con trước kia hơi chút khờ ngốc, nhưng đó vẫn là Đại huynh con. Những lời vừa rồi con nói thật sự là khiến vi nương thất vọng.

Nói xong, sắc mặt Tống thị trở nên âm trầm.

- A nương, con chỉ bất bình thay cho a nương thôi.

Dương Thanh Nô còn chưa dứt lời, Tống thị đã vung tay tát vào má cô bé một cái.

- Bất bình hay không, không cần con nói. Trước kia con còn nhỏ, ta không tính toán với con. Nhưng hiện tại, trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy, cha con mời Đại huynh đến, chính là muốn đại huynh con ổn định lại tình hình trong nhà...

Đừng cho là ta không biết là ai ở sau lưng con nói những lời này, trong lòng vi nương hiểu rõ vô cùng.

Những câu xuyên tạc này, ta sẽ xử trí. Nhưng bắt đầu từ bây giờ, con hãy ngoan ngoãn ở trong phòng sám hối cho ta. Không được sự đồng ý của ta thì không được bước ra khỏi cửa phòng một bước. Nếu không, đừng trách vi nương lòng dạ ác độc, đoạn tuyệt quan hệ với con.

Thời đại này, hiếu nghĩa là nhân luân lớn nhất.

Chớ thấy Lý Thế Dân phát động chính biến Huyền Vũ môn giết huynh giam cha, nhưng càng như thế, ông ta lại càng để ý việc này. Cho nên sau khi lên ngôi, lực lớn mạnh đã càng thi hành phát triển rộng Hiếu Nghĩa.

Đời sau trong các phim ảnh kỹ kịch, thường xuất hiện đoạn hội thoại như này: Thánh nhân lấy Hiếu Nghĩa thống trị thiên hạ.

Tại thời đại này, bất kể con người là nam hay là nữ, một khi trên người mang thanh danh bất hiếu, cả đời này coi như xong rồi.

Tống thị nói với thái độ dứt khoát làm Dương Thanh Nô sợ hãi.

Cô bé quỳ xuống trước mặt Tống thị, nước mắt:

- A nương xin đừng, Thanh Nô biết sai rồi.

- Nếu biết sai, vậy lập tức trở về phòng đi.

- Vâng!

Dương Thanh Nô run sợ ra khỏi phòng, nhưng oán hận trong lòng đối với Dương Thủ Văn theo đó lại trở nên càng ngày càng sâu.

Người là tên ngu si còn học được cách lấy lòng ư? Trước mặt mẹ ta thì giả bộ là người tốt, hại ta bị mẹ răn dạy. Dương Thủ Văn, người cứ đợi đó, sớm muộn gì ta cũng báo thù này. Đến lúc đó, ta xem người còn có thể tiếp tục giả tạo nữa được hay không?

Dương Thủ Văn rùng mình một cái, đột nhiên dừng bước.

- Đại huynh, sao vậy?

Dương Thụy thấy hấn dừng bước lại, cũng lập tức dừng lại, nghi hoặc nhìn hấn.

Dương Thủ Văn gãi gãi đầu, mặt giãn ra cười nói:

- Không có gì, tự dừng tim đập nhanh... chắc là lo cho sức khoẻ của cha. Không sao đâu, chúng ta nhanh đi gặp cha, đừng để cha sốt ruột.

- Đại huynh!

- Ừ?

Dương Thụy đi đến bên Dương Thủ Văn, do dự một chút nói:

- Thanh Nô muội ấy...

Dương Thủ Văn cười khoát tay cắt ngang lời của Dương Thụy:

- Ta hiểu. Vừa rồi chẳng phải ta đã nói, muội ấy còn nhỏ, nói năng không biết nặng nhẹ, ta sẽ không để ở trong lòng. Nhị Lang, bất kể thế nào,

đệ và muội ấy và ta đều là do một cha sinh ra. Một bút không viết ra được hai chữ Dương, nếu ta là huynh trưởng, sao lại so đo với một cô bé chứ?

Thấy Dương Thủ Văn nói chân thành, Dương Thụy rất cục thả lỏng trong lòng, thở phào nhẹ nhõm.

- Thanh Nô bị cha làm hư rồi! Đại huynh không biết đó thôi, bình thường cha thương nó, thậm chí còn thương hơn đệ nữa.

- Hà hà, đệ hâm mộ ghen tị ư?

- Nào có!

Dương Thụy đỏ mặt, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Nhưng dáng vẻ 'giấu đầu lòi đuôi' kia đã phản ánh nội tâm của y, khiến Dương Thủ Văn phá lên cười.

Hai huynh đệ đi vào hậu viện, Dương Thủ Văn thấy Dương Mạt Ly ngồi ở cửa phòng của một gian phòng, đang cúi đầu lau y chùi trong tay. Nghe tiếng bước chân, Dương Mạt Ly ngẩng lên, thấy Dương Thủ Văn, trên gương mặt thật thà chất phác kia lập tức nở nụ cười tươi.

- A Lang, cậu đã đến.

Dương Mạt Ly đứng lên, ồm ồm nói.

Có thể nhìn ra gã rất vui.

Dương Thủ Văn cười tiến lên, vỗ vào cánh tay của gã.

- Mạt Ly, lần này vất vả cho ngươi rồi.

- Là Dương Mạt Ly.

Dương Thủ Văn còn chưa nói hết, Dương Mạt Ly đã nghiêm trang nhắc nhở hẳn.

- Đúng, là Dương Mạt Ly, Dương Mạt Ly.

Dương Thủ Văn cười, đồng thời quay lại liếc nhìn Dương Thụy một cái.

- Đại huynh, huynh nhìn đệ làm gì?

- Đệ năm nay mười ba?

- Sắp mười bốn rồi!

Dương Thụy ưỡn ngực, hơi có chút đắc ý trả lời.

- Mạt Ly năm nay vừa mới mười ba.

Dương Thủ Văn ngẩng đầu nhìn Dương Mạt Ly, sau đó lại cúi đầu nhìn Dương Thụy, đột nhiên cười ha ha, cất bước đi lên cửa hiên.

Dương Thụy ban đầu không hiểu được ý của Dương Thủ Văn, nhưng ngầm nghĩ kỹ lập tức hiểu ra.

Đây rõ ràng đang cười nhạo mình thấp chứ gì?

Trong lòng tựa như có ngàn câu mắng chửi gào thét, Dương Thụy chôn chân tại chỗ, nhìn Dương Mạt Ly cao hơn mình một cái đầu, đột nhiên nói với Dương Mạt Ly:

- Mạt Ly, nếu hàng ngày ta ăn nhiều như người, tuyệt đối sẽ cao hơn người.

Dương Mạt Ly cũng không rõ huynh đệ Dương Thủ Văn cười cái gì, nghe Dương Thụy nói vậy, gã ngớ ra, nghiêm túc trả lời Dương Thụy:

- Ta tên Dương Mạt Ly, là Dương Mạt Ly, không phải là Mạt Ly. Nhị Lang đã gọi sai rồi.

Đúng là ngày chó chết mà!

Nhìn thái độ nghiêm trang của Dương Mạt Ly, Dương Thụy lại không phản bác được.

Mình thật sự bị bệnh điên rồi, còn bệnh nặng hơn cả gã nữa, bị lan truyền ra ngoài sẽ bị người ta chê cười mất...

Cửa phòng khép hờ.

Dương Thủ Văn đi tới cửa, khẽ gõ.

- Là Hủy Tử đúng không?

Từ trong nhà vọng ra thanh âm của Dương Thừa Liệt, hơi khàn khàn.

Dương Thủ Văn vội vàng nói:

- Đúng là con ạ.

- Vào đi.

Dương Thủ Văn vội vàng kéo mở cửa phòng, đi vào.

Trong phòng ánh sáng thông thấu.

Dương Thừa Liệt nằm nghiêng ở trên giường, bên dưới là tấm đệm chăn rất dày, người mặc một bộ hãn sam màu xanh nhạt. Nửa vạt áo mở, lộ vết thương được quấn băng vải trên người. Ông thấy Dương Thủ Văn lập tức mỉm cười ôn hoà.

- Hủy Tử, mau tới bái kiến huyện tôn đi.

Trên chiếu ngồi ngay bên cạnh Dương Thừa Liệt có một người đàn ông trang nghiêm ngồi đó. Đầu ông ta kẹp khăn vấn đầu, mặc áo xanh, hình thể hơi béo, nhưng không mất khí chất nho nhã.

Nhìn tuổi đoán chừng ông ta ba mươi, có hàm râu ngắn tinh tế, nụ cười tao nhã trên mặt.

Huyện tôn?

Ông ta chính là Huyện Lệnh Vương Hạ nhậm chức ba năm nhưng lại chưa bao giờ về nhà thăm người thân đó ư?

Dương Thủ Văn không biết vị Huyện lệnh Vương Hạ này, nhưng đã từng nghe Dương Thụy nhắc đến, ông ta xuất thân danh môn vọng tộc, là con cháu họ Vương Thái Nguyên.

Nói đến họ Vương Thái Nguyên, đây chính là được đứng trong hàng Ngũ họ thất tông nổi danh cùng với Trịnh thị Huỳnh Dương thuộc quê của mẫu thân Dương Thủ Văn... Dù những năm gần đây dưới sự chèn ép của Thánh mẫu thần hoàng Võ Tắc Thiên, lực ảnh hưởng của ngũ họ thất tông đã bị suy yếu, nhưng đối với rất nhiều người mà nói, Vương thị Thái Nguyên hay Trịnh thị Huỳnh Dương cũng đều cao không thể với tới.

Tuy nhiên, Dương Thủ Văn lại cảm thấy, vị Vương Huyện lệnh này mang đến một cảm giác rất khó diễn tả.

Hắn vội vàng khom mình thi lễ:

- Thảo dân bái kiến lão phụ mẫu.

Cổ nhân xưng quan huyện là quan phụ mẫu, cho nên cũng gọi là “lão phụ mẫu”.

Vương Huyện lệnh cười nói:

- Ta đã từng nghe nói đến Đại lang, không ngờ hôm nay mới được gặp... Dương Huyện Úy, người không đúng rồi, nhìn cử chỉ của Đại lang cũng không hề giống như người nói. Giỏi như vậy, nên sớm để ta biết mới phải.

Không có cha mẹ nào không thích nghe người khác khen ngợi con cái của mình.

Dương Thừa Liệt cũng như thế, nghe Vương Hạ nói xong thì bật cười khà khà:

- Huyện tôn quá khen.

- Tốt rồi, thấy Dương Huyện Úy không sao, bốn huyện an tâm rồi. Giờ trong nha môn đang rất hỗn loạn, ta không tiện ở đây lâu, cáo từ trước.

Vương Hạ nói xong đứng dậy chấp tay chào ra về.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Huyện Lệnh Này Không Đơn Giản (Thượng)

Sau khi Vương Hạ đi rồi, trong phòng ngủ chỉ còn lại cha con Dương Thừa Liệt.

- Vừa rồi Huyện tôn thảo luận cùng ta, vụ án này tạm thời không báo lên Đô đốc phủ. Ý tứ của ngài ấy là vụ án này tốt nhất vẫn nên do huyện xử lý, nếu báo lên Đô đốc phủ, nói không chừng sẽ có phiền toái, đến lúc đó trong huyện cũng khó xử.

Dương Thừa Liệt trở mình, tựa vào đệm giường, cảm giác thoải mái hơn lên rất nhiều.

Dương Thủ Văn lấy chăn đệm cho ông, khẽ hỏi:

- Vậy cha nói như nào?

- Ta nói, không báo Đô đốc phủ là tốt nhất.

Dương Thừa Liệt cười ha hả nói, sau đó tay đưa ra ra hiệu Dương Thủ Văn ngồi xuống bên cạnh.

- Vụ án này nếu báo lên trên, bên Đô đốc phủ nhất định sẽ phái người xuống điều tra nghe ngóng. Đến lúc đó, rút dây động rừng không nói, quan trọng hơn là, chúng ta sẽ mất đi thế chủ động. Thế cục Xương Bình hiện giờ rất hỗn loạn, không thích hợp tiếp tục phát sinh hỗn loạn. Cho nên ta tán thành với ý kiến của huyện tôn, không báo vụ án này lên, đợi mọi việc tra rõ ràng mới tính toán tiếp.

Thật ra, từ xưa đến nay đều là như thế.

Quan viên địa phương sợ vẩn trách, hơn nữa rút ra cây cải lại dính bùn, có trời mới biết sẽ dẫn phát ra biến cố gì nữa.

Hiện tại tình huống ở phía Cô Trúc không rõ ràng, huyện thành Xương Bình thì lại xảy ra án mạng liên tiếp, lòng người dao động. Nếu Đô đốc phủ lại phái người xuống thêm một mối lửa, rất có thể sẽ xuất hiện cục diện không thể khống chế được. Đồng thời, Dương Thừa Liệt bị ăn quả đắng lớn như vậy, dĩ nhiên không cam lòng giao vụ án này ra. Giờ trong suy nghĩ của ông chỉ e muốn lấy lại thể diện đã mất.

- Cha, con muốn đi huyện nha xem một chút.

- Cái gì?

Dương Thừa Liệt hơi híp tròng mắt lại, nhìn Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn hạ thấp giọng nói:

- Liêu Tử còn có chi viện, thật ra khiến con hơi có chút bất ngờ.

Con nghe Dương Thụy kể lại một cách đại khái, mơ hồ cảm thấy sau lưng thích khách sợ rằng còn có điều kỳ lạ. Cho nên con muốn trước tiên đi huyện nha xem xem, tiện thể quan sát lại mấy cỗ thi thể kia. Vụ án này chỉ sợ không đơn giản, có tin tức không muốn ai biết.

Dương Thừa Liệt nghe vậy gật gật đầu:

- Cách nghĩ của con gần giống ta. Bảo Nhị Lang đi cùng con, nó khá quen thuộc ở trong nha môn, không chừng có thể giúp con được chút ít.

Cha con thảo luận xong, Dương Thủ Văn đứng lên rời khỏi.

- Dương Mạt Ly, người ở đây bảo vệ an toàn cho cha thật tốt.

Lúc đi Dương Thủ Văn dặn dò Dương Mạt Ly hai câu. Thật ra, cũng sẽ không có chuyện gì, ban ngày ban mặt, trong huyện thành phát sinh động tĩnh lớn như thế, hôm nay toàn thành giới nghiêm.

Trong tình huống đó, thích khách còn dám tiếp tục có hành động, vậy chỉ có thể nói đám người này là những kẻ coi trời bằng vung.

- Nhị Lang, ta là cậu cháu, cháu cản ta làm gì?

Lúc Dương Thủ Văn đi vào trung đường, bất chợt nghe ở tiền viện vọng đến tiếng cãi vã.

- Tam cữu, không phải cháu cản cậu... Cha bị thương, cần tĩnh dưỡng, thật sự là không tiện gặp cậu.

- Cháu à, ta đi gặp cha cháu, gặp sẽ quấy rầy ông ấy hay sao? Xảy ra việc lớn như thế, ta cũng chỉ muốn đến thăm một chút thôi.

Dương Thủ Văn kinh ngạc đi vào tiền viện, lập tức thấy ở cửa lớn Dương Thụy đang cản một đám người đang nói chuyện.

Những người đó quần áo hoa lệ, trên người toát lên khí tức nhà giàu mới nổi, thanh âm cũng rất to.

- Nhị Lang, sao vậy? Cha bị thương cần dưỡng thương, sao lại có người ồn ào trong này?

Dương Thủ Văn đi lên trước, trầm giọng quát hỏi.

Người cầm đầu đám nhà giàu mới nổi ngớ ra, bất chợt nói lớn:

- Người là ai? Tại sao lại dám khoa tay múa chân ở đây?

- Dương Huyện Úy là cha ta, ta là trưởng tử trong nhà, người nói xem ta là ai?

- Người là... Dương a si?

Dương Thủ Văn nhăn mày lại, nhìn đối phương vẻ không hài lòng.

- Cậu à, cậu chớ nói bậy... Đây là đại huynh cháu. Cha bị thương, sai người gọi đại huynh tới. Bắt đầu từ bây giờ, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do Đại huynh cháu làm chủ.

Đại huynh, đây là Tam cữu. Cậu nghe nói cha bị thương nên muốn đến thăm.

Dương Thủ Văn thầm giật mình, nhưng không biểu lộ ra ngoài mặt. Ngược lại người cậu kia lại hơi chút sốt ruột:

- Tên này gốc mà, Dương phủ từ lúc nào đến lượt nó làm chủ vậy? Cha cháu thật sự là hồ đồ rồi, đây chẳng phải là gây thêm phiền cho mình hay sao? Không được, ta phải đi tìm mẹ cháu, bảo mẹ cháu khuyên bảo cha cháu.

- Đây là chủ kiến của mẹ ạ.

- Vậy mẹ cháu đâu?

- Mẹ ra ngoài thành rồi... Cha nói hiện giờ trong thành hỗn loạn, bảo bà và Thanh Nô dọn ra ngoài để tránh sóng gió.

Dương Thủ Văn nghe đến đó thì đã hiểu nguyên do.

Nói đùa sao, vừa rồi hẳn còn thấy Tống thị, sao có thể dọn ra ngoài thành rồi? Rất rõ ràng Tống thị không muốn gặp vị Tam ca này của bà, càng không muốn vị Tam ca này đi quấy rầy Dương Thừa Liệt, cho nên đẩy trách nhiệm lên người Dương Thủ Văn.

Đối với điều này Dương Thủ Văn cũng không để tâm, dù sao hẳn và Tống gia cũng không có giao tình gì. Trong trí nhớ của hẳn, mười mấy năm

Tống gia cũng không đi lại mật thiết với ngoài thành. Sau khi Dương Đại Phương chết, càng chưa từng thấy người của Tống gia đến thăm hỏi.

Nếu Tống thị không chào đón đối phương, hẳn sẽ càng không khách sáo.

Sắc mặt trầm xuống, Dương Thủ Văn tức giận nói:

- Nhị Lang, đệ biết rõ cha cần tĩnh dưỡng, vì sao còn âm ỉ ở đây?

Dương Thụy co rụt cổ lại, câm như hến.

Mà tiếp theo Dương Thủ Văn lại nói với Tống Tam Lang:

- Cũng không phải là tiêu chuẩn không nói tình cảm, chỉ là lúc huyện tôn ra về có dặn dò cháu cần phải để cha được nghỉ ngơi để được bình phục sớm. Cha mới trò chuyện cùng huyện tôn, hơi chút mệt mỏi, vừa mới đi ngủ rồi. Nếu cậu không có việc gì quan trọng thì ngày khác hãy đến... Nếu không huyện tôn trách phạt, cháu không gánh vác nổi đâu.

Tống Tam Lang kia ban đầu còn hùng hổ, nhưng nghe nói huyện tôn chỉ bảo thì lập tức ngậm miệng lại.

Y phẫn nộ nhìn Dương Thủ Văn, quay sang định chỉ trích Dương Thụy, lại nghe Dương Thủ Văn nói:

- Nhị Lang à, vừa rồi huyện tôn chỉ bảo, bảo chúng ta đi đến nha môn một chuyến, ngài ấy có việc dặn dò. Chúng ta cần đi ngay lập tức, chớ để huyện tôn đợi lâu.

- Á, sao đại huynh không nói sớm.

Dương Thụy nói xong, quay sang nói với Tống Tam Lang:

- Cậu à, cũng không phải là cháu không tiếp đón cậu, thật sự là...

- Nếu huyện tôn chỉ bảo, vậy cháu nhanh đi đi.

Tống Tam Lang không dám nhì nhằng nữa, đành bất đắc dĩ cáo từ.

Dương Thụy lại dặn dò Tống An vài câu, sau đó cùng Dương Thủ Văn đi ra cổng lớn Dương phủ.

- Đại huynh, chiêu ứng phó vừa rồi thật tuyệt diệu.

Vừa ra cửa phủ Dương Thụy lập tức hạ thấp giọng khen.

Dương Thủ Văn cười ha hả, nói khẽ:

- Dạy cho đệ, chiêu này tên là xé đại kỳ làm da hổ đấy.

Đúng rồi, cậu của đệ tới làm gì? Sao vi nương đệ không chịu gặp ông ta?

Dương Thụy cười khở một tiếng nói:

- Còn có thể vì gì chứ? Ông ta có một nhóm hàng muốn đưa đến huyện Kế, nhưng giờ cửa thành giới nghiêm, cho phép vào không cho phép ra. Chẳng phải ông ta muốn tìm cha ra mặt để nói đỡ cho mình đưa hàng hóa của ông ta ra ngoài đó sao... Đối lại trước kia, một mắt nhắm một mắt mở là được. Nhưng hiện tại xảy ra chuyện lớn như thế, ông ta chỉ biết nghĩ cho hàng hóa của mình thôi.

Có thể nghe ra Dương Thụy rất bất mãn đối với Tống Tam Lang. Có câu là nhà nào cũng có chuyện khó nói, chuyện của Tống gia, Dương Thủ Văn thật sự không nên xen vào.

Loại việc này quá nhiều, cũng quá bình thường. Ai bảo Dương Thừa Liệt là Huyện Úy cơ chứ? Là thân thích của Dương gia, việc kinh doanh của Tống gia xảy ra vấn đề, không tìm Dương Thừa Liệt thì có thể tìm ai?

Võ vớ bờ vai của Dương Thụy, Dương Thủ Văn không tiếp tục đề tài này nữa.

Từ Phiên Nhân Lý đi ra, dọc theo đường cái đi về hướng nam, chỉ chốc lát đã tới huyện nha Xương Bình.

Huyện nha này nằm ở góc đông nam Xương Bình, tiếp giáp đường cái Thập Tự. Huyện nha không quá bắt mắt, trên tường xám bên ngoài lưu lại những vết loang lổ của năm tháng, cửa nha môn cũng không quá lớn, mà ngay cả tấm biển kia cũng toát lên khí tức tang thương của năm tháng.

Lúc này, cửa chính của huyện nha đóng chặt, ở cửa có đội sai nha dịch canh giữ.

Dương Thụy quen thuộc đường cũ, dẫn Dương Thủ Văn đi vào huyện nha từ cửa hông.

- Tình hình chiến đấu sáng nay rất kịch liệt nha.

Dương Thủ Văn vừa đi vào huyện nha, liền cảm nhận được bầu không khí khẩn trương tràn ngập trong huyện nha. Vài sai dịch đối diện đi tới, dường như quen biết Dương Thụy, gật gật đầu chào rồi vội vàng rời khỏi, hiển nhiên vô cùng bận rộn. Chỗ làm việc của Dương Thừa Liệt nằm ở phía bên phải đại viện huyện nha, có một loạt phòng ốc ngói đỏ gạch xanh, tuy nhiên lúc này có hơn phân nửa đã bị tổn hại.

- Nhị lang, sao cháu lại tới đây?

Đối mặt có một người đi tới, từ xa đã cất tiếng hỏi.

Dương Thủ Văn nhận ra người nọ chính là Bộ đầu Tập bộ Quản Hồ.

Chỉ thấy ông ta đội mũ đen, mặc quan phục, trên trán dẫm mồ hôi. Đang là giữa mùa thu, Xương Bình lại là nơi biên hoang, nhiệt độ không quá cao,

nhưng có thể nhìn ra Quán Hồ rất nóng, thế nên cổ áo bị ướt nhẹ mồ hôi.

- Đại Lang cũng tới à... Huyện úy khỏe chứ?

Quán Hồ thấy Dương Thụy trước, sau đó thấy Dương Thủ Văn.

Y hơi ngẩn ra, sau đó thì lộ vẻ thoải mái. Theo y, thích khách kiêu ngạo, ngay cả huyện nha cũng dám công kích thì còn có chuyện gì không dám làm chứ? Dương Thụy là con của Dương Thừa Liệt, thế ắt sẽ bị thích khách này giám thị. Để Dương Thủ Văn đi theo, thứ nhất có thể bảo vệ an toàn cho Dương Thụy, về phương diện khác, cũng có thể chia sẻ một phần nguy hiểm cho Dương Thụy.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Huyện Lệnh Này Không Đơn Giản (Hạ)

Trên thực tế trong mắt nhiều người, sự xuất hiện của Dương Thủ Văn chính vì muốn bảo vệ sự an toàn cho Dương Thụy.

- Cha rất khỏe, bảo cháu dẫn Đại huynh đến đây.

- Ừ.

Vẻ mặt Quản Hồ hẳn lên vẻ độc ác, y nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lần này Huyện Úy thay ta bị thương, nếu không bắt tên thích khách này Quản Hồ ta còn mặt mũi nào mà nhìn Huyện Úy. Nhị Lang, cháu cùng Đại Lang đi đi, có chuyện gì thì tìm ta.

- Làm phiền Quản thúc phụ.

Hiện giờ Dương Thừa Liệt đang bị thương, sự tình trong nha môn một tay Quản Hồ phụ trách.

Tam bộ nha dịch là bộ phận chịu trách nhiệm nặng nhất, quyền lực cũng lớn nhất nên Quản Hồ không có thời gian nói chuyện nhiều cùng Dương Thụy mà chỉ hỏi han vài ba câu liền vội vã rời đi. Huyện nha này đối với Dương Thụy rất quen thuộc, không cần ai hướng dẫn, Dương Thủ Văn đi theo Dương Thụy cũng không có nguy hiểm gì nên Quản Hồ cũng không cần để ý.

Không ai để ý đến sự hiện hữu của Dương Thủ Văn, đây cũng là tâm ý của Dương Thủ Văn.

Hắn im lặng đứng quan sát hành động của mỗi người trong huyện nha, hẳn lấy thân phận là người ngoài mà quan sát hết thảy hành động của từng người.

- Quán bộ đầu thật sự đã cố gắng hết sức rồi.

- Đúng vậy, Quán thúc phụ là tâm phúc của cha, đi theo cha đã năm năm, bình thường cha đối với thúc cũng rất yên tâm.

Dương Thụy giải thích một câu đột nhiên dừng bước.

- Đại huynh, phòng bên kia là nơi hung thủ ra tay.

Gã chỉ phòng giữa hạ giọng nói:

- Rạng sáng hôm nay may mắn nhờ Mạt Ly vào, nếu không cha thật sự rất nguy hiểm.

- Cha đều ở phòng làm việc luôn sao?

- Cũng không phải thế.

Dương Thủ Văn trả lời:

- Gian phòng trực này chủ yếu dùng chứa vật chứng, cha thường ở văn phòng bên trái.

- Vật chứng?

Dương Thủ Văn nhảy từ bậc thang xuống đi về trước hai bước.

- Người không phận sự không được đến gần.

Hắn đang muốn đi tới lại nghe có người lớn tiếng ngăn cản, từ bên cạnh phòng trực vài tên sai dịch đi ra.

Dương Thụy vội vàng lên tiếng nói:

- Thập Ngũ Ca không nên hiểu lầm, đây là Đại huynh ta.

- Huynh ấy không hiểu được phép tắc trong nha môn, chỉ nghe nói hôm qua cha ở nơi này bị tập kích cho nên muốn tự mình đến xem qua.

Người đi đầu thấy là Dương Thụy, lại nghe Dương Thụy nói thế vẻ khấn trương trên mặt nhanh chóng giảm bớt.

- Hóa ra là Nhị Lang..... Xin đừng trách, chúng tôi cũng không muốn ngăn cản nhưng Lữ Chủ bộ đã ra lệnh không cho bất cứ ai đến gần.

Lữ Chủ bộ là Lữ Vĩnh Thành kinh nghiệm lý lịch so với Dương Thừa Liệt còn nhiều hơn.

Nghe nói gã ta xuất thân trong Lữ gia Phạm Dương, sau lại di chuyển đến Xương Bình rồi định cư ở đó. Năm hai mươi tám tuổi dựa vào gia tộc trở thành Chủ bộ Xương Bình, từ đó về sau ngồi trên ghế này cũng đã hai mươi năm.

- Ngay cả ta cũng không thể tới gần sao?

Thập Ngũ Ca còn chưa dứt lời, phía sau Dương Thủ Văn liền truyền đến giọng nói.

Huynh đệ Dương Thủ Văn vội xoay người nhìn lại, chỉ thấy Vương Hạ chấp tay sau lưng từ ngoài cửa lớn tiến vào. Ý hướng về huynh đệ Dương Thủ Văn gật đầu chào rồi cất bước đi vào phòng trực. Không biết tại sao Dương Thủ Văn cảm thấy Vương Hạ đang tiếp đón hẳn.

- Không biết Huyện tôn giá lâm, xin thứ tội.

Thập Ngũ Ca đối với Vương Hạ đương nhiên không xa lạ gì nên vội khom người thi lễ.

- Nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ công việc là việc tốt nhưng cũng phải tùy trường hợp.

- Đại Lang và Nhị Lang cũng là người một nhà, hiện Dương Huyện úy bị thương, phận làm con lo lắng cho phụ thân của mình điều này rất đáng khen, sao không nói tình cảm? Đại Lang người muốn xem gì có thể xem.... Ha ha, nói không chừng có thể phát hiện ra đầu mối gì.

- Đa tạ Huyện tôn châm chước.

Vẻ mặt Thập Ngũ Ca lộ vẻ trào phúng.

Gã nhận thấy huynh đệ Dương Thủ Văn này làm sao có thể phát hiện ra manh mối gì chứ, chẳng qua do có mặt Vương Hạ nên y không dám lắm miệng. Trong huyện nha này cũng không hòa hợp gì cho lắm, cả huyện nha có Huyện Lệnh, Huyện thừa, Chủ bộ và bốn Huyện Úy. Huyện Thừa tuổi đã lớn nên ít khi quản mọi chuyện, ở nha môn có thể có cũng có thể không.

Dương Thừa Liệt chịu trách nhiệm truy bắt đạo tặc, duy trì an ninh trật tự cũng không tranh quyền thế.

Trong phạm vi quyền lực của mình, nếu không có ai đụng vào ông ta sẽ nhiệt tình giúp mọi người.

Cho nên trong nha môn sự tranh đấu chủ yếu giữa Huyện Lệnh Vương Hạ và Chủ bộ Lư Vĩnh Thành. Hai người đều xuất thân từ con cháu ngũ họ thất tông, nói về xuất thân thật không ai thua ai. Tuy nhiên Huyện lệnh Vương Hạ này trải qua thi cử do triều đình cắt cử mà Lư Vĩnh Thành lại dựa vào gia tộc mà lên, nên theo quan chức chính thống mà nói thì Vương Hạ cao hơn một bậc.

Nhưng Lư Vĩnh Thành trở thành Chủ bộ hai mươi năm rồi, tuy rằng Xương Bình không phải là Phạm Dương, lại cách Phạm Dương không xa đó, cũng là đền bù vào sự thiếu hụt của y.

Có thể nói hai người một chiếm giữ thiên thời, một người có được địa lợi.

Hai người hiện tại đấu tranh ngang tài ngang sức, nếu ai có được sự ủng hộ của Dương Thừa Liệt thì thực lực tăng lên rất cao. Cho nên dù là Vương Hạ hay Lư Vĩnh Thành đều đối đãi với vấn đề Dương Thừa Liệt vô cùng cẩn thận, dè dặt.

Dương Thủ Văn không để ý đến sự trào phúng của Thập Ngũ Ca mà nhanh chóng cùng Dương Thụy đi vào phòng trực.

- Thích khách đánh lén lúc rạng sáng, có bảy người chết.

- Trong đó có ba người chết dưới đao Huyện Úy, còn hai người bị quân lính Huyện úy giết, hai người còn lại một người phá vòng vây bị ta giết chết, người còn lại phóng hỏa không cẩn thận bị mồi lửa bắt vào, cả người chìm trong biển lửa.

Dương Thụy và Dương Thủ Văn nghe nói qua tình hình, thỉnh thoảng liếc nhìn Vương Hạ.

Chỉ thấy Vương Hạ đứng ngoài cửa, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, ông ta chấp tay sau lưng hướng nhìn xung quanh, thần sắc khá nhẹ nhàng.

- Đều là người Liêu cả sao?

- Há?

- Ta hỏi thích khách ấy, đều là người Liêu cả sao?

- Cũng không hẳn, theo quan sát từ thi thể người chết, dường như là người Hán, không phải dị tộc khác.

Trong đầu Dương Thủ Văn chợt thoáng hiện lên một ý nghĩ.

- Nơi này giữ vật chứng, có phải tất cả vật chứng đều được giữ ở đây không?

- Đúng vậy.

Dương Thụy nghi hoặc nhìn Dương Thủ Văn, hạ giọng nói:

- Chỉ cần là vật chứng đều được giữ ở đây.

- Những người bên ngoài có ai biết có phòng này không?

- Cũng không biết chính xác.... Trong nha môn nhiều người như vậy, không biết có ai không cẩn thận mà nói ra ngoài không?

Dương Thủ Văn gật gật đầu, cũng không hỏi gì thêm, xoay người đi ra.

- Đại Lang, xem xong rồi sao?

- Đa tạ Huyện tôn đã giúp đỡ, tại hạ đã xem xong rồi.

Vương Hạ cười nói:

- Có phát hiện ra gì không?

- Việc này.....Thảo dân ngu dốt, không phát hiện ra gì cả.

- Nhị Lang có nhìn ra manh mối gì không?

Dương Thụy hoảng sợ liền vội khom người nói:

- Hồi bẩm Huyện tôn, tiểu nhân cũng không tìm ra được manh mối gì.

- Ha ha, không sao.... Loại vụ án này cần điều tra rõ ràng, sao có thể nhanh chóng tìm ra manh mối được. Ngay cả Quận bộ đầu ở nơi này nửa ngày cũng không tìm được gì, huống chi các người. Nếu không có việc gì thì trở về đi, cho ta gửi lời hỏi thăm lệnh tôn.

- Tiểu nhân nhất định truyền lại lời của Huyện tôn cho gia phụ.

Vương Hạ không nói gì thêm, chỉ gật gật đầu rồi rời đi.

Y vừa đi, Dương Thụy lập tức như trút được gánh nặng, liền thở phào một cái, giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

- Đại huynh, không hổ là Huyện tôn, y đứng trước mặt đệ đệ liền cảm thấy được một loại áp lực không thể tưởng.

- Nói nhảm, người ta là Huyện tôn mà.

Dương Thủ Văn cười mắng một câu, nhưng ánh mắt lại nhìn theo bóng lưng của Vương Hạ cho đến khi y biến mất ngoài hiên.

Dương Thụy nói lời cảm ơn với Thập Ngũ Ca rồi mới chuẩn bị trở về.

Y đến bên cạnh Dương Thủ Văn nhỏ giọng hỏi:

- Đại huynh, huynh đang nhìn cái gì thế?

Dương Thủ Văn cười cười nói:

- Không có gì, chúng ta về đi.

Chỉ có điều trong lòng hẳn có trực giác “Vị Huyện lệnh trẻ tuổi này cũng không đơn giản chút nào”.

.....

Ra khỏi nha môn, hai người đứng trên đường.

Dương Thủ Văn nhìn trái nhìn phải, Dương Thụy không ngờ có người đứng cách đó không xa đưa tay vẫy y.

Dương Thụy do dự một lát, thấy Dương Thủ Văn không chú ý đến y nên nhanh chóng đi qua theo người nọ đi vào ngõ nhỏ.

Khi y đi ra đã thấy Dương Thủ Văn ngồi trên thềm đá cách huyện nha không xa.

- Đại huynh.

Dương Thụy hưng trí bừng bừng chạy lên trước, vẻ mặt hưng phấn tươi cười.

Dương Thủ Văn nhìn nhìn y, cười ha hả hỏi:

- Thấy bộ dạng đệ như vậy nhất định gặp chuyện tốt rồi, nói ta nghe xem.

- Đại huynh còn nhớ trước kia đệ có nói với huynh về Cái Gia Vận không?

- Cái Gia Vận?

- Chính là con của Cái Lão Quân, hửn ta là con đầu của Lão Quân.

Dương Thủ Văn nhanh chóng hiểu ra gật đầu nói:

- Người không nói suýt nữa ta quên rồi.

- Trước kia Đại huynh nói với đệ bảo đệ tìm Cái Gia Vận hỗ trợ, hỏi thăm có ai khả nghi xuất hiện không? Ha ha, hửn ta vừa phái người đến truyền tin, thật đúng có phát hiện được người khả nghi, cũng biết được chỗ ở của những người đó.

THỊNH ĐƯỜNG QUẠT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nhà Trọ Hồng Phúc (Thượng)

Đêm đến, Dương Thủ Văn còn chưa trở về thôn.

Tuy nhiên để Dương thị và Ấu Nương khỏi lo lắng hẳn bảo Dương Thụy dẫn theo Dương Mạt Ly rời khỏi thị trấn đi đến thôn trang dưới Hồ Cốc Sơn.

- Rốt cuộc bên nào mới là nhà của huynh chứ.

Ăn cơm chiều xong, Thanh Nô có chút kỳ quái, nhưng Dương Thủ Văn cũng không để ý đến.

Trong lòng hẳn Hồ Cốc Sơn chính là nhà, đó là nhà chân chính của hẳn, còn nhà Dương phủ trong Huyện thành lớn hơn nhiều so với Hồ Cốc Sơn nhưng cũng không có tình cảm gì lắm. Dương nhiên sở dĩ dám để Dương Mạt Ly rời đi Dương Thủ Văn cũng có tính toán trong lòng. Hiện tại nơi này canh giữ chặt chẽ, nghe nói Huyện lệnh Vương Hạ cũng điều động dân tráng trong thành ra tuần tra, nếu là người có chút lý trí thì không ai chạy đến nơi này gây chuyện.

- Thanh Nô, câm miệng.

Tống thị bất mãn quát lớn, Dương Thanh Nô liếc mắt không dám tiếp tục châm chọc nữa.

Dương Thủ Văn đứng lên nói:

- A nương, con ăn no rồi.

- Ăn no rồi sao?

Tống thị có chút lo lắng nói:

- Không hợp khẩu vị con hả? Cha con nói Hủy Tử con ăn rất nhiều mà.

- Ha ha, A nương không cần lo, đồ ăn rất ngon miệng, chỉ là con còn có chuyện cần thảo luận với cha thôi.

Tống thị hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thanh Nô, lại khuyên hăn hai câu, thấy Dương Thủ Văn quả thật không ăn, lúc này mới không khuyên nữa.

- Đúng rồi, A nương, đêm nay mang theo Thanh Nô đến phòng cha nghỉ ngơi như thế cũng tiện chăm sóc.

- Vậy còn con?

Dương Thủ Văn cười cười không trả lời.

Tuy rằng Tống thị không đọc qua sách, cũng không phải tiểu thư khuê các gì nhưng cũng biết cái gì không nên hỏi.

.....

Màn đêm buông xuống.

Huyện Xương Bình dần được khôi phục lại, chỉ có điều không khí khẩn trương ở thị trấn Xương Bình không giảm đi chút nào.

Cứ nửa canh giờ sẽ có một nhóm võ hầu tuần tra trên đường.

Bên ngoài phường thị, cứ mỗi giờ lại có một nhóm dân tráng tuần tra, mỗi gia đình đều đóng kín cửa. Chuyện phát sinh rạng sáng hôm nay ở

huyện nha đã truyền ra ngoài khiến cho dân chúng Xương Bình âm thầm sợ hãi.

Ngay cả huyện nha cũng dám tấn công thì những tên đó không coi là kẻ ám sát mà chính là tên làm loạn.

Người như thế thì dân thường sao dám trêu chọc, ngay cả bọn du côn cũng được đại ca đầu nhóm gửi mậy báo để bọn chúng thành thật hơn. Thời điểm này nếu ai dám đi gây chuyện, bị nghiêm trị là điều tất nhiên.

Từ công thành truyền đến tiếng động.

Đột nhiên Dương Thủ Văn mở mắt, nhanh chóng xoay người lấy thanh bảo đao Đoạn Long đặt bên gối.

Thanh đao này trước kia nằm trong tay Dương Thừa Liệt, hôm nay Dương Thủ Văn đến không mang theo binh khí, mà lúc này Dương Thừa Liệt bị thương, cho nên bảo đao Đoạn Long trở về tay Dương Thủ Văn. Hắn cầm thanh bảo đao trên tay, nghiêng tai lắng nghe nhưng chỉ nghe được tiếng ngáy truyền đến ở phòng sát bên. Đã qua giờ Tý rồi, cả nhà Dương Thừa Liệt hẳn đã nghỉ ngơi.

Hắn đến bên cửa sổ mở cửa ra, sau đó tung người nhảy ra.

Toàn bộ Dương phủ bị bao trùm bởi màn đêm tối như mực, trong đình viện tràn ngập sương mù nhàn nhạt khiến Dương Thủ Văn trong lòng vui mừng.

Tên giết người tàn ác muốn phóng hỏa cũng phải xem khí trời.

Khí trời lúc này thích hợp hành động, xem như cũng giúp y.

Cái Gia Vận truyền tin đến Dương Thụy, gã phát hiện trong thành có một người lạ mặt, hành tung mờ ám lại xuất quỷ nhập thần.

Đám người này ở nhà trọ Hồng Phúc tại phường Hòa Bình, căn cứ theo tin tức của Cái Gia Vận, những người đó ước chừng đến Xương Bình đã bảy ngày rồi. Bọn họ sống khá xa xỉ, bao hết một viện riêng, ăn cơm cũng bảo người nhà trọ mang đến.

Dương Thủ Văn cũng không biết những người này có phải là người hẳn muốn tìm không.

Tuy nhiên dựa theo lời nói của Cái Gia Vận thì thật sự bọn chúng rất khả nghi, quan trọng nhất là thời gian bọn người này xuất hiện hoàn toàn trùng với thời gian vụ án xảy ra. Thời gian trùng hợp như thế thật khiến người ta sinh lòng nghi đến.

Tuy nhiên Dương Thủ Văn không có ý định mạo hiểm dẫn theo Dương Thụy.

Tuy rằng Dương Thụy đi theo cha học một chút kỹ năng nhưng chỉ đủ dọa người thường, nếu gặp phải cao thủ thì không địch lại được.

Nếu người trong nhà trọ Hồng Phúc chính là bọn người tập kích người Huyện nha thì mang theo Dương Thụy càng thêm vướng víu.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà Dương Thủ Văn mới bảo Dương Thụy cùng Dương Mạt Ly đi Hồ Cốc Sơn.

Dương Thủ Văn ra khỏi phòng nhìn xung quanh một chút, xác định không có ai liền nhanh chóng chạy đến bức tường sau hậu viện, hẳn chạy hai bước, nhảy người lên, hai tay chụp vào đầu tường, dùng sức nâng người bay lên lướt nhẹ qua đầu tường, vọt ra ngoài. Nhảy ra khỏi tường hậu viện Dương phủ chính con đường đến phường thị, Dương Thủ Văn nhảy qua tường liền đến được phường thị. Trên đường không thấy dấu vết gì, chỉ nghe loáng thoáng từ xa tiếng dân tráng tuần tra nói chuyện, tiếng binh khí va chạm lẫn nhau, hẳn khoảng cách không xa lắm.

Đoán được khoảng cách, Dương Thủ Văn liền sát vào tường chạy như bay.

Ban ngày hăn bảo Dương Thụy dẫn hăn đi qua Hòa Bình phường, cũng biết rõ vị trí nhà trọ Hồng Phúc.

Giờ phút này hăn đã quen đường, trong bóng đêm được sương mù che chở tránh thoát được hai nhóm dân tráng, đến được bên ngoài Hòa Bình phường.

Hòa Bình phường ở phía nam Xương Bình.

Người ở phường thị Hòa Bình là khu vực phồn hoa nhất Xương Bình.

Nhìn quanh không có người, Dương Thủ Văn lại nhảy lên đầu tường vọt vào trong Hòa Bình phường, diện tích nơi này rất rộng, phòng xá liên kết, đường phố ngang dọc cùng nhiều ngõ nhỏ. Nơi này là nơi tập trung buôn bán của Xương Bình, đồng thời cũng là nơi có trị an phức tạp nhất. Trong khi toàn bộ Xương Bình đều yên tĩnh thì Hòa Bình phường là đèn đuốc sáng trưng, người trên đường còn đi lại, điều này tạo nên một nơi vô cùng khác lạ so với thế giới bên ngoài.

Đây là hiện tượng cực kỳ phổ biến của thời nhà Đường.

Trong thành, ngoài phường thực hiện giới nghiêm, buôn bán trong phường thị cũng không gặp bất kỳ quấy nhiễu nào.

Chỉ cần người không đi ra khỏi phường, chỉ cần đi trong phường, đặc biệt khu vực thương mại sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Đương nhiên nếu bị bắt ở ngoài phường thì... ha ha, như vậy xin lỗi, người phải chịu ủy khuất một chút.

Dương Thủ Văn từ tường nhảy xuống, sửa sang lại trang phục rồi cất bước đi vào đường phố trong phường.

Hai bên cửa hàng san sát, đèn tửu quán đung đưa lay động.

Tiếng ồn ào náo nhiệt từ tửu lâu truyền đến, trong đó thanh lẫn tiếng đàn sáo, nhìn nó chẳng khác nào một tòa Bất Dạ Thành.

- Khách nhân, vào trong ngồi, nơi này của chúng tôi là quán rượu ngon nhất Xương Bình.

-.....

Dương Thủ Văn né tránh hồ cơ nhiệt tình, nhanh chóng đi lên trước.

Ngã tư cuối con đường có một tửu lâu ba tầng, trước cửa tửu lâu treo một tấm biển màu đỏ thẫm, trên đó có ghi “Nhà trọ Hồng Phúc”.

Dương Thủ Văn dừng bước lại, đứng ở con ngõ đối diện nhìn qua.

Hắn yên lặng quan sát lúc lâu, đột nhiên đi nhanh vào con hẻm nhỏ, đi vào trong hẻm lại thấy một cửa nhỏ. Ban ngày hắn cùng Dương Thụy đến nơi này thăm dò qua, cửa nhỏ này chính là cửa hông nhà trọ Hồng Phúc.

Nhìn trái phải không có người, Dương Thủ Văn đi đến trước cửa thực hiện mảnh khóa, hắn lấy từ tay áo ra một con dao găm.

Xuyên qua cửa khe, hắn đẩy then cửa ra, nhanh chóng lặc mình đi vào cửa.

Nhà trọ Hồng Phúc là một nhà trọ nổi tiếng ở Xương Bình. Từ ngoài nhìn vào dường như rất bình thường nhưng sau khi đi vào bên trong liền thấy đình nhỏ có hòn non bộ. Trong sân ước chừng chia làm ba bộ phận, phía trước quán rượu là nơi ăn uống, ở giữa là nơi trưng bày gian hàng để

người đến du ngoạn, phía sau là những phòng khách cao cấp tương đương với biệt thự sau này. Mỗi biệt thự có một sân độc lập vô cùng yên tĩnh.

- Giáp tam!

Dương Thủ Văn nhớ kỹ số nhà Cái Gia Vận cung cấp, dọc theo đường nhỏ đi lên phía trước, thỉnh thoảng đứng xem xét ngoài cửa.

Giáp số 3, nhà sau cùng nhà trọ Hồng Phúc.

Là một tiểu viện độc lập, bên trong có mười mấy phòng cấp cho người ở lại.

Cửa tiểu viện có một cây đại thụ, tuy nhiên lá cây đã rụng rơi không còn vẻ xanh um vốn có.

Dương Thủ Văn quan sát cảnh vật xung quanh, đột nhiên như bóng ma chạy trốn ra ngoài, hẫng như con linh miêu bò lên thân cây. Hẫng đứng trên cành cây thăm dò hướng trong viện, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi ngây ngẩn cả người.

Tòa nhà Giáp số 3 dài ba mươi mét, rộng ước chừng bốn mươi mét bên trong có ba gian phòng.

Trong sân vườn có hơn mười người áo đen tụ họp một chỗ.

Bọn họ ngồi ở cửa hiên, bên cạnh có Hồ Cơ làm bạn. Trong sân vườn có một bảng bắn tên, một người áo đen đứng lên, trong tay cầm cung tiễn đi đến cửa hành lang giương cung cài tên, vút một phát mũi tên bắn ra, mũi tên cắm ngay giữa bảng. Mọi người xung quanh lập tức hoan hô, đối diện cửa viện một người trung niên râu đen ngồi ngay ngắn dưới cây đại thụ.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Nhà Trọ Hồng Phúc (Hạ)

- Kính Hồ bản rất khá.

Người đàn ông trung niên cười ha hả, tay cầm bát rượu lên trước mặt nói:

- Xem ra với công phu hiện giờ của người có thể bắn trúng tâm bia rồi.

Mọi người xung quanh cười vang còn nam tử bắn tên thì tỏ vẻ xấu hổ.

Tiếp đến lại có mấy người thay phiên nhau bắn bia, trong đình viện thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng hoan hô cười nói.

Người bồi bàn Hồ Cơ không ngừng hô to lại khiến người áo đen càng thích thú hơn. Tuy nhiên Dương Thủ Văn phát hiện dù đám người áo đen vô cùng hưng phấn nhưng cũng rất quy tắc, bọn họ không vì thân phận của Hồ Cơ mà khinh rẻ. Dù những người này ở gần nhau nhưng thủy chung đều duy trì một khoảng cách nhất định, có lẽ chưa tin tưởng lẫn nhau.

Phát hiện này khiến Dương Thủ Văn cảm thấy những người này thật không tầm thường.

Chỉ có điều đứng trên tàng cây thì không đứng được lâu, theo bản năng hẳn chuyển động bước chân.

Không cẩn thận một nhánh cây dưới chân gãy nứt ra kêu răng rắc, Dương Thủ Văn sợ đến mức nhanh chóng dừng động tác lại, áp chặt thân thể hẳn trên cành cây.

Âm thanh rất nhỏ cũng không làm kinh động đến những người áo đen trong viện.

Đúng lúc này chợt nghe có người nói:

- Tối nay là ngày tốt ,không bằng mời Lý công tử cho xem công phu thần xạ được không?

- Xem công phu thần xạ.

- Đúng vậy, công tử cũng đến thử xem.

Người áo đen bắt đầu ồn áo nói lên, chỉ thấy người có râu quai nón vừa cười vừa nói:

- Bọn người các người đừng thấy ta uống nhiều rượu rồi ức hiếp ta. Nói cho các người biết, cho dù là uống mười bát nữa ta cũng nhất định thắng các người.

- Công tử không nên đắc ý vội, ta không cần công tử uống mười bát, chỉ cần ba bát là được.

- Ha ha, ba bát thì ba bát, ta sợ các người hay sao?

Nam tử kia nói xong liền bưng lên một bát, uống cạn sạch.

Những người áo đen xung quanh liền hô hào ủng hộ, người trung niên phía sau Hồ Cơ lập tức lại đẩy một chén bát trắng nữa vào. Người trung niên hào khí ngất trời uống liền ba bát, tay cầm cung tiến bước về phía trước, đi đến cạnh cửa hiên liền đứng lại.

- Các tiểu tử, ta sẽ cho các người biết cái gì gọi là thần xạ.

Nói xong ông ta đưa tay lấy ra một mũi tên, giương cung cài tên nhắm hồng tâm mà bắn.

Thừa dịp những người trong viện đang hô hào ủng hộ ánh mắt người trung niên thu tay bắn mũi tên ra ngoài viện.

Bắn không trúng bia rồi sao?

Âm thanh hô hào ủng hộ đột nhiên dừng lại, những người áo đen ngơ ngác nhìn nhau.

Mũi tên kia bay ra ngoài viện xuyên thấu qua thân cây gần như bay sát mặt Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn giật nảy mình, người lạnh run, chột nghe người trung niên kia lớn tiếng nói:

- Bằng hữu bên ngoài đã xem cuộc vui khá lâu rồi, sao không tiến vào trong này cùng chúng ta uống rượu?

Những người áo đen dưới hiên nhà đều đứng lên.

Trong lòng Dương Thủ Văn hồi hộp, vội vàng núp sau thân cây, không dám di động.

Hắn không biết mũi tên kia đang ngắm hắn hay người trung niên trong viện đang gạt hắn.

- Nếu bằng hữu không chịu xuất hiện có lẽ Lý mỗ chưa biểu hiện hết lễ nghĩa.

Khóe miệng người trung niên kia hơi nhếch lên, đột nhiên đưa tay lấy ba mũi tên bắn liền ba mũi. Trong chớp mắt nghe ba mũi tên gào thét phóng tới, Dương Thủ Văn cũng biết chắc chắn đối phương biết rõ được hành tung của hắn, hắn cũng không do dự liền vờn người đứng lên rút đao ra khỏi vỏ, chỉ nghe tiếng âm vang, đao đánh bay ba mũi tên.

Tuy nhiên cứ như vậy hành tung của Dương Thủ Văn cũng hoàn toàn bị bại lộ.

Cửa viện mở ra, ba người áo đen từ trong lao ra bao vây dưới tàng cây.

Dương Thủ Văn nhảy khỏi thân cây vụt thoát ra ngoài, hẳn muốn nhảy lên nóc nhà bỏ chạy, nào hay vừa xuống thân hình đứng chưa vững, người trung niên kia đã thả người nhảy vào trong đình viện. Hàng loạt mũi tên được bắn ra hướng nóc nhà trên đình viện chỗ Dương Thủ Văn mà tới.

Dương Thủ Văn mới nhảy lên sân nhà, hai người áo đen đã nhảy xông đến.

- Còn muốn chạy.

Sau khi người trung niên bức Dương Thủ Văn nhảy xuống liền thối lui dưới mái hiên.

Phục Hựu đang ngồi ở cửa hiên tay bưng chén rượu trước mặt nói:

- Quả nhiên công tử bắn khá tốt.

- Ha ha, tiểu tử này thật thông minh, nếu không phải hẳn không có kinh nghiệm mà lộ sơ hở....thì ngay cả ta cũng không có cách nào cảm nhận được.

Người trung niên nói xong nhấp liền ngụm rượu, vuốt râu ngồi xem cuộc chiến.

Có câu người trong nghề khế vườn tay liền biết có hay không.

Hai người áo đen liên thủ tiến lên đều cầm đao kiếm vây quanh Dương Thủ Văn.

Cửa ra vào có ba người áo đen, còn có bảy tám người áo đen đứng ở hành lang, mỗi người đều rình chăm chặt như hổ rình mồi.

Những người này thật không tầm thường chút nào.

Dương Thủ Văn múa đao động thủ chống lại hai người áo đen.

Hai người áo đen kia thân thủ không tầm thường, chỉ sợ so với Dương Thừa Liệt còn cao hơn một bậc.

Những người này cũng không phải thích khách đánh lén huyện nha, chỉ sợ là lai lịch không..... Nghĩ đến đây, Dương Thủ Văn không khỏi có chút luống cuống, nhưng hăn nhanh chóng ổn định tâm trạng. Đơn đao tung bay, ánh đao xuất ra từng đạo hồ quang, trong lúc nhất thời hai người áo đen mặc dù liên kết giáp công nhưng lại bị Dương Thủ Văn đánh lui lại sau liên tiếp, đã sắp bại đến nơi.

- Ồ.

Người trung niên tỏ vẻ kinh ngạc, đột nhiên đứng thẳng người lên.

- Hóa ra tên tiểu tử này.... thân thủ cũng không tầm thường.

Lão thầm nói, sau đó quát lên:

- Hai người Vương Quang Vinh, Mã Thành quả là rác rưởi, sau khi trở về nhất định phải rèn luyện thân thể, Trương Tiến, Trương Bưu các người mau lên.

Hai người áo đen từ mái hiên thoát ra, một người cầm thương, còn một người mang theo bảo kiếm.

Hai người này gia nhập khiến áp lực của Dương Thủ Văn tăng lên gấp bội.

- Này, các người lấy đông bắt nạt ít còn gì là hảo hán.

- Ha ha, tiểu tử người dám nửa đêm đến thăm dò ta tất sẽ có ác ý, chúng ta cần gì khách khí với người?

Người trung niên nói xong cười ha hả.

Chỉ có điều gã ta cười chưa xong đã thấy thân thủ Dương Thủ Văn đột nhiên trùng xuống, thân hình uổng éo bay lượn, một đạo hắc ảnh bay ra đánh ngay mặt Trương Tiến, mặt Trương Tiến bị đánh chảy máu, tay liền buông thương lớn ôm kín mũi.

- Tiểu tử dám dùng ám khí?

Người trung niên giận tím mặt đẩy Hồ Cơ bên người ra, vọt đứng lên.

- Bốn người tiến lên.

Ba người đứng ở cửa cùng một người đứng ở cửa hiên liền xông lên vây Dương Thủ Văn vào giữa.

Đúng lúc này ba mũi ám khí trong tay Dương Thủ Văn liền bay ra, nhắm phía cửa bắn tới khiến ba người áo đen vội lắc mình né tránh. Hãn thừa dịp bọn họ né người tránh, nhanh chóng thu bảo đao hướng cửa bên ngoài chạy trốn.

Cùng lúc đó người trung niên nhặt lấy cung tiễn nhắm ngay vào Dương Thủ Văn.

Tuy nhiên ông ta chần chừ không bắn ra mũi tên kia, khi thấy Dương Thủ Văn lao ra sân những người khác tiếp tục truy kích, đột nhiên ông ta để cung xuống.

- Không cần đuổi theo nữa.

Ông ta hô lên một tiếng, những người áo đen kia lập tức dừng bước lại.

Một người trong đó kinh ngạc nói:

- Công tử, vì sao không để chúng tôi đuổi theo?

Người trung niên khẽ mỉm cười hạ giọng nói:

- Cần gì truy bắt? Chỉ là một tên tiểu tử mà thôi, ta đã biết hắn ta là ai tại sao phải sợ hắn chạy trốn? Còn nữa, hắn chạy còn cha hắn có thể chạy sao? Truy đuổi có gì tốt.

Hiển nhiên người trung niên đã nhận ra thân phận của Dương Thủ Văn.

- Nhưng....

Người trung niên khoát tay chặn lại, hạ giọng nói:

- Không cần khẩn trương, hắn ta hôm nay đến đây, sợ là vì trận đại hỏa ngày hôm qua, không phải vì nhắm vào chúng ta, nếu hắn ta thông minh thì... Sẽ không để lộ ra, dù hắn ta không thông minh hắn cũng không muốn mình bị lộ. Bây giờ chúng ta lộ diện không tốt, từ từ đã, sớm muộn gì chúng ta cũng thu thập tên tiểu tử này.

Nói hết câu, sắc mặt ông ta trầm xuống.

Đi đến cửa sân, ông ta xoay người nhặt hòn đá cuội lớn trên mặt đất.

- Không ngờ ba người các người sợ tảng đá đến mức né tránh?

Ba người áo đen giữ cửa lập tức cúi đầu, bọn họ tỏ vẻ thẹn thùng.

- Trương Tiến, thật xấu hổ khi người được mệnh danh mạnh như hổ, còn các người nữa, ba bốn người liên kết lại không ngờ không đánh lại một đứa con nít.

- Công tử, không phải chúng tôi không có khả năng, mà tên tiểu tử kia....

- Được rồi, đừng vội giải thích với ta, điều ta muốn nói là các người đã quá thoải mái.

- Khi về đến Lạc Dương tất cả đi Mang Sơn, đến lúc đó ta muốn các người luyện tập thật chăm chỉ, các người nhớ rõ chứ.

Bốn người áo đen nghe nói thế mặt hiện lên tia sâu khổ.

- Công tử.....

- Hừ!

Người trung niên hừ lạnh một tiếng, khoanh tay đi ra cửa viện.

Nhìn trên đường mòn không có dấu chân nào cả, không biết Dương Thủ Văn chạy đi nơi nào.

Vẻ tức giận trên mặt người trung niên biến mất, khóe miệng gã hơi nhếch lên lẩm bẩm nói:

- Không nghĩ ở một huyện Xương Bình này cũng có ngọa hổ tàng long, tuy nhiên như vậy cũng tốt, chuyện kế tiếp có lẽ càng lúc càng náo nhiệt đây, ta thật sự muốn xem.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đối Chọi Gay Gắt (Thượng).

- Hô!

Dương Thủ Văn từ khe nước ven đường đứng lên, cố nén nôn mửa, xoay người nhảy ra quẹo vào một đường nhỏ.

Từ nhà trọ Hồng Phúc đi ra, hăn một đường không dám dừng lại, trốn ra khỏi Hòa Bình phường.

Thật quá dọa người!

Huyện Xương Bình này không ngờ ẩn chứa nhiều cao thủ như vậy, thực có chút ra ngoài dự liệu của Dương Thủ Văn.

Hăn có thể khẳng định, người của nhà trọ Hồng Phúc kia cũng không phải là người đê qua đánh lén người của huyện nha. Nếu như là những người này thì đừng nói là Dương Thừa Liệt, cho dù là Dương Mạt Ly cũng sẽ gặp nguy hiểm. Vừa rồi trong lúc giao thủ, Dương Thủ Văn có thể cảm nhận được, những người đó chẳng những thân thủ cao minh, giữa họ còn có một loại ăn ý, phối hợp với nhau rất nhuần nhuyễn.

Một mình hăn có thể chống đỡ được sự vây công của bảy tám người đối phương.

Điều kiện tiên quyết là đối phương không bắn tên, nếu không hăn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hơn nữa người trung niên kia... Dương Thủ Văn có loại trực giác, người trung niên kia mới là người đáng sợ nhất trong những người này.

Nếu ra tay... Dương Thủ Văn không cho là mình có thể nắm chắc chiến thắng.

Trên đường về nhà, gặp một đội dân tráng đang đi tuần.

Dương Thủ Văn cũng không muốn gây chuyện vào lúc này, cho nên nhìn thấy đội dân tráng này, hắn không nói hai lời liền nhảy vào đường rãnh thoát nước ven đường.

Thật không muốn nhảy xuống rãnh thoát nước này!

Dương Thủ Văn bị choáng váng, một đường chạy chậm, đi đến phía tường ngoài hậu viện của Dương phủ.

Hắn nhảy lên đầu tường, thả người nhảy xuống.

Nhưng ngay trong nháy mắt hắn rơi xuống đất, chỉ cảm thấy bị cái gì đấy một chút, chân lão đảo một cái, suýt nữa ngã xuống đất.

Không đợi hắn kịp phản ứng, từ chỗ tối thoát ra một bóng người, giơ côn đánh.

- Có ai không, có kẻ trộm!

Một thanh âm bén nhọn có vẻ non nớt truyền đến.

Dương Thủ Văn vội vàng không kịp chuẩn bị, bị người đánh một gậy vào bờ vai. Cú đánh này có khí lực rất lớn, suýt nữa đánh gãy bả vai hắn. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, eo dùng sức, thân thể uốn éo. Gậy thứ hai

của đối phương đang muốn đánh xuống, bị hấn cướp lấy gậy, nhấc chân đá vào người của đối phương, đá người nọ lui lại mấy bước, té lăn trên đất.

Chỉ có điều, không đợi hấn đứng vững, một làn gió thơm đánh úp lại.

Một bóng dáng nhỏ xinh từ phía sau nhào tới, lập tức nhảy lên trên lưng hấn.

Lúc này, đèn trong phòng Dương Thừa Liệt sáng lên!

Dương Thừa Liệt cầm cây trượng ngấn trong tay, từ trong phòng lao tới, đưa tay muốn công kích.

- Cha, là con!

Dương Thủ Văn hô to một tiếng, thân mình theo đó run lên, đẩy đứa trẻ trên người ra, sau đó bước nhanh đi tới giữa sân.

- Hủy Tử?

Dương Thừa Liệt sửng sốt, giọng điệu mang theo vẻ không chắc chắn kêu một tiếng.

- Cha, là con.

Dương Thủ Văn dờ khóc dờ cười, xoay người nhìn thoáng qua cô bé giống như một con hổ con, bất cứ lúc nào cũng muốn nhào đầu về phía trước.

- Thanh Nô, ta vừa mới ẩn thân trong khe nước, phỏng chừng...

- A!

Bé gái kia phát ra một tiếng thét chói tai, lập tức nhảy ra ngoài thật xa.

- Thanh Nô, con làm sao vậy?

Tống thị lúc này cầm ngọn đèn, từ trong nhà đi ra.

Cùng lúc đó, gia nô ở tại tiền viện cũng nghe được động tĩnh, hướng phía hậu viện chạy đến.

- Cha, ngăn bọn họ lại.

Tuy rằng Dương Thừa Liệt không rõ lắm xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn thuận theo đi tới cửa hậu viện, ngăn gia nô đi vào.

Dương Thủ Văn xoay người đi đến góc tường, giơ tay kéo người té trên mặt đất dậy.

- Lão Tống, tại sao người lại ở chỗ này?

Vừa rồi cầm côn đánh Dương Thủ Văn chính là Tống An.

Hắn bị Dương Thủ Văn đập một cái, ngũ tạng lục phủ giống như bị giẫm nát, đứng ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

- Vừa rồi tiểu nương tử nói, bên ngoài tường có tiếng động.

- Tiểu nhân nghe vậy, lo lắng có kẻ trộm đến, cho nên liền núp trong bóng tối, nhìn thấy Đại Lang từ ngoài tường nhảy vào. Chẳng qua là trời khá tối, tiểu nhân không thấy rõ ràng, vì thế liền tiến lên đánh một côn, kính xin Đại Lang thứ tội.

Tống An thao thao bất tuyệt, bộ dáng đương nhiên.

Chỉ có điều Dương Thủ Văn thấy khóe miệng gã hơi nhếch lên, còn có gì không hiểu, người này là cố ý trốn ở nơi này đánh lén.

- Hủy Tử, sao lại thế này?

Dương Thừa Liệt lúc này đã đuổi tôi tớ đi, trở lại hậu viện, phát hiện Tống An đã ở đó.

Mà Dương Thanh Nô thì bộ dạng giống như gặp quý, không ngừng vắn vẹo.

- Không có việc gì, con vừa rồi đi ra ngoài một chuyến, khi trở về có thể kinh động đến Thanh Nô, vì thế nàng tìm Tống An giúp đỡ.

- Thanh Nô, ta nói với muội. Vừa rồi thực không phải cố ý. Ta cũng không nghĩ đến lá gan của muội lớn như vậy, đi ra liền nhảy lên người của ta. Cũng không biết trong khe nước đó có thứ gì, vừa rồi ta núp ở dưới, ngay cả bản thân cũng cảm thấy ghê tởm.

- Đừng nói nữa!

Dương Thanh Nô quát to một tiếng, quay đầu nói với Tống thị:

- A nương, con muốn tắm rửa.

Con người Tống thị chột lóe, làm sao có thể không nhìn ra vấn đề trong đó chứ?

Vừa rồi Dương Thanh Nô nói là muốn đi tiểu, sau khi ra ngoài liền chưa trở về... Nha đầu kia nhất định là phát hiện Dương Thủ Văn đi ra ngoài, cho nên cố ý mai phục ở nơi đó, muốn đánh lén Dương Thủ Văn. Về phần Tống An, tuyệt đối là một tên trung thành và tận tâm. Đáng tiếc quan niệm về gia tộc của gã quá mạnh mẽ, đến bây giờ còn không hiểu rõ, nơi này là Dương phủ, cũng không phải là Tống gia.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tống thị đã có ý tưởng.

Dương Thủ Văn không để ý đến Dương Thanh Nô, sau đó quàng vai của Tống An.

- Lão Tống, cú đá vừa rồi, ta thực không phải cố ý.

- Ta cũng không thấy rõ ràng là ai, vì thế... Người không sao chứ. Cú đá vừa rồi của ta hơi nặng, có cần mời người đến khám hay không?

Tay giống như móng vuốt thép, gắt gao khổng chế bờ vai của Tống An.

Dương Thủ Văn cũng không phải là một người dễ dàng chịu thiệt. Người dám đánh ta, cũng đừng trách ta lòng lang dạ sói. Trong kim cương bát đại thức, có một chiêu gọi là điều hâu song trảo, chuyên luyện tập công phu ở tay, cùng loại với Thiếu Lâm Long Trảo Thủ. Dương Thủ Văn dưới sự đốc thúc của Dương Đại Phương, chuyên môn luyện trảo công hai năm, thi triển ra có thể vận gãy xương đầu.

Tống An đau đến trợn mắt nhìn thẳng, muốn hô, lại không dám hô.

Cũng may Dương Thủ Văn thủ hạ lưu tình, nhìn gã đau đớn đủ thì nhẹ buông tay, không để ý đến gã nữa.

Nhưng mặc dù là như vậy, lần ra tay này của Dương Thủ Văn cũng khiến cho Tống An ít nhất phải tĩnh dưỡng vài ngày, nếu điều trị không tốt, cánh tay có thể bị phế đi.

- Cha, chúng ta vào phòng nói chuyện.

- Ừ... Nói có thể nói, trước tiên con đi tắm đi.

Ta đè nén, ta là muốn nói việc đứng đắn!

Dương Thủ Văn lại phát hiện Dương Thừa Liệt rất thích đùa, trong lúc nhất thời không phản bác được.

Nhưng Dương Thừa Liệt che cái mũi, vẻ mặt ghét bỏ cũng không tính là khoa trương. Lúc trước Dương Thủ Văn không cảm thấy gì, lúc này người lại, ngay cả hân cũng cảm thấy ghê tởm.

- Được rồi, để cha đi theo con, con vừa tắm vừa nói đi.

Dương Thừa Liệt cũng hiểu được hành động vừa rồi của ông ta có chút quá quắt, vì thế vội vàng bổ sung.

Người khác nhau có mệnh khác nhau, Dương Thanh Nô có thể tắm rửa bằng nước nóng, xem ra mình chỉ có thể tắm nước giếng, thật sự nghẹn khuất.

Dương Thủ Văn bất đắc dĩ, mang theo bảo đao Đoạn Long đi vào giếng nước trong hậu viện.

Tống thị để Tống An đi xuống trước, sau đó đặt ngọn đèn ở bên giếng nước, lúc này mới che miệng, vừa cười vừa rời đi.

Đối với “đứa con trai” này, Tống thị cảm thấy cũng không tệ lắm.

Nhắc đến Dương Thủ Văn, Dương Thừa Liệt rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều. Mà từ biểu hiện của Dương Thủ Văn thì hẳn tuyệt đối không ngốc nghếch, hiển nhiên đã khôi phục bình thường. Quan trọng nhất là Dương Thủ Văn rất có thiện ý với bà. Điều này cũng làm cho Tống thị vô cùng vui sướng, cảm thấy mười mấy năm vất vả này cũng không là cái gì.

Bộ dáng vừa rời của Dương Thủ Văn, thật sự là rất thú vị!

Ai có thể tưởng tượng được, đường đường là con trai của Huyện Úy Xương Bình, vì tránh né thủ hạ của cha hẳn lại trốn dưới khe nước thối kia chứ.

Bóng đêm thâm trầm.

Trong viện tràn ngập sương mù.

Một ngọn đèn dầu lóe ra trong sương mù, lúc sáng lúc tối.

Dương Thủ Văn trần truồng, kéo lên một thùng nước từ giếng nước, giội lên đầu.

Nước giếng mùa thu không lạnh lẽo giống như mùa hè, nhưng xối ở trên người lại khiến cho Dương Thủ Văn khẽ run rẩy, sau khi hít sâu một hơi, cả người nổi lên một tầng da gà.

Dương Thừa Liệt cầm một bộ quần áo, khăn sạch và bồ kết đi tới, đặt ở trên hành lang dài.

- Hủy Tử, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Dương Thủ Văn run run, lại ôm một thùng nước giội lên người, lúc này cảm giác không kích thích như vừa rồi. Hắn lấy bồ kết, vừa đặt ở trên đầu, tạo bọt ở trên người, vừa kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Dương Thừa Liệt.

- Những người đó không đuổi theo con, nếu không con gặp phiền toái lớn rồi.

- Cha, trong thành không ngờ lại có một đám người như vậy ẩn núp, con cảm thấy vấn đề này không nhỏ.

- Vậy con thấy sao?

Dương Thủ Văn ngồi xổm dưới đất, ra hiệu cha giội nước giúp hắn.

Dương Thừa Liệt đi lên trước, xách theo thùng nước, chậm rãi giội từ đỉnh đầu xuống.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đối Chọi Gay Gắt (Hạ).

- Thấy thế nào? Theo ta thấy, đừng đi chọc bọn họ.

Dương Thủ Văn vừa run rẩy vừa trả lời:

- Những người đó dường như không có ác ý với con, vừa rồi không đuổi theo con, đã nói lên bọn họ cũng không muốn làm lớn chuyện. Dưới loại tình huống này, chúng ta vẫn là nước giếng... Hí! Không phạm nước sông thì tốt hơn.

- Ủ, ta cũng nghĩ như vậy.

Dương Thừa Liệt buông thùng nước xuống, cầm khăn đưa cho Dương Thủ Văn.

- Lời con nói lúc trước, buổi tối ta lại ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy rất có đạo lý.

- Đám thích khách đó, chỉ là vì cái gọi là “chứng cứ” mà đến. Hơn nữa bọn họ có thể chuẩn xác tìm được phòng chứa chứng cứ, nói lên rằng bọn họ vô cùng quen thuộc với địa hình trong huyện nha. Mặt khác, trận cháy lúc đó vô cùng đột nhiên, thế lửa giống như lập tức bùng lên. Hiện tại ta ngẫm lại cẩn thận, hình như lửa đó đã được chuẩn bị sẵn, nếu không thì thế lửa không có khả năng lan tràn nhanh như vậy.

- Con nói không sai, huyện Xương Bình có người đang che chở bọn họ, hoặc là nói trong nha môn này có người trợ giúp đám người đó.

Dương Thủ Văn tiếp nhận khăn, lau chùi thân thể.

Lúc này, cảm giác không còn lạnh nữa... Hắn hít một hơi, hạ giọng nói:

- Vậy cha có đoán được là ai đang giúp đỡ bọn họ không?

- Việc này ta cũng không dám nói.

Dương Thừa Liệt cười nói:

- Bí mật trong huyện nha khó giữ được nếu nhiều người biết, gần như ai cũng biết vị trí của phòng chứa chứng cứ. Hơn nữa, người ra vào hữu sương cũng khá nhiều, nha dịch ba ban, thậm chí còn có lại viên chư tào, bình thường cũng sẽ ra vào chỗ đó.

Muốn bố trí mồi lửa, cũng không phải là một việc khó.

- Như vậy đi, chuyện này trước gác lại. Ta cảm thấy lần này những người đó sẽ không thành công, trong thời gian ngắn sẽ không mạo hiểm nữa.

- Con cũng cho rằng như vậy.

- Kế tiếp, ta cho là nên chuyển dời lực chú ý đến người Túc Mạt Mạt Hạt.

- Lúc trước bọn họ vội vàng như vậy mà đuổi giết Mạt Ly... Ta cảm thấy có chút kỳ quái. Theo đạo lý thì Lục Châu đang uy hiếp bọn họ. Nếu Lục Châu đã chết thì đáng lẽ ra không còn uy hiếp nữa. Hơn nữa, Mạt Ly là một tên ngốc... Con đừng nhìn ta, ta không phải có ý cười nhạo con. Mạt Ly là một tên ngốc, không biết gì cả, tại sao phải đuổi giết gã chứ?

Dương Thủ Văn liếc mắt nhìn Dương Thừa Liệt, đã bị ông ta nói một trận.

Hắn mỉm cười rất bất đắc dĩ, nghe xong phân tích của Dương Thừa Liệt, hắn ngẩng đầu, ném khăn vào hành lang dài, trần truồng đi qua, mặc nội y. Nhưng nội y này... thật không được tự nhiên lắm. Đứng quần quá lớn, đi trên đường gió mạnh, vô cùng lạnh lẽo không thoải mái. Thời đại này cũng không có quần lót, thật khiến cho Dương Thủ Văn có chút buồn rầu.

Nhưng cảm giác mặc xong quần áo thật tốt!

Bộ quần áo này rất vừa người, hiển nhiên là may riêng cho hắn.

- Đây là quần áo mà a nương con tự tay làm cho con, vẫn sợ con không thích, vì thế để lại ở nhà.

- Được rồi được rồi, con biết ý tứ của cha... Hôm nay con đã gọi nương rồi, cũng không làm bà ấy mất mặt đúng không?

- Việc này con làm rất tốt.

- Chẳng qua Thanh Nô còn nhỏ, không hiểu chuyện...

- Dừng lại dừng lại!

Dương Thủ Văn giơ tay lên, vẻ mặt bất mãn nhìn Dương Thừa Liệt:

- Cha, cha cho rằng con của cha là ai? Con bao nhiêu tuổi, Thanh Nô bao nhiêu tuổi chứ? Nàng ta cỡ bằng Ấu Nương, cha cảm thấy con sẽ so đo với một tiểu nha đầu hay sao?

- Cha, cha cũng quá coi thường con rồi đó.

- Ha hả, ha hả!

Dương Thừa Liệt nhếch miệng mỉm cười, tuy rằng nụ cười kia nhìn qua giống như là đang xấu hổ.

Nhưng dù sao cũng là người đã lăn lộn nhiều trong quan trường, da mặt cũng rất dày. Sau khi bị Dương Thủ Văn khám phá ra ý đồ, ông ta lập tức chuyển chủ đề, nhắc đến Dương Mạt Ly:

- Hiện tại trong thành thủ vệ nghiêm ngặt, sẽ không xảy ra chuyện gì nữa. Nhưng con, con lại không muốn dời về, để Mạt Ly và con cùng nhau ở ngoài thành. Ngày mai, con mang theo a nương con cùng cả Thanh Nô trở về. Mấy ngày nữa, một người bạn của ta sẽ tới, con thuận tiện liên hệ với người của Tiểu Di Lạc tự, khiến cho bọn họ chuẩn bị một chút. Mười lăm tháng tám, ta chuẩn bị mời rượu ở Thanh Phong Nhai trong chùa Di Lạc, tâm sự với người xưa.

- Ha ha ha!

Dương Thủ Văn cười to ba tiếng, có chút khinh thường với hành vi ra vẻ nhã nhặn của Dương Thừa Liệt.

- Cha, người bạn cũ đó của cha là ai vậy?

- Đã rất nhiều năm không liên lạc rồi... Nhưng hai năm trước, ông ta nhận chức Thập di giám quân phụ trách quân sự của U Châu, vì thế ngẫu nhiên gặp lại.

- Nói thật, nếu không phải ông ta gọi ta, ta gần như không nhớ nổi ông ta.

- Người này là ẩn sĩ, ta tự mình tiếp đãi. Hơn nữa, ta cũng muốn nghe về thế cục của Trung Nguyên hiện giờ như thế nào.

Dương Thủ Văn vẫn không hiểu, người bạn cũ kia của Dương Thừa Liệt là ai?

- Cha, ý của ngài là bí mật của người Túc Mạt Mạt Hạt nằm trên người của Mạt Ly đúng không?

- Ừ!

Dương Thừa Liệt đi lên trước, giúp Dương Thủ Văn buộc lại tóc.

- Ta đoán Mạt Ly cũng không rõ ràng lắm. Nhưng ta tin tưởng, Lục Châu nhất định sẽ dặn dò gã, chỉ là không biết sẽ dùng phương thức gì để dặn dò. Sau khi người trở về hãy điều tra cẩn thận. Đối phó với một kẻ ngốc thì đối với con đương nhiên là rất dễ dàng.

- Cha có ý tứ gì?

Dương Thủ Văn quay đầu trừng mắt Dương Thừa Liệt, đã thấy Dương Thừa Liệt ngửa mặt lên trời cười ha ha, sau đó chấp tay sau lưng, lưu loát rời đi.

- Cha, ngài có quen biết Cái Lão Quân không?

Dương Thừa Liệt dừng bước chân, quay người lại hỏi:

- Hỏi cái này để làm gì?

Dương Thủ Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Con bị con trai của Cái Lão Quân lừa bòn.

- Đám người kia không rõ lai lịch, nhưng rõ ràng không phải là kẻ tập kích người của huyện nhà. Con không tin Cái Gia Vận nhìn không ra những người đó không dễ chọc, nhưng vẫn truyền tin tức cho con, rõ ràng là muốn con đi dò xét đối phương. Tên nhóc này thật hiểm ác, có mục đích riêng. Con dần dần mười bảy năm, cũng không có nghĩa là có thể bị người lừa giỡn, con muốn tìm tên nhóc này để đòi lại công bằng.

Dương Thừa Liệt nhăn mày lại, lộ ra vẻ do dự.

Ông ta ngẫm nghĩ một chút, sau một lúc lâu mở miệng nói:

- Chuyện này con không cần ra mặt, ta sẽ để Cái Gia Vận đứng ra trả lời cho Nhị Lang.

- Về phần Cái Lão Quân, con đừng đi trêu chọc.

- Người này là một kẻ liều mạng, hơn nữa thủ hạ liều mạng của gã cũng rất nhiều. Đến tám phần lưu manh trong huyện Xương Bình là nghe gã sai bảo. Lúc này nếu trêu chọc gã sẽ làm thế cục loạn hơn. Chuyện này, ta sẽ tự mình đi tìm Cái Lão Quân để thương lượng.

Một tên cầm đầu lưu manh sao có thể có năng lực lớn như vậy?

Tuy nhiên cẩn thận nghĩ lại, dường như cũng không phải là không được...

Dương Thủ Văn không có phản bác, gật đầu đáp ứng yêu cầu của Dương Thừa Liệt.

Cái Gia Vận!

Vì sao ta đột nhiên cảm thấy tên này rất quen tai đây? Cái Gia Vận, Cái Gia Vận... Hay là người này là một người nổi tiếng?

Dương Thủ Văn nghĩ đến đây, lắc đầu, có chút buồn rầu.

Đêm này không xảy ra chuyện gì, ngày hôm sau trời vừa sáng, Dương Thủ Văn đã bị tiếng ồn ào ở phía ngoài làm tỉnh giấc.

Hắn mơ mơ màng màng đi ra khỏi cửa phòng, liền nhìn thấy Tống thị đang chỉ huy hai gã người hầu khiêng một cái rương, đi ra phía ngoài.

- A nương, người đang làm gì vậy?

- Cha con không nói cho con biết sao?

Tống thị cười nói:

- Cha con để ta và Thanh Nô cùng con đi ra ngoài thành hôm nay. Y nói gần đây trong thành có chút loạn, không muốn để ta bên cạnh, thuận tiện cũng có thể qua bên kia giúp con lo liệu một chút.

Dương Thủ Văn nhếch môi, dùng sức ngáp một cái.

- A nương, bên kia cái gì cũng có, không cần phiền toái như vậy.

- Phải ở vài ngày đấy, Thanh Nô không quen dùng đệm nhà người khác cho lắm, vì thế... Đúng rồi, chuyện ngày hôm qua, con đừng để trong lòng.

Tống thị nói là chuyện tối hôm qua Dương Thanh Nô tìm Tống An đánh lén hấn.

Dương Thủ Văn cười khoát tay:

- A nương nói đùa, Thanh Nô có tính cảnh giác như vậy, là một việc tốt.

- Làm phiền “đại huynh” nhường đường một chút.

Đang nói chuyện, bên cạnh truyền tới một thanh âm.

Dương Thủ Văn quay đầu nhìn, thấy Dương Thanh Nô mang theo một bọc nhỏ, đứng ở bên cạnh.

Khi nàng hô hai chữ Đại huynh, nhấn mạnh rất rõ ràng. Dương Thủ Văn nghe được, trong lòng cô bé này rất khinh thường.

- A, Thanh Nô thức dậy thật sớm.

- Đương nhiên, “đại huynh” cho rằng ai cũng lười giống như người hay sao?

Con bé này thật đúng là sắc nhọn, nói chuyện thật khiến người khác không thích.

Dương Thủ Văn vẫn như cũ vẻ mặt cười ôn hòa, sai bước tránh ra, lúc Dương Thanh Nô vừa đi qua người hắn, hắn đột nhiên hạ giọng nói:

- Thanh Nô, chuyện ngày hôm qua thật là có lỗi. Trong rãnh thoát nước những thứ bẩn bẩn thối thối đều dính cả vào trên người của người.

Hắn nhìn ra được, Dương Thanh Nô dường như rất thích sạch sẽ.

Quả nhiên, câu này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của Dương Thanh Nô liền thay đổi, trở nên có chút trắng bệch.

Nàng ta nhẫn nhịn, nuốt nước miếng một cái, sau đó quay đầu cười lớn nói:

- “Đại huynh” nói chuyện này, đó là do Thanh Nô lỡ mồm rồi.

Nói xong, bước chân nàng ta lập tức nhanh hơn, đi ra phía ngoài.

Tiểu nha đầu, dám đấu với ta sao?

Dương Thủ Văn không kìm nổi cười ha ha, đang cười thì nhớ lại hình như Tống thị còn đang ở bên cạnh.

Quả nhiên, ánh mắt của Tống thị nhìn hắn có chút quái lạ, dường như muốn nói điều gì, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

- A... A nương, ta đi thu dọn đồ đạc đây.

Dương Thủ Văn lập tức mặt đỏ tai hồng, vội vàng xoay người trở về phòng.

Người lớn như vậy, còn đi so đo với một tiểu nha đầu. Đáng hận nhất chính là bị mẹ của tiểu nha đầu nhìn thấy.

Thật là mất mặt, thật sự là mắc cỡ chết người!

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Rượu Hoàn Thành (Thượng)

Từ khi Xương Bình vào thu tới nay, thời tiết coi như không tệ.

Ngoại trừ ngẫu nhiên có nhiều sương mù, cũng có mưa to tầm tã, nhưng phần lớn thời gian đều là bầu trời xanh ngàn dặm, ánh nắng tươi sáng.

Dương Thủ Văn lên ngựa ở ngoài Dương phủ, thân hình vừa mới ngồi vững vàng thì thấy Dương Thừa Liệt chống trượng từ trong phủ đi ra.

- Hủy Tử, đeo cái này.

Ông ta vừa nói xong, đưa bảo đao Đoạn Long cho Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Dương Thừa Liệt.

- Cây đao này giống với cây Hồ Thôn, đều là ông con để lại cho con.

- Trước kia đầu óc con không tỉnh táo, ta sử dụng thanh đao này, nhoáng một cái đã vài năm. Hiện giờ con đã bình phục, vừa lúc vật về đúng chủ. Con đường sau này của con còn rất dài, có thể dùng để phòng thân, cũng đừng quên lời dạy bảo của a ông con khi còn sống.

Trên mặt Dương Thừa Liệt tươi cười, nhìn qua rất bình tĩnh.

Nhưng dưới dung nhan bình tĩnh, Dương Thủ Văn lại thấy được vẻ chờ mong, một tia tự hào.

Hắn gật đầu, tiếp nhận bảo đao Đoạn Long, cũng không nói thêm gì.

- Cha, con đi trước... Có chuyện thì sai người đến Hồ Cốc Sơn tìm con, cha ở trong thành phải cẩn thận một chút.

- Đi đi.

Hai cha con không nói với nhau quá nhiều, nhưng từ trong ánh mắt của nhau đều cảm nhận được sự quan tâm của đối phương.

Dương Thủ Văn cầm dây cương, giục ngựa đi.

Ở phía sau hẳn, Tống thị và Thanh Nô cũng lên xe ngựa.

Nhưng Tống thị lại ngăn cản Tống An, bình tĩnh nói:

- Tống An, người ở lại trong thành chăm sóc A Lang.

- Bác...

Tống An cả kinh, vừa muốn nói điều gì. Nhưng bị Tống thị trừng mắt, lời nói ra đến khóe miệng lập tức nuốt trở vào.

Gã biết Tống thị chắc chắn đã nhìn thấu chuyện đêm qua.

Đây là đang cảnh cáo gã, cũng là trừng phạt gã.

Phải biết rằng, nếu như không có chỗ dựa Tống thị ở Dương phủ thì Tống An gã chẳng là gì cả.

Dương Thừa Liệt trầm mặc ít lời, nhưng lại là một chủ nhân cực kỳ khắc nghiệt. Ở lại Dương phủ, nói toạc ra chính là muốn cho gã biết quy củ.

Trong lòng Tống An hiểu được, từ hôm nay trở đi, trong Dương phủ này ngoại trừ vợ chồng Dương Thừa Liệt thì người có thể làm chủ nhân chân chính là Dương Thủ Văn, không có quan hệ gì với Tống gia. Tuy rằng trong lòng bất mãn nhưng Tống An cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

Nếu không phải gã làm việc vì Dương Thừa Liệt thì làm sao có thể đứng vững ở Tổng gia được?

Không có Dương gia, riêng chỉ là lao dịch cũng đủ để khiến gã sút đầu mẻ trán. Tổng thị đang cảnh cáo gã, gã là người của Dương gia, không phải là người của Tổng gia.

- A nương!

- Người câm miệng.

Lên xe, Dương Thanh Nô muốn cầu xin cho Tống An.

Nàng đương nhiên không thể hiểu được nguyên nhân ẩn sâu trong đó, chẳng qua là cảm thấy không có Tống An, sau khi đến Hồ Cốc Sơn cảm thấy rất không thoải mái.

- Hồ Cốc Sơn là chỗ của đại huynh người, đến đó người phải nghe theo chỉ bảo của đại huynh.

- Ngoài ra, ở đó có Dương thâm nương chăm sóc là đủ rồi, Tống An đi chỉ thêm phiền phức. Con phải thành thật, khoảng thời gian gần đây, Xương Bình có chút không yên ổn. Cha con để chúng ta đi Hồ Cốc Sơn, cũng là muốn đại huynh con bảo vệ an toàn.

- Tên gốc như hấn...

- Thanh Nô, nếu lại để ta biết được con bất kính với đại huynh thì cũng đừng trách ta áp dụng gia pháp đấy.

Dương Thanh Nô ngậm miệng lại.

Nàng căn môi, dựa vào thùng xe, nhìn xuyên thấu qua bức màn ra phía ngoài, chỉ thấy tên Dương a si bình thường bị nàng khinh thường, đang cưỡi ngựa năm đao, đi theo xe ngựa. Đầu hấn đội mũ, áo bào trắng, ngồi trên

lưng ngựa, đắm chìm trong ánh mặt trời, lại lộ ra một loại hàm súc khó nói nên lời. Dương Thủ Văn không mập, tại thời xem cái đẹp là cao mập trắng thì không coi là anh tuấn. Nhưng khuôn mặt có đường cong dịu dàng kia, ở dưới ánh mặt trời có một loại đẹp mắt khó tả. Nhìn như nho nhã, nhưng lại oai hùng. Mạnh mẽ và tuấn mỹ dịu dàng hòa vào một, làm cho lòng người không khỏi tán thưởng.

Hừ, làm bộ làm tịch!

Dương Thanh Nô buông rèm xe xuống, trong miệng nói thầm một câu, nhưng trong lòng lại cảm thấy tên đại huynh này dường như cũng không phải rất đáng ghét.

Xe ngựa đi tới Tây Môn, từ bên đường đột nhiên nhảy ra một người.

Dương Thủ Văn đang trình lệnh bài thông hành cho các dân tráng ở cửa thành, chợt nghe một tiếng ngựa hí ở phía sau.

Con ngựa kéo xe bị kinh hãi, hí dài một tiếng, đột nhiên ngựa móng đứng thẳng lên. Khi nó sắp phát cuồng, Dương Thủ Văn tiến lên, bắt được dây cương, một cánh tay dùng sức kéo xuống dưới, trong miệng phát ra một tiếng quát khê.

Con ngựa kia liều mạng giãy dụa, lắc đầu vẩy đuôi.

Nhưng Dương Thủ Văn gắt gao ghìm chặt cổ của nó, khiến nó dùng sức như thế nào cũng không thể đi được nửa bước.

Giãy dụa trong chốc lát, ngựa dần dần bình tĩnh.

Một tay của Dương Thủ Văn vòng cổ nó, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve lông nó, trong miệng phát ra thanh âm an ủi nhỏ nhẹ.

Ngựa rốt cục trở nên bình tĩnh.

Nhưng trong xe ngựa, mẹ con Tống thị lại bị dọa đến hồn bay phách lạc, sắc mặt trắng bệch.

- Người biết đánh xe không vậy?

Dương Thủ Văn không kìm nổi chửi ầm lên với tên phu xe.

Cha đã giao mẹ con Tống thị cho mình bảo vệ, kết quả còn chưa ra khỏi thành thì thiếu chút nữa gặp chuyện không may, điều này làm sao khiến hắn không tức giận được?

- Tiểu lang quân, không phải là tiểu nhân không cẩn thận, là gã kia đột nhiên chạy ra, làm ngựa kinh hãi.

Tên phu xe kia cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, giải thích chỉ vào người đột nhiên chạy ra kia.

Dương Thủ Văn quay đầu nhìn lại, lông mày nhăn lại.

Hoá ra người chặn đường là Tống Tam Lang. Nhưng lúc này, y cũng sợ tới mức không nhẹ, đứng ở nơi đó không dám lộn xộn.

- A nương, là tam cữu.

Dương Thủ Văn liếc mắt nhìn Tống Tam Lang, đi đến bên cạnh màn xe, thấp giọng nói:

- Xem bộ dạng của y, dường như là có việc gấp.

Tống thị ở trong xe thấy, đã cảm thấy một trận đau đầu.

- Hủy tử con xem rồi xử lý đi... ta thật không muốn dính dáng vào chuyện xấu nhà y.

Tống thị có ba người anh trai, Tống Tam Lang này là người nhỏ tuổi nhất. Sau khi Lão Tống tiên sinh qua đời, ba huynh đệ Tống gia vì gia sản, đấu tranh gay gắt khiến cho dư luận xôn xao. Lúc đầu Tống thị còn ra mặt ổn định một chút, nhưng sau lại phát hiện, kẹp ở giữa ba huynh đệ, đừng nói làm việc gì cũng không tốt, đến cuối cùng còn liên lụy bản thân vào, làm cho trong ngoài đều loạn.

Vì thế, Tống thị dứt khoát không quan tâm đến việc của ba huynh đệ này.

Nếu ba huynh đệ tới cửa, nàng cũng cố gắng không gặp mặt, cuối cùng hai năm qua cũng có được một chút yên bình.

Nhưng hiện tại...

Tống thị nghĩ lại, nếu Dương Thủ Văn đã khôi phục bình thường, vậy hãy để cho hắn đi xử lý.

Không giống với Dương Thụy và Dương Thanh Nô, Dương Thủ Văn không có bất kì quan hệ nào với Tống gia. Có vài lời hăn có thể nói, có một số việc hăn có thể làm, nhưng cùng một lời nói, cùng một sự việc mà để Tống thị ra mặt thì sẽ trở nên vô cùng phiền toái.

Dương Thủ Văn đáp ứng một tiếng, xoay người đi đến trước mặt tên Tống Tam Lang kia.

- Người muốn chết sao?

Hắn sẽ không khách khí với Tống Tam Lang.

Bởi vì hăn nhìn ra được, Tống thị căn bản không muốn đối mặt với hăn.

Dương Thủ Văn là người rất coi trọng sinh mạng. Khi tức giận thì trong lúc vô ý sẽ toát ra sát khí.

Tống Tam Lang vốn vẫn chưa hoàn hồn, lại bị Dương Thủ Văn làm cho giật mình, lập tức khẩn trương đến nói không ra lời.

Xem bộ dạng của y, Dương Thủ Văn không biết trút giận đến nơi nào. Trách không được Tống thị không muốn ra mặt, tên Tống Tam Lang này căn bản chính là một tên bất tài gây họa. Nhưng Dương Thủ Văn lại không thể làm quá mức, chỉ có thể cắn răng quát hỏi:

- Ai có thể nói cho ta biết, đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Đường đường là Tống Tam Lang, vì sao lại giống như một tên ăn mày trốn ở chỗ này chứ?

- Đại Lang, chuyện này...

Môn bá đang giữ trật tự ở cửa thành thấy thế, vội vàng chạy tới.

Y hạ giọng nói vào bên tai của Dương Thủ Văn:

- Từ ngày hôm qua bắt đầu, Tam Lang vẫn đợi ở chỗ này.

- Y có một lô hàng hóa muốn ra khỏi thành, kết quả khi kiểm tra thì phát hiện có hàng cấm trộn lẫn trong đó. Chúng ta nể mặt của Huyện Úy giữ lại hàng hóa, cũng không làm khó y. Nhưng y cứ đứng ở chỗ này, chúng ta cũng không có cách nào.

- Hàng cấm?

Dương Thủ Văn nhăn mày lại, nhìn thoáng qua Tống Tam Lang.

- Là hàng cấm đưa đến đâu?

- Là hàng hóa đưa đến quan ngoại.

Dương Thủ Văn vừa nghe, lập tức nổi giận.

Ngày hôm qua người này không phải nói, những hàng hóa kia là mang đến Phạm Dương sao? Nếu chỉ là hàng hóa bình thường thì để cha ra mặt nói một tiếng cũng không sao cả. Nhưng bây giờ lại dính đến hàng cấm, hơn nữa lại mang đến quan ngoại, nói một cách khác chẳng khác nào là buôn lậu cả.

Ngay tại lúc này, nếu cha bị dính líu vào, vậy thật đúng là bùn đất rớt vào đũng quần, lại bị cho là phân.

Nghĩ đến đây, trong lòng, Dương Thủ Văn cũng có chút tức giận.

Không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo. Nói sợ chính là sợ loại người như Tống Tam Lang. Mấu chốt là người này rất thích gây họa cho thân thích. Nếu cha dưới tình hình không rõ ra mặt giúp y thì nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

- Nếu là hàng cấm thì phải tra rõ.

- Há?

Dương Thủ Văn nhìn thoáng qua Tống Tam Lang, trầm giọng nói:

- Hiện giờ Xương Bình có chút hỗn loạn, cần phải nghiêm khắc xử lý.

- Nếu cha ta biết y dám buôn bán hàng cấm với quan ngoại thì cũng sẽ không tha cho y. Người đâu, bắt y lại, trước giam lại rồi nói sau.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Rượu Hoàn Thành (Hạ)

- Cái gì?

Tên môn bá kia cho là mình nghe lầm, hoảng sợ.

Dương Thủ Văn cả giận nói:

- Người không biết huyện nha xảy ra chuyện gì sao?

Người không biết huyện tôn đã hạ lệnh giới nghiêm, phải nghiêm tra người khả nghi à? Mặc dù y là thân thích của nhà ta, nhưng vương tử phạm pháp cũng đồng tội như thứ dân. Nếu không điều tra rõ ràng, tương lai chẳng phải là khiến cho cha ta mang tội danh bao che người phạm tội sao?

- Bắt y đi, giam lại rồi nói sau.

Dương Thủ Văn nói đến nước này, môn bá cũng không dám chậm trễ.

Tuy rằng Dương Thủ Văn không phải Dương Thừa Liệt, nhưng ở một mức độ nào đó, hắn cũng đại biểu cho Dương Thừa Liệt.

Trước kia, người dân Xương Bình biết Dương Thủ Văn là một tên ngốc, sẽ không tin tưởng lời nói của hắn. Nhưng hiện tại, tất cả mọi người đều biết Dương Thủ Văn đã bình phục. Mặc kệ hắn bình phục thật hay không, thân là trưởng tử của Dương gia thì đại biểu cho Dương Thừa Liệt.

- Người đâu, bắt Tổng Tam Lang lại.

Tống Tam Lang lúc này cũng kịp phản ứng, lập tức luống cuống.

- Dương a si... Không đúng, Dương Thủ Văn, người muốn làm gì?

- Tiểu muội, ta là Tam ca. Người không quan tâm ta sao, chẳng lẽ muốn nhìn tên Dương a si này ức hiếp ta sao? Tiểu muội, cứu mạng.

Y muốn bổ nhào vào xe ngựa, lại bị dân tráng ấn xuống mặt đất.

Khuôn mặt Dương Thủ Văn không chút cảm xúc nhìn y một cái, đột nhiên hạ giọng nói:

- Đợi lát nữa người đi bẩm báo cho cha ta, nói cho ông ấy biết đầu đuôi của chuyện này. Tống Tam Lang chưa chắc là thật lòng, nhưng lúc này, tốt nhất là giam y lại vài ngày.

- Mặt khác, giao hết chỗ hàng hóa kia cho cha ta. Ta tin rằng cha ta nhất định sẽ vô cùng tán thưởng sự thông minh của người.

Môn bá nghe được, ánh mắt lập tức sáng ngời.

Đây chính là một cơ hội tốt để tạo mối quan hệ thân thiết với Dương Huyện Úy... Đây không phải là khoai lang phồng tay, mà là bậc thang tiến thân của Dương Đại Lang tặng cho ta.

Ánh mắt gã nhìn Dương Thủ Văn lập tức trở nên khác biệt.

Gã liếc mắt nhìn chung quanh, thấy ánh mắt mọi người đều đặt trên người của Tống Tam Lang, vội vàng nói:

- Tiểu nhân Chu Thành, Đại Lang yên tâm, chuyện này ta sẽ làm thật tốt. Mặt khác, hàng cấm trong hàng hóa của Tam Lang, ta cảm thấy có thể là có người vu oan hãm hại. Hiện giờ lô hàng hóa kia đang đặt ở nơi để hàng của phường Hòa Bình, chỉ cần cẩn thận là có thể giải quyết phiền toái.

Người này, rất thông minh.

- Chu Thành phải không? Làm tốt ta sẽ nhớ kỹ người.

- Ha hả, làm phiền Đại Lang lo lắng.

Tuy rằng rất bài xích xưng hô “Đại Lang” này, nhưng Dương Thủ Văn không thể một mình mà đối chọi với phong tục của thời đại này.

Đại Lang thì Đại Lang đi, hăn cũng phải tập cho quen thuộc xưng hô này.

Liếc nhìn Tống Tam Lang, Dương Thủ Văn hạ giọng nói:

- Để y ăn một chút đau khổ, khiến y tỉnh táo một chút, nhưng đừng làm quá quắt.

- Đại Lang yên tâm, tiểu nhân biết đúng mực.

Dương Thủ Văn không hề để ý tới Tống Tam Lang đang la to, đi thẳng đến bên cạnh xe ngựa.

Ngược lại Chu Thành rất có mắt nhìn, nắm một nhúm vải bố, tiến lên nhét vào trong miệng của Tống Tam Lang.

- Tam Lang đừng ồn ào nữa. Đại Lang làm như vậy là tốt cho người... Hiện tại người tốt nhất là thành thật một chút, nếu không tất cả mọi người sẽ khó làm việc.

Dương Thủ Văn ở bên cạnh xe ngựa, cách màn xe thấp giọng giải thích một phen với Tống thị.

Tống thị trầm mặc một lát, hạ giọng nói:

- Để cho y bình tĩnh một chút cũng tốt, chuyện này Hủy Tử làm vô cùng tốt, chúng ta đi thôi.

- Xuất phát!

Dương Thủ Văn vung tay lên, phu xe vội vàng nắm dây cương, hướng về phía ngoài thành.

Mà Dương Thủ Văn sửa sang lại yên ngựa rồi lên ngựa, khi đi qua bên người Chu Thành nhìn gã một cái, Chu Thành ngẫm hiểu.

- A nương, hẳn hành hạ tam cữu như thế, người mặc kệ sao?

Trên xe ngựa, Dương Thanh Nô không kìm nổi nói lẩm bầm.

Tống thị khẽ mỉm cười, hạ giọng nói:

- Thanh Nô, con không hiểu!

- Con không hiểu cái gì?

- Đại huynh của con là đang giúp tam cữu con, cũng là đang làm rạng danh cha của con.

Sau khi Dương Thanh Nô nghe xong, vẻ mặt mờ mịt.

Mà Tống thị thì giơ tay xoa nhẹ đầu của nàng ta:

- Thanh Nô, con phải nhớ kỹ, hiện giờ đại huynh con đã không còn là đại huynh gốc gác trước kia. Từ mấy ngày nay quan sát, thì hẳn có ý nghĩ của bản thân, đã bắt đầu gánh vác cái nhà này rồi.

- Trước kia, bên người cha con không có người giúp đỡ. Nhị huynh con tuy rằng đi theo, nhưng cùng lắm cũng chỉ là chân chạy báo tin, căn bản không thể chia sẻ công việc với cha con. Nhưng đại huynh con, tuy rằng

không vào công môn, nhưng bí mật làm việc vì cha con, đồng thời nỗ lực vì Dương gia chúng ta... Ta mặc kệ con nghĩ thế nào, sau này phải luôn luôn duy trì sự tôn trọng với đại huynh con. A nương có một loại dự cảm, đại huynh con không bao lâu nữa sẽ trở nên vô cùng nổi bật.

Dương Thanh Nô nháy mắt, cái hiểu cái không.

Nhưng nàng cũng nghe rõ, Dương Thủ Văn đã ở trong thời gian ngắn nhất, chiếm được quyền quyết định ở Dương gia.

- Thấy không, ta nói không sai chứ... Ha hả, lúc trước tên nhóc này chắc chắn là giả ngốc, thủ đoạn rất cao minh.

Đình viện Giáp Tam trong nhà trọ Hồng Phúc, người trung niên để cung tên xuống, rửa tay, cầm một cái khăn lau chùi.

Ở phía sau gã là Trương Tiến, người ngày hôm qua bị Dương Thủ Văn đánh bị thương cái mũi.

Nghe được lời nói của người trung niên, Trương Tiến hơi nghi hoặc:

- Tướng quân, ty chức không hiểu.

- Tổng Tam Lang chẳng qua là một tiểu nhân vật, nhưng từ xưa đến nay, đại nhân vật lật thuyền trong mương chỗ nào cũng có. Nếu ta là đối thủ của Dương Thừa Liệt, tuyệt đối sẽ níu lấy chuyện này khiến cho Dương Thừa Liệt thân bại danh liệt. Phải biết rằng, dương kim thánh thượng là người như thế nào, trong ánh mắt không chứa nổi một hạt cát. Không quan tâm là thật hay giả, đều sẽ không dễ dàng buông tha.

Nhớ năm đó, ngay cả Các lão cũng suýt nữa trông nhầm người đó...

Một chiêu này của tên nhóc chẳng khác gì rửa sạch hiềm nghi trên người Dương Thừa Liệt.

Sau này dù có người lấy chuyện này ra nói, Dương Thừa Liệt cũng có thể không thẹn với lương tâm, thậm chí còn sẽ được ban thưởng. Vương tử phạm pháp đồng tội với thứ dân! Ha hả, hãy chờ xem, Tổng Tam Lang bị giam nhiều nhất vài ngày sẽ được thả ra, những hàng hóa kia cũng sẽ trả lại cho gã. Còn Dương Thừa Liệt thì sao? Ông ta sẽ có danh tiếng thiết diện vô tư, sau này con đường làm quan chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió.

- Tên nhóc kia có tâm kế sâu như vậy sao?

- Ha hả, người cũng đừng xem thường anh hùng thiên hạ.

Người trung niên nghĩ đến đây, trên mặt lộ ra một chút tươi cười thản nhiên:

- Ta sẽ viết thư báo chuyện này cho Các lão biết, tin rằng Các lão cũng sẽ sinh ra hứng thú với tên Dương Đại Lang kia.

Dương Thủ Văn cũng không biết, khổ nhục kế ở cửa thành của hắn đã bị người ta nhìn thấu.

Đi theo xe ngựa, ở dưới ánh mặt trời sáng rực rỡ thuận buồm xuôi gió, khoảng giữa trưa đã đi tới thôn trang ở dưới Hồ Cốc Sơn.

- Hủy Tử ca ca!

Dương Thủ Văn dừng ngựa, một trận gà bay chó sủa.

Bồ Đề mang theo Ngô Không, Bát Giới, Sa hòa thượng và tiểu Bạch Long từ trong viện chạy đến, vây quanh hắn sủa một trận. Mới hai ngày không thấy, một lớn bốn nhỏ có vẻ vô cùng nhớ hắn. Mà Dương thị đi cùng

với Dương Thụy và Dương Mạt Ly cũng tới đến ngoài cửa, chỉ có điều không chờ bọn họ tiến lên, một bóng dáng nhỏ xinh liền nhào đầu về phía trước, đâm đầu vào trong lòng ngực của Dương Thủ Văn.

- Ha hả, hai ngày này Ấu Nương có ngoan hay không?

- Ấu Nương rất ngoan, rất nhớ Hủy Tử ca ca.

Bên kia, Dương thị đến thỉnh an với Tống thị, cũng gọi phu xe đỡ hành lý.

Dương Thanh Nô nhìn Dương Thủ Văn ôm Dương Ấu Nương đi xung quanh, năm con chó Bồ Đề thì chạy vây quanh Dương Thủ Văn, trong lòng không khỏi sinh ra ghen tỵ.

Nhị ca đối xử với nàng cũng tốt lắm, nhưng...

Dương Thanh Nô hung tợn trừng mắt nhìn Dương Ấu Nương một cái, thấp giọng thầm nói:

- Thật là ả lăng lơ.

Nhưng trong lòng, làm sao lại không mong mỗi người đang nằm trong lòng ngực Dương Thủ Văn, vui mừng cười nói là mình chứ?

- Nhị huynh, lấy giúp ta hành lý.

- Muội không biết tự lấy sao?

Dương Thanh Nô giận tím mặt, đá một cái vào đùi của Dương Thụy:

- Huynh nhìn đại huynh, nhìn lại huynh xem, huynh làm vậy xứng với nhị huynh không?

Dương Thụy ôm chân nhảy bắn lên, lại không thể làm gì với Dương Thanh Nô.

- Thanh Nô, không được vô lễ.

Tống thị đứng ở một bên nhìn, không nhịn được cười.

Nàng làm sao có thể không nhìn ra tâm tư nhỏ của con gái mình. Lần này Dương Thừa Liệt để mẹ con nàng trước tới Hồ Cốc Sơn là muốn huynh muội ba người Dương Thủ Văn bồi dưỡng cảm tình. Chỉ là cô bé này thật mạnh mẽ, rõ ràng hâm mộ nhưng lại không chịu thừa nhận.

Nhưng điều này cũng là một chuyện tốt.

Ở trong thời gian ngắn này, tin tưởng tình cảm giữa huynh muội hẳn nhất định sẽ trở nên tốt hơn nhiều.

Tống thị nghĩ đến đây, trong lòng có một chút chờ đợi.

Mà lúc này Dương thị đi đến bên cạnh của Dương Thủ Văn, hạ giọng nói:

- Hủy Tử, rượu cháu ủ đã lên men rồi.

- Há?

Dương Thủ Văn vừa nghe, lập tức hưng phấn.

- Lên men rồi sao?

- Cháu đi gấp, cũng không dạy ta làm như thế nào, vì thế ta ủ hết tất cả rượu... Sáng hôm nay thức dậy, ta phát hiện rượu này trở nên cam thuần rất nhiều. Nhưng rất mạnh, ta nếm thử, thật sự là chịu không nổi.

Trước giam lại rồi nói sau.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thanh Bình Điều (Thượng)

Muốn làm giàu, phải dựa vào cái này!

Dương Thủ Văn một tay ôm Dương Ấu Nương, bước nhanh vọt vào cửa sân, đi thẳng đến phòng củi.

- Dương tẩu, Hủy Tử làm sao vậy?

Tống thị nghi hoặc nhìn Dương thị, chỉ mới tiếp xúc với Dương Thủ Văn tỉnh táo được hai ngày, nhưng Tống thị đại khái cũng có chút hiểu Dương Thủ Văn. Bà không nghĩ tới, Dương Thủ Văn còn có một mặt kích động như vậy. Tiếp xúc hai ngày, ở trong ấn tượng của bà, Dương Thủ Văn dường như bình tĩnh không giống với bình thường. Cho dù là chuyện lớn thế nào thì hẳn cũng không có một chút rối loạn.

Dương thị cười khố nói:

- Bẩm nương tử, nô cũng không biết vì sao Hủy Tử như vậy.

- Ngày hôm qua trước khi hẳn đi thị trấn có làm cái gì đó, vừa rồi ta nhắc chuyện này với hẳn, vì thế mới kích động như vậy.

- Hẳn làm gì vậy?

- Rượu!

- Rượu?

Tống thị kinh ngạc hỏi:

- Hủy Tử thích rượu sao?

Dương thị lắc đầu:

- Hủy Tử không uống được rượu, trước kia khi lão thái gia còn sống thì rất ưa thích thứ này. Nhưng trong trí nhớ của ta, Hủy Tử cũng không uống rượu.

Lần đầu tiên, Tống thị không có chú ý.

Nhưng lần thứ hai, lần thứ ba, Dương thị xưng hô Dương Thủ Văn là “Hủy Tử” rất tự nhiên. Điều này cũng làm cho Tống thị ý thức được, địa vị của Dương thị ở Hồ Cốc Sơn tuyệt đối không bình thường như trong tưởng tượng của bà. Hơn nữa vừa rồi thái độ của Dương Thủ Văn đối với Ấu Nương đã biểu hiện ra địa vị của mẹ con Dương gia ở trong lòng của Dương Thủ Văn.

Con người của Tống thị đảo một vòng, lập tức có ý tưởng.

- Dương tẩu, chúng ta đi xem sao?

- Cũng tốt, đi xem đi.

Dương thị nói xong, liền cùng Tống thị đi vào trong viện.

- Nhị Lang, giúp Dương Mạt Ly chuyển những thứ trên xe vào đi.

Sau khi Tống thị vào cửa, đột nhiên dặn dò Dương Thụy. Dương Thụy vốn cũng muốn đi xem não nhiệt, nhưng Tống thị nói như vậy, y không mượn cơ được. Về mặt y đau khổ đứng ở bên cạnh xe ngựa, y nhìn thùng xe ngựa, lập tức khóc không ra nước mắt.

Trong phòng cũi đặt chính tề hơn mười vò rượu.

Một cái nồi chưng rượu rất lớn, lại đơn giản đặt ở giữa phòng, lò lửa ở dưới đã tắt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy trò tàn ở bên trong lò. Dương Thủ Văn buông Ấu Nương ra, đi đến bên cạnh vò rượu ngồi xuống, thật cẩn thận lấy ra giấy dầu che ở phía trên. Một mùi rượu đậm đặc, giống như đã từng quen biết ập tới, nụ cười trên mặt hần lập tức càng sâu thêm.

Chính là mùi vị này!

Dương Thủ Văn thở dài một hơi, từ trong thùng đựng bình rượu bên cạnh, cầm lấy một cái bầu rượu.

Múc một gáo rượu, hần đặt ở bên môi nhấp một miếng.

Đích thực là rượu mạnh hơn một chút so với trước kia, nhưng so với rượu trong trí nhớ ở kiếp trước, lại thêm một chút cảm giác thuần hậu.

Không mạnh bằng rượu kiếp trước, nhưng lại nhiều hơn một phần thuần hậu.

Dựa vào kỹ thuật ủ rượu của thời đại này, Dương Thủ Văn cảm thấy đã xem như không tồi.

- Hủy Tử ca ca, rượu ngon không?

Ấu Nương ngồi xõm ở bên cạnh Dương Thủ Văn, đôi mắt trông mong nhìn Dương Thủ Văn, mang theo vẻ chờ đợi.

Nhóc này ngày hôm qua bị mùi rượu làm cho say, nhưng sau khi tỉnh lại vẫn có chút nhớ về hương rượu này. Chẳng qua Dương thị chú ý nàng, nàng vài lần muốn uống trộm cũng không được. Hiện giờ Dương Thủ Văn đã trở lại, Ấu Nương dường như tìm được người tin cậy.

Nàng ta cắn đầu ngón tay, nhìn Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn không nhin được cười, đưa gáo rượu tới, hạ giọng nói:

- Chỉ được uống một ngụm thôi đấy.

Ấu Nương dùng sức gật gật đầu, mím môi làm ra bộ dáng kiên cường, sau khi nhấp một ngụm rượu trong gáo, lập tức phát ra tiếng vang “a”. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, nàng ta giương cái miệng nhỏ nhắn, thè lưỡi, càng không ngừng thổi khí rượu.

- Thật khó uống.

Bộ dáng của Ấu Nương khiến Dương Thủ Văn không kìm nổi cười ha ha.

Hắn rót rượu trong gáo vào bình rượu, sau đó ôm bình rượu đi ra phòng củi.

Ánh mặt trời chiếu vào rượu trong vò, rượu thế nhưng lại có màu hổ phách, xen lẫn với chút màu son.

- Rượu ngon.

Dương thị không uống rượu, nhưng Tống thị lại hiểu được rượu.

Bà người thấy mùi rượu thuần hậu, ánh mắt không khỏi sáng lên, không kìm nổi khen một tiếng.

- Ấu Nương, đi lấy một cái bát đến đây.

Ấu Nương dạ một tiếng, liền chạy đến phòng bếp, chỉ trong chốc lát trở về, trong tay cầm một bát rượu.

Dương Thủ Văn rót một chén rượu, màu rượu càng thêm trong trẻo.

Sắc son cũng trở nên càng đậm, nhìn qua cực kỳ đẹp mắt.

- A nương, nếm thử một chút đi.

Tống thị liếc mắt nhìn Dương Thủ Văn, cười nói:

- Đây là rượu do Huỷ Tử làm sao? Ta nhất định phải nếm thử mới được.

Bà nhận lấy, nhấp một ngụm.

Sắc mặt chợt biến đổi, lớn tiếng nói:

- Quả thực là rượu ngon, tinh khiết và thơm nồng, rượu này là rượu ngon nhất mà ta từng uống.

Xương Bình là vùng đất lạnh giá.

Người sinh sống ở chỗ này, phần lớn đều có thể uống được hai vò rượu, dù là nữ nhân cũng không ngoại lệ. Loại nữ nhân không thích uống rượu như Dương thị, kỳ thật ở Xương Bình cũng không tính là nhiều. Nhưng nữ nhân giống như Tống thị thì càng nhiều hơn một ít.

Trong mắt Dương Thủ Văn cũng lộ ra vui mừng, hạ giọng nói:

- A nương cho rằng rượu này có giá trị là mấy kim?

Tống thị ngẫm nghĩ một chút, trả lời:

- Rượu này của Huỷ Tử không giống với rượu trước kia ta từng uống. Ngoại trừ rất thuần hậu thì còn tăng thêm vài phần mạnh. Nơi khác ta không biết nhưng ở U Châu, một vò rượu này giá một xâu tiền thì sẽ cung không đủ cầu... Nếu là buôn bán ở Trường An thì giá này chỉ sợ sẽ tăng lên vài lần nữa.

Rượu này chỉ tốn một trăm văn một vò.

Tính các chi phí khác thì tối đa là một vò một trăm năm mươi văn.

Chỉ mới ở Xương Bình là đã có thể bán được một quan, nếu có thể bán được ở huyện Kế hoặc Phạm Dương thì giá cả sẽ rất cao.

Về phần Trường An... Dương Thủ Văn còn không nghĩ xa như vậy. Nhưng cho dù là như vậy, lợi nhuận trong đó cũng khiến hắn vô cùng vui sướng.

Nhưng có lẽ còn có thể thêm một chút thủ đoạn vào không?

Dương Thủ Văn nhìn bình rượu, ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên nói với Dương Thụy:

- Nhị Lang, ta còn một quan tiền, đệ đi vào thành mua một ít vò giúp ta. Ta muốn vò rượu loại tốt nhất, không cần quan tâm bao nhiêu tiền, có loại nào tốt thì cứ mua loại đó, tiện thể mua luôn giấy bút giúp ta.

- Để làm gì vậy?

Dương Thụy lộ ra vẻ mờ mịt.

Mà Tống thị lại nhẹ nhàng lắc đầu, có vẻ vô cùng thất vọng.

Vẫn là rất đơn giản rồi... Mặc dù là con cháu của Dương gia nhưng trên người của con còn giữ huyết mạch của Tống gia, lại không bằng huynh trưởng đàn độn mười bảy năm của con. Tống thị lấy ra một miếng vàng từ túi da bên hông, vẫy tay ra hiệu Dương Thụy lại đây.

- Làm theo lời của đại huynh con, đi Tường Phúc Cư, nói bọn họ đưa đến đây sứ Bạch Đàn tốt nhất.

- A nương, là sứ Bạch Đàn, 180 văn tiền một vò đó.

- Nói nhiều quá vậy, chỉ cần mua là được... Nhị Lang, sau này con phải đi theo đại huynh của con học tập thật tốt.

Vẻ mặt Tống thị như hận tên này không biết tranh đấu, lắc đầu vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Bạn rộn một buổi trưa, bụng cũng đã đói rồi.

Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Dương Thủ Văn, cười tủm tỉm nói:

- Không bằng cơm trưa liền lấy rượu này ướp vào thức ăn, không biết Hủy Tử thấy thế nào?

Tống thị thỉnh cầu, Dương Thủ Văn đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Bên này Dương thị đi chuẩn bị cơm trưa, Dương Mạt Ly thì một mình ngồi ở trên bậc thang trong tiền viện, đang giặt quần áo.

Dương Thủ Văn ngồi ở cửa hiên, nhìn Ấu Nương ôm Bồ Đề, chơi với mấy con chó nhỏ.

Mà Tống thị thì thu dọn phòng, sau đó đến tiền sảnh, ngồi xuống bên cạnh Dương Thủ Văn.

- Hủy Tử, cháu định làm gì với rượu này?

- Há?

Dương Thủ Văn ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Tống thị.

- Con đừng nói cho ta, con ủ rượu này để bản thân mình uống.

- Dương tâu nói cho ta biết, con không phải là một người thích uống rượu. Vậy con mất công suy nghĩ như vậy, đương nhiên là muốn buôn bán.

Tống thị là một người thông minh.

Dương Thủ Văn do dự một chút, hạ giọng nói:

- Không dối gạt a nương, ta ủ rượu này, đích thật là muốn buôn bán, cũng kiếm thêm thu nhập cho gia đình. Cha ở trong nha môn, tuy nói áo cơm không lo, nhưng chi phí sinh hoạt mỗi ngày cũng không phải ít. Ta vốn muốn giao hết thu nhập của chức điền về Dương gia, sau này sẽ dựa vào rượu này để duy trì cuộc sống ở đây.

- Nếu a nương hỏi tới, chẳng lẽ có cách sao?

Tống thị mỉm cười, hạ giọng nói:

- Ý tưởng của Hủy Tử rất tốt, nhưng con biết rượu này làm sao mới có thể bán được không?

- Việc này...

Kiếp trước Dương Thủ Văn chưa từng làm ăn buôn bán, cũng không hiểu làm thế nào.

Tống thị nói:

- Rượu ngon còn cần phải làm cho người ta biết.

- Xương Bình là nơi biên giới hoang vắng, con tính toán giỏi thế nào thì một năm có thể bán được bao nhiêu vò rượu? Bán rẻ thì không có lời, bán đắt thì lại không biết bán cho ai. Ta biết, rất nhiều người khinh thường thương nhân, lại không biết muốn làm thương nhân cũng cần phải có học vấn cao. Năm đó cha ta có thể dựa vào bì thảo mà tạo ra một cơ nghiệp lớn, đều là do ông ấy có thủ đoạn kinh thương.

Đáng tiếc, ba huynh trưởng của ta... Không học được làm như thế nào để kinh thương, trong đầu chỉ toàn tính kế tới tính kế lui, thất bại một cái là suy sụp ngay.

- Hủy Tử, nếu như con tin tưởng a nương, không bằng giao rượu này cho a nương làm. Con và cha con đều không cần xuất đầu lộ diện, miễn cho ngày sau ảnh hưởng tới tiền đồ. Mà nương cũng có thể thêm một phần gia nghiệp cho Dương gia.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thanh Bình Diệu (Hạ)

Tống Thị nói xong liền đứng dậy.

- Hủy Tử, con hãy suy nghĩ cho kỹ.

Nếu đồng ý, trước tiên là nghĩ ra một cái tên hay cho loại rượu này, chờ khi hũ rượu của Tường Phú Cư đưa tới, sẽ mang tới cho cha con mấy hũ. Mặc dù nói hiện tại Xương Bình huyện không yên ổn, nhưng trung thu tới rồi, đúng lúc cha con tạo danh khí cho con.

Dương Thủ Văn đã hiểu!

Tống Thị đây là muốn tiến lên đường lối thượng tầng, sách lược xa hoa.

Nhưng tên của loại rượu này

Dương Thủ Văn nhíu mày lại, có chút buồn rầu. Hắn ngồi trên hiên cửa, dưới ánh mặt trời nhìn Ấu Nương chơi đùa với mấy con chó, một đường ánh sáng lóe lên, hắn bỗng bật cười.

- Ấu Nương, muội tới đây.

- Hủy Tử ca ca, chuyện gì thế?

Dương Thủ Văn liếc nhìn Ấu Nương, bỗng nhiên giơ tay ra chặn trước mặt Ấu Nương, néo rồi lại néo.

- Hủy Tử ca ca, đáng ghét!

Ấu Nương gất giọng.

Dương Thủ Văn thì cười nói:

- Hoa Tường Dung, thì gọi là Thanh Bình Điệu... Ấu Nương nhớ kỹ, nếu có một ngày nào đó trong phường chú ý tới Thanh Bình Điệu, đó chính là món quà mà Hủy Tử ca ca tặng cho Ấu Nương. Đây là bí mật của Hủy Tử ca ca và Ấu Nương, biết chưa?

Ấu Nương trợn trừng mắt lên, trên mặt đầy vẻ nghi ngờ.

.....

Khi ăn trưa, một hũ rượu chỉ uống một chút, Tống Thị liền không thể chịu nổi.

Rượu này không phải là người bình thường như bà uống được. Sau khi qua chưng cất, cho thêm men thuần, sau đó sẽ tăng dần lên. Tống Thị uống hai bát liền quay về phòng ngủ, số rượu còn lại Dương Thủ Văn uống hai hớp, còn lại bị Dương Mạt Ly nuốt trôi.

Vò rượu này khoảng chừng 20 cân.

Sau khi trải qua chưng cất, nồng độ rượu khoảng hơn 20 độ, chưa tới 30 độ. So với rượu ở thời đại này, thì nồng độ này đã vô cùng kinh người rồi. Nhưng Dương Mạt Ly dường như hoàn toàn không có cảm giác, một người sau khi uống hết một vò, không còn lại chút nào còn có thể giúp Dương Thị quét sân, lại một mình chạy ra ngoài cửa vui đùa, vẻ mặt tự nhiên.

Đặc biệt lại chính là thùng rượu này!

Dương Thủ Văn cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không có nghĩ quá nhiều.

Buổi chiều, Dương Thủ Văn ở trong phòng nghỉ ngơi một chút. Dương Thụy mang theo một trăm vò rượu gốm trắng tới bên ngoài cửa.

Đồ sứ ở thời đại này không thực sự tinh xảo.

Chỉ có thể nói sau khi trải qua thăng trầm của thời gian, đồ sứ thời Đường mới nổi tiếng. Đồ sứ mà Dương Thụy mua về, ở thời đại này có thể gọi là tinh phẩm. Tuy nhiên đối với Dương Thủ Văn mà nói, không đủ để khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ.

Kiếp trước hắn đã từng xem qua đồ sứ thời Huyền Tông, quả thực là có sự nổi bật.

Nhưng khi đó chính là thời kỳ thịnh vượng nhất của Đại Đường, vạn quốc hướng về, tứ hải thần phục, cho nên có một số đồ công nghệ bất giác thâm nhập vào khí tượng thiên triều đó. Mà hiện tại thì Võ Chiếu chấp chưởng, dù nói là quốc thái dân an, nhưng do bất lợi về chiến sự bên ngoài, khiến cho đồ gốm ở thời kỳ này cũng mang chút cảm giác âm nhu.

Điều này có lẽ chính là một tệ nạn của nữ chủ thiên hạ?

Dương Thủ Văn cũng không chú ý tới điều này.

Hắn không chú ý liệu có phải là vì nữ chủ thiên hạ? Hắn chỉ quan tâm mình vẫn còn có người bên cạnh có thể khiến cho cuộc sống ngày càng tốt đẹp hơn.

- Đại huynh, đồ sứ của cả Tường Phú Cư này đều được ta mua về rồi, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn không thể còn hàng nữa. Những thứ này đã đủ chưa? Nếu còn chưa đủ, vẫn phải tới đặt trước với Tường Phú Cư, họ nhập hàng từ Trung Nguyên về cũng phải cần chút thời gian.

- Ừ, tạm thời đủ rồi!

Dương Thủ Văn nhìn từng hàng gốm sứ, cảm giác có chút nhức đầu.

Những loại rượu này nếu đều đựng đầy, e rằng cũng là một công trình lớn.

Hắn cảm thấy mình giống như đang tìm chút phiền muộn cho mình....
Vốn hắn vẫn còn chút do dự, có nên giao loại đồ đựng này cho Tống Thị đi kinh doanh hay không, bây giờ xem ra đồ đựng giao cho Tống Thị có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

A ... vừa nghĩ tới mình suốt ngày vùi đầu vào trong phòng củi để trưng cất rượu, Dương Thủ Văn không chịu nổi cơn lạnh rùng mình.

Ban đêm, Tống Thị say rượu đã tỉnh, Dương Thụy và Thanh Nô cũng đều đã ngủ rồi.

Sau khi kiểm tra an toàn trong nhà xong, Dương Thủ Văn quay trở về phòng của mình.

Hắn vừa mới ngồi xuống, cửa phòng đã khẽ vang lên tiếng gõ.

Tiếp theo đó, cửa phòng mở ra một kẽ hở, từ bên ngoài có một cái đầu thò vào, âm ỨC nói:

- Hủy Tử ca ca, lâu rồi ca vẫn không có kể chuyện hầu tử cho Ấu Nương nghe.

Trên vẻ mặt Dương Thủ Văn bỗng hiện lên nụ cười ấm áp, ngoắc tay về phía Ấu Nương.

Ấu Nương mỉm cười hì hì, giống như tiểu hầu tử chạy vào. Theo sát phía sau nàng là bốn con chó con chạy vào.

- Ấu Nương không buồn ngủ sao?

- Không buồn ngủ!

Ấu Nương nằm xuống bên cạnh Dương Thủ Văn, hai mắt lấp lánh ánh cười, giống như là hai hình trăng lưỡi liềm vậy.

Dương Thủ Văn xoa xoa khuôn mặt nàng, khẽ nói:

- Nếu không buồn ngủ, Ấu Nương ngồi ở đây chơi với Hủy Tử ca ca. Chờ sau khi Hủy Tử ca ca làm xong việc sẽ kể chuyện hầu tử cho Ấu Nương nghe, được chứ?

- Ừm!

Ấu Nương gật đầu, nghiêm túc nói:

- Ấu Nương rất ngoan, Hủy Tử ca ca làm việc đi, Ấu Nương chờ Hủy Tử ca ca.

- Được!

Dương Thủ Văn mỉm cười, lại xoa xoa khuôn mặt Ấu Nương, sau đó trải một tờ giấy ra.

- Hủy Tử ca ca, Ấu Nương mài mực.

- Hờ?

- Trước đây ông còn sống, Ấu Nương thường xuyên mài mực cho ông.

Dương Thủ Văn thật ra đã quên mất, Dương Đại Phương kiến thức không thấp, bao gồm cả Dương Thừa Liệt đều dường như có thể hiểu biết chữ nghĩa, hơn nữa còn có chút tài năng. Cũng bình thường, mẹ ruột của Dương Thủ Văn là con cháu họ Trịnh Huỳnh Dương. Nếu Dương Thừa Liệt một chữ bẻ đôi cũng không biết, cũng không thể cưới được mẹ của Dương Thủ Văn.

- Nói như vậy, Ấu Nương cũng biết chữ?

- Ừ!

Ấu Nương vừa mài mực vừa kiêu ngạo đáp lại:

- Ông cũng đã từng dạy Ấu Nương. Ấu Nương biết khá nhiều chữ, còn có thể biết được nghìn chữ.

Nha! Dương Thủ Văn quả thực có chút kinh ngạc.

Nghìn chữ ở hậu thế là nền tảng vỡ lòng rồi, ba trăm nghìn đáng được gọi là người hiểu biết rồi.

Nhưng, trong thời đại tây phong hưng thịnh, người có thể hoàn chỉnh dưới nghìn chữ đã không nhiều, chí ít Dương Thủ Văn cũng chưa tới. Mà ở thời đại này, mặc dù nghìn văn tự là đọc được sách báo vỡ lòng rồi, nhưng có thể tụng được nghìn văn tự chí ít cũng là trình độ tiểu học. Dương Thủ Văn không kìm nổi liền giơ ngón tay cái về phía Ấu Nương, cũng khiến cho nụ cười của Ấu Nương càng rạng rỡ hơn.

Bên ngoài nhà, Dương Thị nhẹ nhàng rời đi.

Ấu Nương chạy đi tìm Dương Thủ Văn, bà đương nhiên là biết rồi.

Vốn sợ Ấu Nương quấy rầy Dương Thủ Văn, nhưng nghe cuộc đối thoại trong phòng bà cũng đã yên tâm rồi. Quay trở về phòng mình, bà lấy kim chỉ ra làm việc. Đối với Dương Thủ Văn, Dương Thị không cần phải đề phòng. Mặc dù nói nam nữ có sự khác biệt, nhưng trong lòng, Dương Thị khó có thể không nghĩ tới có một ngày nào đó nếu Dương Thủ Văn cưới Ấu Nương, dù sao hai người lớn lên từ nhỏ bên nhau, một tên gốc và một tiểu nha đầu, dù không biết chuyện nam nữ, nhưng tình cảm quả thực là thân thiết.

Dương Thủ Văn cầm bút lông lên, chấm vào nghiên mực, lại điều chỉnh đầu bút lông, đặt lên giấy viết ba chữ “Thanh Bình Điệu”.

Thanh Bình Điệu là từ bài nhạc phủ.

Tống Thị có lòng muốn đưa rượu lên tầm cao mới, đó chính là một cái tên đầy đủ mới được.

Cái gì là “xuân”, “huyết” Dương Thủ Văn đều không thích. Nhưng nếu đổi lại là một từ bài, cũng có lẽ còn tốt hơn.

- Ấu Nương, biết ba chữ này chứ?

Ấu Nương tiến lại gần, có chút khó khăn nói:

- Thanh – Bình – Điệu ... là Thanh Bình Điệu. Hủy Tử ca ca viết chữ có thể sánh với ông đó.

Chữ của Dương Đại Phương thế nào?

Dương Thủ Văn không rõ lắm.

Chỉ là sau khi kiếp trước hãn bị liệt, đã từng chuyên môn luyện qua thư pháp, đặc biệt là chữ khải, ngay từ đầu đã vẽ thiệp Nhan Chân Khanh rồi. Sau đó hãn lại vẽ Liễu Công Quyền, cho nên trong thư pháp có Nhan Chân Khanh dùng nét thô to, thể hiện nét tự nhiên, lại có Liễu Công Quyền góc cạnh rõ ràng, thể hiện rõ khí chất. Khi đó đã từng có người bạn nói, thư pháp của hãn đặc biệt lộ tả được tinh túy của nhan gân liễu cốt, tiếc là hãn vẫn mãi nằm liệt trên giường, chưa bao giờ thể hiện thư pháp của mình với đời.

Giờ là năm đầu Thánh Lịch.

Nhan Chân Khanh phải 11 năm sau mới sinh ra, còn Liễu Công Quyền thì....

Phong cách nhan gân liễu cốt chưa xuất hiện ở thời đại này. Về phần sau khi Dương Thủ Văn viết ra ba từ bằng chữ khải, Ấu Nương tấm tắc kêu kỳ lạ.

- Hi hi, thật tinh mắt.

Dương Thủ Văn đưa tay ra véo mũi Ấu Nương, khẽ nói:

- Còn nhớ ý nghĩa của ba từ này không?

Ấu Nương gật đầu nói:

- Nhớ, Hủy Tử ca ca đã từng nói, ba từ này là Hủy Tử ca ca tặng Ấu Nương, là bí mật Hủy Tử ca ca và Ấu Nương, chỉ có Hủy Tử ca ca và Ấu Nương biết, nhất định không được cho người thứ ba biết.

Dương Thủ Văn mỉm cười gật đầu, hồi lâu sau, liền cầm bút lên tiếp tục viết.

Thoáng bóng mây hoa nhớ bóng hồng,

Gió xuân dìu dặt giọt sương trong.

Ví chẳng non ngọc không nhìn thấy,

Dưới nguyệt Dao Đài thử ngóng trông.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bí Mật Trong Chiếc Chùy Giặt Quần Áo (Thượng)

Sáng sớm, Dương Thủ Văn mở mắt ra.

Trong khoảng thời gian gần đây không còn mơ thấy chuyện ly kỳ cổ quái gì nữa, ngủ rất tốt, tinh thần cũng tốt hơn.

Kể chuyện xưa cũng kể đến tận gần giờ Tý, sau đó là Dương Thị đi tới mới bế Ấu Nương đang nghe đến mê mẩn đi.

Dương Thủ Văn ngủ một mạch tới sáng, lại nghe thấy ở cửa vang lên tiếng khóc rấm rứt.

Tiếng khóc lóc đó không phải là tiếng của Ấu Nương, Dương Thủ Văn có thể nghe ra được. Vừa sáng sớm.... Dương Thủ Văn liền thức dậy, tức giận đi xuống dưới giường, khoác áo đi ra ngoài cửa, kéo cửa phòng ra. Mặt trời đã nhô lên, không khí ngoài sân trong lành, tiếng khóc dường như là từ tiền viện truyền tới, Dương Thủ Văn bước chân trần ra khỏi phòng, men theo hành lang tới tiền viện.

Vốn nghĩ là Dương Thụy có thể khóc, Thanh Nô có thể khóc....

Nhưng không ngờ đi tới tiền viện, phát hiện ra người khóc lại là Dương Mạt Ly.

Một lão đại, ngồi ở ngưỡng cửa viện, khóc giống như người đầy nước mắt. Nhưng người này vừa khóc, trong hai tay còn cầm hai cái bánh lớn, khóc một tiếng, ăn một miếng bánh, khóc một tiếng lại ăn một miếng bánh,

nước mũi và nước mắt trộn vào nhau cùng rơi xuống, cũng không thấy nó lau đi. Thấy nước mũi chảy xuống mép, hít một cái, sau đó lại cố gắng cắn một miếng bánh, tiếp tục khóc....

Dương Thị và Tống Thị đứng bên cạnh, có chút không biết phải làm sao.

Mà Dương Thụy thì ngồi ở hiên phòng khách, nhìn Dương Mạt Ly vừa khóc vừa ăn, im lặng chảy nước miếng ở đó....

Rốt cuộc ai mới là con trai ruột?

- Hủy Tử, đúng lúc con tới rồi, mau đi khuyên Mạt Ly đi.

Thấy Dương Thủ Văn xuất hiện, Dương Thị và Tống Thị giống như nhìn thấy cứu binh, liền lớn tiếng gọi.

Tống Thị đang nhẹ nhàng khuyên nhủ Dương Mạt Ly:

- Mạt Ly, A Lang con tới rồi, nếu ai ức hiếp con, con mau đi nói với A Lang đi.

Nói xong, bà còn liếc nhìn Dương Thụy một cái.

Trong lòng Dương Thụy sao lại có chút uất ức: Nó to lớn như vậy, tay còn to hơn tay ta, sao ta dám ức hiếp nó được chứ?

Cảm giác mình không phải con ruột này càng ngày càng mạnh, Dương Thụy cảm thấy mình bị ức.

- Là Dương Mạt Ly.

- Đúng đúng đúng, là Dương Mạt Ly.

Dương Thủ Văn bước tới bên cạnh Dương Thụy, đưa tay ra xoa xoa đầu Dương Thụy, chân trần liền bước xuống hiên, tới trước mặt Dương Mạt Ly.

- A Nương, thím, các người đi làm đi, ở đây giao lại cho con.

Dương Thủ Văn nói xong liền ngồi xồm xuống.

- Dương Mạt Ly, nói cho ta biết, làm sao thế?

- A Lang, đứt rồi!

- Hà?

Một câu nói không đầu không cuối của Dương Mạt Ly, khiến cho Dương Thủ Văn cảm thấy mơ hồ.

Thấy Dương Mạt Ly cố gắng cắn một miếng bánh, vừa nhai vừa khóc, vừa mơ hồ không nói rõ được:

- Chùy chùy đứt rồi.

Dương Thủ Văn có chút khâm phục Dương Mạt Ly.

Khóc đều có thể khóc tới mức như vậy, rốt cuộc người làm thế nào có thể làm được?

Hắn nhìn theo hướng tay của Dương Mạt Ly chỉ, liền thấy có ba cục sắt ở gần đó. Nhìn kỹ lại, Dương Thủ Văn nhận ra, đó rõ ràng chính là chùy giặt quần áo mà mẹ của Dương Mạt Ly Lục Châu đã làm cho nó. Thứ đó nhìn thì rất là chắc chắn, sao lại đứt được? Dương Thủ Văn bước tới, cầm chiếc chùy giặt quần áo đã bị đứt lên, quan sát cẩn thận.

Chùy giặt quần áo của Dương Mạt Ly, một cái nặng 42 cân, một cái nặng 36 cân.

Chùy sắt bị đứt, là chiếc chùy sắt nặng 36 cân, nhưng Dương Thủ Văn phát hiện thấy chùy sắt này không phải bị đứt do chịu tác động của ngoại lực, mà vốn chính là móc vào với nhau, bởi vì ở chỗ nối có chút hơi lỏng, do đó đã biến thành hai đoạn.

Dương Thủ Văn mỉm cười, cầm chùy sắt lên.

Hả?

Đúng lúc hăn đem chỗ đứt nối lại với nhau, bỗng phát hiện chùy sắt có một đoạn trống, bên trong hình như nhét thứ gì đó.

Có lẽ chính là vì chỗ rỗng này mà phân lượng của chùy sắt mới giảm nhẹ.

Dương Thủ Văn kinh ngạc lấy đồ phía trong ra, là một cuộn da dê.

Hăn liền mở cuộn da dê ra, phát hiện kỳ thực là một tấm địa đồ, phía trên còn có các loại mũi tên, có chỗ còn ghi chú bằng chữ kỳ lạ.

- A Nương, người xem trên này viết gì?

Tống Thị nghe thấy tiếng gọi của Dương Thủ Văn, liền dẫn Dương Thụ chạy tới.

Bà vừa nhìn liền lắc đầu nói:

- Không biết ... mặc dù ta biết chữ, nhưng đây không phải là chữ.

- A Nương, đây là chữ Đột Quyết.

Dương Thụ bên cạnh lên tiếng, chỉ lên dãy ký hiệu phía trên nói:

- Đây là chữ số Đột Quyết, hài nhi biết.... Trước đây trong nha môn đã từng bắt được một thương nhân Đột Quyết, khi đó hài nhi đã chiếu cố cho

hắn ta, cho nên hắn ta đã dạy cho hài nhi ít chữ Đột Quyết.

- Chữ số?

Dương Thủ Văn nghi ngờ nói:

- Số gì?

- Hai chữ số này có nghĩa là tám và mười. Đây là tám và 26. Còn cái này là 28... nhiều tám quá. Đại huynh, những con số này là có ý gì? Còn có tấm địa đồ này, ta hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi.

- Đệ đã nhìn thấy rồi?

- Ừ!

- Vậy đệ mau nghĩ đi, đã nhìn thấy ở đâu rồi?

Dương Thụy gái gái đầu, trầm tư suy nghĩ.

Còn ở bên kia, Dương Mạt Ly dường như đã bị mọi người lãng quên, không nhận được bèn lên tiếng:

- A Lang, chùy chùy... ta đói rồi.

Xem ra thì khóc cũng mất sức, nếu không thì con người này ăn hết hai cái bánh lớn, cũng khoảng gần một cân rồi, sao lại vẫn còn kêu đói bụng được. Dương Thủ Văn liền bước tới, ngồi xổm trước mặt Dương Mạt Ly, đặt chiếc chùy sắt vào tay y.

- Dương Mạt Ly, không được khóc nữa.

Người xem, A Lang đã làm ảo thuật sửa cái chùy cho người rồi mà.

- Được!

Dương Mạt Ly liền ngừng khóc, mắt nhấp nháy nhìn Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn liền đưa chiếc chùy tới, sau đó liền vung lên hai cái, chuyển về phía Dương Mạt Ly nói:

- Người cầm đi chơi trước đi, lát nữa A Lang sẽ sửa lại cho người, sẽ không đứt nữa đâu.

- Ủ, Dương Mạt Ly biết rồi Nhưng, Dương Mạt Ly vẫn đói.

- Thím à, trong bếp còn bánh không?

Dương Thủ Văn bất đắc dĩ đứng lên, đi về phía nhà bếp gọi lớn.

Liền thấy Dương Thị cầm ra một cái rổ, bên trong có năm sáu chiếc bánh hấp, ngoài ra còn có hai quả trứng đã luộc chín rồi.

- Hủy Tử đói rồi sao?

Đây rõ ràng là bữa sáng của Dương Thủ Văn, nhưng thấy bộ dạng đáng thương của Dương Mạt Ly, Dương Thủ Văn thở dài đưa cái rổ cho nó.

Chẳng trách Nguyên Huân Vũ nóng thế này mà cũng đưa tên tiểu tử này ra ngoài, có lẽ là ở lại Cô Trúc, với lượng cơm của nó, Nguyên Huân Vũ cũng cảm thấy có áp lực. Dương Thủ Văn vẫn luôn cảm thấy mình ăn rất tốt, nhưng so với Dương Mạt Ly thì chẳng đáng gì cả.

- Này này này, đừng có ăn cả vỏ chứ... phải lột vỏ ra rồi mới ăn chứ.

Dương Mạt Ly nhận lấy chiếc rổ, cầm quả trứng gà lên định nhét vào trong miệng.

Dương Thủ Văn liền ngăn nó lại, có chút dở khóc dở cười nói:

- Cái này phải lột vỏ.

Nói xong, hắn liền bóc vỏ trứng ra, để lộ quả trứng gà trắng bóc. Dương Mạt Ly liền nhận lấy quả trứng gà, nhìn Dương Thủ Văn, do dự một lát liền từ từ nhét vào trong miệng. Lát sau, nó lại nhếch miệng lên cười, nói cộc lốc:

- A Lang, ăn ngon quá.

- Ừ, ăn ngon thì người ăn nhiều chút đi.

Mẹ nó, câu này sao nghe lại có chút hơi quen tai nhỉ?

Dương Thủ Văn an ủi Dương Mạt Ly, lúc này mới đứng lên nhìn về phía Dương Thụy.

- Đại huynh, ta nhớ ra rồi... đây là địa đồ Phi Hồ.

- Phi Hồ?

- Ồ, Phi Hồ không phải ở gần, hình như là ở bên phía Định Châu, nằm ở phía tây nam Xương Bình, hình như là rất xa.

- Đệ nói là Phi Hồ Quan?

- Ồ, chính là Phi Hồ Quan.

Dương Thụy liền gật đầu.

- Ta nhớ có một lần khi tới tặng quà cho huyện tôn, nhìn thấy trong phòng ông ta có một tấm địa đồ tương tự.

Khi đó ta còn hỏi huyện tôn, đây là đâu? Huyện tôn nói là Phi Hồ.... Ông ta còn nói cái gì mà nước xa không cứu được lửa gần, dù sao thì ta cũng nghe không hiểu được.

Dương Thủ Văn không khỏi kinh ngạc, nhưng nghĩ lại Vương Hạ là đệ tử Thái Nguyên Vương thị, tầm nhìn đương nhiên là khác với mọi người rồi. Mặc dù ông ta chỉ là Huyện lệnh Xương Bình, nhưng xem được địa đồ Phi Hồ cũng không phải là không được, chỉ không hiểu câu nói đó của ông ta, nước xa không cứu được lửa gần là có ý gì?

Chuyện này không liên quan gì tới Dương Thủ Văn.

Hắn quan tâm là tấm địa đồ này có phải chính là cơ mật liên quan tới chuyện Lục Châu bị giết hại hay không?

- Nhị Lang, chuẩn bị ngựa.

- Há?

- Chúng ta lập tức quay về thị trấn, giao cái này cho cha.

Dương Thủ Văn không giải thích nguyên nhân, Dương Thụy càng không hỏi.

- A nương, hôm nay mọi người không nên đi ra ngoài, ta sẽ để Mạt Ly ở lại bảo vệ nơi này.

Về phần chuyện của Tiểu Di Lạc tự, chờ sau khi ta trở về, sẽ nói với bọn họ. Ta đi thay quần áo trước, chờ khi trở về sẽ nói tiếp.

Thấy vẻ mặt đó của Dương Thủ Văn, Tống Thị liền biết sự việc đã lớn rồi.

Bà gật đầu nói:

- Vậy các con đi đường cẩn thận.

Dương Thủ Văn liền quay trở về phòng, thay quần áo.

Đúng lúc này, Ấu Nương mơ mơ màng màng từ trong phòng đi ra.

- Hủy Tử ca ca, ca chuẩn bị ra ngoài sao?

Dương Thủ Văn nghe thấy thế, liền dừng bước, khẽ nói:

- Ấu Nương ngoan, Hủy Tử ca ca vào thị trấn làm chút chuyện, chờ ta quay về, ta sẽ kể chuyện hầu tử cho muội nghe tiếp nhé.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bí Mật Trong Chiếc Chùy Giặt Quần Áo (Hạ)

- Ưm ưm ưm, muội muốn nghe hầu tử từ Ngũ Chỉ sơn xuống.
- Được, hôm nay chúng ta sẽ khiến cho hầu tử khó thoát.

Dương Thủ Văn nói xong, liền bước nhanh như chạy ra ngoài.

Dương Thụy cũng đã chuẩn bị xong ngựa. Dương Thủ Văn và y nhảy lên lưng ngựa, thúc ngựa chạy về phía thị trấn.

.....

Lệnh giới nghiêm của huyện Xương Bình vẫn chưa bãi bỏ, thậm chí còn nghiêm khắc hơn cả hôm qua.

Gác cổng vẫn là Chu Thành.

Thấy Dương Thủ Văn và Dương Thụy tới, y cũng không ngăn lại, trực tiếp cho người di dời trạm kiểm sát để hai người đi qua.

- Dựa vào cái gì mà họ không phải kiểm tra cũng được đi qua?

Đám người đã chờ ở ngoài thành nửa ngày liền bắt mắt hô lên.

Vẻ mặt Chu Thành trầm xuống, bước lên tung một cước đá người đó văng ra.

- Đó là hai vị công tử của Dương Huyện úy, kêu cái gì chứ?

Nói xong, y khoát tay, hai dân tráng liền bước lên phía trước.

- Kiểm tra kỹ cho ta, ta nghi ngờ trên người của người này có mang hàng cấm.

- Oan uổng, oan uổng

Người đó la lớn nhưng không có ai ra mặt ngăn cản.

Đúng vậy, hai vị công tử của Huyện úy vào thành, những tráng dân đó là lính tốt, có gì mà dám ra mặt ngăn cản chứ?

Dương Thủ Văn không hiểu bởi vì hắn có quan hệ với Dương Thụy, vì thế cho nên có người gặp xui xẻo. Nhưng cho dù là hắn biết cũng không thể chú ý tới được, trên đời này chưa bao giờ có thuyết công bằng gì hết, kiếp trước hắn sớm đã hiểu được đạo lý này rồi.

Chẳng phải có câu, đầu thai là một kỹ thuật sống sao?

Hắn dẫn Dương Thụy đi thẳng tới Dương phủ. Nhưng sau khi tới Dương phủ lại phát hiện ra Dương Thừa Liệt không có nghi ngơi trong Dương phủ.

Vừa sáng sớm, ông đã nhận được tin ở ngoài thành phát hiện ra một số người khả nghi xuất hiện.

Dương Thừa Liệt mang theo vết thương cùng Quản Hồ đi ra khỏi thành.

Sau khi Dương Thủ Văn biết tin cũng không khỏi nhíu chặt mày.

- Hay là đệ ở nhà chờ cha, ta tới nha huyện.

Nếu cha quay về, đệ tới nha môn tìm ta. Nếu cha đi thẳng tới nha môn, ta sẽ giao đồ cho cha, chúng ta sẽ cùng quay về.

Dương Thụy ngẫm nghĩ một hồi, liền đồng ý.

Dương Thủ Văn lại một lần nữa lên ngựa, sau khi rời khỏi Phan Nhân Lý, đi thẳng tới nha huyện.

Hắn không đi vào nha huyện, mà tới một quán rượu gần nha huyện ngồi.

Từ cửa sổ của quán rượu nhìn ra ngoài, đúng lúc có thể nhìn rõ nha huyện. Nếu Dương Thừa Liệt quay về, hắn có thể nhìn thấy ngay. Hắn liền gọi ra hai món, lại gọi thêm một vò rượu. Tuy nhiên, rượu đó Dương Thủ Văn chỉ uống một ngụm liền đặt xuống ngay, hắn đã ủ ra loại Thanh Bình Điều, loại rượu ven đường này thật sự hắn không thể nuốt trôi được.

Vừa ăn thức ăn, hắn vừa nhìn ra bên ngoài.

Đúng lúc này, một người đàn ông bỗng nhiên ngồi xuống trước mặt hắn.

- Huynh đài hình như đang có tâm sự?

Dương Thủ Văn sững sốt, nhìn về phía đối phương.

- Đừng hiểu lầm, sau khi ta vào đây nhìn thấy huynh đài liền đi thẳng tới nha môn xem, nghĩ chắc là gặp chuyện rắc rối rồi, muốn tìm người để khơi thông.

Dương Thủ Văn liền hiểu ý của đối phương, nói vậy tất đây là một lái buôn rồi?

Hắn vừa định mở lời, lại nhìn thấy người đó nhìn ngang nhìn dọc, khẽ nói:

- Nếu huynh đài muốn tìm người trong nha môn để khơi thông, ta thật ra có một số quan hệ. Ta có một người bạn, là công tử của Dương Huyện úy. Nhưng gần đây y có chút căng thẳng, cho nên đã nhờ ta giúp đỡ.... Người xem, người có rắc rối, lại không có đường vào nha môn, còn Dương công tử

thì sao? Trong nha môn ngựa quen đường cũ, phụ thân hẳn ta lại là Huyện úy, có chuyện gì hẳn ta đều có thể giúp người....

Ha ha, người chỉ cần tiêu chút tiền là có thể giải quyết rắc rối rồi.

Còn Dương công tử, chẳng qua là tiện tay mà thôi, cũng có thể đáp ứng được nhu cầu của người.... Nếu người có lòng, chúng ta có thể nói chuyện chi tiết.

Công tử của Dương Huyện úy?

Thằng cha này thoát nhìn không nhận ra mình là ai?

Mắt Dương Thủ Văn nheo lại, trầm giọng nói:

- Ta nghe nói Dương Huyện úy có hai người con trai, lại không biết người nói là vị nào?

- Ha ha, còn có thể là vị nào chứ? Đương nhiên là Dương nhị công tử rồi.

Trên dưới huyện Xương Bình này ai mà không biết đại công tử của Dương Huyện úy là một kẻ chăn bò ngay cả bò cũng không buồn chú ý tới, nghe nói mấy hôm trước còn bị sét đánh. Dương công tử mà ta nói chính là Dương nhị công tử hiện giờ đang làm việc trong nha môn, Dương Thụy.

Dương Thụy?

Dương Thủ Văn nghe thấy thế liền đặt đĩa xuống.

Hắn chưa từng nghe thấy Dương Thụy nói gì, y còn nhận làm việc ở kiểu này.

Nếu là sự thật, vậy chuyện đó chắc chắn phải nói cho Dương Thừa Liệt biết. Nếu là giả, những người này chính là kẻ lừa đảo.

Dương Thủ Văn thân là con trai trưởng của Dương môn, có nghĩa vụ bảo vệ thanh danh của Dương Thừa Liệt.

Cho nên, hắn muốn làm rõ sự việc, trong này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Im lặng nhìn đối phương, Dương Thủ Văn không nói một lời.

Còn người đó thì rõ ràng là rất bình tĩnh, giống như vừa rồi y nói đều là sự thật.

- Tiền, không thành vấn đề.

Dương Thủ Văn bỗng nhiên rút túi tiền từ trong thắt lưng ra, đập lên bàn.

Trong túi tiền đó có hơn một quan tiền, vẫn là tiền của Dương Thụy đưa cho hắn. Dương Thủ Văn khẽ vuốt cằm, trầm giọng nói:

- Nhưng ta không thể chỉ nghe người nói là đã tin người được. Dương nhị công tử ta cũng đã từng nghe nói, nếu ta có thể gặp được y, số tiền này chính là của người.

Không nhìn thấy Dương nhị công tử, ta không thể giao tiền cho người Huynh đài, ta thực sự là muốn tới nha môn làm việc, nhưng đây không phải là chuyện nhỏ, ta không thể chỉ dựa vào cái miệng của người mà đưa cho người một khoản tiền lớn được, có đúng không?

Người đó rõ ràng không ngờ Dương Thủ Văn lại có yêu cầu như vậy.

Y liếc nhìn túi tiền, trong mắt hiện rõ vẻ tham lam. Từ trọng lượng của túi tiền đó có thể thấy tiền bên trong có lẽ không hề ít.

Y suy nghĩ một hồi, liền cười nói:

- Huỳnh đài là một người thực tế, cẩn thận chút cũng tốt.

Như vậy đi, ta sẽ đi hỏi xem, nếu Dương nhị công tử đồng ý gặp người, đương nhiên không thành vấn đề. Nếu không đồng ý....

Dương Thủ Văn nheo mắt nhìn, mở túi tiền ra, lấy ra một xâu tiền khoảng trăm văn tiền.

- Đương nhiên cũng không có bạc đãi huỳnh đài, đây coi như là tiền mua giày.

- Sáng khoái!

Người đó liền đứng lên, quay người bước ra khỏi quán rượu.

Dương Thủ Văn nhíu chặt mày, nhìn theo bóng người đó biến mất ở một ngõ nhỏ, trên mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

Chuyện này rốt cuộc có liên quan tới Dương Thụy hay không?

Hắn hít sâu một hơi, dắt túi tiền vào thắt lưng.

Khoảng một khắc đồng hồ, Dương Thủ Văn thấy người đó lại xuất hiện trên phố. Y bước đi vội vàng, từ đầu phố chạy lại, bước vào quán rượu, nhìn trước ngó sau, khi y nhìn thấy Dương Thủ Văn vẫn còn ngồi nguyên ở vị trí đó, bỗng lộ rõ vẻ mặt vui mừng.

Bước nhanh tới trước mặt Dương Thủ Văn, thở hốt hển.

Cầm vò rượu trên bàn lên, sau khi rót một bát rượu liền uống cạn một hơi.

- Huỳnh đài, người thật may mắn Dương nhị công tử gần đây không thể ở lại trong thành, nhưng hôm nay đúng lúc lại quay trở về thành. Ta đã nói chuyện của người với công tử rồi, hẳn ta không có phản đối. Tuy nhiên,

thân phận nhạy cảm của Dương nhị công tử, không tiện gặp người ở đây. Nếu huynh đài người thực sự có lòng muốn khơi thông quan hệ, chi bằng đi theo ta, ta dẫn người đi gặp Dương nhị công tử.

Từ đây tới Phiên Nhân Lý, nếu đi bộ đi lại một lượt cũng phải một khắc đồng hồ.

Chỉ là phương hướng của người này rõ ràng là không đúng, Dương Thụy bây giờ có lẽ đang ở Dương phủ, không thể tự tiện rời đi được....

Dương Thủ Văn đã có chút hiểu rõ, do đó liền đứng lên nói:

- Nếu đã như vậy, vậy thì đi thôi.

Đừng để Dương nhị công tử chờ quá lâu.... Tới khi đó nếu Nhị công tử không vui, chuyện của ta cũng sẽ rắc rối.

Người đó rót thêm một bát rượu nữa, đang định uống, nghe thấy Dương Thủ Văn nói như vậy, liền đặt bát rượu xuống.

Ánh mắt y có chút không lờ, xoay bát rượu hai vòng, cuối cùng nói:

- Huynh đài nói không sai, nhưng tiền mua giày này....

Dương Thủ Văn cũng không có từ chối, liền lấy ra một xâu tiền đồng, đặt trước mặt người đó.

Người đó đưa tay ra sờ lên bàn một cái, tiền đồng liền không thấy bóng dáng đâu nữa.... Không thể không nói, tay của người này quá nhanh.

Dương Thủ Văn đi theo phía sau gã, hai người ra khỏi quán rượu.

Đọc theo đường cái, họ đi qua cửa chính của nha huyện, lại đi một hồi, lại rẽ vào một ngõ nhỏ.

- Nhị công tử ở đâu?

Trong mắt Dương Thủ Văn lộ rõ ánh mắt sắc lạnh, làm bộ hỏi rất cấp thiết.

Người đó cười nói:

- Huynh đài đi theo ta là được rồi, nhị công tử ở phía trước không xa nữa, đi không bao lâu nữa là tới.

Con hẻm này còn rất sâu, Dương Thủ Văn và người đó đi được chừng bảy tám phút, cuối cùng cũng ra khỏi con hẻm, lại phát hiện bên ngoài là một khu đất trống, xung quanh có hai ba mươi người, có người ngồi dưới chân tường, có người dựa vào tường, đứng túm tụm lại. Không bao lâu, ở giữa khu đất trống, mấy tên đại hán cường tráng bao quanh một thiếu niên.

Thấy Dương Thủ Văn tới, chàng thiếu niên đó cười nói:

- 16, làm cho đẹp vào.

- Ha ha, người ta đã dẫn tới rồi, giao lại cho tiểu gia xử trí.... Khoản tiền kia giữa chúng ta....

- Yên tâm, nếu thực sự là con dê béo, không bạc đãi người đâu.

Bộ dạng của đám người này vừa nhìn là biết không phải hạng người lương thiện gì.

Dương Thủ Văn lộ vẻ sợ hãi, lớn tiếng nói:

- Các người là ai... sao người lại dẫn ta tới đây? Nhị công tử đâu?

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Nhị Công Tử (Thượng)

- Nhị công tử? Ta đâu phải là thủ hạ của công tử! Ha ha ha!

Thiếu niên cười ha hả, rồi ghé đứng dậy, bước về phía trước mấy bước.

Phía sau, mấy đại hán vạm vỡ cũng cùng tiến lên.

Tháng tám, tuy thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh, nhưng mấy đại hán này lại mở phanh áo, để lộ những mảng lông ngực đen thui. Bọn họ khoanh tay trước ngực, vẻ mặt dữ tợn, trừng mắt nhìn Dương Thủ Văn cười gằn.

Dương Thủ Văn ra vẻ sợ hãi, lui về phía sau hai bước.

Nhưng hắn nhận ra, đầu ngõ đã bị mấy người dáng vẻ lưu manh chặn đường, mà người dẫn hắn đến đây đã chạy tới nhập bọn với đám người kia, đang nhìn hắn cười một cách nhạo báng và nham hiểm.

- Các người là ai? Muốn làm gì?

- Làm gì à?

Thiếu niên lật tay một cái, trong tay xuất hiện một đoản đao.

Đoản đao sáng loáng, sắc lạnh dưới ánh mặt trời. Gã cười gằn:

- Muốn làm gì ư? Người nói bọn ta muốn làm gì?

- Các người...Người không phải là Nhị công tử?

- Ha ha, đương nhiên ta không phải Dương nhị công tử! Tuy nhiên người có thể coi ta là Dương nhị công tử!

- Rốt cuộc các người là ai? Giữa ban ngày ban mặt, dưới ánh mặt trời, cũng dám làm loại chuyện này sao?

- Ông đây đã ở chỗ này, có gì mà gọi là dám hay không dám?

Thiếu niên kia nói xong, đột nhiên vẫy tay, hai tên lưu manh ở gần đó bước tới bên cạnh Dương Thủ Văn, túm lấy vai hắn, lạnh lùng nói:

- Khôn hồn thì móc tiền ra đây!

Đột nhiên Dương Thủ Văn đứng thẳng người lên, vẻ sợ hãi trên mặt cũng biến mất.

Hắn nhìn thoáng qua hai tên lưu manh, sau đó lại nhìn gã thiếu niên kia, mặt lộ vẻ tươi cười.

- Dương nhị lang huênh hoang khoáng lác, nói cái gì mà “bạn tâm đầu ý hợp” với người. Thật ra là một thằng ngu, bị người lừa gạt mà không biết.

- Người nói cái gì?

Dương Thủ Văn thở dài, hạ giọng nói:

- Nếu ta là người, lúc này sẽ ngoan ngoãn đợi ở nhà, chứ không đi ra ngoài sinh sự. Trước kia người lừa Nhị lang, Nhị lang không tìm tới hỏi tội người, là đã nể mặt người lắm rồi. Không ngờ người lại không cảm kích người ta, còn dám dùng tên tuổi của Nhị lang mà lừa lọc đảo điên, làm xằng làm bậy, không sợ chuốc phải tai họa hay sao?

Thiếu niên biến sắc, nhìn Dương Thủ Văn chăm chăm.

- Người là ai?

- Ta là ai, người không cần biết. Người muốn đục nước béo cò, cũng không sao cả, nhưng người không nên dùng tên tuổi của Nhị lang.

Nói xong, hấn tiến về phía trước.

Hai tên lưu manh không hiểu chuyện gì xảy ra, thấy Dương Thủ Văn muốn động, liền giơ tay ngăn hấn lại

Nói thì chậm, hành động thì nhanh, đột nhiên Dương Thủ Văn vươn tay chụp lấy cổ tay hai tên lưu manh, Diêu Tử Thủ vận lực, chỉ nghe “rắc rắc” hai tiếng, hai gã lưu manh lập tức gào lên thảm thiết, cổ tay đã bị Diêu Tử Song Bão Trảo của Dương Thủ Văn vặn gãy, quỳ trên mặt đất gào thét không ngừng.

- Cái nhị lang, muốn phát tài thì cũng được, nhưng người không nên dùng thanh danh của Dương gia làm bàn đạp!

- Người...người là gã Dương A Si kia? (A si: đàn độn)

Trong đầu gã thiếu niên chợt hiện ra một cái tên, liền buột miệng.

Dương Thủ Văn cười nói:

- Biết ta là ai rồi sao? Muộn rồi!

Còn chưa dứt lời, hấn đã chuyển thân bước về phía thiếu niên kia.

Sau khoảnh khắc ngỡ ngàng hoảng sợ, gã thiếu niên liền bình tĩnh lại, quát lớn:

- Ngăn hấn lại!

Từ phía sau, hai đại hán vạm vỡ lao tới phía trước người gã thiếu niên, gã liền lui về, nấp phía sau hai người đó, lớn tiếng nói:

- Người cứ đi đường Dương quan (chỉ con đường qua Dương Quan đi Tây Vực, về sau ví với tiền đồ sáng lạn thênh thang) của người, còn ta đi cầu khỉ của ta. Dương A Si, ta và người không thù không oán, bất quá hôm nay người đã đưa tới cửa, vậy thì cũng đừng trách ta khiến người trở thành Dương A Si như cũ. Tất cả đứng đó làm cái gì? Đánh hẳn cho ta! Nếu không, chúng ta đều sẽ bị xui xẻo.

Đám lưu manh ngẩn ra, rồi đột nhiên hét lên nhào tới.

Dương Thủ Văn cười lạnh, ra chiêu Mãnh Hồ Ngạnh Ba Sơn (Mãnh hổ mạnh mẽ leo núi)

Hắn không cao lớn như đối phương, nhưng tốc độ lại nhanh, khí lực cũng kinh người.

Trong nháy mắt hắn xuất thủ, tên đại hán đứng phía trước hắn có cảm giác như trước mặt mình không phải là một con người, mà là một con hổ dữ.

“Bịch” một tiếng, gã đại hán bị đánh bay ra ngoài, hộc máu té nằm trên mặt đất.

Đối phương người đông thế mạnh, Dương Thủ Văn cũng không muốn đánh giằng dai với bọn họ, cho nên vừa ra đòn là dùng ngay sát chiêu, không chút lưu tình.

Chỉ với một quyền, gã đại hán nặng gần hai trăm cân (gần trăm ký) đã bị hắn đánh bay ra ngoài.

Không để đối phương kịp phản ứng, Dương Thủ Văn rùn người xuống, miệng phát ra một tiếng hổ gầm.

Hắn không đếm xỉa quyền cước đối phương đánh tới, chân hơi co lại, người xoay nghiêng, cả thân hình như một mũi tên rời khỏi dây cung, mạnh

mẽ nện vào người tên đại hán. Chỉ nghe tiếng răng rắc vang lên, xương sườn của tên đại hán đã bị chấn gãy. Sau khi đắc thủ, Dương Thủ Văn không dừng lại, trong khoảnh khắc hai chân vừa chạm đất, thân hình rùn thấp, liền thuận tay chộp lấy chiếc ghế mà lúc nãy gã thiếu niên ngồi, kế tiếp một cước tung ra theo thế Hoàn Tảo Thiên Quân, chiếc ghế trong tay cũng bay về phía trước.

- Bốp!

Cái ghế đập mạnh vào cằm một đại hán, hàm răng gã văng ra, miệng đầy một họng máu.

Trong thoáng chốc, ba tên đại hán lực lưỡng đã bị loại khỏi vòng chiến đấu. Đám lưu manh đang ồa tới, trông thấy cảnh này, lập tức sợ ngậy người, đồng loạt dừng lại.

- Cha ta là huyện úy Xương Bình, ai dám đụng vào ta? (Câu này kém quá!)

Dương Thủ Văn quát lớn, khước mắt liếc qua, thấy tên dẫn đường lúc nãy đang men theo góc tường đi tới đầu ngõ, định chạy trốn. Hắn bước nhanh tới mấy bước, “vù” một tiếng, chiếc ghế trong tay đã bay đi, trúng ngay giữa lưng gã kia.

Cú ném như trời giáng, khiến gã nọ gục xuống đất, gào lên thảm thiết, không còn động đậy.

- Còn không rút đi cho ta!

Dương Thủ Văn nhìn lướt qua đám lưu manh, phát hiện gã thiếu niên và tên đại hán lực lưỡng còn lại đã không thấy đâu.

Hắn cười lạnh, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Đám lưu manh hoảng sợ, đồng loạt kêu to, lập tức bỏ chạy tứ tán.

Bọn chúng thường ngày ức hiếp dân lành thì được, chứ hiện giờ làm sao còn dám ở lại chỗ này?

Đây chẳng qua là một đám chuyên bắt nạt kẻ yếu mà thôi.

Dương Thủ Văn ra tay tàn độc, lại là con của Dương Thừa Liệt.

Đám lưu manh đó vẫn còn muốn kiếm ăn ở Xương Bình, cũng không dám liều lĩnh.

Có thể Dương Thừa Liệt không chào đón Dương Thủ Văn, nhưng dù sao Dương Thủ Văn cũng là con của ông ta, đụng vào Dương Thủ Văn, chính là đụng vào Dương Thừa Liệt.

Huống chi, trên mặt đất, ba tên đại hán vẫn còn nằm đó.

Nhìn thấy tình trạng thê thảm của ba người bọn họ, đủ biết thủ đoạn độc ác của Dương Thủ Văn.

Hắn có thực lực, có thân phận, hơn nữa còn dám liều mạng, ba yếu tố này cùng hội đủ, làm sao đám lưu manh còn dám tiếp tục cậy mạnh?

Dương Thủ Văn không ngăn cản bọn họ, chỉ lạnh lùng nhìn theo.

Về phần gã thiếu niên, hắn không sợ.

Dương Thủ Văn đã biết lai lịch của gã, chạy trời không khỏi nắng, sản nghiệp nhà người đều ở Xương Bình, có thể chạy đi đâu được?

Nghĩ như vậy, Dương Thủ Văn cũng không thèm nhìn tới ba tên đại hán dưới đất lần nào, cất bước đi tới đầu ngõ.

- Người, tên là Thạch Lựu?

- Công tử tha mạng, tha mạng...Ta tên là Mã Thập Lục, là là con số mười sáu, không phải Thạch Lục.

Tên lúc này lừa Dương Thủ Văn tới đầu gối khóc lóc, ôm chân Dương Thủ Văn kêu lên:

- Công tử, là tiểu nhân bị ép buộc...Là Cái Gia Vận sai khiến tiểu nhân làm. Sau khi bá phụ tiểu nhân rời khỏi, tiểu nhân trở thành không người thân thích ở trong thành, chỉ có thể theo Cái Gia Vận kiếm ăn. Hắn sai tiểu nhân mượn danh Nhị công tử lừa người đến để cướp, xong việc sẽ thưởng cho tiểu nhân chút cơm ăn. Tiểu nhân thật sự không có cách nào...

- Bá phụ người?

- Bá phụ ta là Mã Diêu Tử, trước kia từng theo huyện úy.

Dương Thủ Văn cũng có chút ít ấn tượng đối với cái tên Mã Diêu Tử này.

Hình như ông ta đã từng làm chấp y cho Dương Thừa Liệt, năm ngoái do lớn tuổi mà cáo lão hồi hương, vị trí mà Dương Thụy thay thế, chính là của ông ta.

Nghĩ tới đây, Dương Thủ Văn hừ một tiếng, đưa tay túm lấy cổ áo Mã Thập Lục, rồi cất bước đi ra ngoài.

Mã Thập Lục không dám phản kháng, ngoan ngoãn đi theo Dương Thủ Văn rời khỏi ngõ nhỏ, đi dọc theo đường lớn, nhanh chóng đi tới trước cửa lớn của huyện nha.

- Người là người phương nào?

Khi Dương Thủ Văn đến cửa huyện nha, vừa lúc một người trung niên từ bên trong đi ra.

Thoạt trông ông ta lớn tuổi hơn Dương Thừa Liệt một chút, thường ngày dáng vẻ nghiêm trang, khoanh tay đứng trên bậc thang ngăn Dương Thủ Văn lại.

- Ta tìm cha ta!

- Cha người?

Người trung niên lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn thoáng qua khuôn mặt bầm dập của Mã Thập Lục, kinh ngạc nói:

- Người là Mã Thập Lục, cháu của Mã Diêu Tử đây mà?

- Hà?

Mã Thập Lục sững sốt, vẻ mặt mờ mịt.

Người trung niên nói:

- Ta tên là Lư Vĩnh Thành, là chủ bộ của Xương Bình. Người bị làm sao vậy? Có cần ta phân xử cho người không?

Lư Vĩnh Thành? Chủ bộ Xương Bình?

Chính là Lư Vĩnh Thành của Lư thị ở Phạm Dương - người không hợp lắm với Huyện lệnh Vương Hạ?

Dương Thủ Văn chưa từng gặp Lư Vĩnh Thành, mà Lư Vĩnh Thành cũng không có ấn tượng gì đối với Dương Thủ Văn. Điều này cũng khó trách, từ nhỏ đến lớn Dương Thủ Văn đều ở Hồ Cốc sơn, rất hiếm khi Dương Thừa Liệt để hẳn xuất hiện trước mặt mọi người, cho nên người biết hẳn không nhiều.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Nhị Công Tử (Hạ)

Mắt Mã Thập Lục xoay chuyển, há miệng ngáp ngừng, tuy nhiên lời thốt ra khỏi miệng lại là:

- Đa tạ Lữ chủ bộ quan tâm. Đây là do tiểu nhân không cẩn thận bị ngã. Vị này là Đại công tử của Dương huyện úy, tiểu nhân dẫn hãnh tới tìm Dương huyện úy.

- Công tử của Dương huyện úy?

Lữ Vĩnh Thành ngạc nhiên liếc nhìn Dương Thủ Văn, khuôn mặt vốn nghiêm nghị đột nhiên lộ ra một nụ cười ấm áp.

- Người là Dương Đại lang?

- Vâng, đúng vậy.

Dương Thủ Văn thật tình trả lời, vẻ tươi cười của Lữ Vĩnh Thành càng đậm.

- Nghe nói người đã bình phục rồi?

- Vâng, tốt hơn một chút.

- Ha ha, cha người ra khỏi thành làm việc, người muốn tìm ông ấy, có thể tới phòng trực chờ đợi. Người đâu, dẫn Dương đại lang tới phòng trực, phục dịch cho tốt đấy!

Nói xong, Lữ Vĩnh Thành lại bảo:

- Đại lang đi nghỉ ngơi trước đi, ta còn có chút việc, không dẫn người đi được.

- Cám ơn.

Dương Thủ Văn khom người hành lễ rất đúng khuôn phép, Lữ Vĩnh Thành tươi cười, gật đầu với hắn, rồi bước xuống bậc thềm.

Lữ Vĩnh Thành này dường như cũng không cứng nhắc như lời đồn!

Tuy nhiên thoảng chốc Dương Thủ Văn đã hiểu rõ điều mấu chốt trong việc này: Nghe nói Lữ Vĩnh Thành và Vương Hạ đấu đá với nhau khá ngang sức ngang tài, thậm chí Lữ Vĩnh Thành hơi bị Vương Hạ chèn ép, trong số bốn người đứng đầu Xương Bình, huyện thừa suốt ngày ở nhà, chuyện gì cũng không quan tâm tới, nói chung là kẻ thùng rỗng kêu to. Người duy nhất có thể phân chia thế lực với Vương Hạ và Lữ Vĩnh Thành là Dương Thừa Liệt, người đã nhậm chức ở Xương Bình mười năm.

Dương Thừa Liệt đứng độc lập, cho dù là Vương Hạ hoặc Lữ Vĩnh Thành đều không làm gì được.

Dương Thừa Liệt một mực không tham gia đấu đá, chỉ bảo vệ địa bàn của mình, ngoài ra không tham dự vào bất cứ chuyện gì khác.

Ai có được sự ủng hộ của Dương Thừa Liệt, là có thể hoàn toàn nắm Xương Bình trong tay. Cũng vì lý do này, Vương Hạ rất khách khí với Dương Thừa Liệt. Tương tự như vậy, Lữ Vĩnh Thành cũng có phần nhún nhường đối với Dương Thừa Liệt. Không mong ông ta ủng hộ, chỉ mong ông ta không quay sang phía bên kia. Đó là lý do khiến Lữ Vĩnh Thành tỏ ra ôn hòa với Dương Thủ Văn như vậy.

Nhưng không rõ tại sao, Dương Thủ Văn lại có cảm giác chống đối một cách tự nhiên đối với Lư Vĩnh Thành.

Có lẽ vì hẳn không thích sự cứng rắn của đám quan lại địa phương, ngoài ra còn có nguyên nhân khác, so ra thì Dương Thủ Văn thích Vương Hạ hơn.

Cho nên, khi tiếp xúc với Lư Vĩnh Thành, bỗng dưng khuôn mặt hẳn lộ ra vẻ ngu si.

Trên thực tế, toàn bộ Xương Bình, nào có mấy người thật sự biết rõ Dương Thủ Văn?

- Vừa rồi vì sao người không tố cáo với chủ bộ?

Sai dịch trong nha môn dẫn Dương Thủ Văn và Mã Thập Lục tới phòng trực, cũng là nơi thường ngày Dương Thừa Liệt làm việc và nghỉ ngơi.

Trong phòng bài trí rất đơn giản, một cái bàn thấp, một chiếc giường nhỏ và mấy cái đôn nhỏ.

Dương Thủ Văn ngồi trên giường, đong đưa hai chân, hứng thú nhìn Mã Thập Lục:

- Vừa rồi nếu như người tố cáo, không chừng Lư chủ bộ sẽ phân xử cho người.

- Đại công tử nói đùa! Bá phụ của tiểu nhân từng dốc sức phục vụ Dương huyện úy, đương nhiên tiểu nhân cũng là người của huyện úy.

- Đại công tử đại biểu cho huyện úy, đánh cũng được, mắng cũng được, đều là chiếu cố cho tiểu nhân. Huống chi, tiểu nhân có mắt không trông, đắc tội với đại công tử trước. Trước kia Dương huyện úy có một quy định, người một nhà khi đóng cửa lại thì tranh cãi thế nào cũng được, nhưng ra

ngoài thì đều là người của huyện úy. Trước kia bá phụ của tiểu nhân thường xuyên lặp đi lặp lại những lời này. Tuy tiểu nhân bất tài, cũng không dám quên lời dạy bảo của Dương huyện úy.

Dương Thủ Văn đột nhiên cười ha hả, chỉ vào Mã Thập Lục mà nói:

- Người tuy là lưu manh, nhưng cũng coi như là thông minh.

Nói xong, hắt bưng chén nước lên, hớp một ngụm.

- Nói đi, tên đó có phải là Cái Gia Vận, con thứ hai của Cái Lão Quân?

- Dạ đúng vậy.

- Tên đó thế nào?

Mã Thập Lục nghe vậy ngẩn ra, do dự một chút rồi nói:

- Con người Nhị lang cũng không tệ lắm, chỉ có điều lá gan quá lớn, không biết sợ là gì. Tính tình hăn hào sảng, thường ngày tiêu tiền như nước, cho nên thường thu không đủ bù chi. Không còn cách nào, buộc lòng phải tống tiền ở ngoài, nếu không hăn không thể sai khiến được người xung quanh. Tiểu nhân theo hăn chưa lâu lắm, nhưng cảm thấy con người hăn cũng tốt.

- Tại sao phải dùng danh nghĩa của huynh đệ của ta?

- Cái này...

Mã Thập Lục cười khố:

- Huyện lệnh không con cháu; huyện thừa không đảm đương nổi việc gì, hơn nữa không ra ngoài một bước, như người nằm trên giường chờ chết, có ai sợ hăn? Lư chủ bộ...là con cháu họ Lư ở Phạm Dương. Ở U Châu, họ Lư

Phạm Dương rất có ảnh hưởng, nếu mạo nhận tên tuổi con cháu họ Lữ, thì quá liều lĩnh.

- Tính đi tính lại, ở Xương Bình này, người có thể lợi dụng tên tuổi được, chỉ có Nhị công tử.

- Hơn nữa, Nhị công tử và Cái nhị lang có quen biết. Mặc dù Cái nhị lang mượn tên tuổi của hắn để tổng tiền, nhưng chỉ nhằm vào một số người xa lạ. Người xứ khác không dám gây rối ở đây, sau khi chịu thiệt chỉ có thể cắn răng mà chịu, để tránh rước thêm phiền phức. Cái nhị lang nghĩ rằng, Nhị công tử lại không trà trộn trong phố xá, đương nhiên cũng không biết tình hình.

- Thì coi như là Dương lão nhị ngu đi!

Dương Thủ Văn cười lạnh, tựa vào giường.

- Nói như vậy, coi như Cái lão nhị có một chút e dè đối với Dương lão nhị, nhưng nếu như vậy, sao hắn dám tung tin bậy bạ?

- Há?

- Chuyện ở nhà trọ hồng Phúc là thế nào?

Mã Thập Lục hơi ngần người, lắc lắc đầu:

- Cái gì ở nhà trọ Hồng Phúc? Tiểu nhân không hiểu?

Dương Thủ Văn ngồi xuống, Mã Thập Lục sợ đến mức liền quỳ phịch xuống đất.

Dương Thủ Văn mắng:

- Lá gan người nhỏ bé như vậy, cũng dám ra đây lãn lộn? Tốt xấu gì thì bá phụ của người cũng là người có bản lĩnh, sao người lại không có tiền đồ

như vậy? Truyền ra ngoài, quả thật mất mặt!

Thấy Dương Thủ Văn không đến mức nổi cáu, Mã Thập Lục thở phào nhẹ nhõm.

- Cho dù tiểu nhân không có tiền đồ, cũng chỉ là không có tiền đồ trước mặt công tử.

Dương Thủ Văn nhìn Mã Thập Lục, mặt gã sợ tới mức tái nhợt.

Hồi lâu, Dương Thủ Văn đột nhiên mỉm cười, chỉ vào gã, mắng:

- Thoạt nhìn, ngươi chẳng học được chút bản lĩnh nào của cha ngươi, nhưng bản lĩnh mềm mếp thì đúng là con hơn cha rồi. Bỏ đi bỏ đi, ta không thèm tính toán với ngươi. Ra ngoài nha môn chờ, ta có chuyện bảo ngươi. Đừng nghĩ tới việc chạy trốn! Bằng không, ta nhất định sẽ giết ngươi!

- Tiểu nhân biết, tiểu nhân biết.

Nơm nớp lo sợ, Mã Thập Lục rời khỏi. Dương Thủ Văn nằm trên giường, thuận tay cầm lấy một cuốn sách trên bàn.

Sách được viết bằng lối chữ phồn thể, hơn nữa toàn là chi, hồ, dã, giả.

Dương Thủ Văn kiên nhẫn xem trong chốc lát, mí mắt liền dính lại, bắt đầu mệt rũ rời.

Hắn nằm trên giường, mơ mơ màng màng không biết bao lâu, chợt nghe có tiếng bước chân truyền đến, rồi cửa phòng mở ra.

- Hủy Tử, tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Mặt lộ vẻ tức giận, Dương Thừa Liệt bước vào phòng.

Quản Hồ theo sau ông ta, nghe Dương Thừa Liệt nói vậy, liền dừng bước, lùi về phía sau một chút, không cùng tiến vào.

- Cha, cha đã trở lại?

- Ừ, sao người trở về thành rồi? Không phải ta đã nói, người ở Hồ Cốc sơn chờ ta sao?

- Con tới, là có việc cần thưa.

Dương Thủ Văn ngáp một cái, rời giường. Hắn liếc nhìn Dương Thừa Liệt, thấy bề ngoài ông ta rất bình tĩnh, nhưng có thể nhận ra được, ông ta đang rất nóng lòng.

- Cha, cha làm sao vậy?

Dương Thủ Văn rót một chén nước, đưa cho Dương Thừa Liệt.

- Con nghe người ta nói, cha rời khỏi thành rồi... Tình hình thế nào? Có kết quả gì không?

Dương Thừa Liệt uống một hớp, rồi đặt cái chén trên bàn, thở hỗn hển nói:

- Kết quả? Hừm, kết quả là có ba người chết!

- Lại có án mạng?

Dương Thừa Liệt lắc đầu, lại gật đầu.

- Hôm nay ta nhận được tin, nói là phát hiện bọn côn đồ ngày ấy tập kích huyện nha.

- Nhưng khi ta và Quản thúc phụ của người chạy tới nơi, thì đã là người đi nhà trống, chỉ còn ba thi thể nằm đó. Nhưng đáng giận là, khi ta trình vụ

án lên huyện tôn (tức tri huyện, gọi một cách tôn kính), huyện tôn lại nói tên côn đồ đã chạy trốn.

- Nếu đã bỏ chạy, sẽ không cần tiếp tục điều tra, bảo ta không cần phiền não vì chuyện này nữa.

- Hủy Tử, người nghe xem, lời huyện tôn nói thật là...Chỉ là ba thi thể, làm sao có thể xác định đối phương đã bỏ chạy? Cho dù là đối phương bỏ chạy, nhưng đồng đảng của chúng ở thị trấn, cũng không thể buông tha. Nhưng hiện giờ huyện tôn chỉ muốn nhanh chóng kết thúc vụ án này. Ta tranh cãi với ông ta vài câu, ông ta liền đuổi ta ra ngoài, thật là bức mình!

Dương Thừa Liệt nói xong, vỗ bàn một cái thật mạnh.

Vương Hạ muốn kết thúc vụ án?

Sau khi nghe xong, Dương Thủ Văn sững sờ, mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Theo lý mà nói, vụ án này rất phức tạp, trong đó nhất định có bí mật gì đó. Nếu phá được vụ án này, đối với Vương Hạ chỉ có lợi chứ không hại, vì sao ông ta lại vội vã kết thúc vụ án? Không biết tại sao, trong đầu Dương Thủ Văn lóe lên cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt Vương Hạ. Khi đó, Vương Hạ không cho Dương Thừa Liệt thượng tấu lên Đô đốc phủ U Châu.

Lúc ấy Dương Thủ Văn còn cảm thấy, hẳn có thể hiểu được chủ ý của Vương Hạ.

Dù sao, nếu bị Đô đốc phủ biết được, rồi phái người tới đây, khó tránh khỏi tình thế “khách lấn chủ”, sẽ ảnh hưởng tới việc phá án.

Nhưng hiện giờ...

Nghĩ tới, đột nhiên Dương Thủ Văn có cảm giác, ngay từ đầu, Vương Hạ đã không nghĩ tới việc phá án.

Nhưng, nguyên do vì sao?

Nếu phá được vụ án, Vương Hạ là huyện lệnh, chẳng những không có lỗi, mà còn có công.

Nếu là như vậy, vì sao ông ta không muốn phá án?

Trong lúc nhất thời, Dương Thủ Văn nghĩ mãi mà không hiểu lý do, chẳng lẽ vị huyện tôn đại nhân này có đi đêm trong vụ án này sao?

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Còn Thờ Ở Lạnh Nhạt (Thượng)

Người này, e rằng chỉ nghĩ quàng nghĩ xiên.

Đối với Vương Hạ, vốn Dương Thủ Văn có cảm nhận không tệ, nhưng bởi vì ý niệm vừa nảy sinh, khiến hần lập tức suy đoán đủ điều về vị huyện lệnh đại nhân kia.

Nếu không có gì mờ ám, tại sao không báo cáo lên Đô đốc phủ U Châu?

Nếu không có gì khuất tất, tại sao lại quyết định kết thúc vụ án một cách vội vã như vậy?

Dương Thủ Văn lại nghĩ, Vương Hạ là huyện lệnh Xương Bình, đương nhiên nắm rõ huyện nha trong lòng bàn tay. Ông ta nói cho thích khách biết nơi để chứng cứ trong phòng trực, cho nên thích khách mới có thể tìm ra một cách chính xác; ông ta là huyện lệnh, khi ra vào khu vực này càng không ai kiểm tra. Có thể ông ta lén giấu mồi lửa, rồi sau đó, trong tình thế không ổn, thích khách lập tức phóng hỏa đốt cháy.

- Hừ!

Dương Thủ Văn càng nghĩ, càng thấy Vương Hạ đáng nghi.

Nhưng hần lại không sao giải thích được, Vương Hạ là huyện lệnh Xương Bình, cho dù là có tranh chấp với Lư Vĩnh Thành, thì ông ta vẫn là người đứng đầu Xương Bình.

Hơn nữa, ông ta là người của họ Vương ở Thái Nguyên, làm sao lại có thể liên quan tới bọn cận bã kia?

Không đúng, việc này nhất định có vấn đề!

Nhưng Dương Thủ Văn cũng không sao giải đáp được hành động đáng ngờ của Vương Đạt, cho nên mỗi hiểm nghi lúc ban đầu đã lên tới bảy, tám phần.

Nếu đúng là ông ta, nguyên nhân là vì sao?

- Hủy Tử, Hủy Tử?

Tiếng gọi của Dương Thừa Liệt, khiến Dương Thủ Văn thoát khỏi cơn trầm tư.

Ngẩng đầu nhìn lại, thấy Dương Thừa Liệt đang nhìn hẩn với vẻ mặt lo lắng:

- Ta gọi người cả buổi, vì sao không trả lời?

- À, đột nhiên con nghĩ tới một việc, chứ không có gì cả.

- Thật sự là không có gì chứ?

Dương Thủ Văn cười, gật đầu nói:

- Cha yên tâm, không có gì đâu!

- Không sao thì tốt. À, chẳng phải ta đã bảo người chờ ở Hồ Cốc sơn, sao người lại trở về?

Dương Thủ Văn vỗ trán một cái, lập tức nhớ tới mục đích của mình khi trở về.

Hẩn vội vàng lấy tờ bản vẽ từ trong ngực áo, đưa cho Dương Thừa Liệt:

- Cha, cái này là con tìm được trong cái túi giặt quần áo của Mạt Ly. Nhị lang nói hình như là bản đồ Phi Hồ, trên đó còn có những chỗ được đánh dấu bằng chữ số Đột Quyết.

- Vậy sao?

Dương Thừa Liệt nhận lấy bản đồ, trải rộng ra, vừa thoáng nhìn đã nhíu chặt mày.

Một lúc sau, ông ta cất bản đồ:

- Tốt lắm, chuyện này ta đã biết. Ta sẽ nghĩ cách điều tra rõ ràng chân tướng. Huy Tử, lần này ngươi làm rất tốt. Tuy nhiên, kế tiếp ngươi vẫn nên ở Hồ Cốc sơn trông nom người nhà, chớ tiếp tục nhúng tay vào chuyện này.

- Nhưng...

Dương Thủ Văn ngậm ngừng, nhưng rốt cuộc vẫn gật đầu đáp ứng.

- À, còn có một việc.

- Ngươi nói đi.

Dương Thủ Văn suy nghĩ một lát, rồi kể lại đầu đuôi sự việc hôm nay gặp phải cho Dương Thừa Liệt nghe.

Chuyện của Cái Gia Vận, có lẽ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng biết đâu sẽ trở thành tai họa. Mặc dù gã chưa gây ra tổn thất cho Dương Thụy, nhưng Dương Thủ Văn biết rằng, Cái Gia Vận cũng không coi Dương Thụy là bằng hữu, đồng thời việc gã làm cũng đã gây tổn hại cho lợi ích của Dương gia.

Điều đó, tuyệt đối không thể chịu được.

Nếu Cái Gia Vận coi Dương Thụy là bằng hữu, Dương Thủ Văn sẽ dùng biện pháp ôn hòa để giải quyết.

Nhưng tình hình hôm nay cho thấy, Cái Gia Vận chỉ lợi dụng Dương Thụy, hoặc là nói gã hoàn toàn không coi Dương Thụy vào đâu. Trước kia, Dương Thủ Văn cảm thấy Cái Gia Vận có chút giá trị, nhưng nếu Dương gia không thể sử dụng gã, nhất định phải giáo huấn gã một phen.

Dương Thừa Liệt nghe xong, mặt mày trở nên xanh mét.

Ông ta cầm cây gậy leo núi trong tay, đi tới đi lui trong phòng, đột nhiên nện cây gậy lên bàn, khiến mặt bàn thủng một lỗ.

- Quán Hồ!

- Có ty chức!

- Lập tức cầm lệnh bài của ta, tập hợp dân tráng, bao vây khách sạn Lão Quân cho ta!

- Nếu Cái Lão Quân ngoan ngoãn, thì trói lại, đối xử khách khí với hắn một chút; nhưng nếu hắn dám chống cự, hoặc bất cứ kẻ nào dám chống cự, thì căn cứ vào tội làm loạn, giết chết ngay tại chỗ!

Từ xưa đến nay, hai giới hắc bạch vừa đối lập, đồng thời lại vừa dung hợp lẫn nhau.

Cái Lão Quân là ông trùm của thế giới ngầm ở Xương Bình, nếu như ông ta không đụng chạm vào Dương Thừa Liệt, Dương Thừa Liệt cũng sẽ không làm khó ông ta, thậm chí, ở một mức độ nào đó, còn dành cho đám Cái Lão Quân sự hỗ trợ nhất định. Nhưng hiện giờ, hành động của Cái Gia Vận đã thật sự chọc giận Dương Thừa Liệt. Nếu không ra tay, Dương Thừa Liệt cảm thấy như bị người ta khinh thường.

Quản Hồ nghe vậy ngăn người, những vẫn nhận lệnh, xoay người rời đi.

Cơn tức giận còn chưa tan, Dương Thừa Liệt trầm giọng nói:

- Ta tôn trọng Cái Lão Quân là một hảo hán, cho nên từ trước đến giờ, đều nhắm một mắt, mở một mắt đối với khách sạn Lão Quân. Nhưng nếu Cái Lão Quân coi ta là thằng ngốc, ta tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

- Cha, chuyện này...

- Sao?

- Thật ra, chuyện đêm hôm đó, đến bây giờ con vẫn còn có một nghi vấn.

- Nghi vấn gì?

Dương Thủ Văn ngồi xuống phía bên kia giường, trầm giọng nói:

- Cha và Cái Lão Quân hợp tác, hẳn là cũng đã vài năm rồi, cho dù Cái Lão Quân không sáng suốt, cũng không thể đắc tội với cha như vậy. Chuyện hôm đó rất lạ. Theo con biết, những người ở khách sạn Hồng Phúc ru rú trong nhà, rất ít giao tiếp với người bên ngoài, thậm chí không rời khỏi cửa.

- Khách sạn Hồng Phúc là khách điểm thuộc loại hạng nhất ở Xương Bình chúng ta, cho dù là Cái Lão Quân, cũng không có tư cách tiến vào.

- Như vậy thì vấn đề ở đây là, Cái Gia Vận là một tên lưu manh nhãi nhép ở Xương Bình, chỉ dựa vào cướp bóc mà kiếm ăn, làm sao có thể biết được sự tồn tại của những người đó? Con cảm thấy, điểm này có vấn đề. Nếu Cái Lão Quân thành thật ngoan ngoãn, cha cũng đừng làm khó dễ ông ta; nhưng nếu ông ta chống đối, cho thấy ông ta không hề coi cha vào đâu, đương nhiên cha không cần khách sáo.

Đặt chiếc gậy leo núi lên bàn, Dương Thừa Liệt nhìn Dương Thủ Văn, một lúc lâu sau mới lên tiếng.

- Hủy Tử, người muốn làm gì?

- Không có gì. Con chỉ muốn xem trong chuyện này, rốt cuộc có gì kỳ lạ.

Dương Thừa Liệt để tay lên bàn, nhẹ nhàng gõ ngón tay lên mặt bàn, phát ra tiếng “lóc cóc” nhịp nhàng.

- Nói thật, ta và Cái Lão Quân biết nhau đã hơn mười năm...

- Lúc ta còn chưa làm huyện úy, hẳn đã ông trùm ở đây. Khi vừa bắt đầu ngồi vào vị trí huyện úy, Lão Quân cũng đã trợ giúp cho ta không ít. Mấy năm nay, tuy chúng ta không thể tiếp xúc, nhưng đôi bên vẫn tôn trọng lẫn nhau. Ta không biết Cái nhị lang làm như vậy, là tự chủ ý của hẳn, hay là do Cái Lão Quân ngầm xúi giục.

- Nếu là trường hợp sau, cho dù giao tình nhiều năm, ta cũng không lưu tình. Nhưng mà...

- Hai ngày, nếu trong vòng hai ngày, người không thể tìm được đáp án, bất kể Lão Quân ngoan ngoãn hay chống cự, ta đều sẽ cho hẳn một bài học.

Có thể làm huyện úy ở Xương Bình mười năm, có thể nắm quyền hạn huyện úy chặt chẽ trong tay, Dương Thừa Liệt tuyệt đối không phải dạng vừa. Khi ông ta trở nên nghiêm túc, sát khí kết thành từ quá trình mười năm làm huyện úy, khiến ngay cả Dương Thủ Văn cũng cảm thấy sợ hãi.

- Cha, con hiểu!

- Đi thôi, nhận tiện gọi Nhị lang tới.

- Tiểu tử đó còn cần phải rèn luyện rất nhiều mới được, ta vốn tưởng tuổi nó còn nhỏ, không cần dây vào mấy chuyện này. Nhưng hiện giờ xem ra, nếu không làm cho nó trưởng thành sớm một chút, mà vẫn cứ hời hợt như trước kia, thì sớm muộn gì Dương gia cũng sẽ bị tàn hại vì nó.

- Con biết rồi.

Dương Thủ Văn khom người vái chào, rồi rời khỏi phòng trực.

Hắn đi ra khỏi phòng, tới cửa lớn của huyện nha. Chỉ thấy ngoài cửa vắng ngắt, không một bóng người. Dương Thủ Văn đang định rời khỏi, chợt thấy một người chạy tới từ hẻm nhỏ bên cạnh, trong thoáng chốc đã tới trước mặt Dương Thủ Văn.

- Đại công tử, tiểu nhân ở đây.

- Thập Lục à?

Suýt nữa Dương Thủ Văn quên mất Mã Thập Lục, nhìn thấy gã, trong lòng lập tức có chủ ý.

Hắn lấy ra một xâu tiền đồng, giơ ra trước mặt Mã Thập Lục.

- Thập Lục, làm giúp ta một chuyện.

- Ồ, đại công tử khách khí rồi, có thể làm việc cho đại công tử, là phúc của tiểu nhân.

Mã Thập Lục nhìn chăm chăm xâu tiền trong Dương Thủ Văn, lộ vẻ thèm muốn.

Dương Thủ Văn cười cười, đưa xâu tiền cho Mã Thập Lục, hạ giọng nói:

- Ta bất kể người dùng cách nào, hãy đi tìm Cái Gia Vận, chuyển lời cho hắn giúp ta: Chậm nhất là ngày mai trước khi trời tối, ta muốn nhìn thấy hắn ở Hồ Cốc sơn.

- Nếu không, thì chờ cha hắn đến nhật xác đi!

- Ồ?

Mã Thập Lục hoảng sợ, lập tức hiểu ra, chuyện xảy ra ngày hôm nay, nhất định không thể yên ổn như gã tưởng. Lần này, hắn là Cái Gia Vận đã chọc giận Dương gia. Tuy nhiên, dường như vị Đại công tử này còn có ý định xoay chuyển tình thế... Rất may là mình thông minh, lúc trước đã cúi đầu theo Dương Thủ Văn, cho nên mới thoát khỏi chuyện này.

Không ngờ vị Đại công tử này, chẳng những đánh nhau lợi hại, mà thủ đoạn cũng...

- Thế nào, không muốn à?

- Đại công tử nói gì vậy, đại công tử đã chỉ bảo, tiểu nhân nhất định làm hết sức mình.

Trong mắt Dương Thủ Văn lóe lên một tia sắc lạnh.

- Ta không cần người làm hết sức, ta muốn người nhất định tìm được Cái nhị lang.

- Nhớ kỹ, nếu sau này ta biết được, người thật sự có thể tìm được Cái nhị lang, nhưng lại không đi tìm, cũng đừng trách ta trở mặt.

Nói xong, hắn đi tới trước cửa quán rượu, tháo dây buộc ngựa ra.

Xoay người lên ngựa, Dương Thủ Văn nhìn Mã Thập Lục:

- Thập lục lang, người là người thông minh, làm việc cho tốt, ta sẽ không bạc đãi người.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Còn Thờ Ở Lạnh Nhạt (Hạ)

Lên mình ngựa Dương Thủ Văn nói với Thập Lục:

- Thập lục lang, người là người thông minh, cứ chăm chỉ làm việc, ta sẽ không bạc đãi người.

Sau đó Dương Thủ Văn không nói nhiều với Thập Lục nữa liền thúc ngựa dõng đi.

Về phần Thập Lục có thể tìm được Cái Gia Vận hay không? Dương Thủ Văn cũng không bận tâm, hẳn tin rằng Cái Gia Vận chắc chắn sẽ xuất hiện ở Hồ Cốc Sơn.

Trước tiên là quay về Dương phủ, bảo Dương Thụy đi huyện nha tìm Dương Thừa Liệt báo danh.

Dương Thủ Văn đi thẳng đến Tây môn, xuống ngựa ở Tây môn, hẳn chào hỏi Chu Thành sau đó đánh ngựa rời khỏi thị trấn Xương Bình.

Thời tiết vào thu, trời tối ngày một nhanh hơn.

Qua giờ Dậu, mặt trời bắt đầu lặn ở phía tây, ánh tà dương chiếu lên con đường đỏ như có một màu máu bao phủ.

Dương Thủ Văn không dám chậm trễ, giục ngựa không ngừng, cuối cùng trước lúc trời tối cũng về đến Hồ Cốc sơn.

Chỉ có điều, vào đến cửa nhà, Dương Thủ Văn liền cảm giác thấy không khí có điều gì đó rất lạ.

Mọi lần có Ấu Nương luôn là người đầu tiên chạy ra đón hẵn thì lần này không thấy nàng xuất hiện, cũng không thấy bóng dáng của Bồ Đề và bốn con chó nhỏ đâu.

Tống Thị và Dương Thị đang ngồi trong phòng khách, vẻ mặt hai người tỏ ra xấu hổ.

Dương Mạt Ly thì ngồi ở hiên cửa, có vẻ sợ hãi, mãi cho đến lúc Dương Thủ Văn xuất hiện y mới bình tĩnh hơn một chút.

- A nương, thím, trong nhà xảy ra chuyện gì vậy?

Dương Thị ngập ngừng, cười khổ nói:

- Hủy Tử, con về thật đúng lúc... để nương con nói đi!

- Sao vậy?

Dương Thủ Văn kinh ngạc nhìn Tống Thị nghi ngờ hỏi:

- A Nương, trời đã muộn thế này sao vẫn chưa nấu cơm?

Đúng rồi, Ấu Nương và Thanh Nô cũng không thấy đâu, họ đang ở đâu?

- Chuyện này...

Tống Thị cười khổ một tiếng:

- Hai nha đầu đánh nhau, bị nhốt trong phòng rồi.

- Đánh nhau?

Sắc mặt của Dương Thủ Văn lập tức trầm xuống, khiến Tống Thị cảm thấy thấp thỏm trong lòng.

Không đợi bà mở miệng, chợt nghe thấy Dương Thủ Văn nói:

- Ấu Nương là người rất hòa nhã, không tranh cao thấp, sao lại đánh nhau với Thanh Nô được?

Hay là Thanh Nô bắt nạt?

- Chuyện này, cũng không phải.

Dương Thị vội vàng nói:

- Hủy Tử đừng trách tội Thanh Nô, lần này là Ấu Nương ra tay đánh Thanh Nô trước.

- Vì sao?

- Ấu Nương không chịu nói.

Dương Thủ Văn nhíu mày, nhìn Tống Thị.

Tống Thị cười khổ nói:

- Hủy Tử đừng hỏi ta, Thanh Nô cũng không muốn nói vì sao lại đánh nhau, dù sao hai nha đầu này cũng không nói, đành phải nhốt chúng nó trong phòng.

Dương Thủ Văn suy nghĩ một chút rồi hạ giọng nói:

- A nương, thím đừng lo lắng, ta đi hỏi Ấu Nương.

Đúng rồi, Nhị Lang được cha giữ lại ở nhà môn, hai ngày tới sẽ không về, gần đến Trung thu sẽ về cùng cha.

Nói xong, hắn đi qua chính đường vào hậu viện.

Bồ Đề và 4 con chó nhỏ núp trong ổ, nhìn thấy Dương Thủ Văn liền ra đón.

Dương Thủ Văn vỗ vỗ đầu Bồ Đề rồi đi đến cửa phòng của Ấu Nương, gõ cửa nhẹ nhẹ:

- Ấu Nương, là Hủy Tử ca ca đây, ta có thể vào không?

Trong phòng thoáng nghe có tiếng nước nở nhưng không thấy ai trả lời.

Dương Thủ Văn đẩy cửa phòng, thấy trong phòng tối đen liền châm đèn.

Ấu Nương ngồi co ro một góc, ôm chân, nước mắt ròn ròn.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Dương Thủ Văn, không kìm nổi càng khóc to hơn rồi rụi đầu vào lòng Dương Thủ Văn.

- Hủy Tử ca, hu hu hu hu... Ấu Nương làm mất thơ rồi.

- Hà?

Dương Thủ Văn ngăn người ra, ôm Ấu Nương ngồi trên chiếu, hạ giọng nói:

- Thơ gì mất?

- Hủy Tử ca từng nói rồi, chính là bài thơ bí mật của Hủy Tử ca ca và Ấu Nương... Ấu Nương làm mất rồi.

Nước mắt lại như trân châu, rào rào tuôn xuống.

Nhìn như thế hoa lê gặp mưa khiến cho Dương Thủ Văn nhói lòng.

- Sao lại mất?

- Ấu Nương... Ấu Nương hôm nay ở trong sân, Thanh Nô tý tý đã cướp đi mất, tý ấy còn xé rách.. Hu hu hu, Ấu Nương rất tức giận liền đánh tý ấy. Hủy Tử ca ca, là Ấu Nương không tốt, không nên lấy ra mới đúng.

Rốt cuộc lúc này Dương Thủ Văn cũng hiểu rõ sự tình.

Bài thơ mà Ấu Nương nói chính là Thanh Bình Điều.

Hôm qua sau khi Dương Thủ Văn viết thơ xong đã đưa cho Ấu Nương, tiểu nha đầu.... Chắc hôm nay Ấu Nương bỏ ra đọc bị Dương Thanh Nô nhìn thấy và cướp đi. Vì đó là bí mật của Ấu Nương và Hủy Tử ca ca, đương nhiên là Ấu Nương không đồng ý cho nên đã xảy ra mâu thuẫn. Dương Thanh Nô kia xé rách bài thơ đã chọc giận Ấu Nương.

Với bản tính điêu ngoa của Dương Thanh Nô thì ả làm chuyện này cũng không có gì là lạ.

Dương Thủ Văn hơi nhăn mày, trong lòng có chút không vui.

Vì hăn nói với Ấu Nương, bài thơ đó là bí mật giữa hăn và Ấu Nương cho nên lúc Tống Thị và Dương Thị hỏi nguyên nhân, Ấu Nương mới không chịu nói. Còn Dương Thanh Nô, đương nhiên cũng không thể nói chuyện này cho họ được.

Xoa xoa đầu Ấu Nương, Dương Thủ Văn lấy khăn tay từ trong túi da đeo ở hông ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Ấu Nương.

- Ấu Nương đừng khóc!

- Hủy Tử ca ca, thật xin lỗi!

Ấu Nương nói xong, trong lòng lại thấy buồn tủi, nước mắt lại tuôn trào.

Dương Thủ Văn cười nói:

- Vậy Ấu Nương nói cho Hủy Tử ca ca xem, bài thơ đó Ấu Nương có nhớ không?

- Đương nhiên là có... Ấu Nương là người thông minh nhất, trừ Hủy Tử ca ca ra, là người thông minh thứ hai.

Ấu Nương ngẩng đầu lên mắt ngấn lệ, nhưng gương mặt như hoa tươi cười kiêu ngạo.

- Thoáng bóng mây hoa nhớ bóng hồng,

Gió xuân dìu dặt giọt sương trong. Ví chăng non ngọc không nhìn thấy,

Dưới nguyệt Dao Đài thử ngóng trông.

Dương Thủ Văn nhẹ nhàng vỗ tay, sau đó nhéo mũi Ấu Nương:

- Muội xem, bài thơ đó không phải đã quay về rồi sao?

- Nhưng...

- Ấu Nương, viết thơ lên giấy, xé thì xé, mất thì mất.

Chỉ cần Ấu Nương nhớ trong lòng, thì bài thơ đó sẽ không mất, vẫn là bí mật nhỏ giữa Ấu Nương và Hủy Tử ca ca. Cho dù sao này tất cả mọi người đều biết bài thơ này cũng không sao, bởi vì đó là món quà mà Hủy Tử ca ca tặng cho Ấu Nương.

Trong mắt của Ấu Nương sáng lên niềm vui thích.

Nàng gật đầu:

- Hủy Tử ca ca, Ấu Nương nhớ rồi, muội sẽ đi xin lỗi Thanh Nô tử tử.

- Vì sao phải xin lỗi?

- Thanh Nô tỷ tỷ là nữ nhi của A Lang, Ấu Nương chỉ là nô tỳ.

Nô tỳ đánh tiêu thư là không đúng, Ấu Nương đương nhiên phải đi xin lỗi Thanh Nô tỷ tỷ rồi.

Trong lòng dâng lên một niềm chua xót.

Dương Thủ Văn vừa định ngăn cản thì Ấu Nương đã đẩy ngực hẳn ra chạy chậm chậm đến cửa phòng đối diện.

Dương Thủ Văn vội vàng theo sau, Tống Thị và Dương Thị đứng dưới hiên thấy cảnh như vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Ấu Nương mở cửa phòng đi vào trong.

Dương Thủ Văn đứng ngoài cửa nhìn Ấu Nương đi đến bên cạnh Thanh Nô.

- Thanh Nô tỷ tỷ, rất xin lỗi, Ấu Nương biết sai rồi!

- Đồ ty tiện cô đừng giả vờ làm người tốt trước mặt ta, ta cho cô biết, ta sẽ không bỏ qua đâu.

Đợi cha đến đây, ta sẽ bẩm báo với cha, bảo ông mang cô và mẹ cô đến Câu Lan, đến lúc đó xem cô còn kiêu ngạo được không?

(Câu Lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc)

Dương Thanh Nô nói xong liền đưa tay tát một cái lên mặt Ấu Nương.

Tiếng của cái tát đó như đánh vào trong lòng của Dương Thủ Văn.

Cơn tức dâng lên tận đỉnh đầu, vốn Dương Thủ Văn không muốn tức giận, nhưng rốt cuộc lúc này cũng không kìm nén nổi.

Ầm một tiếng, Dương Thủ Văn đập cửa phòng, xông vào trong.

Hắn giơ tay nắm lấy cổ của Dương Thanh Nô, sắc mặt cô ta xanh mét như người sắp chết, mắt phun ra lửa giận.

Lúc Dương Thủ Văn xông vào Dương Thanh Nô sợ đến mức ngây người ra.

Chỉ có điều không đợi ả mở miệng, Dương Thủ Văn đã bóp cổ khiến cô không thể thở được.

- Thanh Nô, đừng tưởng ta nhịn cô là ta sợ cô.

- Hủy Tử ca ca, huynh mau dừng tay.

- Hủy Tử, dừng tay.

Ấu Nương ôm lấy tay Hủy Tử, Tống Thị và Dương Thị cũng xông tới, thấy cảnh như vậy sợ đến choáng váng.

- Hủy Tử ca ca mau dừng tay, là Ấu Nương không đúng, huynh đừng làm như vậy.

Tiếng khóc của Ấu Nương khiến Dương Thủ Văn dần bình tĩnh trở lại.

Còn Dương Thanh Nô bị bóp cổ suýt nữa thì tắc thở.

Dương Thủ Văn bỏ tay ra, Dương Thanh Nô quỳ sụp xuống đất há mồm thở dốc, òa khóc.

Vừa rồi, cô ta thực sự sợ hãi!

Bởi vì cô ta thấy đầy sát khí trong mắt của Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn hít một hơi thật sâu, lùi lại sau một bước.

- Hủy Tử, con điên rồi sao? Dù sao Thanh Nô cũng là em gái con!

Tống Thị cũng sợ hãi xông vào ôm Thanh Nô trong ngực, rồi quay sang quát lớn.

Dương Thủ Văn bình tĩnh lại một chút, giơ tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ấu Nương, sau đó điềm nhiên nói:

- Cô ta may mắn, cô ta là em gái con... Chứ nếu không vừa rồi không có những lời của Ấu Nương, thì lúc đó nhất định con đã bóp chết cô ta rồi.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Khúc Nữ Nhi (Thượng)

Ba ngày, tiếp xúc với Dương Thủ Văn ba ngày.

Trong ấn tượng của Tống Thị, Dương Thủ Văn là người tao nhã, giống như quân tử vậy. Tuy thi thoảng có tỏ ra đùa giỡn, tuy đôi khi cũng sẽ đăng đăng sát khí, nhưng trước mặt người khác rất ít khi hấn tức giận.

Nhưng hôm nay...

Dương Thanh Nô không dám khóc nữa, vì cái miệng độc địa của Dương Thủ Văn đã khiến cô sợ hãi.

Dương Thủ Văn kéo Ấu Nương đi ra khỏi phòng, đứng ở hiên cửa, sau khi hít một hơi thật sâu, đột nhiên hấn hô lên:

- Dương Mạt Ly.

- Có Dương Mạt Ly có Dương Mạt Ly.

Cầm cái bánh nướng trong tay, Dương Mạt Ly chạy lão đảo, sau khi đứng dưới hiên nhìn Dương Thủ Văn với vẻ ngạc nhiên.

Dương Thủ Văn vỗ trán một cái: Thôi đi!

- Hai ngày này người ở nhà, bảo vệ A Nương và Thanh Nô.

Có chuyện gì, bảo người đến Tiểu Di Lạc tự trên núi tìm ta... Ấu Nương, đi thu dọn một chút rồi cùng ta lên núi.

Lên núi?

Quyết định của Dương Thủ Văn quá đột ngột làm Tống Thị giận mình.

Tuy nhiên, Dương Thủ Văn đã không muốn giải thích, chỉ dặn dò Ấu Nương một tiếng rồi đi thẳng vào phòng của mình, khép cửa lại.

Hắn tắm rửa thay quần áo, sau đó lấy bản vẽ, bức tranh phía trước bọc lại thật kỹ.

Đeo dao bên hông, rồi sau đó quơ lấy Hồ Thôn, thuận tay lấy túi da đặt trên bàn lên, dặt bên hông.

- Hủy Tử, con đang làm gì vậy?

Tống Thị đi vào trong phòng, vẻ mặt giận dữ.

- Ta biết con và Ấu Nương tình cảm thân thiết, nhưng dù sao Thanh Nô cũng là muội muội của con.

Hai đứa trẻ cãi nhau, con đâu cần... Hãy nghe lời nương, đừng tức giận có được không? Nếu không ta sẽ về thành, nói cho cha con biết.

Dương Thủ Văn dừng lại một chút, tháo trường đao và nón mũ xuống.

- Nương, con ở chỗ này, Thanh Nô có thể yên ổn sao?

Hắn nói xong, liền bước ra khỏi phòng.

Trước cửa, Ấu Nương đã thu dọn xong, đang đứng nép ở một bên.

- Con là ca ca của cô ấy, có thể chịu đựng cô ấy quấy phá, dù tác oai tác quái với con, con cũng sẽ không tức giận.

Nhưng đối với Ấu Nương thì không được. Năm nay con đã 17 tuổi, một tháng trước, trừ A Ông ra, có ai để ý đến con không? Ấu Nương từ nhỏ đã

lớn lên cùng con, cho dù con ngu ngốc bị người ta sỉ nhục, nhưng muội ấy cũng chưa từng ghét bỏ con. Trong lòng muội ấy, con là Hủy Tử ca ca của muội ấy, còn trong mắt con muội ấy còn thân thiết hơn cả muội muội ruột.

Lúc nào Thanh Nô thực sự coi con là huynh trưởng thì hãy nói đến những chuyện khác... Chuyện ngày hôm nay, đừng bàn đến ai đúng ai sai, chuyện đã qua rồi. Hai ngày nữa là Trung Thu, con muốn lên núi nói với trụ trì chuẩn bị cho sớm.

Đúng rồi, rượu đã bảo thím đựng trong hũ sứ rồi.

Ngày mai cho người mang 3 hũ vào thành cho cha, còn 5 hũ mang lên núi. Sáu hũ còn lại cứ chôn trước rồi tính sau.

Dương Thủ Văn nói xong liền kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Ấu Nương.

- Bồ Đề!

Hắn gọi một tiếng, Bồ Đề và 4 con chó con lập tức chạy tới, vây quanh Dương Thủ Văn và Ấu Nương.

- Cứ vậy đi, con lên núi đây!

Dường như Dương Thủ Văn rất mệt mỏi, không muốn tranh luận gì thêm liền kéo Ấu Nương ra ngoài.

Trong miệng Dương Mạt Ly còn ngậm nửa cái bánh, nhìn Dương Thủ Văn rồi lại nhìn Tống Thị và Dương Thị đứng ngây ở cửa, một lúc sau ngồi xuống, cúi đầu cố gắng nhai cho hết cái bánh.

Trời đã tối, trên núi yên tĩnh lạ thường.

Bồ Đề và bốn con chó con dẫn đường đi trước, Dương Thủ Văn cầm theo thương, để Ấu Nương đeo tay nải của hắn, giắt ít ngân lượng sau lưng. Còn Ấu Nương lúc này như một con thỏ con bị kinh động, một tay nắm chặt lấy vạt áo của Dương Thủ Văn, chân không dám dừng lại theo sát Dương Thủ Văn, nhắm mắt lên núi.

Đường núi gập ghềnh, đi rất mất sức.

Đi khoảng hơn nửa canh giờ, Dương Thủ Văn dừng bước.

- Ấu Nương, mệt không?

Bàn tay nhỏ bé của Ấu Nương vẫn nắm chặt lấy vạt áo của Dương Thủ Văn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, mồ hôi đầm đìa trên trán.

Nhưng nàng vẫn lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Ấu Nương không mệt!

- Còn nói không mệt, toát hết mồ hôi rồi.

Dương Thủ Văn đặt tay lên miệng, phát ra một tiếng huýt sáo.

Bồ Đề và bốn con chó con lập tức quay đầu trở lại, vây quanh Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn liếc mắt một cái nhìn xung quanh, giơ tay chỉ tảng đá bên cạnh:

- Ấu Nương, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút.

Cơm tối còn chưa ăn, có lẽ muội cũng đói bụng rồi... Ha ha, ở đây có bánh nướng của thím chuẩn bị, chúng ta mỗi người một nửa. Ăn no bụng rồi, Hủy Tử ca ca sẽ dẫn muội lên núi, mấy ngày này chúng ta sẽ ở trên núi, được không?

Ấu Nương nghe thấy vậy, gật đầu vui mừng.

Thực ra, đối với Ấu Nương mà nói, ở đâu, ăn gì đều không quan trọng.

Mà quan trọng là... có thể ở cùng Hủy Tử ca ca, mỗi ngày được nghe chuyện xưa về hầu tử. Tuy không có mẹ bên cạnh, cũng cảm thấy nhớ. Nhưng Ấu Nương vẫn cảm thấy, Hủy Tử ca ca và hầu tử quan trọng hơn, huống chi còn có cả Bồ Đề.

Nàng ngoan ngoãn ngồi xuống tảng đá, cầm miếng bánh ăn từ từ.

Dương Thủ Văn liền lấy một chiếc khăn mặt, đi đến con suối bên cạnh, nhúng nước cho ướt khăn rồi đi đến ngồi xổm trước mặt Ấu Nương, giúp nàng lau nước mắt trên mặt. Dưới ánh trăng, khuôn mặt của Ấu Nương có một vết đỏ. Nhưng cái này không nghiêm trọng, mà nghiêm trọng là còn có 2 vết máu.

Lúc đó, trong lòng Dương Thủ Văn càng thêm căm tức.

Chắc chắn là hãn giáo huấn Dương Thanh Nô quá nhẹ rồi... Tiểu nha đầu này đâu phải chỉ muốn đánh Ấu Nương, rõ ràng là định phá khuôn mặt của Ấu Nương.

- Ấu Nương, đau không?

Ấu Nương gật gật đầu rồi lại lắc đầu.

- Không sao, hai ngày nữa là khỏi... Đây là thuốc Điền thôn chính tặng ta, ta xoa cho muội, đừng động đậy nhé.

Vừa nói, Dương Thủ Văn vừa lấy một bình nhỏ đeo trong túi da ở bên hông, lấy móng tay khều thuốc nhẹ nhàng xoa lên mặt Ấu Nương. Thuốc này tên là Hồi Xuân Cao, hiệu quả không phải tầm thường đâu, là Điền thôn chính có bản lĩnh học được ở bên ngoài đó.

Sau khi biết được cách điều chế thuốc của Điền thôn chính, Dương Thủ Văn lại đi tìm y xin một chút rồi mang theo bên mình.

Xã hội loạn như vậy, bên ngoài phức tạp như vậy.

Mang thuốc này bên cạnh lúc nguy nan có thể bảo vệ tính mạng. Không ngờ rằng, một tác dụng nữa của nó là làm tiêu sưng cho Ấu Nương.

Dương Thủ Văn lau sạch mặt cho Ấu Nương rồi ngồi bên cạnh nàng.

Ánh trăng trong veo.

Vầng trăng sáng trên trời cao, đầy sao hội tụ thành một dải ngân hà vắt ngang trời.

Gió nhẹ nhàng thổi khiến người ta có cảm giác thật khoan khoái.

Dương Thủ Văn đột nhiên hưng trí, đứng lên bên đường hái hai chiếc lá cây, rửa thật sạch rồi để bên cạnh Ấu Nương.

- Ấu Nương, thổi cho muội một khúc nhạc nhé?

Ấu Nương hơi ngạc nhiên, trên mặt có dính mấy hạt vừng, nàng nhìn Dương Thủ Văn nói:

- Hủy Tử ca ca còn biết thổi nhạc sao?

Dương Thủ Văn khẽ mỉm cười, ngậm lá cây trong miệng, thổi thổi hai lần.

- Bắt đầu thổi

- Tu tu...

Ấu Nương dựa vào Dương Thủ Văn nhìn khuôn mặt của hắn.

Còn Dương Thủ Văn nhắm mắt lại, suy nghĩ một chút rồi thôi.

Giai điệu du dương phát ra từ trong miệng hắn, Ấu Nương lập tức há mồm trợn mắt. Khúc nhạc đó nàng chưa từng nghe, dường như không giống những khúc nhạc trước đây, cảm giác thực sự rất hay.

Dương Thủ Văn thổi khúc nhạc này chính là “nhạc đệm trong Tây Du Ký” của đời sau, “Tình Nữ Nhi”.

Đôi uyên ương đậu, đôi bướm bướm bay, cả vườn xuân sắc khiến người say.

Nhẹ nhàng hỏi thánh tăng, nữ nhân có đẹp hay không, nữ nhân có đẹp hay không...

Trong đầu, ca từ vang lên, miệng thổi. Âm thanh của khúc nhạc đó quần khắp núi rừng. Bồ Đề và bốn con chó nhỏ ghé vào chân Dương Thủ Văn, dường như chúng cũng đang thưởng thức giai điệu tuyệt vời này. Còn Ấu Nương thì dựa vào vai hắn, đôi mắt nhắm nghiền.

Nàng không biết ca từ của khúc nhạc này, nhưng lại như nghe thấy tình nữ nhi trong lòng ngực.

Một khúc nhạc kết thúc, Dương Thủ Văn lấy lá cây ra.

Hắn vừa định nói chuyện thì phát hiện không biết từ khi nào Ấu Nương đã ngủ thiếp đi trên đùi của hắn. Cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, dường như nàng đang mơ một giấc mơ đẹp.

Nàng thở dài một hơi, Dương Thủ Văn cầm cây thương để bên cạnh, sau đó ôm Ấu Nương vào ngực rồi đứng dậy.

Bồ Đề cũng lập tức đứng dậy đánh thức bốn con chó nhỏ.

Dưới ánh trăng, hai người, bốn con chó nhỏ chậm rãi đi trên đường, dần dần biến mất trong núi non nhấp nhô.

Đêm nay, Ấu Nương đã có một giấc mộng đẹp.

Trong mơ nàng thấy mình và Hủy Tử ca ca chạy trên đường, Hủy Tử ca ca ở phía trước, nàng đi theo sau.

Sau đó, nàng chạy không nổi, Hủy Tử ca ca liền công nàng chạy tiếp.

Chạy, chạy...

Ấu Nương đột nhiên mở mắt, phát hiện mình đã ở trong một căn phòng lạ.

Nàng sợ vội vàng ngồi dậy, vừa định hét lên thì phát hiện ngay dưới chân giường có 4 con chó nhỏ đang ngủ say.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Khúc Nữ Nhi (Hạ)

Ngộ Không, Bát Giới, Sa Hòa Thượng còn cả Tiểu Bạch Long đều ở đây!

Nhưng Hủy Tử ca ca đâu? Còn cả Bồ Đề đi đâu rồi?

Ấu Nương hoảng hốt, vội vàng bò từ trên giường xuống, xỏ giày chạy ra ngoài.

Bốn con chó nhỏ cũng bị đánh thức, cùng chạy theo sau Ấu Nương ra ngoài. Ngoài thiên phòng, mặt trời đang dần nhô lên.

Bồ Đề nằm bên ngoài thiên phòng, Dương Thủ Văn cỡi trần, tứ chi đang phủ phục trên nóc nhà, đối diện với mặt trời đang mọc.

Đây chính là Kim Thiềm dẫn đạo thuật là Dương Đại Phương đã truyền thụ cho Dương Thủ Văn.

Thỉnh thoảng hẳn có phát ra tiếng khi – khi, yết hầu và quai hàm ực ực, nhưng môi mím chặt, âm thanh kia dường như phát ra từ trong bụng hẳn. Đây chính là điểm đặc biệt của Kim Thiềm dẫn đạo thuật, dùng âm thanh, chấn động nội phủ làm cho khí huyết tinh thông.

Trước kia Dương Ấu Nương đã từng nhìn thấy Dương Thủ Văn tu luyện loại võ công này, cho nên nàng cũng không lấy làm lạ.

Nàng lặng lẽ không để gây ra tiếng động, nhẹ nhàng ngồi dưới cửa hiên, hai tay nhỏ chống cằm, ngồi xem lặng lẽ.

Cơ thể của Dương Thủ Văn đắm chìm trong ánh mặt trời, dường như phủ thêm cho hần một tầng hào quang.

Trong ánh mặt trời, Dương Ấu Nương dường như còn nhìn thấy một không khí mênh mêng. Đó chính là ảo giác của khí huyết Dương Thủ Văn đang sôi trào. Nàng cứ lẳng lặng ngồi như vậy, con Bồ Đề nằm phục bên cạnh nàng, bốn con chó nhỏ cũng phục dưới chân nàng.

Sáng sớm, từng cơn gió thổi vào thiền viện hẻo lánh làm cho không khí thêm phần ấm áp và yên bình.

Sau khi có một vầng mặt trời đỏ nhảy ra khỏi đường chân trời, Dương Thủ Văn khí hành cửu chuyển, tinh thần sáng khoái.

Hắn nhảy từ trên nóc nhà xuống, nhìn thấy Ấu Nương khẽ mỉm cười:

- Ấu Nương, chào buổi sáng!

- Chào Hủy Tử ca ca!

Ấu Nương đỏ mặt đáp lại một tiếng rồi hạ giọng nói:

- Hủy Tử ca ca, chỗ này gió lạnh, huynh mặc thêm áo vào đi.

Thực ra Dương Thủ Văn suy nghĩ không nhiều lắm, hắn đồng ý rồi đi vào thiền phòng.

Hóa ra Hủy Tử ca ca đang...

Trong lòng Ấu Nương có một cảm giác mất mát, tâm trạng có sự phức tạp. Thiếu nữ nào không hoài xuân? Mặc dù Ấu Nương mới 11 tuổi, nhưng ở thời đại này 14 tuổi là đã có thể thành thân, nàng cũng không còn nhỏ nữa.

- Hủy Tử ca ca, chỗ này thật yên tĩnh.

Lúc Dương Thủ Văn mặc quần áo chỉnh tề đi ra ngoài, Ấu Nương đã lấy lại tinh thần.

Nàng nghi ngờ nhìn Dương Thủ Văn hỏi:

- Bây giờ là lúc nào rồi, sao vẫn chưa thấy pháp sư xuất hiện?

Dương Thủ Văn không khỏi cười khổ một tiếng, xoa xoa đầu của Ấu Nương.

Thực tế, tình hình của chùa Tiểu Di Lạc này là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đêm qua hắn ôm Ấu Nương, lặn lội đường xa lúc vào chùa Tiểu Di Lạc đã sắp là giờ Tý.

Nhưng sau khi đến chùa rồi hắn mới phát hiện, cả chùa không một bóng người. Nhìn dấu tro bụi trong Đại Hùng Bảo Điện thì đã có một khoảng thời gian dài nơi này không có ai quét tước. Hắn đi quanh chùa một vòng, cũng không tìm thấy một tăng nhân nào.

Nói vậy, sau đêm xảy ra án mạng, Huệ Nhân pháp sư và những tăng nhân đã sợ hãi và dời bỏ nơi này.

Nghĩ như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Dù sao trong số những người chết kia cũng có đồng bạn của họ.

Hơn nữa, thích khách không bị sa lưới, 2 tên thích khách chạy trốn, càng khiến họ sợ hãi hơn.

Hòa thượng cũng là người, xảy ra chuyện đó giữa nơi hoang vu này, là người bình thường thì ai cũng sợ hãi.

Cũng may, tuy các hòa thượng đã đi nhưng họ để lại rất nhiều đồ đạc.

Sau khi Dương Thủ Văn tìm được chăn nệm, hắn đã ở trong miếu chờ suốt đêm.

Không được, tuy một đêm không ngủ nhưng Dương Thủ Văn vẫn không cảm thấy mệt mỏi. Hắn tìm được một cái chổi, quét dọn đình viện. Ấu Nương chạy đến cạnh giếng múc một thùng nước rồi đi đến bên cạnh Dương Thủ Văn, vừa đi vừa vẩy.

Trong chùa vốn hoang vắng cũng trở nên ấm cúng hơn khi có tiếng cười trong như chuông bạc của Ấu Nương.

Dương Thủ Văn cũng không tìm được cười cùng Ấu Nương quét dọn chùa chiều sau đó ngồi thờ hồn hển ở cửa Đại Hùng Bảo Điện.

- Hủy Tử ca ca, ăn bánh đi!

Trong bếp vẫn còn đồ nấu ăn, còn có cả củi lửa nữa.

Dương Thủ Văn không biết nấu cơm, nhưng với sự khéo tay của Ấu Nương thì một bữa ăn không phải là chuyện quá khó.

Nàng hâm nóng lại bánh nướng đêm qua, vậy là hai người có một bữa ăn thật no nê.

Rồi sau đó, Dương Thủ Văn đi vào Đại Hùng Bảo Điện, hắn thấp nển, nhìn bên trong trống rỗng, cuối cùng hắn nhìn bức họa La Hán trên vách tường. Hắn đứng lảng lạng trong Đại Hùng Bảo Điện, trong đầu hiện ra một bóng người. Y hốt hoảng, hoang mang, lòng mang nỗi sợ hãi, một mình ngồi bồi hồi trong đại điện này, cuối cùng ngồi dưới bức tường.

Tham bái Trường Mi?

Sao ta lại thấy không đáng tin!

Dương Thủ Văn chậm rãi đi đến, đứng lại dưới tường.

Ngoài Đại Hùng Bảo Điện có đồ án 3 con hổ đang rình mồi. Còn ta, lại lẻ loi một mình, muốn chạy cũng rất khó.

Lúc này, ta đứng ở đây.

Đúng rồi, sở dĩ ta tới miếu thờ hèo lánh này...

Dương Thủ Văn lóe lên một ý tưởng, dường như hăn nghĩ tới điều gì đó.

Ta ở trong này nhiều ngày, tuyệt đối không phải là vì tham luyện phong cảnh nơi đây mà vì... đợi người?

Đúng, là đợi người!

Nhưng chưa đợi đến lúc người ta đợi xuất hiện, kẻ địch đã đuổi đến rồi.

Từ từ đã...

Dương Thủ Văn ra sức vò đầu, về mặt lý luận tất cả những tưởng tượng vừa rồi của hăn không sai. Như vậy tại sao hăn phải đến tham bái ở đây?

Ánh mắt của Dương Thủ Văn dừng trên bức tranh kia, hăn nheo mắt lại.

- Hủy Tử ca ca, có người tìm huynh.

Lúc Dương Thủ Văn đang trầm ngâm không nói, chợt nghe có tiếng của Ấu Nương.

Dương Thủ Văn sửng sốt, bước ra ngoài đại điện, lập tức hăn gặp người ra.

Chỉ thấy Dương Thị dẫn theo Dương Mạt Ly đứng ở sân lớn, phía trước bọn họ còn có hai người đang quỳ. Hai người một lớn dáng người khô ngô, một nhỏ nhìn khoảng 15-16 tuổi, quần áo tả tơi, mình đầy thương tích.

- Cái Gia Vận?

Dương Thủ Văn liếc mắt là nhận ra, người thiếu niên đó rõ ràng là Cái Gia Vận hôm qua đã đánh Dương Thụy cướp cờ hiệu.

Còn người đại hán cường tráng kia, rõ ràng là người đang chạy trốn cùng Cái Gia Vận.

Dương Thủ Văn đột nhiên nhớ ra, hẳn đã bảo Mã Thập Lục thông báo cho Cái Gia Vận tới gặp hẳn. Chỉ có điều sau khi trở về nhà ngày hôm qua xảy ra sự việc ngoài ý muốn, cho nên Dương Thủ Văn đã quên mất chuyện này, suốt đêm cùng Ấu Nương lên núi.

- Thím, có chuyện gì vậy?

Dương Thị mang theo một cái túi lớn để cạnh chân.

Nghe thấy Dương Thủ Văn hỏi, bà càng sợ hãi đáp:

- Hai người kia trời chưa sáng đã đột nhập vào nhà, may mà Mạt Ly đã phát hiện ra chúng, bắt chúng lại. Bọn chúng nói, là Hủy Tử con bảo họ đến đây. Nô và nương con cũng không biết phải làm thế nào mới được, cho nên đã bảo Mạt Ly để họ lên núi gặp con.

- Là Dương Mạt Ly.

Dương Mạt Ly ở bên cạnh, cực kỳ nghiêm túc chỉ ra chỗ sai trong lời của Dương thị.

- Dương Mạt Ly, lấy những thứ trong miệng họ ra đi.

Dương Thủ Văn đi lên, vừa đi vừa nói.

Dương Mạt Ly không nói nhiều liền bỏ mảnh vải nhét trong miệng hai người này ra.

- Phù phù phù... Dương Đại Lang, người muốn thế nào đây?

Sau khi mảnh vải được lấy ra, người đại hán ho khan không ngừng, còn Cái Gia Vận thì hờ hển.

- Người bảo ta đến tìm người mà lại đối xử với ta như vậy sao?

Dương Thủ Văn đi lên trước, ngồi xổm trước mặt Cái Gia Vận.

Hắn giơ tay xoa xoa, bàn tay xuất hiện một con dao găm.

- Người muốn gì?

Ánh mắt của Cái Gia Vận tỏ ra hoảng sợ, giãy dụa muốn đứng lên. Chỉ có điều đã bị Dương Mạt Ly đè xuống, giống như một ngọn núi đè xuống người, mặc cho Cái Gia Vận giãy dụa cũng không có chút tác dụng gì.

Tay Dương Thủ Văn cầm dao xẹt qua một đường sáng.

Cái Gia Vận sợ đến mức vội vàng nhắm mắt một lúc lâu...

Dây thừng trên người bị cắt đứt, Cái Gia Vận không có động tĩnh gì, lúc mở mắt thì đã thấy Dương Thủ Văn ngồi xếp bằng trước mặt mình.

Ấu Nương ngoan ngoãn đi tìm một cái bồ đoàn trong Đại Hùng Bảo Điện, để Dương Thủ Văn ngồi.

Dương Thủ Văn ngồi ở đó, chống cằm nhìn Cái Gia Vận chăm chú.

- Người...

Cái Gia Vận vừa định đứng dậy, sau đó lại nghe thấy Dương Mạt Ly nói:

- Quỳ, A Lang chưa bảo gì, người đừng có đứng dậy...

Bàn tay kia như kìm sắt vậy.

Cái Gia Vận tỏ ra tuyệt vọng nhìn Dương Thủ Văn, rồi lại ngẩng đầu lên.

- Ta bảo người đến tìm ta chứ không bảo người trời chưa sáng đã không mời mà đến.

Biết cái gì gọi là chịu đòn nhận tội chưa? Ta đoán là người chưa biết. Hơn nữa ta còn biết rõ hơn, chắc chắn là người không biết mình đã gây bao nhiêu phiền toái cho người khác. Người muốn học thích khách đánh lén huyện nha để vào nhà ta, người có biết người làm như vậy không những không giải quyết được phiền toái mà sẽ càng rước lấy họa diệt môn cho cha người, ca ca người cùng toàn bộ gia đình người không.

Sắc mặt của Cái Gia Vận liền trở nên vô cùng khó coi.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Lư Vĩnh Thành (Thượng).

Ta mượn danh của Dương lão nhị, đó là chuyện của ta, người đừng làm liên lụy đến người nhà của ta.

Cái Gia Vận liêu mạng giãy dụa, Dương Mạt Ly đột nhiên buông tay, Cái Gia Vận ngã vật trên đất. Chỉ có điều chưa đợi y ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì đã có một con chó lao đến trước mặt y, và nhe chiếc răng nanh sắc nhọn ra.

- Bồ Đề quay về!

Dương Thủ Văn gọi một tiếng, Bồ Đề lập tức ngậm cái đuôi quay lại bên cạnh Dương Thủ Văn.

- Thím, bây giờ là giờ nào rồi?

- Qua trưa rồi.

Dương Thủ Văn đứng lên, cúi đầu nhìn Cái Gia Vận bị Dương Mạt Ly giẫm dưới chân, trầm giọng nói:

- Lúc mặt trời lặn, chính là lúc người bị ra khỏi cửa khai đao vấn trảm. Đừng tìm ta nói chuyện luật pháp gì cả. Bây giờ Xương Bình đang trong biến cố, có một số việc có thể tiên trảm hậu tấu. Người biết ta muốn biết điều gì mà, dưới chân núi có ngựa, hôm nay trước khi trời tối người hãy phi ngựa về Xương Bình.

Mặt mũi của Cái Gia Vận bầm dập, ngẩng đầu nhìn Dương Thủ Văn.

- Ta thừa nhận, chuyện của Dương lão nhị là lỗi của ta. Nhưng cho dù ta mượn biệt danh của y cũng không làm mất đi danh tiếng của y. Ít nhất ta cũng chưa từng ra tay với người ở Xương Bình, những người bên ngoài lại càng không thể để lộ.

Người hà cứ gì vì việc nhỏ như vậy mà muốn giết ta?

Dương Thủ Văn thở dài, ngồi xổm xuống, vỗ mặt Cái Gia Vận:

- Cái nhị lang, người vẫn chưa hiểu rốt cuộc là người sai ở đâu sao?

- Có ý gì?

- Chuyện của Dương lão nhị có liên quan gì đến ta?

Tuy ông ta họ Dương nhưng cùng cha khác mẹ với ta, trước đó chúng ta gần như không có qua lại với nhau. Nói thật, nếu không phải người làm ảnh hưởng đến thanh danh của Dương gia ta, thì chuyện này căn bản ta sẽ không để ý tới. Người dùng danh tiếng của Huyện tôn gia, dùng danh tiếng của Huyện thừa gia, cho dù dùng bất kỳ danh tiếng của nhà nào cũng không sao, nhưng người không được dùng danh tiếng của nhà ta.

Nhưng, chuyện này không quan trọng... Ta muốn biết, nhà trọ Hồng Phúc kia rốt cuộc là cái quỷ gì?

Cái Gia Vận nghe thấy vậy liền sửng sốt, tỏ ra ngạc nhiên.

- Dương đại lang, ta không hiểu.

- Là ai nói cho người biết, người ở viện Giáp Tam nhà trọ Hồng Phúc khả nghi?

- Chuyện này...

- Người đừng nói với ta rằng chuyện này là do người cảm thấy, Cái lão nhị ở Xương Bình tuy là nhân vật có máu mặt nhưng chỉ là nói với người bình thường mà thôi. Cha người không có tư cách vào Nhà trọ Hồng Phúc, chứ nói chi đến một tên lưu manh như Cái lão nhị người?

Là ai, bảo người truyền tin cho Cái nhị lang, nói người của viện Giáp Tam có hành tung khả nghi? Nếu hôm nay người không nói rõ ràng cho ta biết, ta cam đoan, sau khi trời tối, đầu cha và ca ca người sẽ hiện ra trước mắt người... Người đã từng nghe cái gì gọi là huyện lệnh phá gia chưa? Tuy cha ta không phải huyện tôn, nhưng giết cả nhà người cũng không thành vấn đề.

Lúc này Cái Gia Vận thực sự rất sợ.

Y nghe ra không phải Dương Thủ Văn chỉ nói giỡn, hơn nữa với địa vị của Dương Thừa Liệt, giết cả nhà y chắc chắn không có vấn đề gì.

Nói cho cùng, Cái Lão Quân là một nhân vật có thể lực ngầm, dưới mông cũng chẳng sạch sẽ gì.

Với thực lực Dương Thừa Liệt tạo ra ở Xương Bình cả 10 năm nay, muốn gây sự với Cái Lão Quân có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Cái Gia Vận đột nhiên hồi hận, hà cớ vì mấy đồng bạc mà đắc tội với Dương gia?

- Ta nói, ta nói...

Vẻ mặt của Cái Gia Vận như đưa đám nói:

- Chuyện này quả thực không liên quan đến cha ta.

Mấy ngày trước Nhị lang tìm ta, bảo ta giúp y tìm những nhân vật khả nghi trong thành. Lúc đó trong lúc ăn cơm ta đã buột miệng nói với cha ta,

Khấu thư sinh nói, mấy hôm trước anh ta có thấy một đám nhân vật khả nghi vào nhà trọ Hồng Phúc. Còn có những người nhìn qua rất dũng mãnh, không giống người tốt, hơn nữa lai lịch lại không rõ ràng, ra tay cũng rất hào phóng...

Cha ta nói, bảo ta đừng có tham dự vào chuyện này.

Nhưng sau đó Nhị lang lại thúc giục, đúng lúc ta nghĩ ra cho nên đã nói chuyện này với Nhị lang.

Về phần những người ở Giáp Tam kia có mối quan hệ thế nào, thực sự là ta không rõ lắm. Nhưng nếu Khấu thư sinh nói bọn họ khả nghi, thì chắc chắn là thật. Ta nghĩ cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra, dù sao đến lúc quan phủ ra mặt thì cũng đâu có phiền toái gì?

Dương Thủ Vãng lắng lắng nghe xong, mày lại cau vào.

- Khấu thư sinh là ai?

- Khấu thư sinh tên là Khấu Tân, vốn là một thư sinh bản hàn. Nghe nói trước kia anh ta gây ra phiền phức ở huyện Kế cho nên đã chạy đến Xương Bình, tìm cha ta nương tựa. Người cũng biết, cha ta dù là người thô lỗ nhưng luôn kính trọng người đọc sách. Cho nên ông ấy rất coi trọng Khấu thư sinh, còn đem sổ sách ra cho anh ta xử lý.

Dương Thủ Vãng nghe thấy vậy chợt cảm thấy đau đầu.

Tên Khấu Tân này, lại là nhân vật từ đâu ra vậy?

Vốn cho rằng sẽ lấy được đáp án chuẩn xác từ Cái Gia Vận, nhưng xem ra bây giờ e rằng y cũng chỉ là người bị lợi dụng.

Nhưng rốt cuộc là nhắm vào Dương gia hay là nhắm vào người trong quán trọ?

Dương Thủ Văn lại đứng lên, bồi hồi dạo bước trước cửa đại điện.

Một lát sau hắn lấy một thẻ bài bên hông ra, ném cho Cái Gia Vận.

- Bây giờ ngươi hãy cầm thẻ bài này của về thành, sau đó tìm cha ta, kể lại tỉ mỉ câu chuyện cho ông ấy. Ngươi hãy nói, cha ta bớt giận. Chuyện này như vậy là chấm dứt, sau này ngươi hãy tự mình giải quyết đi.

Nói xong, hắn nói với Dương thị:

- Thím, phiền thím xuống núi một lần nữa, cho y một con ngựa để y về thành.

Dương thị gật đầu đồng ý, Cái Gia Vận và thủ hạ của y cũng đứng lên.

- Đúng rồi, Khấu Tân gần đây cũng đã chi tiêu không ít, ta từng thấy y vào nhà trọ Hồng Phúc, còn chơi bồi trong đó. Tuy cha ta coi trọng y, nhưng cũng không cho tiền y không công. Phải thường xuyên vào nhà trọ Hồng Phúc, kinh phí không đủ.

Tên đại hán cường tráng ở bên cạnh y đột nhiên nói nhỏ vào tai Cái Gia Vận.

- Mặt khác, lão Tam đã từng bắt gặp y đi từ nhà Lư chủ bộ ra.

- Lư chủ bộ? người nói là Lư Vĩnh Thành?

Lúc này Cái Gia Vận tỉnh ngộ, y lại bị quấn vào chuyện lớn nữa rồi.

Vấn đề bây giờ không đơn thuần chỉ là của Cái Lão Quân nữa, rất có thể sẽ liên quan đến Cái gia và sự tồn vong của nhà trọ Lão Quân.

- Lão Tam, người nói với Dương đại lang đi.

Lão Tam kia rõ ràng là tâm phúc của Cái Gia Vận, sau khi nghe y phân phó như vậy liền nói:

- Đại khái là 6 hôm trước, lúc đó trời sắp tối. Tôi được Nhị lang sai bảo đi thu một số khoản nợ, sau khi đi ngang qua cửa nhà Lữ chủ bộ, nhìn thấy Khấu Tân từ trong đi ra, hơn nữa Lữ Thanh còn tiễn y ra tận cửa. Tôi vừa định gọi thì bỗng có chuyện xảy ra, cho nên không chào hỏi nữa. Sau đó, tôi lại quên mất chuyện này... Nếu Nhị lang vừa rồi không nhắc đến Khấu Tân, tôi cũng không nghĩ ra. Đúng rồi, tôi còn từng gặp y và Lữ Thanh ở nhà trọ Hồng Phúc.

- Lữ Thanh là ai?

Tại sao lại xuất hiện một người nữa?

Dương Thủ Văn càng nghe càng thấy loạn, lại quay đầu nhìn Cái Gia Vận.

Cái Gia Vận nói:

- Đại lang không ở trong thành nên có những người, có những chuyện không hiểu được.

Lữ Thanh chính là quản gia của Lữ Chủ bộ, cũng là người Lữ Chủ bộ tin tưởng nhất, thậm chí được Lữ Chủ bộ cho phát ngôn thay. Bình thường có chuyện gì, nếu Lữ Chủ bộ không tiện ra mặt... thì chính là Lữ Thanh kia ra mặt.

Nói xong, Cái Gia Vận gãi gãi đầu.

- Lão Tam, không phải người nhìn nhầm đấy chứ?

Tầm mắt của Lữ Thanh kia rất cao, sao lại coi trọng Khấu Tân, còn đưa gã ra? Nhưng nếu Khấu Tân đã qua cửa của Lữ Thanh, thì có thể ra vào nhà

trợ Hồng Phúc cũng không lấy làm lạ. Địa vị của Lư Thanh ở Xương Bình không hề thấp.

Khấu Tân, Lư Thanh, Lư Vĩnh Thành... Còn cả người bí mật trong viện Giáp Tam.

Bất giác, trong đầu Dương Thủ Văn lóe lên vệt sáng, làm cho bí ẩn hiện lên rất rõ ràng.

- Thế này đi, người hãy nói cả chuyện này cho cha ta.

Dương Thủ Văn trầm ngâm một lát, rồi hạ giọng nói:

- Cái Nhị lang, người cũng là người thông minh, hơn nữa cũng là đứa con hiếu thuận. Người đã dám vì người nhà người mà chạy đến tìm ta, cũng đủ biết người là hảo hán. Nhưng thế cục hôm nay đã có thay đổi. Người thông minh như vậy, lại thường ra vào trốn thị phi, không phải là kế lâu dài. Nếu người đồng ý, ta có thể bảo cha ta nghĩ cách, cho người một chức gì đó.

Dù không có nhiều kết quả nhưng cũng tốt hơn người cả ngày cứ vất vưởng... Sau khi người quay về, hãy suy nghĩ thật kỹ.

Nói xong, Dương Thủ Văn khoát tay áo.

Dương thị bên kia cũng đã thu dọn xong, bà đi đến bên cạnh Dương Thủ Văn nói:

- Hủy Tử, cơm trưa đã làm xong, con ăn đi cho nóng... Trước hi trời tối thím sẽ đến nữa, tránh cho con và Ấu Nương đói bụng. Đúng rồi, có gì cầm mang đến, con cũng nói luôn cho ta biết, tối ta và Dương Mạt Ly mang đến, đỡ phải đi đi lại lại mất thời gian.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Lư Vĩnh Thành (Hạ)

Trên núi chỉ còn lại hai người Dương Thủ Văn và Ấu Nương, Dương thị đến nữa cũng không thành vấn đề.

Dương Thủ Văn suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Giống như trước đây ở cùng mẹ con Dương thị dường như rất tốt.

- Đúng rồi, a nương bên kia...

- Hôm qua nương tử rất không vui, nhưng hôm nay đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

(Nương tử: ở đây ý chỉ phu nhân)

Nhưng thực ra Thanh Nô... Hủy Tử, không phải ta nói con, dù sao Thanh Nô cũng là tiểu nương tử, Ấu Nương không hiểu quy tắc, mâu thuẫn với cô ấy đều là trò trẻ con, con nhúng ra vào không tránh khỏi quá đáng. Tiểu nương tử vẫn trốn trong phòng, không dám ra cửa.

(Tiểu nương tử: chỉ con gái của chủ nhân)

Hai gò má của Dương Thủ Văn dần co giật, nín thở một lúc lâu.

- Thím về bàn với mẹ con một chút, bảo cả Thanh Nô lên.

Tiểu nha đầu này bình thường rất được sủng ái, vì thế cho nên có chút cố chấp. Ở huyện Xương Bình này có cha quan tâm thì không nói đến nhưng

ra khỏi Xương Bình... Tính tình nó nếu không sửa đổi, sớm muộn gì cũng phải chịu nhiều thua thiệt.

Dương thị suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta sẽ nói với nương tử một chút, nhưng ta không dám khẳng định nương tử đồng ý.

- Có đồng ý hay không con không quan tâm.

- Được!

Sau khi Dương thị hỏi rõ ràng đã cùng Dương Mạt Ly dẫn đám Cái Gia Vận đi.

- Hủy Tử ca ca, chiều nay chúng ta làm gì?

Trong thiên viện chỉ còn lại Dương Thủ Văn và Ấu Nương, nhìn thấy Dương Thủ Văn ngồi trên bậu cửa của đại điện, Ấu Nương liền chạy đến hỏi.

Dương Thủ Văn cười cười nói:

- Ấu Nương và Bồ Đề đi chơi đi, Hủy Tử ca ca có một số việc phải nghĩ.

- Ồ!

Ấu Nương rõ ràng có chút thất vọng, nhưng nàng là người hiểu chuyện, thấy Dương Thủ Văn có tâm tư cũng không muốn quấy rầy, nàng dẫn Bồ Đề và 4 con chó nhỏ chơi trong thiên viện. Thiên viện không lớn lắm, chỗ có thể đi chơi cũng ít. Nhưng so với Dương gia dưới chân Hồ Cốc Sơn cũng rộng hơn rất nhiều. Dương thị tối sẽ đến có thể ở cùng Hủy Tử ca ca. Nhìn Ấu Nương, cuộc sống dường như lại quay về như trước khi mẹ con Tống thị tới.

Đó cũng là lúc nàng vui nhất!

Trong thiền viện yên tĩnh, lại vang lên tiếng người như chuông bạc của Ấu Nương.

Tiếng cười của Ấu Nương, tiếng kêu của Bồ Đề và 4 con chó nhỏ đang bú như trẻ con làm cho thiền viện thêm phần sức sống.

Còn Dương Thủ Văn thì ngồi ở cửa, nhìn Ấu Nương chơi đùa trong sân.

Trong đầu hiện lên câu trả lời của Cái Gia Vận, giống như bị hỏi cung vậy.

Lư Vĩnh Thành là người phát hiện ra một người bí mật.

Sau đó y không hy vọng người thần bí ở Xương Bình... Ừ, chắc là như thế. Vì thế, y bảo Lư Thanh liên lạc với Khấu Tân, nghĩ cách đuổi người bí mật này. Lúc này, Dương Thụy đã chạy đến hỏi thăm tin tức của Cái Gia Vận, sau khi Khấu Tân biết được liền ra vẻ không muốn tiết lộ bí mật. Sau đó Cái Gia Vận muốn tiêu chút tiền liền nói cho Dương Thụy.

Chắc là như vậy.

Nhưng vấn đề là người thần bí này là ai? Lư Vĩnh Thành vì sao lại muốn đuổi người thần bí đi?

Trước kia, Dương Thủ Văn cũng không cho Lư Vĩnh Thành vào danh sách, Bây giờ, hần phát hiện, Lư Vĩnh Thành này không phải là một kẻ đầu đường xó chợ, lại vẫn hiểu được thế nào là mượn đao giết người. Nếu như Dương Thừa Liệt tìm đối phương gây phiền, có thể sẽ đắc tội với đối phương. Đến lúc đó, địa vị của Dương Thừa Liệt sẽ bị dao động, nếu người thần bí bị Dương Thừa Liệt giải quyết thì chẳng phải đã thỏa mãn tâm ý của Lư Vĩnh Thành sao?

Có thể nào thì Lưu Vĩnh Thành cũng không thiệt.

Dù kẻ thần bí hay Dương Thừa Liệt đạt được mục đích thì Lưu Vĩnh Thành cũng đều là ngư ông đắc lợi.

Một người nham hiểm như vậy, tuyệt đối không đơn giản... Dương Thủ Văn đột nhiên nhớ tới, ngày hôm qua hẳn nghi ngờ Vương Hạ, thực ra Lưu Vĩnh Thành cũng có hiểm nghi. Trên thực tế, Lưu Vĩnh Thành rất thân thiết với huyện nha, cùng với thực lực của y ở huyện Xương Bình, dường như có khả năng hơn Vương Hạ. Cứ như vậy, Vĩnh Thành trong vụ án Lưu tập kích huyện nha rốt cuộc giữ vai trò gì?

Tất cả các vấn đề, kết quả lại trở về điểm ban đầu.

Dương Thủ Văn ý thức như vậy, muốn giải mã bí mật, nhất định phải biết rõ thân phận của người chết ở trong núi kia.

Còn nữa, rốt cuộc y để lại đầu mối gì mà khiến thích khách không tiếc đánh lén huyện nha?

Nghĩ đến đây, Dương Thủ Văn đứng lên quay về đại điện.

Người kia không thể vô duyên vô cớ mà ở lại đại điện, có cả vị La Hán Trường Mi theo lời y, chắc chắn là có vấn đề.

Dương Thủ Văn nghĩ đến đây rồi dừng lại trước mặt bích họa La Hán kia.

Nói thật, trên bích họa La Hán, người họa sĩ này vẽ không quá hoàn mỹ, thậm chí có phần thô sơ.

Dương Thủ Văn đã nhìn không chỉ một lần, mà vẫn không nhìn ra manh mối gì. Người kia, rốt cuộc là muốn nói những gì?

- Hủy Tử ca ca, Hủy Tử ca ca mau tới đây!

Dương Thủ Văn đang chìm đắm trong suy nghĩ, thì đột nhiên có tiếng gào của Ấu Nương.

Hắn vội vàng chạy ra đại điện, theo tiếng gào của Ấu Nương hẳn đi ra sau thiên viện, đi lên bình đài.

- Ấu Nương, sao vậy?

Bồ Đề và 4 con chó nhỏ, cùng Ấu Nương đều ở đó.

Một người, năm chó ngồi trên sân, Ấu Nương ôm đầu gối quay đầu cười nói với Dương Thủ Văn:

- Hủy Tử ca ca, mau nhìn đi!

Ánh chiều tà chiếu vào trong dãy núi, làm cho Hồ Cốc Sơn như được phủ một chiếc áo khoác kim tuyến màu đỏ.

Ấu Nương chỉ vào một ngọn núi cách đó không xa, cười tủm tỉm nói:

- Hủy Tử ca ca, huynh nhìn ngọn núi kia đi, có một ông lão có đôi lông mày rất dài.

Nhìn về phía tay Ấu Nương chỉ, chỉ thấy qua khe Tước Nhi, có một ngọn núi.

Ngọn núi kia chập chùng, nổi lên một đôi lông mày dài. Còn cả ngọn núi, như lời Ấu Nương nói giống như một ông lão có lông mày dài... Có lẽ là La hán Trường Mi?

Dương Thủ Văn giật mình lạnh run như nghĩ đến điều gì đó.

La hán Trường Mi, La hán Trường Mi.

La hán Trường Mi này, có thể không phải là người, cũng không phải là một địa điểm cụ thể mà chỉ là nói đến tượng La Hán Trường Mi. Về phần Trường Mi sơn lĩnh mà Ấu Nương nhìn thấy, Dương Thủ Văn đã cho vào loại trù! Người chết chưa quen chỗ này, thậm chí không biết vị trí của chùa Tiểu Di Lặc, làm sao có thể nhìn thấy Trường Mi sơn lĩnh ở chùa Tiểu Di Lặc.

La hán Trường Mi y nói có thể chỉ là nhất thời nghĩ đến.

Nói cách khác, trước đó y không đề phòng, mãi sau khi thích khách kia đuổi đến y mới vội vàng tìm chỗ ẩn nấp.

Như vậy nói cách khác, vật kia chắc chắn được giấu trong thiền viện.

Tâm trạng của Dương Thủ Văn lập tức phấn chấn, hân ôm lấy Ấu Nương quay tròn tại chỗ.

Ấu Nương sợ hãi kêu lên, nhưng nàng chợt cảm nhận thấy Dương Thủ Văn đang vui, vì thế cũng không nhịn được mà cười khanh khách.

Có manh mối, tiếp theo là tìm kiếm.

Thiền viện này không lớn, đồ đạc cũng không nhiều, tìm ra cũng không khó.

Nhưng, không đợi Dương Thủ Văn bắt đầu điều tra, khách lại đến thiền viện. Lúc chạng vạng tối, Dương thị dẫn theo Dương Thanh Nô lên núi. Không chỉ có Dương Thanh Nô, còn có cả Tống thị và Dương Mạt Ly, còn dắt theo cả một con ngựa và rất nhiều đồ đạc.

- Các người... sao vậy?

Dương Thanh Nô không muốn đến, cho nên sắc mặt khó coi cũng là điều có thể lý giải được.

Dù sao mới chỉ hôm qua Dương Thủ Văn vẫn còn không khách sáo với nàng ta, còn định giết nàng ta, thì sao sắc mặt nàng ta có thể tốt được.

Ngược lại là Tống thị, Dương thị còn cả Dương Mạt Ly sắc mặt cũng đều âm trầm, giống như có người nợ tiền họ vậy.

- Hủy Tử, con ngựa này què rồi!

- Há?

Dương thị buồn bã nói:

- Vốn tưởng rằng con ngựa này có thể mang mấy thứ đến, không ngờ đường núi khó đi, đi qua Dương Vĩ Ba, con ngựa đã bị què. Thực sự rất đáng tiếc, con ngựa này nếu dắt đến chợ Xương Bình cũng phải được sáu, bảy trăm quan tiền. Bây giờ nó què rồi, bán được trên dưới 100 quan cũng khó khăn... Một tí thôi mà đã tổn thất mất bốn, năm trăm quan tiền.

Dương Thừa Liệt là Huyện úy Xương Bình, nhưng cũng không giàu có.

Tống thị sau khi đến Dương gia chẳng khác nào cắt đứt quan hệ với nhà mẹ đẻ, cũng không phân chia tài sản gì.

Bốn, năm trăm quan tiền đừng nói đối với gia đình Dương Thừa Liệt mà cho dù với Tống gia lúc hưng thịnh nhất cũng là một khoản tiền không hề nhỏ.

Mà Dương Mạt Ly lại thích ngựa, nhìn nó bị thương tâm trạng cũng không hề vui chút nào.

Dương Thủ Văn đi lên trước, nắm lấy dây cương.

- A nương, sao người cũng lên đây?

- Ta không lên sao được? Dương tâu phải đến chăm sóc con, Thanh Nô cũng muốn đi, trong nhà còn lại một mình ta lạnh lẽo biết bao.

Sao vậy, Hủy Tử con không chào đón ta sao?

Dương Thủ Văn nghe thấy vậy, vội vàng xoa tay cười nói:

- A nương, nói gì vậy chứ, sao con lại không chào đón người được.

Đúng lúc, các pháp sư trong chùa chạy đi hết rồi, rộng rãi, còn rộng hơn ở nhà. Ta và Mạt Ly ở trong thiền phòng, người và thím, cả Thanh Nô nữa có thể ở phía sau. Trong thiền viện này, cho dù có 20 người ở đây cũng rộng rãi chán.

Thanh Nô, muội nói xem?

Đi vào thiền viện, Dương Thanh Nô tránh phía sau Tổng thị, không dám lên tiếng.

Vừa nghe câu nói kia của Dương Thủ Văn, đầu tiên là nàng ta khẽ run rẩy, sau đó rụt rè trả lời một tiếng vè mặt sợ sệt.

Dương Thủ Văn thở dài, cũng có hơi hối hận.

Dù nói thế nào Dương Thanh Nô cũng là muội muội của hắn. Hắn dạy bảo thì cũng đã dạy rồi, không nên giận đến cả ngày hôm nay.

Nghĩ đến đây, Dương Thủ Văn liền tươi cười.

- Thanh Nô, trên núi tuyết lạnh, nhưng chắc chắn sẽ có nhiều điều thú vị, đến lúc đó bảo Ấu Nương dẫn muội đi chơi.

- Đúng vậy, đúng vậy, Thanh Nô nương tử, lên núi chơi vui lắm.

Dường như Ấu Nương cũng đã quên chuyện hôm qua, nàng cười hì hì chạy đến bên cạnh Thanh Nô nói:

- Còn nữa, Hủy Tử ca ca kể chuyện cũng rất hay, tối chúng ta bảo Hủy Tử ca ca kể chuyện ngày xưa, chuyện hầu tử nghe rất hay.

Dương Thanh Nô nhìn Ấu Nương khẽ ừ.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 51: La Hán Trường Mi (Thượng)

Hai tiểu nha đầu làm lành rồi, khiến cả Tống thị và Dương thị thở phào nhẹ nhõm.

Kiểu xích mích giữa những đứa trẻ này, quả thực người lớn khó mà có thể hiểu được. Đối với Ấu Nương mà nói, Hủy Tử ca ca mãi mãi là Hủy Tử ca ca của nàng, hơn nữa bí mật giữa nàng và Hủy Tử ca ca đã khắc sâu vào trong lòng nàng.

Về mặt này, Ấu Nương có một cảm giác rất tự tin.

Còn Dương Thanh Nô thì sao?

Mặc dù có hơi đanh đá, thậm chí có lúc khá độc ác nhưng đầu gì cũng vẫn chỉ là đứa trẻ.

Khi nàng phát hiện, cả đời này tất cả mọi người không phải chỉ có vây quanh nàng, thậm chí trong một tình huống nào đó đến mẫu thân người mà nàng yêu quý nhất cũng sẽ không còn, Dương Thanh Nô cảm thấy sợ hãi. Hôm qua, sau khi Dương Thủ Văn dẫn Ấu Nương lên núi, quả thực Dương Thanh Nô có chút cảm giác ngưỡng mộ. Nhớ lại, có một số chuyện đúng là do nàng đổ kỵ mà ra.

Ví dụ, như ngày hôm qua, ngay từ đầu Ấu Nương đâu có trêu chọc nàng.

Cô ấy cầm bài thơ đang đọc, Thanh Nô là tò mò mà đi đến.

Chỉ là lúc nàng biết, Ấu Nương biết mặt chữ, mà chữ trên tờ giấy là món quà của của Dương Thủ Văn tặng cho Ấu Nương nên Thanh Nô đổ ky.

Nàng nghĩ, món quà kia ngay từ đầu phải là của nàng mới đúng.

Dương Thủ Văn là ca ca của nàng, cho dù là cùng cha khác mẹ, thì cũng phải tặng quà cho nàng chứ không phải là tặng cho Ấu Nương.

Trẻ con bắt đầu ghen tỵ cũng rất đáng sợ! Thanh Nô xé tan tờ giấy kia thành từng mảnh nhỏ, càn chọc tức Ấu Nương, họ nhào vô đánh nhau. Trước kia, hai nha đầu này cũng chưa đến mức như vậy.

Đến một nơi xa lạ, một mình nàng đối diện với huynh trưởng khiến nàng sợ hãi.

Ấu Nương chìa tay ra khiến Thanh Nô cảm nhận được sự ấm áp.

Rất nhanh, hai tiểu nha đầu lại cùng chơi đùa, hi hi ha ha, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thấy cảnh như vậy, cuối cùng Tống thị và Dương thị cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dương Thủ Văn ngồi xổm bên con ngựa què, sau khi quan sát, đột nhiên hấn la lớn:

- Dương Mạt Ly, sao không đóng đinh lên mã chường?

Dương Mạt Ly đang múc nước giếng, nghe thấy Dương Thủ Văn gọi liền bỏ thùng nước đó chạy đến.

- Mã chường là cái gì?

- Mã chường chính là... mảnh sắt trên móng ngựa kia kìa.

- Tại sao trên móng ngựa phải có mảnh sắt?

Vẻ mặt của Dương Mạt Ly ngu ngơ, rõ ràng là không hiểu lắm câu hỏi của Dương Thủ Văn.

Đóng đinh lên móng ngựa? Con ngựa kia chắc chắn sẽ rất đau mà.

Còn Dương Thủ Văn thì như chợt tỉnh ngộ ra, lẽ nào thời này móng ngựa sắt vẫn chưa xuất hiện sao?

Là suy nghĩ theo quán tính của hần, hần nhìn yên ngựa và bàn đạp đều đầy đủ liền cho rằng móng ngựa sắt đã xuất hiện cho nên không để ý nữa.

Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ của Dương Mạt Ly, rất có thể móng ngựa sắt còn chưa xuất hiện.

Dương Thủ Văn giơ tay, nhẹ nhàng lau vết thương cho con ngựa, con người đảo một vòng rồi lập tức có một sáng kiến.

Móng ngựa sắt, có vẻ như không khó làm lắm.

- Được rồi, không sao rồi, người đi làm việc đi.

Dương Thủ Văn phất tay, đuổi Dương Mạt Ly đi làm việc, hần đi lên trước đại điện rồi đứng lại, nhìn quanh thiền viện.

Thiền viện có nhiều người bỗng chốc trở nên náo động hơn.

Chuyện móng sắt cho ngựa tạm thời gác lại, quan trọng là phải nhanh chóng giải quyết câu đố về La hán Trường Mi kia.

Chỉ có điều, La hán Trường Mi rốt cuộc là cái gì?

Dương Thủ Văn đi trong thiền viện một vòng, mãi đến lúc ăn cơm tối mà vẫn chưa tìm được đáp án.

Sau bữa cơm tối, Dương thị và Tống thị dọn dẹp lại phòng.

Dương Thủ Văn thì ngồi xếp bằng trước đại điện như một lão tăng đang nhập định không hề nhúc nhích.

- Hủy Tử ca ca, mau kể chuyện ngày xưa đi.

Ấu Nương kéo Thanh Nô từ ngoài thiền viện chạy tới thở hổn hển đứng trước Dương Thủ Văn.

Trời đã tối hẳn, một vầng trăng sáng nhô lên cao, ánh trăng nhẹ nhàng rơi trên thiền viện, dường như phủ thêm một tầng sương trắng.

Dương Thủ Văn bỗng tỉnh lại, ánh mắt vẫn hơi chập chờn.

- Nói chuyện ngày xưa?

- Chuyện ngày xưa của hầu tử... Hủy Tử ca ca từng nói sẽ kể chuyện ngày xưa cho muội. Nhưng hôm qua muội ngủ mất, vẫn chưa nghe được.

- Ồ, ồ, ồ!

Rốt cuộc Dương Thủ Văn cũng tỉnh táo trở lại, hấn vồ trán rồi tươi cười.

Thanh Nô lui lại một bước, theo bản năng rụt rè nhìn Dương Thủ Văn.

Nhưng Dương Thủ Văn làm như không nhìn thấy hành động của nàng, cứ vẩy tay về phía nàng ra hiệu bảo Dương Thanh Nô ngồi xuống bên cạnh.

Không biết có phải câu chuyện “Tây Du Ký” rất hấp dẫn hay không mà lúc hấn chuẩn bị kể chuyện, Bồ Đề cũng dẫn 4 con chó nhỏ chạy tới, cùng ngồi trước mặt Dương Thủ Văn.

- Lần trước chúng ta kể đến chỗ Tôn Ngộ Không bị đè ở Ngũ Hành Sơn...

- Ông, ông, ông...

Con chó nhỏ nghe thấy cái tên Ngộ Không của nó lập tức sủa lên.

- Ngộ Không, đừng kêu.

Ấu Nương ôm nó vào lòng, sau đó nhìn Dương Thủ Văn, lặng im nghe hẳn kể chuyện. Chi tiết chuyện Tây Du Ký, Ấu Nương và Thanh Nô đã từng nghe một lần. Tuy không rõ lắm, nhưng Thanh Nô vẫn rất mê mẩn. Bây giờ lại được nghe Dương Thủ Văn kể lại, tinh thần nàng lập tức tỉnh táo ngồi gần sát lại Dương Thủ Văn theo bản năng.

Năm năm sau, Giang Lưu Nhi xuất thế, báo thù rửa hận cho cha.

Còn Quan Âm Đông đến, tìm người thỉnh kinh, tìm ra, biến Giang Lưu Nhi thành Đường Tam Tạng.

Khúc nhạc Tây Du, cuối cùng cũng bắt đầu...

Núi Lưỡng Giới, Thái Bảo đánh hổ xuất hiện, bên dưới Ngũ Hành Sơn, Ngộ Không và Đường Tam Tạng lần đầu tiên gặp nhau.

Dương Thủ Văn kể sinh động như thật, Ấu Nương và Thanh Nô nghe cũng rất tập trung, thậm chí còn không để ý đến Dương thị và Tống thị đã đến bên cạnh từ lúc nào, cũng ngồi đó nghe. Vô tình, câu chuyện phát triển đến Cao lão trang, dáng vẻ Bát Giới xuất trường khiến Thanh Nô không kìm nổi cười khanh khách, lại làm tiểu Bát Giới sủa vang.

- Hóa ra mày chính là Bát Giới.

Thanh Nô ôm con chó nhỏ vào ngực, không kìm nổi cười.

- Hủy Tử, vậy có phải hai chú chó sau là Sa hòa thượng và Tiểu Bạch Long không?

Tống thị ở bên hỏi, Dương Thủ Văn nhẹ nhàng gật đầu.

- Ta nói này, sao lại đặt cho chúng cái tên hay như vậy?

Tống thị nói xong, đứng lên đuổi lưng một cái rồi nhìn sắc trời.

- Được rồi, không còn sớm nữa, tất cả đi nghỉ sớm đi.

Hủy Tử ca ca của các con cũng bận cả ngày rồi, để huynh ấy nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn rất nhiều việc phải làm.

Ấu Nương và Thanh Nô thể hiện không muốn, nhưng cũng không dám chống lại mệnh lệnh của Tống thị. Hai tiểu nha đầu nhìn nhau, đột nhiên Thanh Nô nói:

- A Nương, tối nay con và Ấu Nương ngủ với nhau, có được không?

Tống thị hiểu rõ địa vị Ấu Nương trong lòng Dương Thủ Văn, đương nhiên cũng vui mừng khi hai đứa trẻ hòa hợp. Bà liếc mắt nhìn trộm Dương Thủ Văn một cái, phát hiện hẳn không để ý chuyện đó liền gật đầu đồng ý thỉnh cầu của Thanh Nô.

- Được rồi, đi ngủ đi.

Ấu Nương kéo Thanh Nô vào phòng, Ngô Không và Bát Giới vừa chạy theo phía sau vừa sủa.

Còn Sa hòa thượng và Tiểu Bạch Long thì ngoan ngoãn đi bên cạnh Bồ Đề, cũng làm bạn với Dương Thủ Văn.

- Hai đứa bé này, thật đúng là... Hôm qua còn đánh nhau túi bụi, hôm nay đã lại chơi được với nhau rồi.

Tống thị nói xong, liếc nhìn Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn đứng dậy nói:

- A nương, hôm qua con đã quá kích động. Nay thấy Thanh Nô và Ấu Nương thành bạn bè, con cũng rất vui. Sau này con sẽ không như hôm qua nữa, chuyện của trẻ con hãy để chúng tự giải quyết đi.

Điều này đồng nghĩa với việc Dương Thủ Văn cúi đầu nhận sai, Tống thị vội vàng xoa tay, từ trong đáy lòng rốt cuộc cũng được thả lỏng.

- Đúng rồi, ta thấy sau bữa cơm tối, con cứ ngồi ở chỗ này, rốt cuộc là nghĩ gì?

Dương Thủ Văn không biết trả lời thế nào, chỉ nói là suy nghĩ mấy vấn đề, Tống thị cũng không hỏi nữa.

Tống thị và Dương thị về phòng nghỉ ngơi.

Còn hai tiểu nha đầu kia ở trong thiên viện, bắt đầu làm hàng xóm với Dương Thủ Văn. Trong thiên phòng vọng lại từng tiếng cười vang, mà không phải là tiếng chó sủa. Dương Thủ Văn đứng trước sân, một lát sau ánh mắt mờ lung, hắn nói với Dương Mạt Ly bên cạnh:

- Dương Mạt Ly, người cũng về phòng nghỉ ngơi sớm đi.

- Được, vậy ta ngủ trước, a lang cũng nghỉ ngơi sớm đi.

Dương Mạt Ly ở trong phòng gần khu gác cổng cách đó không xa.

Dương Thủ Văn nhìn vào cửa phòng nó, rồi lại đi đến cửa đại điện, đóng cửa lại, lúc này hắn mới dẫn Bồ Đề và hai con chó nhỏ về phòng của mình.

La hán Trường Mi... rốt cuộc là thứ gì đặc biệt?

Đêm nay, Dương Thủ Văn cứ trần trọc trên giường, trong đầu hẳn không ngừng hiện lên hình dáng của La hán Trường Mi.

Mãi cho đến khoảng canh ba hẳn mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 52: La Hán Trường Mi (Hạ)

Cảm giác cũng không biết là đã ngủ bao lâu, chợt nghe có tiếng ồn ào vọng vào, Dương Thủ Văn bỗng tỉnh lại.

- Hủy Tử, mau đến đây!

Dương Thủ Văn vừa nghe thấy liền ngồi dậy, chợt nghe thấy tiếng la khóc của Tống thị.

Trong lòng hẩn thấp thỏm, vội vàng bước từ trên giường xuống, nhanh chóng đi tới cửa.

Dưới cổng các, Dương Thanh Nô đang ngã dưới đất, Ấu Nương thì òa khóc, còn Dương thị và Tống thị thì chân tay luống cuống.

Trong tay Dương Mạt Ly cầm một con rắn độc màu xám.

Nhưng nhìn con rắn chắc là đã chết rồi... Dương Thủ Văn kinh sợ, vội chạy tới đi đến bên cạnh Dương Thanh Nô.

- Sao lại thế này?

- Buổi sáng, Thanh Nô tỷ tỷ nói phải đi giúp Dương Mạt Ly quét sân, kết quả không cẩn thận bị rắn cắn.

Ấu Nương vừa khóc nức nở vừa nói, rõ ràng là cũng đang rất sợ.

Dương Thủ Văn không dám do dự, hần vội nhắc váy Thanh Nô lên thấy chỗ mắt cá chân của cô có một vết rằn cắn rất rõ ràng.

- Thím, mang lửa đến đây.

Dương thị vội vàng trả lời một tiếng rồi chạy vào bếp, mang một thanh củi cháy ra.

Dương Thủ Văn rút dao găm, đầu tiên là hơ trên ngọn lửa, sau đó dè lên miệng vết thương của Thanh Nô, con dao trượt ra sau đó là máu đen chảy ra. Hần không ngừng ép vết thương cho máu đen chảy ra, sau đó ghé xuống mắt cá chân của Thanh Nô hút máu độc ra, nhổ xuống đất. Cũng may là kiếp trước hẳn có học lỏm được cách xử lý vết thương khi bị rắn độc cắn, còn độc tính của con rắn kia cũng không phải quá mạnh, chỉ một lát sau đã thấy miệng vết thương có máu đỏ chảy ra.

Dương Thủ Văn súc miệng, quay về phòng lấy lọ thuốc mỡ trong túi da ra.

Đó là cao thuốc, là thuốc rằn do Điền Thôn Chính chế tạo ra.

Trong thôn có rất nhiều người sống dựa vào Hồ Cốc Sơn, ngọn núi đó thường có rắn độc sinh sống, khó tránh khỏi sẽ có người bị thương. Điền Thôn Chính vì sự an toàn của mọi người đã đặc chế ra một ít thuốc mỡ, chỉ cần vết thương không sâu, xử lý đúng cách thì sẽ không gặp nguy hiểm.

Bôi thuốc mỡ lên miệng vết thương của Thanh Nô, nhìn chân có hơi sưng, Dương Thủ Văn thở phào nhẹ nhõm.

- A nường yên tâm, độc rắn đã được hút ra, lại bôi thêm thuốc mỡ của Điền Chính Thôn, Thanh Nô sẽ không sao đâu.

Lúc này Tống thị đã bình tĩnh lại.

Mặt bà đầy nước mắt, nghe thấy Dương Thủ Văn nói vậy... cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, kéo tay Dương Thủ Văn luôn miệng nói lời cảm ơn.

- A nương, đừng khách sáo, con ở đây cùng Thanh Nô là được rồi, mọi người mau về đi.

Thanh Nô mê man nằm trong ngực của Dương Thủ Văn, miệng luôn rên rỉ điều gì đó không nghe rõ.

Dương Thủ Văn ôm cô vào ngực, ngồi xuống cửa hiên.

- Dương Mạt Ly, đệ đi kiểm tra một chút, xem trong sân này con con rắn nào nữa không?

Theo lý mà nói, sau khi trời vào thu, rắn sẽ vào núi không sinh sôi nữa.

Thanh Nô xui xẻo mới bị rắn độc cắn.

Xảy ra chuyện này, khiến cho không khí của thiền viện trở nên căng thẳng. Dương thị và Tống thị đều không yên lòng, họ trở nên cẩn trọng hơn. Đường cùng, Dương Thủ Văn phải để Dương Mạt Ly kiểm tra lại một lần nữa tránh xảy ra điều ngoài ý muốn.

- Đại huynh, đừng giết muội!

Thanh Nô đột nhiên hô to trong lòng Dương Thủ Văn, đôi tay bé nhỏ của cô nắm chặt vạt áo của Dương Thủ Văn:

- Nô Nô biết sai rồi, sau này sẽ không bao giờ... bướng bỉnh nữa, đại huynh đừng giết muội.

Dương Thủ Văn co lại ôm chặt lấy Thanh Nô theo bản năng.

Hắn ý thức được, chuyện hôm trước đã khiến Thanh Nô chịu nhiều tổn thương.

Chớ thấy biểu hiện tối qua của cô rất bình thường nhưng thực ra trong lòng cô lại có một cảm giác vô cùng sợ Dương Thủ Văn.

Vẫn còn là đứa trẻ!

Dương Thủ Văn cảm thấy hơi áy náy, ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve má của Thanh Nô.

- Hủy Tử ca ca, Thanh Nô tý tý sẽ không sao chứ?

- Đương nhiên là không sao rồi.

- Ừ, muội đợi Thanh Nô tý tý tỉnh lại, bọn muội đã nói với nhau rồi còn phải đi lại phía sau ngấm cảnh nữa.

Ấu Nương ngồi xuống bên cạnh Dương Thủ Văn, Ngô Không và Bát Giới chạt tới, vây quanh đám Dương Thủ Văn, sau đó chúng phủ phục bên cạnh họ.

Cũng may mà độc tính của con rắn này không mạnh, Dương Thanh Nô trúng độc không nặng.

Đến trưa, cô bé có tỉnh lại một lần, sau đó ăn chút cháo xong lại ngủ tiếp. Chỉ có điều, dù đang ngủ, Thanh Nô vẫn cứ nắm chặt áo của Dương Thủ Văn mà không chịu buông. Tống thị muốn bế Thanh Nô đi nhưng Dương Thủ Văn ngăn lại.

- Không sao, cứ để con ôm muội ấy, muội ấy sẽ ngủ ngon hơn.

Nghe thấy câu nói đó của Dương Thủ Văn, tâm trạng của Tống thị vui lên rất nhiều.

Bà có thể cảm giác được, sau khi trải qua chuyện này Dương Thủ Văn rõ ràng là có yêu thương Thanh Nô hơn.

Đến chiều, Dương thị lại xuống núi một chuyến.

Lúc quay về, bà còn mang theo mấy người khuân vác, còn mua thêm rất nhiều dưa, trái cây và rau xanh, cùng một ít rượu.

Cùng với đó, Thanh Bình điều của Dương Thủ Văn sản xuất cũng được đưa hết lên.

Mấy ngày tiếp theo, bọn họ không cần phải xuống núi nữa, chỉ cần ở trên núi chờ. Vì hai ngày sau chính là Trung thu.

Màn đêm lại buông xuống.

Dương Mạt Ly dẫn theo Bồ Đề đi tuần tra trong thiền viện một vòng, xác định không có nguy hiểm gì mới trở về phòng.

Còn Dương Thủ Văn thì ôm Thanh Nô và Ấu Nương ngồi trên cửa hiên thiện phòng. Khí sắc của Thanh Nô đã khá lên nhiều, sắc mặt vẫn tái nhợt nhưng cũng đã có hơi hồng hơn. Cô quán lấy Dương Thủ Văn liên tục đòi hấn kể chuyện xưa.

Dương Thủ Văn lập tức kể lại một lần nữa về Cao lão trang, Lưu Sa Hà, kể thẳng đến Hoàng Phong Lĩnh.

- Đại huynh.

- Ủ?

- Huynh nhìn cái cây kia kìa.

Dương Thủ Văn kể mệt rồi cùng Ấu Nương, Thanh Nô nói chuyện.

Thanh Nô đột nhiên chỉ về phía trước nói:

- Huynh nhìn cái cây kia, hình như là một ông lão có lông mi rất dài.

Nhìn về phía ngón tay Thanh Nô chỉ, chỉ thấy ở góc thiền viện có một gốc cây cổ thụ. Mùa thu đã đến, lá cây đã rụng mất hơn nửa. Những cành trơ trụi, lắc lư trong cơn gió nhẹ, phát ra những âm thanh nhỏ.

Ông lão có lông mi dài?

Dương Thủ Văn sững sốt, ánh mắt tập trung vào cây cổ thụ.

Cái cây kia, chính là đêm hôm đó thích khách ẩn thân ở cái cây kia dùng cung tên đánh lén Dương Thủ Văn. Mới trải qua không lâu, lá cây đã rụng sạch, Dương Thủ Văn nheo mắt lại, nhìn cây đó thật lâu không nói hấn như đang suy nghĩ điều gì đó.

La hán Trường Mi?

Hắn giật mình lạnh run, đỡ Thanh Nô cho cô ngồi xuống.

- Âu Nương muội hãy chăm sóc cho Thanh Nô.

- Đại huynh, huynh muốn làm gì?

Thanh Nô tỉnh lại sau khi bị thương, thì lại có biểu hiện rất dựa dẫm vào Dương Thủ Văn, tay cô cứ bám lết áo Dương Thủ Văn không chịu buông.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đó tỏ ra khổ sở, đáng thương.

Dương Thủ Văn cười cười, giơ tay xoa đầu cô.

- Huynh quay lại ngay, muội hãy ngoan ngoãn chờ ở chỗ này, đợi lát nữa chúng ta sẽ kể xong về Hoàng Phong Lĩnh, rồi ngoan ngoãn đi ngủ.

- Vâng!

Dương Thanh Nô gật gù, rồi buông tay ra.

- Hủy Tử ca ca, cần muối giúp không?

- Không cần, muối chăm sóc tốt cho Thanh Nô là được.

Dương Thủ Văn vỗ vỗ Ấu Nương, rồi nhảy từ cửa hiên xuống, nhanh chóng chạy về phía cây đại thụ phía trước.

Thân cây rất thô, to phải hai người ôm mới hết.

Có lẽ cây này đã sống sót qua bao nhiêu năm, sau khi hấp thụ tinh hoa của đất trời nó mới có sức sống mãnh liệt đến vậy.

Dương Thủ Văn đi xung quanh cây này một vòng rồi đột nhiên hẳn ngồi xổm xuống đất.

Hắn phát hiện, trên cây có một cái hốc nhỏ, không biết là nó hình thành thế nào. Nhưng do xung quanh có cỏ dại che lấp, cho nên phải tìm kỹ lắm mới thấy, chứ bình thường không thể phát hiện ra. Cửa hốc không lớn, chỉ vừa nắm đấm của Dương Thủ Văn.

- Ấu Nương, mang lửa đến đây.

- Vâng!

Ấu Nương trả lời một tiếng, bảo Dương Thanh Nô dựa vào cây cột ở hành lang, rồi chạy xuống nhà bếp chỉ một lát sau, cô đã cầm cây đuốc đến. Dương Thủ Văn cầm cây đuốc trong tay, từ từ soi vào hốc cây kia. Bên trong loáng thoáng có bày cái gì đó. Hắn lấy dao găm, chọc vào đó hai nhát xác định không có gì nguy hiểm mới thò tay vào.

Hốc cây không sâu, hơn ấm ướt.

Dương Thủ Văn dường như cảm thấy bắt được cái gì đó, sau đó hần rút tay ra.

- Ồ?

Ấu Nương nhìn vật trong tay Dương Thủ Văn, không khỏi kinh ngạc:

- Hủy Tử ca ca, trong đây sao có thể có thứ này, đây là cái gì?

Đó là một một cái túi giấy dầu không to lắm, hình như bọc bên trong có gì đó.

Dương Thủ Văn cầm trong tay suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu với Ấu Nương, cô lập tức hiểu chuyện che miệng lại rồi ra sức gật đầu.

Không được tiết lộ.

Sự hiểu ý giữa Dương Thủ Văn và Ấu Nương không cần phải nói thành lời.

Hần lấy túi giấy dầu để vào cái túi da bên hông sau đó giơ cây đuốc rồi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ấu Nương quay về cửa hiên.

- Đại huynh, huynh đang tìm gì vậy?

Thanh Nô thấy rõ ràng là Dương Thủ Văn làm cái gì đó dưới gốc cây, vì từ chỗ cô nhìn lại thì vừa vặn Dương Thủ Văn bị cái cây ngăn cản.

Dương Thủ Văn cầm cây đuốc vào một cái lỗ ở hành lang rồi ôm Thanh Nô vào ngực.

- Không có gì, tiếp theo chúng ta lại kể chuyện xưa.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Nhìn Lầm Rời (Thượng)

Cả một đêm, cứ lặng lẽ trôi qua như vậy.

Ngày hôm sau, Dương Thủ Văn tỉnh lại, chỉ thấy cổ họng nghẹn ứ.

Tối hôm qua kể một mạch đến chỗ ba lần đánh Bạch Cốt Tinh thấy cả hai nha đầu càng lúc càng tỉnh táo, Dương Thủ Văn thì thực sự không thể chịu nổi nữa.

Vất vả lắm mới đỡ được hai nha đầu ngủ, hăn quay lại thiền phòng, cảm giác vừa ngả lưng xuống thì mặt trời đã mọc.

Chỉ là không ngờ, sau khi mặt trời mọc, Hồ Sơn Cốc lại bắt đầu mưa lâm thâm.

Cả Hồ Sơn Cốc bị bao phủ một màn hơi nước, mịt mù trong sương mờ, dãy núi xa xa ẩn hiện càng khiến cho người ta có một cảm giác mờ lung,

Mới sáng sớm Dương thị đã đến thắp hương cho Di Lặc, sau đó mới bắt đầu một ngày làm việc.

Còn Tống thị thì đi vào thiền phòng chăm sóc cho Dương Thanh Nô. Thấy Dương Thanh Nô tuy còn hơi mệt mỏi, nhưng rõ ràng là có chuyển biến tốt hơn hôm qua, cuối cùng bà cũng thở phào một cái, nhìn có vẻ như bình phục nhanh hơn hôm qua.

Dương Thủ Văn ngồi trên giường, ngơ ngác nhìn túi giấy dầu.

Hắn đưa tay ra, định mở túi giấy dầu nhưng tay vừa đụng phải cái túi hắn đã rút tay về.

Trong dầu có một tiếng nói: “Mở nó ra, mở nó ra”

Nhưng Dương Thủ Văn có một trực giác, nếu mở cái túi giấy dầu này ra, chắc chắn sẽ có một trận mưa gió máu tanh.

Cho tới giờ, vì cái túi giấy dầu này đã có bao nhiêu người bị chết, bao gồm cả Giả lão tử ở đây, còn các tên thích khách Liêu Tử chết trong tay Dương Thủ Văn, tăng nhân Giác Minh của Tiểu Di Lạc Tự, còn cả thích khách đánh lén huyện nha bị chết, tổng cộng có 78 mạng người. Một cái túi giấy dầu bé nhỏ, lại dính nhiều máu tanh như vậy. Dương Thủ Văn cũng sẽ không thơ ngây cho rằng, thứ trong túi giấy dầu kia chỉ là một thứ vớ vẩn.

Nhưng càng như thế thì Dương Thủ Văn lại càng tò mò.

Hắn hao tâm tổn trí tìm thứ kia, rốt cuộc là ẩn chứa bí mật gì?

Tại sao có nhiều người như vậy liên tiếp chết vì nó như vậy... Thứ này, chắc chắn rất quan trọng.

Lòng hiếu kỳ khiến Dương Thủ Văn có một cảm giác thích thú, hắn giơ tay ra rồi lại rút tay về.

Nhiều lần liên tiếp, cuối cùng Dương Thủ Văn quyết định, hắn nắm lấy đầu túi giấy dầu. Hắn hít một hơi thật sâu, đang định mở ra, thì chợt nghe có tiếng gõ cửa cốc cốc.

- Ai?

- Hủy Tử ca ca, là Ấu Nương!

Ngoài cửa có tiếng của Ấu Nương:

- A Nương, đã làm xong bữa sáng rồi, hỏi huynh có muốn ăn không?

- Ồ, ăn!

Dương Thủ Văn vội vàng trả lời, rồi sau đó dùng sức phun ra một ngụm trọc khí.

Hắn gói kỹ cái túi vào tấm vải, rồi bỏ vào trong túi da.

Thứ này chỉ e là chiếc hộp kỳ bí của Pandora, nếu mở ra có trời mới biết là sẽ có hiểm họa gì.

Tốt nhất là đợi cha đến đây rồi cùng mở.

Dương Thủ Văn rất lo lắng, bí mật trong này sẽ gây cho hắn họa sát thân.

Cất thứ đó đi, đeo ở bên hông. Dương Thủ Văn lấy chiếc áo bào màu trắng rồi mới ra khỏi thiên phòng.

Mưa, vẫn tí tách rơi không ngừng.

Phía ngoài quảng trường Đại Hùng Bảo Điện bị mưa ướt nhẹp.

Dương Thủ Văn ăn sáng xong, ngồi trước ngưỡng cửa Đại Hùng Bảo Điện.

Trên sân, Dương Mạt Ly cầm một đôi chùy giặt quần áo trong tay đang chơi đùa.

Tuy mưa hơi to, nhưng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của gã. Đôi chùy giặt quần áo múa may trong tay theo tiếng hô của Dương Mạt Ly.

Dương Thủ Văn nhìn trong chốc lát, đột nhiên thấy vui mừng.

- Mạt Ly!

- Dương Mạt Ly!

- A Lang, làm gì vậy?

Dương Mạt Ly thu đôi chùy lại, cả người ướn nhẹp, nhìn có vẻ hơi khổ sở. Nhưng rõ ràng là anh ta rất vui, cười ngây ngô đi đến trước mặt của Dương Thủ Văn.

- Đấu một chút?

- Được.

Dương Mạt Ly trả lời rất rõ ràng, nhưng sau khi vừa trả lời, anh ta lại nhăn nhó nói:

- A Lng, sức của Dương Mạt Ly hơi lớn liệu có làm huynh bị thương không?

Ôi! Ta tức chết đấy.

Dương Thủ Văn vốn chỉ muốn đùa một chút, nhưng Dương Mạt Ly vừa nói câu kia thì tinh thần lập tức tỉnh táo.

- Dương Mạt Ly, ta cho đệ biết, cả đời A Lang đánh nhau chưa từng thua ai.

Ta muốn xem xem rốt cuộc cậu có bao nhiêu sức lực... Nói trước, nếu đánh thua thì đừng có khóc nhè đấy.

Dương Mạt Ly vừa nghe thấy liền mở to mắt nhìn.

- Ai khóc nhè người đó là Bồ Đề.

- Gâu, gâu, gâu...

Dương Thủ Văn phấn chấn tinh thần chạy về phòng cầm đại thương Hồ Thôn đến.

- Hủy Tử, con làm gì vậy?

Lúc Tống thị mở cửa, liền nhìn thấy Dương Thủ Văn cầm thương ra khỏi phòng, trong lòng chợt lo lắng hỏi.

- A nương, con đấu võ cùng Dương Mạt Ly.

Còn chưa dứt lời, thì một cái đầu nhỏ thò ra từ trong phòng Tống thị.

- Hủy Tử ca ca đánh nhau với Mạt Ly ca ca!

- Đánh nhau? Con muốn xem đại huynh và Mạt Ly đánh nhau.

Trong thiên lòng lập tức náo nhiệt hẳn lên, Dương Thanh Nô vừa tỉnh một chút đã nóng lòng muốn xem, Ấu Nương thì hoan hô. Đến Dương Thị đang bận rộn trong bếp cũng nghe thấy tiếng rồi nghi hoặc từ bếp chạy lên.

Dương Thủ Văn xách thương đi ra sân, còn Tống thị đỡ Thanh Nô cùng Ấu Nương ngồi trước cửa Đại Hùng Bảo Điện. Bồ Đề dẫn theo 4 con chó nhỏ, chúng vui vẻ sủa inh ỏi.

- A Lang, thực sự muốn đánh sao?

- Đương nhiên.

Sau khi Dương Thủ Văn đứng lại cây thương còn cao hơn người hẳn.

Chỉ có điều, hẳn chưa dứt lời đã thấy Dương Mạt Ly lén đến trước mặt hẳn.

Dương Mạt Ly cao lớn to béo, nhưng cơ thể rất linh hoạt. Giơ cao đôi chùy, hô một tiếng rồi lao về phía Dương Thủ Văn. Đôi chùy kia vừa động,

Dương Thủ Văn cảm giác rõ ràng thấy hạt mưa đập vào mắt, hơi thở dồn dập.

Hắn nhăn mày vội cầm cầm thương đến tiếp chiêu.

- Keng!

Thương chùy giao kích, Dương Thủ Văn chỉ cảm thấy có một lực lao tới.

Nếu không có Hồ thôn trong tay là báu vật của danh gia, cán thương có tính dai rất mạnh thì một phát này của Dương Mạt Ly cũng đủ để bẻ gãy Hồ thôn rồi.

- Chùy tốt!

Cơ thể Dương Thủ Văn hơi chùng xuống, sau đó giơ thương lên đẩy ra ngoài, đập mở chùy giặt quần áo của Dương Mạt Ly.

Nhưng không chờ hắn ổn định thân hình, tay phải của Dương Mạt Ly giơ chùy múa may khuynh đảo.

Dương Thủ Văn vội vàng né tránh, cây thương dựng thẳng chặn cây thiết chùy lại.

- Đập đầu.

Dương Mạt Ly hét lớn một tiếng, cây chùy tung bay như bánh xe, liên tiếp đánh xuống. Cho dù thương pháp của Dương Thủ Văn cao cường thì đối mặt với cách đánh không có kết cấu của Dương Mạt Ly căn bản cũng không thể tránh được, chỉ chống đỡ được một cách vất vả.

- Hủy Tử, cẩn thận.

- Hủy Tử ca ca cố lên, xử lý Dương Mạt Ly.

- Đại huynh cố lên, đừng để Dương Mạt Ly đánh bại.

Dương thị ở bên dù không hô to, nhưng vẻ mặt cũng tỏ ra vô cùng căng thẳng.

Dương Thủ Văn liều mạng ngăn cản, dần cảm thấy tốc độ và sức của Dương Mạt Ly dần yếu đi, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi đánh một vòng Dương Mạt Ly quả thực là không có nhiều chiêu số gì.

Nhưng sức lực tương xứng với tốc độ, hơn 10 chùy đánh xuống, có lẽ sẽ không có bao nhiêu người chống đỡ nổi. Dương Thủ Văn thấy Dương Mạt Ly đã bắt đầu kiệt sức, trong lòng vui vẻ đột nhiên lùi về sau, vung múa thương biến hóa thành vô số thương ảnh, phát khởi tấn công. Ngay lúc này, Dương Mạt Ly lại đột nhiên lui lại mấy chục bước.

Y để chùy xuống đất thở hổn hển.

- Dương Mạt Ly, cậu làm gì vậy?

- A Lang, đệ mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi.

Dương Thủ Văn lập tức có cảm giác một ngày tối tăm, chân lão đảo trừng mắt nhìn Dương Mạt Ly một lúc lâu không nói gì.

Còn Ấu Nương và Dương Thanh Nô ở bên đang xem cuộc đấu, sau khi nghe câu trả lời của Dương Mạt Ly đầu tiên là sững sốt, rồi không kìm nổi mà cười ha ha. Ấu Nương trượt từ ngưỡng cửa xuống đất, ôm bụng cười không ngừng. Còn Thanh Nô lại khoa trương, cười lão đảo trên ngưỡng cửa. Tống thị và Dương thị thì cười ha ha trong Đại Hùng Bảo Điện.

- Người mệt, cần nghỉ ngơi?

Dương Mạt Ly gật đầu rất trịnh trọng:

- Đúng vậy, nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta đánh tiếp.

- Vậy tính kế đi, vừa rồi ra bị cậu đánh rồi.

Dương Mạt Ly gãi cái đầu trọc ra vẻ oan uổng nói:

- A Lang đã rất lợi hại. Ở Cô Trúc, rất ít người có thể ngăn cản thế tấn công vừa rồi của ta. Ủ, cơ bản ta mới đánh một vòng, là đã không ai đứng lên được. A Lang đến giờ vẫn đứng được, chứng tỏ A Lang rất lợi hại. Cho nên, Dương Mạt Ly cần nghỉ ngơi, sau khi dưỡng đủ sức lực sẽ lại đánh tiếp với A Lang.

Vốn dĩ, Dương Mạt Ly là người có kiểu tóc Đột Quyết điển hình, đuôi tóc kết sam.

Nhưng sau khi Dương Thừa Liệt đến Xương Bình, Dương Thừa Liệt thấy kiểu tóc của anh ta không vừa mắt, vì thế đã bắt anh ta cạo trọc.

Dương Thủ Văn không biết nên nói gì!

Hắn cắn răng, nghe tiếng cười vui sướng của Ấu Nương, tức giận quát:

- Cậu nói không đánh thì không đánh à, lên chiến trường, ai lo chuyện cậu có mệt hay không?

Đừng nói nhảm nữa, xem thương!

ái lỗ ở hành lang rồi ôm Thanh Nô vào ngực.

- Không có gì, tiếp theo chúng ta lại kể chuyện xưa.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Nhìn Lầm Rời (Hạ)

Dương Thủ Văn nói xong, đại thương Hồ Thôn lập tức đâm về phía Dương Mạt Ly.

Dương Mạt Ly hoảng sợ, vội quơ lấy song chùy, định giơ chắn.

Chỉ có điều, lần này Dương Thủ Văn chủ động tấn công, thế thương cực nhanh. đại thương Hồ Thôn phá màn mưa, đâm liên liếp khiến Dương Mạt Ly luống cuống tay chân. Thương của Dương Thủ Văn càng lúc càng nhanh, từng thế nối tiếp nhau, hóa thành một màn thương bao phủ lấy Dương Mạt Ly. Chỉ một lát sau, quần áo của Dương Mạt Ly đã bị rách te tua.

- Dừng!

Dương Thủ Văn đột nhiên dừng lại, rồi lui về sau 2 bước.

- Dương Mạt Ly, cậu học võ công này cùng ai vậy?

- Hà?

Dương Mạt Ly tỏ ra không hiểu, lắc đầu nói:

- Tự luyện đấy, không ai dạy ta.

- Ta nói này...

Dương Thủ Văn đánh một hồi liền phát hiện, tuy sức của Dương Mạt Ly rất mạnh, cơ thể linh hoạt, tốc độ nhanh nhưng, thể võ thì không giống ai. Hắn đánh mấy đường mà gã không biết nên né tránh thế nào.

Nhưng, với khi lực này của anh ta nếu trên chiến trường thật, phủ thêm trọng giáp thì chẳng khác nào máy ủi đất.

Dương Thủ Văn có một cảm giác thảng mà không oai, hẳn thờ dài, cũng muốn tỉ thí tiếp nữa.

Luận về khí lực, Dương Thủ Văn có yếu hơn Dương Mạt Ly một chút.

Nhưng nếu đánh thật, thì trong từng giây Dương Thủ Văn cũng sẽ trăm cách cho anh ta vào chỗ chết.

Kiểu tỉ thí này, chi bằng không đấu... Dương Thủ Văn đi lên trước, nhìn Dương Mạt Ly từ đầu đến chân một lúc:

- Bắt đầu từ ngày mai luyện võ với ta. Ta nói thế nào, cậu làm như vậy... Nếu không, cậu thậm chí không phải là kẻ địch của ta.

Dương Thủ Văn đột nhiên cảm thấy, vận khí của Dương Mạt Ly không tồi chút nào.

Trên đường ở Xương Bình, những người Túc Mạt Mạt Hạp được cha con Dương Thừa Liệt và Dương Thủ Văn thu hút cho nên không để ý đã bị Dương Mạt Ly lăng tay trên, cho nên bị dọa gần chết. Còn ở huyện nha Xương Bình, lại càng không có người biết về lai lịch Dương Mạt Ly, thế cho nên y đột nhiên trở thành kẻ mạnh... Nhưng nếu hai lần ầu đã đó Dương Mạt Ly không được may mắn, bị đối phương nhìn thấu thì e rằng đến chết cũng không biết chết thế nào. Người này, thực sự rất may mắn.

- Luyện võ?

Dương Mạt Ly suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Chính là quỳ rạp trên mặt đất, giống như con cóc luyện võ sao.

Anh ta liền lắc đầu, vẻ mặt không muốn nói:

- Dương Mạt Ly không muốn luyện làm cóc, bộ dạng rất khó coi.

Cậu ta nói đúng nhưng mình lại không phản bác được.

Dương Thủ Văn nhìn Dương Mạt Ly, cảm giác một ngày xui xẻo càng rõ rệt thêm.

Còn ở cửa của Đại Hùng Bảo Điện, Ấu Nương đã cười không thể đứng dậy nổi.

Thuật Kim Thiềm dẫn đạo trong miệng Dương Mạt Ly, biến thành con cóc phải quỳ rạp dưới mặt đất... Phải biết rằng, đây chính là bí kỹ luyện khí được lưu truyền cả trăm năm của Võ Đang. Nếu để Dương Đại Phương nghe thấy, chưa biết chừng ông ta sẽ tức giận đến mức nhảy từ trong quan tài ra.

- Dương Mạt Ly, cậu nghe kỹ cho ta, nếu không luyện tập tốt, sau này sẽ không được ăn cơm nữa.

- Đệ luyện!

Dương Mạt Ly thể hiện rất đầy đủ cái gì gọi là “ý chí không kiên định”. Vừa nghe thấy không được ăn cơm, đừng nói là làm cóc chứ làm chuột cũng sẽ vẫn làm. Dương Thủ Văn nhắc thương, nổi giận ùng ùng quay về thiền phòng. Còn Dương Mạt Ly thì bĩu môi, vẻ mặt oan uổng lắm lắm:

- Đang yên đang lành lại phải cải trang thành cóc, a Lang chỉ biết bắt nạt Dương Mạt Ly.

Sau giờ ngộ, mưa tạnh.

Một dải cầu vồng kéo lên sau dãy núi, khiến lòng người say mê.

Ở Hồ Sơn Cốc, sau khi được cơn mưa thu dội rửa phong cảnh lại càng yêu kiều.

Buổi trưa luận võ, lấy một lý do vô cùng khôi hài để chấm dứt, Dương Thủ Văn rất tức giận còn Dương Mạt Ly thì vô cùng khổ sở.

Dường như hai người ăn trưa rất tích cực, người ăn một bát cơm thì ta cũng ăn một bát, người ăn một cái bánh thì ta cũng ăn một cái bánh, kết quả là Dương Thủ Văn và Dương Mạt Ly ăn nhiều quá phải nằm rên rỉ trên giường đến trưa.

Lúc trời vừa tối, bên ngoài sơn môn đã xảy ra cảnh rối loạn.

Có người đập cửa thành thành, Dương Mạt Ly mở cửa sơn môn liền nhìn thấy Dương Thừa Liệt và Dương Thụy đứng bên ngoài.

Dương Thủ Văn nghe thấy động tĩnh, cũng chạy ra.

Nhìn thấy Dương Thừa Liệt, hăn không khỏi sửng sốt vội vàng tiến lên trước nói:

- Cha, sao còn sớm như vậy mà cha và Nhị Lang đã đến rồi.

Dương Thừa Liệt gật gật đầu, rồi bước vào sơn môn.

- Ta muốn hỏi các con, sao lại chạy lên núi?

- Ồ...

Dương Thủ Văn không biết phải trả lời thế nào, Dương Thanh Nô chạy ra, nhào thẳng vào ngực Dương Thừa Liệt:

- Cha, sao bây giờ cha mới đến, Nô Nô rất nhớ cha... Cha, hôm qua Nô Nô còn bị răn cấm, suýt nữa thì không được gặp cha rồi.

- Cái gì?

Dương Thừa Liệt nghe thấy vậy, lập tức căng thẳng, vội vàng ôm lấy Dương Thanh Nô.

- Sao lại bị răn cấm, bây giờ sao rồi?

- May có Đại huynh cứu Nô Nô... Đại huynh là tốt nhất, nếu huynh ấy không ra tay, Nô Nô đã không gặp được cha rồi.

Câu trả lời của tiểu nha đầu khiến Dương Thủ Văn có chút kinh ngạc.

Nhưng, nhìn thấy má lúm của Dương Thanh Nô, hẳn không giải thích gì chỉ khẽ gật đầu một cái.

Lúc này, Tống thị cũng đến.

Bà đem chuyện xảy ra ngày hôm qua, nói lại một lần với Dương Thừa Liệt, lời nói kèm theo sự tán dương Dương Thủ Văn. Về phần xung đột giữa Dương Thanh Nô và Ấu Nương, và sự tức giận của Dương Thủ Văn một câu bà cũng không nói.

- Dưới chân núi quá nhỏ, Hủy Tử nên núi trước khi trời tối, phát hiện các pháp sư đều đã chạy hết, liền bảo mọi người đến sớm một chút. Lão gia xem, thực ra chỗ này cũng rất tốt, phòng cũng nhiều, đồ đạc cũng đầy đủ, sống rất vui vẻ.

Dương Thừa Liệt thấy Dương Thanh Nô không sao, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Hủy Tử, bình rượu kia còn không?

- Há?

- Chính là bình rượu con cho người tặng cha đó?

Dương Thừa Liệt ngồi trong thiên phòng, không đợi Dương Thủ Văn mở miệng đã lập tức hỏi han.

- Há, còn nữa, sao vậy?

- Mau, mau lấy ra một bình... Hủy Tử, ta là cha con, tại sao có thứ tốt không ngờ chỉ tặng có một chút xíu. Ta chưa dùng hết hai phần đã bị thúc phụ Quản Hồ của con lấy mất một vò. Vương huyện Tôn lại càng quá đáng hơn, không ngờ chạy thẳng đến phòng của ta, cướp đi một bình duy nhất còn lại của ta. Hôm nay, chắc chắn... khiến ta thêm chết đi được.

Hóa ra, ông ta vì muốn uống rượu, cho nên mới quay về trước.

Thấy Dương Thừa Liệt sốt ruột không chịu được, nhưng Dương Thủ Văn lại không biết nên nói gì cho phải.

Cũng may, trên núi còn 5 bình rượu, Dương Thủ Văn lấy một bình trong nhà bếp ra, vừa đưa cho Dương Thừa Liệt, ông ta đã bưng lên uống một hơi cạn sạch.

- Hô!

Ông ta uống hết rượu, vuốt vuốt chòn râu, giống như người nghiện phê thuốc vậy, rồi thở phào một cái.

- Rượu ngon!

- Nhìn bộ dạng của ông kìa, sao lại không thể nhịn được chứ.

Nghe Tống thị nói xong, Dương Thừa Liệt không khỏi cười khố nói:

- Bà biết tôi muốn vậy sao? Chỉ có điều rượu của Hủy Tử thực sự rất ngon. Loại rượu khác sau khi uống xong, miệng nhạt thếch. Hai ngày này, bà không biết tôi sống thế nào đâu. Vương huyện Tôn cả ngày ở đó làm ồn, nhưng thất phu Quán Hồ kia nhân lúc ta không ở đó đã uống sạch một bình rồi.

Nhưng Hủy Tử, rượu này con ủ thế nào?

- Hủy Tử đừng nói.

Không đợi Dương Thủ Văn mở miệng, Tống thị đã cản hẳn.

- Nương tử, bà có ý gì vậy?

- Hủy Tử đã giao rượu này cho tôi xử lý, về sau muốn uống rượu, nhất định phải được tôi đồng ý...

- Bà...

Dương Thừa Liệt chỉ vào Tống thị, biến sắc một lúc lâu rồi tỏ ra a dua nói:

- Nương tử, sao vậy chứ, rượu mà Hủy Tử ủ, ta đây làm cha mà không thể nhấp nhấp chút sao? Sau này có nương tử lo liệu, Dương gia ta chắc chắn sẽ phát triển không ngừng.

- Hừ!

Tống thị mỉm cười, nhẹ nhàng đánh Dương Thừa Liệt một cái.

- Được rồi, mọi người ăn trước đi, tôi đi giúp Dương tâu một chút.

Nói xong, bà đứng dậy đi ra khỏi thiên phòng.

Trong thiên phòng, chỉ còn lại 3 cha con Dương Thừa Liệt, Dương Thủ Văn và Dương Thụy.

Dương Thụy cũng không nói chuyện, chỉ để ý dùng bữa. Còn Dương Thừa Liệt sau khi uống rượu xong đã nói với Dương Thủ Văn:

- Ta đã thả cả nhà Cái Lão Quân rồi.
- Há?
- Chuyện của Cái Gia Vận, coi như qua.

Y nói con đồng ý cho y một xuất thân. Cho nên ta suy nghĩ một chút, bảo y đi Tráng ban làm một môn tốt. Gần đây, trong thành khá biến động, nhân số của Tráng ban cũng không nhiều, để y qua đó vừa lúc có thể bổ sung nhân lực.

Ngoài ra, Cái Lão Quân ở đó cũng nói, sẽ giúp ra tiếp cận Lư Vĩnh Thành.

Ông ta nói đến đây, lại uống hớp rượu.

- Cha, sao vậy?

Dương Thừa Liệt đột nhiên cười khổ một tiếng, vẻ mặt tỏ ra mệt mỏi:

- Ta làm Huyện úy Xương Bình đã 10 năm, vốn tưởng đã rất hiểu Xương Bình, nhưng không ngờ, không ngờ nhìn lầm rồi, không hề phát hiện ra thủ đoạn của Lư Vĩnh Thành.

- Cha, xảy ra chuyện gì vậy?
- Tìm thấy Khấu Tân rồi.
- Há?

- Nhưng lại là một người chết!

Dương Thừa Liệt hít một hơi sâu, cầm chén đập lên bàn thật mạnh:

- Ta mà không điều tra thì còn không biết, hóa ra Lưu Vĩnh Thành đã sớm duỗi tay đến địa bàn của ta. Thằng nhãi này làm việc thật độc ác, trước kia thực sự ta đã nhìn lầm rồi... Con có biết không, không chỉ có Khấu Tân chết, mà ngay cả Lư Thanh cũng đã bị giết chết rồi.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Chuyện Xưa (Thượng)

Dương Thủ Văn im lặng.

Hắn không biết nên đánh giá chuyện này thế nào, đã có sự chuẩn bị cho kết quả này cho nên hắn cũng không cảm thấy khiếp sợ.

Lữ Vĩnh Thành làm chủ bộ ở Xương Bình đã 20 năm rồi.

Trong 20 năm, triều đình xảy ra bao nhiêu biến đổi lớn, bao nhiêu người phải vứt bỏ tính mạng? Tuy Xương Bình là biên hoang, nhưng nội bộ đấu tranh lại vô cùng gay gắt. Không giống với những biến đổi lớn trên triều đình, cuộc đấu tranh của triều đình cũng rất thảm thiết, nhưng do trở ngại và thân phận, hoặc nhiều hoặc ít đều có người được giữ lại, ít nhất ngoài mặt của họ cũng tỏ ra bình tĩnh.

Nhưng là địa phương, đặc biệt lại là một địa phương cấp huyện, quyền lực đấu tranh vốn là đao quang kiếm ảnh, mọi người càng dễ ra tay tranh đấu với nhau. Thủ đoạn đấu tranh không đa dạng như trong triều đình, nhưng thẳng tay và hung ác hơn.

Năm 28 tuổi Lữ Vĩnh Thành đã đến Xương Bình làm chủ bộ, thời gian 20 năm, huyện lệnh Xương Bình đã thay đổi mười mấy người, huyện thành cũng thay đổi bảy, tám người. Nhưng chỉ có Lữ Vĩnh Thành vẫn ngồi vững trên ghế chủ bộ không ai có thể làm dao động.

Dương Thừa Liệt cũng đã tốn mấy mấy chục năm mới củng cố được quyền lực của Huyện úy.

Ngoài mặt ông và Lữ Vĩnh Thành một văn, một võ, không can thiệp vào công việc của nhau. Nhưng trên thực tế, hai người đấu tranh nhau cũng không ít.

Một người giỏi về đấu tranh như vậy, tinh thông đấu đá như vậy tuyệt đối đừng cho rằng y chỉ là một con dê không ăn thịt người. Kẻ như vậy thực sự rất đáng sợ. Cho nên khi Dương Thủ Văn nghe thấy tin Khấu Tân và Lữ Thanh chết thì lại càng không thấy có gì là khác lạ, thậm chí hẳn còn cảm thấy xảy ra chuyện này là một kết quả nên có.

Nhẹ nhàng phả ra một ngụm khí, Dương Thủ Văn mỉm cười.

- Cha, kết quả này không phải rất bình thường sao? Hôm đó Cái Gia Vận khai ra hai cái tên này, là con đã biết rồi...

- Mẹ cái thằng lão tặc.

Đột nhiên Dương Thừa Liệt mắng:

- Hủy Tử, vì sao con không thể để cho lòng ta thỏa mãn chứ?

Ngụ ý là nói: Vì sao con lại như vậy? Vì sao lại tỏ ra không hề khiếp sợ, để cho ta thỏa mãn hư vinh một chút?

Dương Thủ Văn nghe thấy vậy lập tức há mồm, tròn mắt tỏ ra khiếp sợ.

- Khấu Tân và Lữ Thanh chết rồi?

- Cút đi!

Dương Thừa Liệt cười mắng một câu, rồi cầm bát rượu lên uống một hơi lớn.

Dương Thụy ở bên cũng không nhịn được cười thành tiếng, hạ giọng nói:

- Trên đường đi và cha còn đánh cược nói chắc chắn đại huynh sẽ giết mình. Cha nói, chắc chắn huynh sẽ không giết mình... Kết quả xem ra vẫn là cha hiểu đại huynh.

Hôm nay, nhìn cảm xúc của Dương Thụy có vẻ không bình thường.

Câu này vừa nói ra khỏi miệng đã khiến Dương Thủ Văn có một cảm giác mất mát.

Dương Thừa Liệt liếc nhìn Dương Thụy một cái ra hiệu.

Ông ta lại rót đầy một chén rồi hạ giọng nói:

- Làm Huyện úy thái bình 10 năm, vốn tưởng sóng gió đã qua đi, không ngờ... Thế cục năm nay, so với hai năm trước còn hiểm ác hơn lúc Lý Tận Trung tiến binh đánh U Châu, càng khiến ta đoán không ra. Đặc biệt là mấy vụ án mạng này, càng ngày càng quái dị, cảm giác trong lòng ta thấy không yên bình.

- Huyện tôn nói thế nào?

Dương Thủ Văn nghe ra sợ lo âu trong lời nói của Dương Thừa Liệt.

Ông ta nói:

- Ý của Huyện tôn là như vậy thì thôi... Khấu Tân và Lư Thanh rõ ràng là một vụ xảy ra ngoài ý muốn.

- Sao lại ngoài ý muốn?

Rốt cuộc Dương Thụy cũng không kìm nổi, kích động nói:

- Rõ ràng Khấu Tân là bị người ta mưu sát... Nói chết đuối vì say rượu thì sao có thể? Con đã thăm dò, thân thủ của Lư Thanh không tồi, hơn nữa tử lượng của khá cao, sao có thể chết đuối được?

- Không phải là chết đuối thì thủ phạm là ai?

- Rõ ràng chính là Lư Vĩnh Thành...

- Chứng cứ!

Dương Thừa Liệt vỗ tay lên mặt bàn, trầm giọng nói:

- Theo Tái Sơ Luật, con chính là đang phi báng quan trên, theo luật phải sung quân.

- Con...

Dương Thủ Văn ấn Dương Thụy xuống, vỗ nhẹ vào vai y, ra hiệu hãy bình tĩnh.

Tái Sơ Luật này cũng chính là dựa theo “Trinh Quán luật” thi hành trong 10 năm mà được sửa đổi, bổ sung. Ở hậu thế, Tái Sơ Luật này là “Đường luật sơ nghị” do Trương Tôn Vô Kỵ biên soạn, sau Trinh Quán được sửa đổi, bổ sung 3 lượt, cũng chính là Tái Sơ Luật hiện tại.

Dường như Dương Thừa Liệt cũng không quá tức giận, ông trừng mắt nhìn Dương Thụy:

- Lư Vĩnh Thành là chủ bộ Cửu phẩm, cấp phẩm của cha con còn nhỏ hơn ông ta nửa bậc. Ông ta nói Lư Thanh chết đuối không có chứng cứ ta tìm ông ta gây phiền được sao? Y là cấp trên của ta, nếu ta phải điều tra, giải quyết vụ án này thì cũng không thể tránh được tai mắt của ông ta, thì lại càng không thể điều tra ra kết quả gì.

Nếu Huyện tôn đồng ý cho ta điều tra và giải quyết vụ án này... thì ta mới có lý do hợp lý.

Nhưng bây giờ, Huyện tôn cũng không muốn ta nhúng tay vào chuyện này, muốn ta lơ đi. Con muốn Huyện úy ta xuống tay thế nào đây?

Dương Thừa Liệt nói đến đây, liền cười tự giễu.

- Huyện úy, Huyện úy... Nhưng 10 năm thái bình của Huyện úy, con thực sự cho rằng cha con một tay có thể che trời sao?

Dương Thụy cúi đầu không nói gì thêm.

Nhưng Dương Thủ Văn có thể nhìn ra trong mắt anh ta một sự cam lòng rất rõ ràng.

Loại không cam lòng này, Dương Thủ Văn thấy rất quen.

Kiếp trước, lúc hãn mới đi làm cũng đã gặp tình huống như vậy, cũng từng không cam lòng. Sau khi hãn cố chấp truy ra được, đến cuối cùng là phải nằm liệt trên giường. Tuy vụ án kia cuối cùng cũng được phá, tội nhân phải đền tội. Nhưng ai mà nhớ, mười năm trước đã có một thanh niên trẻ tuổi không muốn sống, vì thế đã bỏ mất tuổi xanh xuân đẹp nhất của mình?

Ở trên giường bệnh, Dương Thủ Văn đọc rất nhiều sách, suy nghĩ rất nhiều năm.

Cuối cùng hãn cũng hiểu một câu: Người làm, trời nhìn, không phải không báo mà thời cơ chưa đến.

Chỉ là vì hiểu ý nghĩa đích thực của câu nói này...

Cảm giác không khí có hơi căng thẳng, Dương Thủ Văn cười nói:

- Được rồi, được rồi, chuyện này dừng ở đây, chúng ta không nói nữa.

- Ừ, không nói nữa, không nói nữa!

Dương Thừa Liệt không tỏ ra tức giận nữa, đổi lại là một khuôn mặt tươi cười.

Dương Thủ Văn lại cùng ông ta uống rượu, thấy Dương Thừa Liệt tỏ ra mệt mỏi liền cáo từ về thiện phòng.

Dương Thụy ở phía sau hẳn, im lặng không nói gì.

Hai người đi đến ngoài cửa Đại Hùng Bảo Điện, thấy ánh trăng chiếu trên sân, không khí thêm phần trong trẻo.

Ban ngày, có mưa nên không khí trên núi rất mát mẻ.

Chỉ là sau cơn mưa nhỏ kia, đã khiến không khí xuống thấp, cho nên khi có một cơn gió thổi qua khiến Dương Thụy sợ run cả người.

Ngoài thiên phòng, Bồ Đề dẫn theo bốn con chó nhỏ lên cửa hiên.

Trong bếp, Dương thị vẫn đang tất bật ra vào dọn dẹp.

Tinh thần của Thanh Nô vẫn chưa tốt, vì thế đêm này đã theo Tống thị đi nghỉ sớm.

Chỉ còn lại một mình Ấu Nương đang ngồi bên cạnh giếng, chăm chú giặt quần áo nhìn thấy Dương Thủ Văn và Dương Thụy, cũng không chào hỏi.

Lúc không có Dương Thừa Liệt, Ấu Nương rất thoải mái.

Nhưng có Dương Thừa Liệt, cô tỏ ra rất chùng mực.

Tiểu nha đầu này còn nhỏ tuổi, nhưng rất hiểu chuyện, biết khi nào nên hoạt bát, khi nào nên im lặng.

- Nhị Lang, tại sao không nói chuyện?

Dương Thụy ngẩng đầu như lấy hết dũng khí nói:

- Đại huynh, hay là đệ thỉnh cầu cha để huynh làm Chấp y nhé.

- Ta?

Dương Thủ Văn lắc đầu như trống bỏi.

- Ta không muốn đến nha môn bị giày vò... Đệ nhìn ta đi, bây giờ vui vẻ biết bao! Vô âu, vô lo, hà tất phải đến nha môn tu hành?

- Nhưng...

Dương Thụy tỏ ra buồn rầu gãi gãi đầu, khiến cho mái tóc rối bời. Cậu ta hạ giọng nói:

- Nhưng đệ cảm thấy mình thật là ngốc! Bị Cái Gia Vận đùa giỡn, vậy mà đệ còn tưởng y rất sợ mình. Hôm nay, đệ đến hiện trường, nhìn thấy thi thể của Lữ Thanh. Đệ có ngốc cũng nhìn ra Thanh Lữ không phải là chết đuối, nhưng cha nói chết đuối, nói chuyện vui vẻ với Lữ Vĩnh Thành, dường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đại huynh, đệ thực sự hồ đồ rồi!

Trước kia, đệ cảm thấy mình rất thông minh, thậm chí trước khi đại huynh tỉnh táo, đệ vẫn cho rằng như vậy.

Nhưng...

Dương Thụy nói xong, liền ngồi xồm xuống đất hai tay ôm đầu.

Dương Thủ Văn có thể hiểu tâm trạng hiện tại của cậu ta, đó là kiểu đau đớn tự cho rằng “Mọi người đều say, chỉ có mình ta tỉnh”.

Như đó có thể thấy, Dương Thụy vẫn là một cậu thanh niên yêu chính nghĩa.

Chỉ có điều cậu ta vẫn chưa hiểu ý nghĩa của nhãn nại.

Dương Thủ Văn vỗ vỗ vai của Dương Thủ Văn rồi ngồi xuống bên cạnh anh ta.

- Nhị Lang, đệ nhìn đi ánh trăng thật đẹp? Ta rất thích, nhưng lại không thể nắm bắt. Đệ nhắm mắt lại, cảm thận chút gió, dịu dàng biết bao. Nhưng ta lại không nhìn thấy, đệ ngửi hương hoa, thơm biết bao nhưng ta lại không thể giữ lại được.

- Đại huynh, huynh đang nói gì vậy?

Dương Thụy bị câu chuyện của Dương Thủ Văn làm cho hồ đồ, liền quay đầu nhìn hẳn.

Dương Thủ Văn mỉm cười:

- Ta đang nói nhảm thôi!

lại kể chuyện xưa.

THỊNH ĐƯỜNG QUẠT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chuyện Xưa (Hạ)

- À...

- Kỳ thật, ý của ta là, đệ là người lớn không cần để ý như vậy.

- Nhị Lang, đệ rất thông minh, điểm này đệ không cần hoài nghi. Chẳng qua từ nhỏ đệ được cưng chiều, cha hay a nương đều cưng chiều đệ trong lòng bàn tay, vì thế đệ căn bản không nhìn thấy được sự ghê tởm giấu ở trong âm u trên thế giới này. Hiện tại, đệ lập tức sẽ đối diện với những việc đáng ghê tởm này, có chút không thể chấp nhận, thậm chí lúc bắt đầu sẽ tiến hành phủ nhận bản thân.

- Ha hả, nếu ta nói... lớn cũng không phải là tốt.

Bồ Đề từ trên cửa hiên nhảy xuống, chạy tới bên cạnh Dương Thủ Văn nằm xuống.

Tay của Dương Thủ Văn vùi vào bộ lông dày của Bồ Đề, cảm giác được hơi nóng tỏa ra từ thân của Bồ Đề.

- Lúc nhỏ Cái Gia Vận lớn lên ở khách điểm Lão Quân, đã gặp qua rất nhiều việc đáng ghê tởm.

- Đệ dùng suy nghĩ của đệ tiếp cận gã, kết giao với gã, gã chắc chắn sẽ không làm bạn với đệ, thậm chí sẽ khinh thường đệ. Trên thực tế, kết giao với người như vậy cần gì phải trả giá thật lòng? Lộ ra thực lực của đệ, cho

gã biết đệ mạnh hơn gã, gã tự nhiên sẽ cúi đầu trước đệ. Chờ sau khi gã cúi đầu trước đệ, đệ lại mượn sức gã, cái này gọi là vừa đánh vừa xoa.

- Đối phó với một tên bướng bỉnh khó thuần phục này, đệ nhất định phải giống như thuần ưng, sau khi nó thuần phục đệ, lại tiến hành mượn sức.

- Ồ!

Dương Thụy sau khi nghe xong, có chút hiểu được.

Dương Thủ Văn nói tiếp:

- Về phần việc trong nha môn, đệ phải học được tính nhẫn nại.

- Ta kể với đệ một chuyện xưa... Đã từng có hai tên quan sai, đều tràn đầy nhiệt huyết, đều cực kỳ căm ghét cái ác. Có một lần, hai tên quan sai phát hiện một vụ án, mà đằng sau vụ án này lại cất giấu một kẻ chủ mưu. Một người trong hai người vì tinh thần vì chính nghĩa, muốn đi trừng phạt cái ác biểu dương cái thiện. Mà một người khác thì phản đối chủ trương của người kia. Vì thế, hai người cuối cùng mỗi người đi một ngã, thậm chí trở thành kẻ thù. Người có tinh thần chính nghĩa liều tính mạng muốn lôi kẻ chủ mưu ra trước công lý. Nhưng kết quả thì sao? Y bại lộ, cuối cùng biến thành tàn phế.

- Mà tên quan sai còn lại, còn lá mặt lá trái, vừa giao thiệp với đối phương, vừa ở trong bóng tối yên lặng thu thập chứng cứ. Sau khoảng mười năm, y đã thu thập đầy đủ chứng cứ, đồng thời bản thân y cũng đã ở địa vị cao, sau đó đánh một kích chí mạng... Kẻ chủ mưu sau vụ án bị giết chết rồi, y cũng thành anh hùng, được tăng lương thăng chức, còn được mỹ nhân coi trọng.

Dương Thủ Văn nói là chuyện xưa của hãn.

Dương Thụy nghe say mê, không kìm nổi hỏi:

- Còn người tàn phế thì sao?

Dương Thủ Văn ung dung mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Tên ngu ngốc kia nằm ở giường bệnh mười năm, bạn gái hắn yêu nhất đi rồi, trong nhà vì chữa bệnh cho hắn nên đã táng gia bại sản. Nhưng sau mười năm, không ai còn nhớ rõ nỗ lực cố gắng mà hắn đã trả giá. Cho dù là có thì cũng là sau lưng chế nhạo hắn... Nhị Lang, nếu đổi lại là đệ, đệ sẽ làm như thế nào?

- Ta...

Dương Thủ Văn vuốt vuốt mặt, vỗ Bồ Đề, từ dưới đất đứng dậy.

- Chính đệ suy nghĩ thật kỹ, đừng cứ suy nghĩ theo lối thư sinh... Về phần lựa chọn như thế nào thì phải xem chính đệ rồi.

- Ngẫm lại a nương, ngẫm lại Thanh Nô, ngẫm lại cha.

- Đệ là người thông minh như vậy, ta tin tưởng đệ nhất định có thể hiểu. Nếu nghĩ mãi mà không rõ, vậy đệ cứ đi chết đi.

Nói xong, Dương Thủ Văn mang theo Bồ Đề nghênh ngang rời đi.

- Ấu Nương, muốn ta giúp đỡ không?

- Hủy Tử ca ca thật ngốc, càng giúp càng rối thêm.

- Ai nói vậy, ta rất lợi hại đó... Nào, để ta giúp muội vắt khô quần áo.

Còn chưa dứt lời, chợt nghe đến xoẹt một tiếng, Dương Thủ Văn dùng lực quá mạnh, xé rách quần áo mới giặt xong của Ấu Nương.

- Hủy Tử ca ca, đã nói không cần huynh giúp rồi mà, huynh đừng quấy rối... Tránh ra, mau tránh ra!

Ấu Nương tức giận rít gào, Dương Thủ Văn mang theo Bồ Đề chán nản rời khỏi giếng nước.

Nhìn bộ dáng hài hước của huynh trưởng dần dần mười bảy năm này, Dương Thụy không kìm nổi ngời dưới đất cười ha ha.

- Đại huynh nói không sai, nếu ta còn không hiểu được thì không bằng đâm đầu chết đi!

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Dương Thủ Văn kéo Dương Mạt Ly từ trên giường dậy.

Dương Mạt Ly sau khi bị đánh mặt mũi bầm dập vì không chịu thức dậy, cuối cùng khuất phục dưới uy thế của Dương Thủ Văn, quỳ rạp trên mặt đất giả bộ dáng con cóc.

- Dương Mạt Ly, con cóc, oa oa oa, nhảy không ngừng...

Ấu Nương đứng thế nhị tự kiềm dương mã ở trên quảng trường, vừa luyện công dưới sự chỉ đạo của Dương Thủ Văn, vừa cười nhạo Dương Mạt Ly.

- A Lang, vì sao Ấu Nương có thể đứng, Dương Mạt Ly lại phải nằm úp sấp chứ?

Dương Mạt Ly tủi thân hô:

- Ta không muốn làm cóc.

Nhưng, ai lại để ý đến gã?

- Ấu Nương, làm theo ta, ra quyền, hít khí, thu quyền, thở ra... Giữa hai chân giống như kẹp một con dê... Đúng, là bộ dáng như vậy. Duy trì hơi

thở, ra quyền, thu quyền. Động tác không cần quá nhanh, chậm chậm thôi, cảm thụ dê đang giãy dụa.

Dương Thủ Văn dạy cho Dương Ấu Nương là những thứ thấy được trong sách ở kiếp trước.

Sau khi kết hợp Kim thiềm dẫn đạo thuật và Kim cương bát thức, biến thành một bộ công phu thuộc về hãn.

Ấu Nương đi theo Dương Thủ Văn, chậm chậm tập luyện.

Khi mặt trời mọc lên cao, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ấu Nương đỏ bừng, trên trán đổ đầy mồ hôi, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt.

- Đại huynh, huynh đang làm gì vậy?

- Dạy Ấu Nương luyện quyền.

- Mọii cũng muốn luyện!

Nghỉ ngơi hai ngày, Thanh Nô đã khôi phục hơn nửa, vì thế trời vừa sáng liền chạy ra ngoài.

Hoàn toàn không thấy Dương Mạt Ly đang quỳ trên mặt đất luyện tập Kim thiềm dẫn đạo thuật, Dương Thanh Nô chạy tới bên người Dương Thủ Văn, sóng vai đứng thẳng với Ấu Nương, học bộ dáng của Ấu Nương bắt đầu luyện tập.

Dương Thừa Liệt và Tống thị từ trong thiện phòng đi ra, nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như thế trên quảng trường, cũng nhin không được lộ ra vẻ tươi cười.

- Sau khi Hủy Tử minh mẫn, trong nhà càng lúc càng náo nhiệt rồi.

- Đúng vậy, tối hôm qua Nhị Lang còn chạy đến tìm ta nhận lỗi, đứa nhỏ này cũng là càng ngày càng hiểu chuyện.

Dương Thừa Liệt nhìn Dương Thủ Văn đang đắm chìm dưới ánh mặt trời, luyện công cùng hai tiểu nha đầu, vẻ vui mừng trong mắt càng lúc càng đậm.

Ông đi qua, gọi Dương Thủ Văn đến.

- Hôm nay con và Mạt Ly xuống núi một chuyến, lấy thêm hai vò rượu đến đây.

- Thuận tiện mua thêm một ít thức ăn nhắm rượu, ngày mai khách tới tránh cho không đủ.

Dương Thủ Văn tròn to mắt nhìn Dương Thừa Liệt:

- Cha, rốt cục cha có mấy người bạn cũ sắp tới vậy?

- Một người thôi.

- Trên núi có năm vò rượu đấy.

- À, tối hôm qua ta đã uống một vò... Hôm nay sẽ uống hai vò, còn lại hai vò, ngày mai chắc chắn là không đủ.

Cha là muốn uống rượu một mình đúng không?

Dương Thủ Văn liếc mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cha nói rất hiên ngang lắm liệt, sắc mặt lo nghĩ vì khách.

- Được rồi, vậy lát nữa con xuống núi với Mạt Ly.

Dương Thủ Văn nói xong, liền cáo từ rời đi. Chỉ có điều sau khi đi được hai bước, hần dừng lại, quay đầu nhìn Dương Thừa Liệt, nghi hoặc hỏi:

- Cha, hôm nay cha không trực ở nha môn sao?

- Có cái gì mà trực? Chẳng lẽ muốn bị người tính kế tiếp à?

- Hôm qua ta đã bẩm báo với Huyện tôn, trong người không khỏe nên cần nghỉ dưỡng hai ngày. Để cho ông ta trước đầu hai ngày với Lưu Vĩnh Thành đi. Đợi khi ông ta biết được ích lợi của ta, tự nhiên sẽ thay đổi. Ta cũng thừa dịp hai ngày này nghỉ ngơi thật tốt.

- Ích lợi?

Cha, người cũng thật biết dùng từ đó!

Tư tưởng phạm tội, A Di Đà Phật... Dương Thủ Văn nghe rằng, liền lắc đầu rời đi.

Chỉ còn lại Dương Thừa Liệt vẻ mặt mờ mịt, quay đầu nói với Tống thị:

- Nương tử, Hủy Tử hẳn có ý tứ gì vậy?

- Há?

- Ta nói xong, vì sao hẳn lại lắc đầu? Vừa rồi ta nói sai cái gì sao? Thái độ này của hẳn là sao vậy?

Vẻ mặt Tống thị mờ mịt, nhìn Dương Thừa Liệt, lại nhìn vào hai mắt của Dương Thủ Văn.

Cuối cùng, bà nói:

- Chớ không phải là dòng họ Dương gia của lão gia đều mắc bệnh đần độn à? Trước kia là Hủy Tử, ngày hôm qua là Nhị Lang, hôm nay đến lượt ông. Hủy Tử chỉ lắc đầu, ông lại ở chỗ này suy nghĩ lung tung, A Lang không cảm thấy mệt sao?

Nói xong, Tống thị uốn éo rời đi.

- Ta nghĩ ngợi lung tung sao?

Dương Thừa Liệt đứng ở nơi đó suy nghĩ một lát, cuối cùng lắc đầu, thấp giọng thầm nói:

- Có thể ta thật là nghĩ ngợi lung tung rồi... Nhưng vì sao ta cảm thấy nụ cười vừa rồi của Hủy Tử có chút quái dị, mang đến cho ta một loại cảm giác xấu đây?

Không nói đến Dương Thừa Liệt ở trên núi nghĩ ngợi lung tung.

Dương Thủ Văn cùng với Ấu Nương luyện công xong, liền kéo Dương Mạt Ly cùng đi xuống núi.

Lần này hẳn xuống núi, còn có việc khác.

Ở dưới chân núi, đầu tiên hẳn đi đến nhà Điền thôn chính gửi nhờ ngựa, sau đó lại chạy tới nhà của Lão Hồ Đầu.

Lấy ra một bản vẽ, đặt ở trước mặt của Lão Hồ Đầu.

- Lão Hồ Đầu, dựa theo số liệu trong bản vẽ này, trước làm cho ta hai mươi cái.

- Đây là cái gì?

Lão Hồ Đầu nhìn móng ngựa sắt trong bản vẽ, vẻ mặt mờ mịt.

Dương Thủ Văn nói:

- Lão hỏi nhiều như vậy để làm gì? Làm được cái này không? Không làm được thì ta vào thành tìm người khác làm.

- Đừng nói giỡn, thứ đồ chơi này nếu ta không làm được, sao còn dám xưng là thợ thủ công giỏi nhất ở Hồ Cốc Sơn chứ?

Lão Hồ Đầu vừa nghe, giận tím mặt.

Ông ta không nói hai lời, đoạt lấy bản vẽ:

- Làm một cái ba mươi vạn, hai mươi cái năm trăm vạn, ba ngày sau người lại đây lấy là được.

Tay nghề của Lão Hồ Đầu không tệ, chỉ có điều có đôi khi rất thích lái nhải.

Dương Thủ Văn cười, từ trong nhà Lão Hồ Đầu đi ra ngoài, đang chuẩn bị vào cửa hàng trong thôn mua một ít rượu và thức ăn, lại nghe có người hô lớn:

- Thiếu niên lang, xin dừng bước.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Xin Chào Đại Thúc (Thượng)

Thôn nhỏ ở dưới Hồ Cốc Sơn không nổi tiếng, là một thôn nhỏ vô danh.

Dân chúng nơi này có thói quen trực tiếp xưng hô thôn của mình là Hồ Cốc Sơn, đơn giản là bởi vì nó nằm ngay dưới Hồ Cốc Sơn.

Thôn không lớn lắm, nhân khẩu cũng không nhiều, nhưng ngũ tạng đều đủ.

Trong thôn có một quán ăn thực phẩm chín, chuyên môn nấu nướng một số món ăn thôn quê trên núi, sau đó bán đến thị trấn Xương Bình, nghe nói kinh doanh không tồi. Dương Thủ Văn sinh sống ở nơi này mười bảy năm, đã nếm qua rất nhiều lần thức ăn của quán ăn này. Nói thật, cũng không cho rằng thức ăn ngon. Thời đại này, phương pháp nấu nướng không nhiều lắm, chủ yếu lấy nướng, chưng, luộc, xào là các phương pháp chính, cũng không có nhiều đồ gia vị. Muốn ăn rau xào thì cũng không thể bởi vì điều kiện hạn chế.

Tuy nhiên, quán ăn thực phẩm chín kinh doanh coi như không tệ.

Hồ Cốc Sơn tiếp giáp với quan đạo, mỗi ngày sẽ có không ít người lui tới giữa Cô Trúc và Xương Bình, cùng với người đi đường Cư Dung Quan.

Vì thế, quán ăn thực phẩm chín vừa bán rượu, vừa bán thực phẩm chín, mỗi ngày đều sẽ có khách đến.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, khi Dương Thủ Văn mua xong rượu và thức ăn, chuẩn bị rời khỏi quán ăn thì có người ở phía sau gọi hắn.

Đó là một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi, răng trắng môi đỏ, tướng mạo tuấn mỹ.

Chiều cao khoảng 180 cm, thân hình thon dài mà cao ngất. Đôi chân dài, có thể nói là tỉ lệ vàng, khi phối hợp với một khuôn mặt công tử bột khiến nam nhân nhìn là muốn đánh một đấm, đặt ở đời sau thì chính là “nam thần”.

Dương Thủ Văn không nhận ra đối phương, chỉ cảm thấy gương mặt đó... thật sự rất muốn đánh một đấm để thử xúc cảm.

- Thiếu niên lang, người là Dương Nhị Lang đúng không?

Đại thúc tao nhã, phong độ đi tới trước mặt Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn sửng sốt:

- Người là ai?

Người này biết Dương Thụy sao? Nhưng ta nhìn qua giống tên ngu xuẩn kia sao?

Đại thúc nói:

- Vừa rồi ta nghe chủ quán nói chuyện phiếm với cháu có nhắc tới tên Văn Tuyên, vì thế đoán được thân phận của cháu.

Văn Tuyên, là tên tự của Dương Thừa Liệt.

Trừ khi là bạn tốt tri kỷ, bình thường rất ít người gọi thẳng tên tự của người khác.

- Ta tên là Trần Tử Ngang, đã quen biết nhiều năm với phụ thân cháu. Trước đó vài ngày đã hẹn đến thăm hỏi, cũng hẹn cùng nhau ngắm trăng Trung thu. Nhưng vừa rồi khi ta đến nhà cháu lại phát hiện nhà của cháu đã không có một bóng người. Hỏi dưới núi mới biết được car nhà các cháu lên núi, đang định một lát nữa tìm người đưa ta lên núi đấy... Ha hả, ta nghe nói Hồ Cốc Sơn giống như mê cung.

Đại thúc mang theo nụ cười tự tin, há mồm liền báo ra thân phận.

Kỳ thật, Dương Thủ Văn đã đoán được đại khái, nhưng không nghĩ rằng vị đại thúc này lại sáng khoái như vậy.

Nhưng đại thúc, sao thúc lại tự tin như vậy, chắc chắn cho rằng ta chính là Dương Nhị Lang chứ?

Dương Thủ Văn cười nói:

- Đại thúc, ta nghĩ thúc có thể có hiểu lầm rồi.

Trong phút chốc, vẻ mặt của đại thúc lập tức trở nên vô cùng thú vị, dường như rất xấu hổ, không biết nên mở miệng như thế nào.

- Cháu không phải là Dương Nhị Lang à?

Dương Thủ Văn thở dài:

- Nhị Lang năm nay chưa đến mười ba tuổi, thúc có từng nhìn thấy người nào có hình dáng như ta mà mười ba tuổi chưa?

Có, Dương Mạt Ly!

Nhưng lúc này Dương Mạt Ly sẽ không thèm quan tâm Dương Thụy bao nhiêu tuổi, gã đang cầm một con gà nướng, vui sướng mà nhấm nháp.

- Vậy... thực sự rất xin lỗi.

Khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc của đại thúc, hiện ra một chút màu đỏ.

Gã xấu hổ cười, xoay người muốn chạy.

Đại thúc này sao lại thẹn thùng như vậy, Dương Thủ Văn vội vàng nói:

- Đại thúc, thúc đi đâu vậy?

- Ha hả, ta nhận lầm người, vì thế...

- Đại thúc, tuy rằng ta không phải là Dương Nhị Lang, nhưng cũng không có nói Dương Huyện Úy không phải là cha ta đúng không? Sao lại không nghe ta nói hết chứ?

- Cháu không phải là Dương Nhị Lang?

Đại thúc sững sốt, dường như có chút hồ đồ.

Nhưng gã chợt tỉnh ngộ lại, bật thốt lên:

- Cháu không phải là Nhị Lang, đừng nói là tên a si chứ?

Vì sao cảm giác muốn đánh gã càng trở nên mãnh liệt như vậy chứ?

Dương Thủ Văn vừa muốn trả lời, vị đại thúc kia đã kịp phản ứng, vội vàng khoát tay nói:

- Thật có lỗi thật có lỗi, cháu là Đại Lang à?

Lại là Đại Lang!

Dương Thủ Văn thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Đại thúc, ta là Đại Lang, Nhị Lang là đệ đệ của ta.

- Cháu...

- Bệnh ngực của ta đã khỏi rồi.

Thấy đại thúc có chút không biết làm sao, Dương Thủ Văn lại thêm một câu.

- Ah... Hóa ra là như vậy. Ta đã nói rồi, lần đầu tiên ta gặp cháu đã cảm thấy quen mắt, quả thực giống như đúc a nương khi còn trẻ.

“A nương” trong miệng đại thúc hẳn không phải là Tống thị bây giờ, mà là mẹ ruột của Dương Thủ Văn.

Nếu nói như vậy, thời gian đại thúc quen biết cha không ngắn! Nhưng vì sao chưa bao giờ nghe cha nói qua về người này đây?

Trong lòng Dương Thủ Văn nhất thời sinh ra một tia nghi vấn.

Nhưng việc của người lớn, hẳn làm con không thể quản được.

Vì thế, Dương Thủ Văn cười nói:

- Đại thúc nếu đã biết thân phận của ta, thì cùng cùng ta lên núi đi. Cha ta tối hôm qua đã lên núi, hai ngày này phỏng chừng cũng sẽ không xuống núi.

- Nếu như thế, vậy làm phiền rồi.

Đại thúc nói xong, vội vàng quay người trở về quán ăn thực phẩm chín.

Dương Thủ Văn lắc đầu, đứng ở bên đường chờ đợi. Nhưng thân thể hẳn đột nhiên run lên, quay đầu hỏi:

- Dương Mạt Ly, gã nói gã tên là gì vậy?

- Ngang!

Dương Mạt Ly ngẩng đầu, hàm hồ trả lời một chữ.

Con gà nướng mập kia, chỉ sau một lát đã bị Dương Mạt Ly chén hơn nửa. Trong miệng gã nhai lấy xương gà, phát ra tiếng vang kêu kẹt. Lúc này Dương Thủ Văn mới lưu ý đến, thẳng nhai này thế mà ăn luôn cả xương gà?

- Đúng, Trần Tử Ngang.

Trong lòng Dương Thủ Văn lộp bộp: Trần Tử Ngang, chẳng lẽ gã chính là Trần Tử Ngang - người làm ra “Trước không thấy cổ nhân – Sau không thấy kẻ đến – Ngẫm thiên hạ vô cùng – Một mình ta rơi lệ” sao?

Nói lên Trần Tử Ngang, người đời sau đều sẽ biết về bài “Đăng U Châu đài ca”.

Trên thực tế, từ Sơ Đường đến Thịnh Đường, trong quá trình phát triển thay đổi thơ văn, Trần Tử Ngang tuyệt đối là một sự tồn tại không thể không nhắc đến.

Trong “Hữu Thập Di Trần Tử Ngang văn tập tự” Lư Tàng Dụng từng nói: “Vượt qua sóng lớn, chất văn trong thiên hạ biến đổi.” Mà thi thánh Đỗ Phủ được người đời sau tôn sùng cũng từng viết thơ khen ngợi Trần Tử Ngang: “Thiên cổ lập trung nghĩa, cảm ngộ hữu di thiên.”

Sau này, Kim Đại Nguyên cũng ở trong “Luận thi tuyệt cú” viết: ‘Luận công nhược hoài Bình Ngô Lệ, hợp trữ hoàng kim chú Tử Ngang.’

Bởi vậy có thể thấy được sức ảnh hưởng to lớn của Trần Tử Ngang đối với sự hưng thịnh văn thơ trong đời thịnh Đường, thậm chí là cả đời sau.

Dương Thủ Văn ngay từ đầu không nghĩ ra được Trần Tử Ngang là ai, bởi vì hẳn thật sự không thể liên hệ người cha thích đùa của mình với Trần Tử Ngang tiếng tăm lừng lẫy. Đây chính là Trần Tử Ngang đó! Cha làm thế nào quen biết gã chứ?

Mà vừa rồi nghe Trần Tử Ngang nói, dường như rất thân với cha, thậm chí còn quen với lão nương.

Nói như vậy, năm đó cha chẳng phải là một nhân vật rất có tiếng tăm sao?

Ngay tại lúc Dương Thủ Văn đang cúi đầu nghĩ ngợi lung tung, Trần Tử Ngang nắm một con ngựa và một lừa đi tới.

Trên lưng lừa chở một cái túi lớn, nhìn qua trọng lượng không nhẹ.

- Đại Lang, chúng ta đi thôi.

Trần Tử Ngang hứng thú bưng bưng, rất có tư thế hận không thể lập tức nhích người.

Nhưng Dương Thủ Văn nhìn gã, lại nhìn lại một ngựa một lừa, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Trần tiên sinh, đường núi gập ghềnh, sợ rằng rất khó đi.

- Hả?

Trần Tử Ngang nghe sững sốt, lộ ra vẻ khó khăn.

- Vậy phải làm sao đây?

- Nếu không, trước hết gửi hai con này đến nhà thôn chính được không?

- Nhưng cái túi này...

Dương Thủ Văn thở dài, tiến lên một bước, từ trên lưng lừa cầm lên cái túi.

- Đại Lang cẩn thận, rất nặng đấy.

Đích xác rất nặng, tuy nhiên... còn có thể mang được. Hơn nữa, không phải còn có Dương Mạt Ly sao, có cái gì mà lo chứ?

Dương Thủ Văn nói:

- Tiên sinh không cần phải lo lắng, cái túi này không tính là gì.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về hướng Dương Mạt Ly, chỉ thấy thẳng nhãi này còn đang cầm con gà mập ăn ngon lành.

- Dương Mạt Ly!

- Đến ngay đây.

- Đưa con ngựa và con lừa này đến nhà Điền Thôn Chính, nói hai ngày sau tới lấy.

- Được!

Dương Mạt Ly nhét cổ gà và đầu gà vào trong miệng, theo sát sau đó chính là tiếng vang kẻo kẹt.

Một đôi tay to bóng nhẫy, từ trong tay Trần Tử Ngang cầm lấy dây cương.

- Dương Mạt Ly, ta cùng Trần tiên sinh đi trước, trong chốc lát người đuổi theo.

- A Lang yên tâm, Dương Mạt Ly rất nhanh sẽ đến.

- Còn có, nhớ rõ về nhà lấy hai bình rượu đến, người biết rượu để ở nơi nào chưa?

- Biết.

Dương Thủ Văn cũng một túi to, cười ha hả nói với Trần Tử Ngang:

- Trần tiên sinh, chúng ta lên núi trước đi.

Trần Tử Ngang bị khí lực của Dương Thủ Văn hù dọa, hơi ngượng ngùng.

- Đại Lang à, xách được không? Nếu không ta giúp cháu xách một ít đi... Con đường núi này khó đi, sao có thể để một mình cháu xách chứ, ta giúp cháu xách smột ít là được rồi

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Xin Chào Đại Thúc (Hạ)

Đại thúc nói chuyện, tiến lên cầm lấy rượu và thức ăn từ trong tay của Dương Thủ Văn

- Như vậy cháu cũng có thể nhẹ hơn một chút.

Trong lòng Dương Thủ Văn dường như có mười ngàn câu Fuck Your Mom gào thét... Người giúp ta cầm rượu và thức ăn sao?

Nhưng hắn không nói thêm gì nữa, chỉ có thể cười khổ ở phía trước dẫn đường.

- Lại nói tiếp, ta với Văn Tuyên cũng đã mười mấy năm không gặp... Ta nhớ trước kia ông ấy đảm nhiệm chức Quả Nghị Giáo Úy ở Chiết Xung Phủ Quân Châu, tại sao lại chạy tới Xương Bình làm Huyện Úy chứ? Nếu không phải năm nay ông ấy đi Kế huyện làm việc, ta cũng không biết ông ấy đang ở U Châu.

Thần sắc Trần Tử Ngang thoải mái, mang theo rượu và thức ăn đi theo Dương Thủ Văn.

Gã vừa đi, vừa nói, bộ dáng đã quen biết với nhau rất lâu rồi:

- Đúng rồi, Đại Lang cháu mười bảy tuổi rồi đúng không, hiện giờ đang đọc sách ở đâu?

- Ta... Không đọc sách.

- Không đọc sách?

Trần Tử Ngang đột nhiên dừng bước lại, tức giận nói:

- Văn Tuyên thật quá vô lý. Nhớ năm đó, Hi Văn giỏi văn chương như thế nào, con trai của nàng sao có thể không đọc sách được? Lan truyền ra ngoài, chẳng phải là đánh mất thể diện của Hi Văn sao?

Hi Văn, chính là mẹ đẻ của Dương Thủ Văn, Trịnh Hi Văn.

Đối với việc của mẹ đẻ mình, Dương Thủ Văn kỳ thật biết cũng không nhiều.

Nghe Trần Tử Ngang nói như vậy, Dương Thủ Văn mới biết được mẫu thân lúc trước cũng rất có tiếng tăm.

- Tiên sinh đừng như thế, việc này không thể trách cha ta.

- Ta... Vài năm trước vẫn ngọc ngạch, bị mắc bệnh đần độn. Mãi đến trước đây vài ngày, ta mới minh mẫn lại, không đi học cũng không phải là cha ta không muốn để ta đi học.

Trần Tử Ngang nghe, nhưng lại lộ ra một chút buồn bã.

- Hoá ra... Ta còn tưởng rằng đây chẳng qua là tung tin vịt, không nghĩ tới cháu mệnh khổ như vậy.

- À, cũng không coi là khổ. Lúc a ông còn sống thì rất yêu thương ta. Vì chăm sóc ta, ông thậm chí không chịu ở trong thành, cùng ta ở trong thôn nhỏ này hơn mười năm, mãi cho đến khi ông mất. Tuy rằng cha ta bận rộn, nhưng cũng vô cùng quan tâm ta. Tuy ta có chút ngốc, nhưng cuộc sống mười bảy năm qua cũng xem như là sống vui sướng.

- Vui sướng là tốt rồi, như thế Hi Văn ở dưới tuổi vàng cũng sẽ không lo lắng quá mức.

Trần Tử Ngang nói xong, cũng không nói gì nữa.

Tinh thần gã, giống như lập tức bay lên chín tầng mây, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mà Dương Thủ Văn lại cảm thấy, nói chuyện phiếm với vị đại thần này thật sự có áp lực quá lớn... Đúng, chính là áp lực quá lớn.

Đại thần có lối suy nghĩ... luôn rất khó lường, hơn nữa nói chuyện rất không kiêng nể.

Nói dễ nghe thì chính là tùy tính, nói khó nghe chính là nói hươu nói vượn... Mặc dù Dương Thủ Văn có trí nhớ hai đời, nhưng muốn đuổi kịp ý nghĩ của vị đại thần này, cũng phải cố hết sức. Tất cả mọi người không nói lời nào, có lẽ sẽ có kết quả tốt hơn.

Đi được nửa đường, Dương Mạt Ly từ phía sau đuổi theo.

Gã không nói hai lời, từ trên người Dương Thủ Văn cầm lấy túi, sau đó đưa bình rượu trong tay cho Dương Thủ Văn.

- Đại Lang...

- Tiên sinh, thúc đừng gọi ta Đại Lang, gọi ta Hủy Tử là tốt rồi.

- Tại sao vậy?

Trần Tử Ngang dường như có chút hứng thú, tò mò hỏi:

- Hủy Tử là nhũ danh của cháu đúng không. Nhưng, Đại Lang cũng không tồi mà, tại sao cháu không muốn ta gọi cháu là Đại Lang, mà muốn ta gọi cháu là Hủy Tử? Có phải hai chữ Đại Lang này đối với cháu có ý nghĩa không tốt?

Thần của ta à!

Đại thần kỳ thật chính là Đường Tam Tạng.

Các vấn đề liên tiếp của Trần Tử Ngang khiến Dương Thủ Văn không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Cũng không phải là có ý nghĩa không tốt, chỉ là ta không thích người khác gọi ta là Đại Lang, cảm giác là lạ.

- Kì lạ sao?

- Không kì lạ sao?

- A... Trong bình này của cháu có cái gì vậy?

- Rượu.

- Là rượu sao!

Trần Tử Ngang lộ vẻ hiểu ra, sau đó liền không nói gì nữa.

Dương Thủ Văn thở dài một hơi, nói thầm một tiếng: nói chuyện với đại thần, thật vô cùng mệt mỏi!

Trở lại chùa Tiểu Di lạc đã qua giữa trưa.

Dương Mạt Ly ăn một con gà mập, vì thế bình thường, Dương Thủ Văn thì bụng đói kêu vang, có chút không chịu nổi.

Dương nhiên, đói bụng là một việc, nhưng quan trọng hơn là nói chuyện với đại thần thật rất vất vả.

Gián đoạn chuyện phiếm dọc đường đi, Dương Thủ Văn phát hiện ý nghĩ của Trần Tử Ngang nhảy quá nhanh, nhanh đến mức che tai không kịp trộm chuông. Mỗi lần vì tiếp lời của Trần Tử Ngang, Dương Thủ Văn đều phải hết sức chăm chú, thậm chí là thật cẩn thận.

Thật vất vả trở lại núi, Dương Thủ Văn đã sức cùng lực kiệt.

Nhưng tinh thần của Trần Tử Ngang lại rất tốt, cách cửa núi khoảng hơn 100 mét, gã liền la lớn:

- Dương Văn Tuyên, ta đến đây, mau tới đón ta.

Gã vừa hô, vừa bước nhanh hơn.

Ở cửa núi xuất hiện thân ảnh của Dương Thừa Liệt.

Nhìn thấy Trần Tử Ngang xuất hiện, ông ta có chút sững sốt, chột lộ ra bộ dáng chán ghét:

- Trần Bá Ngọc, người vẫn như cũ. Mỗi lần đều đột nhiên xuất hiện, xuất quỷ nhập thần giống như hồn quỷ, không phải nói là ngày mai mới tới sao?

- Ha ha ha, ta chính là muốn cho người kinh ngạc, có vui không?

Dương Thừa Liệt cau mày nói:

- Mất hứng, không vui, ta sắp phiền chết rồi!

Nói xong, Trần Tử Ngang đã tới ngoài cửa núi.

Dương Thừa Liệt trừng mắt nhìn gã, gã thì cứng cổ, bộ dáng không phục nhìn Dương Thừa Liệt.

Dương Thủ Văn có chút giật mình, không rõ hai vị này rốt cuộc là sao, thấy thế nào cũng giống như sắp đánh nhau vậy.

- Văn Tuyên, đã lâu không gặp.

- Trần Bá Ngọc, người bây giờ càng làm người khác chán ghét hơn so với trước kia.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Trần Tử Ngang đột nhiên nhoẻn miệng cười, mà trên mặt của Dương Thừa Liệt cũng lộ ra nụ cười.

Dương Thừa Liệt bước ra cửa núi, chấp tay vái chào với Trần Tử Ngang.

Mà Trần Tử Ngang không đáp lễ, mà tiến lên ôm lấy Dương Thừa Liệt.

Cái gì vậy, tình cảm thật mãnh liệt!

Dương Thủ Văn ở phía sau nhìn xem trọn mắt há mồm, có chút không biết làm thế nào cho phải.

Nhưng Dương Thừa Liệt lại phát hiện cái túi trên người hắn, đột nhiên đẩy Trần Tử Ngang ra, chỉ vào cái mũi gã chửi ầm lên.

- Trần Bá Ngọc, người thật vô sỉ.

- Ta làm sao vậy?

- Sao người lại để con của ta khiêng túi giúp người? Trước kia người chính là như vậy, bắt ta khiêng túi giúp người, hiện tại lại bắt nạt con ta, hay là người cho rằng Dương gia ta dễ bắt nạt hử?

- Ha ha, ta cố ý đấy.

Trần Tử Ngang nói xong, dường như nhớ ra chuyện thú vị gì đó, cười khúc khích ra tiếng.

Dương Thừa Liệt thì chỉ vào Dương Thủ Văn mắng:

- Người tên ngu ngốc này, bị người bắt nạt còn không biết, bình thường còn tự cho là thông minh chỉ điểm người khác. Nhanh ném thứ đó xuống, tên nhà nho nghèo này thật xấu xa, tuyệt đối đừng đối xử tốt với gã.

Nói thì nói như thế, Dương Thừa Liệt lại đi tới, một tay đoạt lấy cái túi trong tay Dương Thủ Văn, sau đó cầm đi vào cửa núi.

- Dương Văn Tuyên, con của người hoá ra ngốc giống như người.

- Người còn dám nói nữa, ta sẽ đập chết người.

- Đến đây, ta chả lẽ lại sợ người à?

Hai người vừa tranh cãi âm ỉ, vừa đi vào cửa núi.

Dương Thủ Văn liếc mắt nhìn Dương Mạt Ly, vẻ mặt Dương Mạt Ly lại mờ mịt.

Trời mới biết quan hệ giữa Dương Thừa Liệt và Trần Tử Ngang rốt cuộc là như thế nào, nhưng hiện tại xem ra, hẳn không phải là kẻ thù.

Chỉ có điều...

Dương Thủ Văn vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, hẳn cảm thấy sự xuất hiện của Trần Tử Ngang có chút đột nhiên.

Sau giờ ngộ, Dương Thừa Liệt và Trần Tử Ngang nói chuyện ở trong thiện phòng.

Bọn họ khi thì cãi vã, khi thì khóc cười cực to, làm cho người ta có cảm giác bị điên.

Dương Thủ Văn xin lỗi bọn họ trong chốc lát, liền cáo từ rời khỏi.

Hẳn đại khái đã biết quan hệ giữa Trần Tử Ngang và Dương Thừa Liệt. Nếu dùng một câu khái quát, thì đó là tình địch.

Trần Tử Ngang là người Xạ Hồng Tử Châu, là đời sau của người huyện Xạ Hồng tỉnh Tứ Xuyên.

Mẹ của Dương Thủ Văn, từ nhỏ đã cùng cha nhập Xuyên. Lúc ấy ngoại tổ phụ của Dương Thủ Văn là Huyện lệnh của Xạ Hồng, có quan hệ thân thiết với phụ thân Trần Tử Ngang. Vì thế thu Trần Tử Ngang làm môn sinh, dạy gã “thơ”, “luận”. Khi đó Trần Tử Ngang quen với mẹ của Dương Thủ Văn, sinh lòng mến mộ với mẹ của Dương Thủ Văn. Đáng tiếc khi đó, mẹ của Dương Thủ Văn chỉ coi gã là em trai, cũng không phát hiện ra việc này. Mấy năm sau, Trịnh Hi Văn lại theo cha rời khỏi Tử Châu.

Nhoáng một cái, thiếu niên Trần Tử Ngang ngày xưa đã trở thành một nhà học vấn uyên bác.

Năm Điều Lộ Nguyên, tức là năm 679 công nguyên, Trần Tử Ngang tài năng xuất chúng, ra khỏi Tam Hạp Bắc lên Trường An, tham gia khoa cử.

Cũng vào năm đó, Trịnh Hi Văn gả cho Dương Thừa Liệt.

Vì thế, Trần Tử Ngang vô cùng tức giận, vài lần muốn gây sự với Dương Thừa Liệt.

Nhưng lúc ấy, Dương Thừa Liệt đã làm quan. Ông ta xuất thân từ Hoảng Nông Dương thị, luận về dòng dõi đương nhiên không thua Trịnh thị Huỳnh Dương, địa vị rất cao so với Trần Tử Ngang. Nhưng Dương Thừa Liệt lại không ý thế hiếp người, ngược lại đấu rất vui sướng với Trần Tử Ngang.

Năm đó, Trần Tử Ngang thất bại khoa cử, Dương Thừa Liệt tặng hai mươi kim làm lộ phí, cùng Trần Tử Ngang trở về Xạ Hồng.

Năm Vĩnh Thuần - năm 681 công nguyên, Dương Thủ Văn ra đời.

Trần Tử Ngang lại tiếp tục bước trên con đường khoa cử, mà Dương Thừa Liệt thì mang theo mẹ con Trịnh Hi Văn xuôi nam, đi tới Quân Châu nhậm chức...

Lúc ấy Trần Tử Ngang nói, gã nhất định có thể đậu, đến lúc đó sẽ đến Quân Châu tìm Dương Thừa Liệt.

Nhưng năm đó, Trần Tử Ngang lại thất bại khoa cử. Gã không còn mặt mũi nào đi tới Quân Châu, lạng yên trở về quê nhà. Từ đó về sau, Dương Thừa Liệt và Trần Tử Ngang liền mất liên lạc.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Con Người Sống Trên Đời, Tất Cả Phải Nhìn Vào Hành Động! (Thượng)

Năm Văn Minh, Trần Tử Ngang lần thứ ba đi thi khoa cử, thi đậu tiến sĩ.

Cũng trong năm này, Dương Thừa Liệt mang theo Dương Thủ Văn ngọc nghếch mắt đi mẩu thân, rời khỏi Quân Châu, đi vào Xương Bình.

Tính toán thời gian, hai người đã mười tám năm chưa từng gặp lại.

Lần trước hai người gặp mặt là ở phủ đô đốc U Châu ở huyện Kế.

Nhưng khi đó quá mức gấp gáp, đô đốc U Châu Trương Nhân Nguyên mới vừa nhận chức, thân là Thập di Giám quân Trần Tử Ngang phải phụ giúp y ổn định thế cục. Mà lúc ấy Dương Thừa Liệt cũng bề bộn công vụ, vì thế hai người vội vàng gặp lại, lại vội vàng chia tay.

Từ lần đó về sau, Dương Thừa Liệt chưa gặp lại Trần Tử Ngang.

Nhoáng một cái là hơn nửa năm, mãi đến đầu tháng, Trần Tử Ngang đột nhiên phái người truyền tin, nói là muốn hẹn Dương Thừa Liệt ngắm trăng.

Hạn hán đã lâu gặp mưa rào, tha hương gặp cố tri.

Trên đời có bốn niềm vui sướng lớn, lần gặp nhau này của Dương Thừa Liệt và Trần Tử Ngang cũng có thể tính là một trong số đó.

Chỉ có điều không biết vì sao, Dương Thủ Văn cảm thấy Trần Tử Ngang có chút kì quái.

Nếu gã là bạn cũ của Dương Thừa Liệt, hơn nửa năm không có bất kỳ liên hệ nào, lại đột nhiên vào lúc này chạy đến Xương Bình gặp mặt?

Mà trong khoảng thời gian này, đúng là Xương Bình đang rối loạn, không khỏi quá trùng hợp đi.

Tuy rằng Trần Tử Ngang nói, qua ít ngày nữa gã sẽ rời khỏi U Châu, trở về Tử Châu thủ hiếu cho cha ở nhà cũ, từ quan về quê. Nhưng Dương Thủ Văn không cách nào yên tâm. Trực giác nói cho hắn biết, Trần Tử Ngang đến Xương Bình, nhất định là có mục đích khác.

Mười bốn tháng tám, trăng sáng lên cao.

Tuy rằng còn chưa đến Trung thu, nhưng ở Hồ Cốc Sơn có bầu không khí thật giống như đã đến trăng tròn.

Dương Thừa Liệt rất vui sướng, buổi chiều uống nhiều rượu, kết quả ngay cả cơm chiều cũng không ăn, trực tiếp say ngã xuống giường.

Mà Trần Tử Ngang thì tốt hơn, có đến ăn cơm chiều.

- Đại huynh, vị Trần tiên sinh này có chút kì lạ.

Sau bữa cơm chiều, Dương Thụy lén lút tìm Dương Thủ Văn, kéo hắn đến một nơi yên lặng.

Dương Thủ Văn nói:

- Trần tiên sinh là bạn tốt của cha, vì sao đệ lại nói như vậy?

- Không phải, ta không phải nói gã là người xấu, chỉ là... Đại huynh, huynh không biết đâu. Vừa rồi Trần tiên sinh lôi kéo ta, hỏi ta đêm hôm đó xảy ra chuyện gì ở nơi này. Gã còn hỏi thăm ta về tên Liêu Tử kia, hỏi ta về

tình hình Liêu Tử ở đây, còn hỏi ta có phát hiện ra việc gì đặc biệt hay không... Dù sao, ta cảm thấy gã có chút không bình thường.

Dương Thụy giống như rất không thích Trần Tử Ngang, từ khi gặp mặt đã không thích.

Y là một người kiêu ngạo, nhưng sau khi nhìn thấy Trần Tử Ngang, Dương Thụy mới biết được, cái gì gọi là kiêu ngạo.

Đó là một loại mặc dù vẻ mặt ôn hoà tươi cười đối với người, nhưng trong giọng nói vẫn như cũ toát ra sự khinh thường ngạo mạn.

Đối với loại người này, Dương Thụy không biết nên đối mặt như thế nào.

Luận về tiếng tăm, Trần Tử Ngang vang danh khắp thiên hạ, một bài “Đặng U Châu đài ca” truyền khắp Thần Châu, một tên nhóc con miệng còn hôi sữa như y làm sao có thể so sánh được. Luận về xuất thân, mặc dù Trần Tử Ngang không xuất thân từ danh môn vọng tộc, nhưng các gia tộc quyền quý cũng sẽ không bạc đãi gã.

Luận quan chức, Trần Tử Ngang là ữu thập di, giám quân quân sự ở U Châu.

Còn y thì sao...

Đối mặt với một đại thúc nghiền ép y toàn diện, cho dù Dương Thụy có bao nhiêu bất mãn thì cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

Dương Thủ Văn cười, vỗ bờ vai của y.

- Nhị Lang không cần suy nghĩ nhiều, ngày mai là Trung thu, mọi người còn có rất nhiều chuyện phải làm, đệ đi ngủ sớm một chút đi.

- Ừ!

Dương Thụy cũng chỉ là tìm Dương Thủ Văn than phiền, trên thực tế y cũng không biết tìm ai để nói. Tuy rằng Dương Thủ Văn lớn hơn y không bao nhiêu, nhưng đôi khi, Dương Thụy cảm thấy huynh trưởng nhà mình còn đáng tin cậy hơn cả cha ruột của mình.

Bóng đêm, càng ngày càng đậm.

Đêm ở trong núi, mây mù dày đặc, bao phủ toàn bộ chùa Tiểu Di Lạc.

Có thể đã quá mệt mỏi, sau khi vào đêm không lâu thì mọi người liền sớm đi nghỉ ngơi. Từ hướng thiện phòng truyền đến từng đợt tiếng ngáy như có như không, trong chùa Tiểu Di Lạc có thể nói là im ắng, không có chút tiếng động.

Dương Thủ Văn nằm ở trên giường, đột nhiên mở mắt, xoay người từ trên giường nhảy xuống.

Bồ Đề nằm ghé vào cửa bưng tỉnh, sửa lên.

Dương Thủ Văn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ra hiệu Bồ Đề đừng cử động, sau đó tay chân nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.

Bên ngoài chẳng biết từ lúc nào mưa đã rơi xuống.

Mưa không tính quá lớn, nhưng nhẹ nhàng, không tiếng động mà đến.

Dương Thủ Văn xoay người từ cửa sổ nhảy ra ngoài, Bồ Đề chợt nằm xuống, nhưng cặp mắt mang theo ánh sáng âm u, như ẩn như hiện trong bóng đêm.

Trong thiền viện, không có một bóng người.

Nhiệt độ không khí giảm xuống vào đêm, hơn nữa lại thêm vào mưa phùn, Dương Thủ Văn lập tức cảm nhận được một loại lạnh lẽo khó hiểu.

Hắn nhìn chung quanh, sau khi xác định không có ai, liền giống như một con mèo nhảy xuyên qua thiềm việp, trốn dưới lều chất củi.

- Ai?

Một thanh âm trầm thấp truyền đến, theo sát sau đó là hàn quang chọt lóe, hình như có chút lạnh lẽo của binh khí.

Dương Thủ Văn không nói hai lời, trở tay ấn vào trên đao.

Không đợi hắn trả lời, từ trong bóng tối một người đi ra, nhẹ nhàng thở một hơi:

- Hủy Tử, tại sao con còn chưa ngủ?

- Cha?

Dương Thủ Văn thấy rõ người tới, không khỏi kinh ngạc.

Hoá ra, người tránh ở trong lều lại là cha của hắn Dương Thừa Liệt.

Dương Thừa Liệt lôi kéo Dương Thủ Văn trốn vào sau đồng củi, sau đó hung tợn hỏi:

- Đã hơn nửa đêm rồi, con chạy tới đây làm gì?

Thật không nghĩ đến, câu nói này của Dương Thừa Liệt chọc cho Dương Thủ Văn cười khẽ một tiếng.

- Cha tới làm gì thì con cũng giống như vậy.

- Ta làm cái gì?

- Ha hả!

Dương Thủ Văn ra vẻ thần bí cười, khiến Dương Thừa Liệt lập tức nói không ra lời.

Ông ta thu lại đoản đao, hạ giọng nói:

- Người cho rằng ta thực uống nhiều rượu sao? Hừ, ta cho người biết, tài văn chương của cha người có lẽ không bằng người kia, nhưng tâm nhân không ít hơn gã đâu. Nếu không như thế, năm đó a nương người sao lại lựa chọn ta chứ?

Nói xong, Dương Thừa Liệt cười ha hả hai tiếng, liền nghiêng đầu sang chỗ khác, không nói gì nữa.

Nhìn bóng lưng của cha, ánh mắt của Dương Thủ Văn không tự giác híp lại thành một đường kẻ.

Ai nói Dương Thừa Liệt là kẻ thô lỗ?

Đừng nhìn cha bình thường lỗ mãng, dường như không có tâm nhân, nhưng trên thực tế thì sao?

Một người ngoại lai lại làm Huyện Úy mười năm ở Xương Bình, vững như Thái Sơn. Đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng! Quan niệm về địa phương ở đời Đường rất mạnh, thậm chí còn nghiêm trọng hơn nhiều so với đời sau. Nhưng toàn bộ dân ở huyện Xương Bình tựa hồ không có bất kỳ bài xích nào với Dương Thừa Liệt, chỉ với điểm này thì một người không có tâm nhân là không thể làm được.

Khẩu âm của Dương Thừa Liệt không có gì khác biệt so với người Xương Bình, cũng không phải là một người có tài năng trời cho trong ngôn ngữ.

Có thể tưởng tượng, khi vừa tới Xương Bình, sợ là ông đã bỏ ra không ít cố gắng. Cũng chính bởi vì như vậy, người Xương Bình mới sẽ tôn trọng

ông ấy giống như bây giờ.

Khóe miệng hơi nhếch lên, trong đầu Dương Thủ Văn hiện ra một câu: Con người sống trên đời, tất cả phải nhìn vào hành động!

Những lời này dùng với Dương Thừa Liệt tuyệt đối là chính xác, thậm chí ngay cả người như Trần Tử Ngang cũng bị Dương Thừa Liệt lừa gạt.

Xem ra, sau này không thể coi thường cha mình.

- Cha!

- Ừ?

- Có chuyện con muốn hỏi cha.

Dương Thừa Liệt tránh phía sau đồng củi, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía thiền viện.

Ông ta hạ giọng nói:

- Hủy Tử, có một số việc đến lúc cần nói, ta tự nhiên sẽ nói cho con. Nhưng hiện tại, thời cơ vẫn chưa chín muồi, cho dù con hỏi ta thế nào thì ta cũng sẽ không nói cho con biết. Hiện tại nói cho con biết, chẳng khác gì là hại con.

Ông ta cũng không quay đầu lại, sau khi dừng lại một chút, lại hạ giọng nói:

- Được rồi, con hỏi đi.

Dương Thủ Văn đột nhiên không biết nên nói cái gì, sau một lúc lâu mới mở miệng nói:

- Cha, con chỉ muốn hỏi, tại sao cha lại đến Xương Bình?

- Nơi khi ho cò gáy này, con nghĩ ta muốn đến à?

Dương Thừa Liệt quay đầu lại, ra hiệu Dương Thủ Văn thay ông ta giám sát bên ngoài.

Ông ta dùng một tư thế thoải mái ngồi xuống mặt đất, sau đó nói:

- Lúc trước ta vốn định đưa con về nhà cũ Hoảng Nông, nhưng A Ông con lại không đồng ý. Ông tìm thúc công của con, vừa lúc trong tộc được ban cho một chức vị Huyện Ủy. Chỉ là do Xương Bình quá xa Kinh kỳ, tộc đệ của ta không muốn đến, vì thế A Ông con để ta đến thế vào.

- Xương Bình lạnh lùng khiếp, lại là nơi hoang vu, cách xa kinh kỳ, cho dù là kẻ thù lớn của nhà chúng ta thì cũng đừng mơ tìm được chúng ta...

Dương Thủ Văn nghe thế, lộ ra vẻ hiểu được.

Dương Thừa Liệt xuất thân từ Hoảng Nông Dương thị, đây chính là hào môn ở Quan Trung.

Nếu bàn về lịch sử, chỉ sợ không kém với ngũ tính thất tông, thậm chí còn lâu đời hơn.

Xa không nói, gần chỉ nói đến một trong chín lão khai quốc triều Tùy là Dương Tố, xuất thân từ Hoảng Nông Dương thị. Mà trong gia tộc của Dương thị lại càng không thiếu hoàng thân quốc thích và quý tộc. Ví dụ như cháu gái Dương Tố, sau này còn gả cho Lý Uyên, chỉ là không nổi tiếng lắm.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Con Người Sống Trên Đời, Tất Cả Phải Nhìn Vào Hành Động! (Hạ)

Dương Thừa Liệt lùi về sau, ra hiệu Dương Thủ Văn thay ông ta giám sát bên ngoài.

Ông ta dùng một tư thế thoải mái ngồi xuống mặt đất, sau đó nói:

- Lúc trước ta vốn định đưa con về nhà cũ Hoảng Nông, nhưng A Ông con lại không đồng ý. Ông tìm thúc công của con, vừa lúc trong tộc được ban cho một chức vị Huyện Ủy. Chỉ là do Xương Bình quá xa Kinh kỳ, tộc đệ của ta không muốn đến, vì thế A Ông con để ta đến thế vào.

- Xương Bình lạnh khùng khiếp, lại là nơi hoang vu, cách xa kinh kỳ, cho dù là kẻ thù lớn của nhà chúng ta thì cũng đừng mơ tìm được chúng ta...

Dương Thủ Văn nghe thế, lộ ra vẻ hiểu được.

Dương Thừa Liệt xuất thân từ Hoảng Nông Dương thị, đây chính là nhà quyền quý ở Quan Trung.

Nếu bàn về lịch sử, chỉ sợ không kém với ngũ tính thất tông, thậm chí còn lâu đời hơn.

Xa không nói, gần chỉ nói đến một trong chín lão khai quốc triều Tùy là Dương Tố, xuất thân từ Hoảng Nông Dương thị. Mà trong gia tộc của Dương thị lại càng không thiếu hoàng thân quốc thích và quý tộc. Ví dụ

như cháu gái Dương Tố, sau này còn gả cho Lý Uyên, chỉ là không nổi tiếng lắm.

Tóm lại, nhân tài của Hoǎng Nông Dương thị không ít.

Cách Dương Thủ Văn gần nhất, không ai qua được một trong tứ kiệt của thời Sơ Đường - Dương Quýnh.

Dương Thừa Liệt chính là bởi vì xuất thân từ một gia tộc quyền quý như vậy mới có thể thuận lợi cưới mẹ của Dương Thủ Văn.

Việc này gọi là môn đăng hộ đối.

So sánh thì xuất thân của Trần Tử Ngang...

- Nhưng lúc trước khi a ông con để cho ta tiếp nhận chức vụ Xương Bình Huyện Úy này thì cũng đã nói rồi, phân rõ quan hệ với Dương gia.

Dương Thừa Liệt dựa vào đồng củi, lộ ra vẻ mặt buồn bã.

- Hủy Tử, nếu tương lai con có thể xuất sắc hơn người, nhất định phải nhớ rõ quay về gia tộc, coi như là hoàn thành tiếc nuối trong lòng a ông con.

Trong lòng Dương Thủ Văn khẽ giật mình, quay đầu nhìn về phía Dương Thừa Liệt.

Tại thời đại nặng về quan niệm gia tộc, việc phân rõ quan hệ với gia tộc, tuyệt đối là một việc vô cùng thống khổ.

Hắn càng khẳng định, kẻ thù năm đó cha hắn đắc tội chính là thành viên của gia tộc Võ thị.

Nếu không phải như thế, gia gia Dương Đại Phương sao có thể vì một Xương Bình Huyện Úy nho nhỏ này mà bằng lòng phân rõ quan hệ với

Dương gia chứ?

Đó tuyệt đối là một đối thủ ngay cả Dương gia cũng không muốn đắc tội!

Đầu năm nay, đối thủ có thể làm cho một hào môn ở Quan Trung phải nhượng bộ lui binh, ngoại trừ Võ thị còn có thể là ai nữa? Võ Chiêu lòng lang dạ sói, hơn nữa sau khi lên ngôi, chẳng những tàn sát cự thần Lý Đường, mà còn hết sức chèn ép với hậu duệ quý tộc của ngũ họ thất tông. Ở thời kì Võ Tắc Thiên chấp chính, thực lực thế phiệt có thể nói là bị suy yếu đi rất nhiều.

Dương Thủ Văn còn muốn hỏi lại, đột nhiên thần sắc trầm trọng.

- Cha, gã đến rồi!

Mưa bên ngoài, chẳng biết đã dừng lúc nào.

Mây đen tản đi, trăng sáng lại xuất hiện trên bầu trời đêm.

Thiền viện yên tĩnh dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, càng lộ ra một loại hơi thở quý dị khó tả.

Một bóng người từ trong thiền phòng đi ra, lặng yên đi đến ngoài cửa của bảo điện Đại Hùng. Ánh trăng chiếu vào quảng trường ngoài cửa bảo điện Đại Hùng, khoảng cách mặc dù có chút xa, nhưng bất kể là Dương Thủ Văn hay Dương Thừa Liệt đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trần Tử Ngang!

Vị tài tử nổi danh ở đời sau này, giờ phút này lại lén lút đứng ở ngoài cửa bảo điện Đại Hùng. Gã nhìn chung quanh một chút, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa đại điện ra, nhấc cao chân, mời cất bước đi vào trong đại điện, sau đó đóng cửa chính lại.

Sau đó, trong bão điện Đại Hùng có ánh nấn sáng lên, giống như ma trời...

Dương Thủ Văn nhìn lại Dương Thừa Liệt, thấy Dương Thừa Liệt đang nghiêng đầu nhìn hẳn.

Hai cha con nhìn nhau, không hện mà cùng mỉm cười.

- Cha, làm sao bây giờ?

Dương Thừa Liệt lắc đầu:

- Tỏ ra không biết gì cả... Bắt đầu từ bây giờ, ta và con không được nhúng tay vào chuyện này.

- A?

Dương Thủ Văn còn muốn nói cho Dương Thừa Liệt, hẳn đã lấy được vật kia.

Thật không nghĩ đến...

Dương Thừa Liệt hạ giọng nói:

- Hủy Tử, ta biết con thông minh, nhưng con vẫn còn quá trẻ tuổi! Nếu Bá Ngọc không xuất hiện, ta nhất định sẽ điều tra tới cùng. Nhưng hiện tại, Bá Ngọc lại liên lụy vào trong đó, cha con ta tốt nhất đừng nên quản việc này nữa.

- Nghĩ lại, vẫn là huyện tôn lợi hại.

- Người đừng nhìn y nhỏ hơn ta, nhưng chỉ sợ là đã sớm đoán được gì đó. Vì thế ngay từ đầu đã áp chế vụ án này.

Dương Thủ Văn không ngốc, tuy rằng ngay từ đầu không phản ứng kịp, nhưng nghe Dương Thừa Liệt nói như vậy, lập tức tỉnh ra!

Thập di, đời sau gọi là Ngôn quan.

Môn Hạ tỉnh và Trung thư tỉnh đảm đương can gián ở đời Đường. Môn Hạ tỉnh có Thiết Cấp Sự Trung, Trung thư tỉnh thì có Giám Nghị Đại Phu. Ngoài ra, đời Đường còn sáng lập hai chức vụ Bồ Khuyết và Thập Di, cũng được xem là gián quan, quan bát phẩm.

Chức quan không lớn, nhưng rất quan trọng.

Tài danh của Trần Tử Ngang nổi tiếng khắp thiên hạ, lại từ kinh đô mà đến.

Hiện tại gã vì một tên Liêu Tử, tự mình chạy đến rừng núi hoang vắng này, nói lên rằng việc này nhất định là rất quan trọng.

Loại sự tình này, liên lụy đến thần đô Lạc Dương, liên lụy đến triều đình, vậy nhất định không đơn giản.

Dựa vào danh tiếng của Trần Tử Ngang, không ngờ lại làm loại chuyện này... Ngẫm lại thì hiểu, vật gì đó trong bao giấy dầu có quan hệ to lớn. Liên lụy đến việc trong triều đình, Dương Thừa Liệt cũng không dám đụng chạm. Loại việc này làm không tốt sẽ đắc tội với thế lực nào đó! Phải biết rằng, hiện giờ ở trong huyện thành Xương Bình, còn có ít nhất ba nguồn thế lực, đang tiến hành độ sức trong bóng tối.

Giả Liêu Tử và Trần Tử Ngang, hẳn là đồng bọn với nhau, hung thủ giết chết Giả Liêu Tử cùng với thích khách tập kích huyện nha là hai đám người khác nhau. Còn có người thần bí có lai lịch không rõ kia... Lữ Vĩnh Thành hiện tại rất có thể là kẻ sau lưng đám thích khách này! Nếu quả thật là như vậy thì lai lịch của đám người thần bí sẽ càng thêm đáng sợ, có lai lịch không nhỏ.

Suy nghĩ rõ ràng tất cả chi tiết trong chuyện này, Dương Thủ Văn đột nhiên thở phào một cái.

Hắn nhìn cha, trong mắt lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Đúng vậy, loại chuyện này tuyệt không phải là những nhân vật nhỏ như bọn họ có thể tham dự vào. Nếu bất chấp mà tham dự vào, không nói đến đắc tội người khác, cho dù không đắc tội người khác, nếu chẳng may bọn họ biết việc gì không nên biết thì cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Ừ, đích thực là không nên truy tra nữa!

Đúng lúc này, cửa của bảo điện Đại Hùng mở ra.

Trần Tử Ngang từ bên trong đi ra, liếc nhìn xung quanh, tay chân nhẹ nhàng, quay trở lại thiện phòng.

Dương Thủ Văn đứng dậy muốn đi ra ngoài, lại bị Dương Thừa Liệt kéo lại. Hắn đang chuẩn bị mở miệng, lại nghe thấy xa xa vang lên tiếng cửa thiện phòng, sau đó liền nhìn thấy Trần Tử Ngang đi ra, đứng ở cửa hiên nhìn chung quanh, một lúc lâu mới quay trở về phòng.

Dương Thủ Văn tới mức trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

- Thấy không?

Dương Thừa Liệt hạ giọng nói:

- Tên nhóc kia trải qua việc hủy cầm cầu danh, lòng dạ càng trở nên hẹp hòi. Hừ, muốn gạt ta sao? Nhớ ngày đó ông đây cùng gã trở về Tử Châu, gã là ai ta còn không rõ sao? Muốn gạt ta...

Dương Thừa Liệt cười lạnh hai tiếng, đột nhiên chuyển chủ đề:

- Nhưng gã sẽ không dừng tay như vậy đâu.

- Ngày mai gã nhất định sẽ tiếp tục tìm con và Nhị Lang tìm hiểu tin tức... Ta cũng không lo lắng tên nhóc con. Nhưng Nhị Lang... có cơ hội, con hãy nghĩ cách nói cho gã biết, chúng ta không tìm được chứng cứ gì, trong huyện nha chỉ là ngụy trang mà thôi.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tin Dữ (Thượng)

Dương Thủ Văn hiểu được ý nghĩ của Dương Thừa Liệt: Ông chuẩn bị buông tay vụ án này!

Đời trước, người bạn tốt vì phá được một vụ án mà bị mất mạng, sau khi phá án xong đã tới thăm Dương Thủ Văn.

Hai người hàn huyên rất nhiều, nhưng điều Dương Thủ Văn khắc sâu nhất là câu nói lúc y gần đi.

Trên đời này, không có vụ án nào không thể phá, chỉ là có muốn phá hay không, có thể hay không, có dám hay không...

Có muốn hay không, Dương Thủ Văn đương nhiên hiểu được có ý gì, có dám hay không, nói toạc ra chính là người có thể gánh vác được hậu quả hay không, về phần có thể hay không thì lại bao hàm rất nhiều loại ý tứ. Nhưng theo suy nghĩ của Dương Thủ Văn thì chính là người có năng lực hay không.

Vụ án trước mắt này rất rắc rối phức tạp.

Hiện tại xem ra, liên lụy vào vụ án này rất rộng.

Đối với một huyện úy mà nói, chuyện này trên cơ bản đã vượt ra khỏi phạm vi năng lực của Dương Thừa Liệt. Phải biết rằng, đây cũng không phải là xã hội pháp trị ở đời sau. Ở thời đại này, trên có mệnh lệnh, dưới phải vâng theo. Nếu làm không tốt, cả nhà của Dương Thừa Liệt sẽ bị liên

lụy vì vụ án này, thậm chí có thể bị hại cả nhà... Năm đó, Dương Thừa Liệt vì tránh né kẻ thù, bất đắc dĩ ẩn cư vào Xương Bình. Thật vất vả trôi qua mười mấy năm, thật sự không cần phải vì vụ án này mà trả giá nhiều như vậy.

Ngoài cửa sổ, trăng tròn.

Dương Thủ Văn lẳng lặng ngồi ở trên giường, dưới ánh trăng, nhìn giấy dầu bao.

Hắn do dự thật lâu sau, vươn tay muốn mở giấy dầu bao ra, nhưng mỗi lần khi hắn đặt tay trên giấy dầu bao, lập tức rút trở về.

Giấy dầu bao này giống như một chiếc hộp ma Pandora.

Cũng không ai biết sau khi mở ra sẽ gặp phải hậu quả gì.

Dương Thủ Văn vô cùng hiếu kỳ, nhưng cũng rất chú ý cẩn thận. Bởi vì hắn biết rõ, một khi mở giấy dầu bao này ra, rất có thể sẽ mang đến hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Mà hậu quả này, hắn và Dương Thừa Liệt chỉ sợ đều không thể chịu nổi...

Cha đã quyết ý buông tay mặc kệ, như vậy tiếp theo, nhất định là tận lực không đếm xỉa đến.

Dương Thủ Văn dùng sức xoa bóp khuôn mặt cứng đờ, ngẩng đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào màn cửa sổ đã trắng bệch.

Hắn ngồi cả đêm, trời không ngờ sắp sáng rồi.

Dương Thủ Văn cuối cùng hạ quyết tâm, tạm thời không mở giấy dầu bao ra.

Có lẽ khi sóng gió qua đi, hắn sẽ mở ra giấy dầu bao này. Nhưng trước lúc đó, vẫn không cần đụng vào là tốt nhất.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên cảm thấy một trận thoải mái.

Nhét giấy dầu bao vào trong túi tùy thân, Dương Thủ Văn nằm ở trên giường ngửa mặt lên trời, chỉ cảm thấy một cơn mỏi mệt.

Nhưng Dương Thủ Văn ngủ không được bao lâu, đã bị Ấu Nương gọi dậy.

Hắn dưới sự lôi kéo của Ấu Nương và Thanh Nô, đi vào quảng trường luyện quyền, luyện trong chốc lát, trời đã sáng hẳn.

Có lẽ là do mắc mưa, thêm vào một đêm không ngủ, tinh thần của Dương Thủ Văn không tốt lắm.

Hắn không cậy mạnh, sau khi luyện trong chốc lát, cảm giác không thoải mái lắm, ngồi ở ngưỡng cửa bảo điện Đại Hùng nghỉ ngơi, vừa để Ấu Nương và Thanh Nô luyện công, vừa giám sát Dương Mạt Ly quỳ rạp trên mặt đất, tiếp tục liên hệ kim thiềm dẫn đạo thuật.

Trong đầu mờ mịt, Dương Thủ Văn nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, hắn cảm thấy có người đi tới, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn.

- Trần tiên sinh!

Trần Tử Ngang một thân thanh sam, giống như hôm qua, cả người nhìn qua tao nhã như ngọc, khiến cho người khác muốn thân cận.

- Sắc mặt của Hủy Tử không tốt lắm?

- Ồ, đêm qua ngủ không được ngon giấc, vì thế có chút không thoải mái.

Dương Thủ Văn không có giấu diếm, cười giải thích một chút.

Trần Tử Ngang gật đầu, hạ giọng nói:

- Đúng vậy, xem bộ dạng cháu là biết, đêm qua cháu chắc chắn không ngủ ngon rồi.

Trong lòng giật nảy mình, Dương Thủ Văn quay đầu nhìn lại.

- Cháu xem quầng thâm trên mắt cháu, rất rõ ràng.

Trần Tử Ngang chỉ tay vào ánh mắt của Dương Thủ Văn, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái.

Dương Thủ Văn cười gượng một tiếng, quay đầu qua chỗ khác. Lời nói của Trần Tử Ngang dường như có hàm ý khác, khiến hắn lập tức sinh ra lòng cảnh giác. Chẳng lẽ Trần Tử Ngang đã biết được Dương Thủ Văn ngày hôm qua giám thị gã? Hay là gã đã phát hiện ra cái gì?

- Đúng rồi, trước đó vài ngày, nghe nói nơi này đã xảy ra án mạng?

- Đúng vậy.

Trần Tử Ngang cười nói:

- Ta nghe Nhị Lang nói, đêm hôm đó người còn giết một tên thích khách, quả nhiên là anh hùng thiếu niên.

Tính cảnh giác trong lòng Dương Thủ Văn càng phát ra mãnh liệt, hắn hạ giọng nói:

- Tiên sinh nói giỡn, như ta sao có thể xem là anh hùng thiếu niên chứ, chẳng qua là khi tình huống hiểm ác, bất đắc dĩ mới ra tay. Cũng là nhờ may mắn, nếu không đã chết ở trong chùa Di Lạc này rồi.

Nói xong, Dương Thủ Văn còn lộ ra vẻ mặt nghĩ mà sợ.

Nụ cười của Trần Tử Ngang càng tăng lên:

- Nói cũng đúng, trên đời này sợ nhất là bị bắt đắ dĩ mà làm việc. Tránh được việc nào thì cứ tránh, nếu can thiệp vào, ngược lại sẽ rước họa sát thân. Sau này Huy Tử cũng không nên lỗ mắ giống như ngày đó.

Hắn tuyệt đối là có hàm ý khác!

Lúc này nếu Dương Thủ Văn còn nghe không ra ám chỉ của Trần Tử Ngang thì không xứng là một kẻ xuyên việt.

Con người ngưng tụ, hắn vừa muốn mở miệng, đã thấy Trần Tử Ngang đứng dậy.

Gã nhìn chung quanh thiên viện, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Ấu Nương và Thanh Nô đang cười đùa, ánh mắt lập tức trở nên càng thêm dịu dàng. Gã thở dài:

- Vì giai nhân mà ra tay, đôi khi, một khi cháu đứng ra thì chẳng khác nào không còn đường lui. Đôi khi, ta thật hy vọng a nương cháu còn sống, ít nhất có thể cảnh tỉnh ta.

Nói xong, Trần Tử Ngang thản nhiên rời đi, như không có chuyện xảy ra cả.

Dương Thủ Văn nghe hiểu được, Trần Tử Ngang đang cảnh cáo hắn, hoặc là muốn thông qua hắn cảnh cáo Dương Thừa Liệt... Vì giai nhân mà ra tay sao? Dương Thủ Văn hí mắt nhìn bóng lưng của Trần Tử Ngang biến mất, trong lòng lại cảm nhận được áp lực cực lớn.

Chẳng lẽ nói, Trần Tử Ngang cảm giác được cái gì rồi sao?

Hắn ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên đứng dậy.

- Hủy Tử ca ca, huynh muốn đi đâu?

Ấu Nương ở trên quảng trường gọi hần, Dương Thủ Văn khoát tay áo với Ấu Nương và Thanh Nô:

- Ấu Nương ,các muội chơi đi, ta có việc muốn nói với cha.

Nhìn ra được, Ấu Nương có chút mất mát.

Ánh nắng đẹp như vậy, đúng là lúc chơi đùa tốt nhất.

Ấu Nương đột nhiên cảm thấy có chút không vui cho lắm... Trước kia Hủy Tử ca ca còn ngốc nghếch, sẽ thường xuyên chơi đùa cùng nàng. Nhưng hiện tại, Hủy Tử ca ca mình mãi lại, lại rất ít cùng nàng chơi đùa. Ấu Nương không rõ lắm, Hủy Tử ca ca mình mãi là tốt hay xấu, chẳng quá là cảm thấy trong lòng không quá thoải mái.

Nhưng không sao cả, ta có một bí mật với Hủy Tử ca ca, người khác cũng không biết!

Nghĩ đến đây, Ấu Nương lại trở nên vui vẻ! Đúng thế kìm dương mã, nàng quơ nắm tay nhỏ, bắt đầu luyện công.

Dương Thủ Văn cũng không biết, trong lòng của Ấu Nương sinh ra rất nhiều ý nghĩ.

Hần vội vã tìm Dương Thừa Liệt, lại phát hiện Dương Thừa Liệt mới rời giường, đang rửa mặt ở cửa hiên.

Dương Thủ Văn đi qua, ở bên tai Dương Thừa Liệt nói nhỏ hai câu.

Dương Thừa Liệt có vẻ sửng sốt, dùng khăn lau mặt một phen, rồi sau đó hít sâu một hơi nói:

- Một khi đã như vậy, vậy tốt nhất... chuyện này coi như chưa từng xảy ra. Hủy Tử con cũng đừng tiếp tục truy tra, tiếp theo chúng ta hãy tập theo dõi người Túc Mạt Mạt Hạt. Về phần mấy vụ án mạng kia, chúng ta cũng đừng xen vào nữa, có người tiếp nhận hết rồi.

- Cha, ý của cha là...

- Bá Ngọc không hổ là tài tử, ở trong quan trường lăn lộn mười năm, coi như là luyện được bản lãnh thật sự.

- Lần này gã tới kỳ thật chưa chắc là tra án, chỉ sợ phần nhiều là muốn nhắc nhở chúng ta, không cần đi điều tra tiếp.

- Là như vậy sao?

Dương Thủ Văn lộ ra vẻ ngạc nhiên, cúi đầu trầm tư.

Ngẫm lại, thật sự rất có thể!

Nếu không phải như vậy, tại sao gã vừa đến đã lộ ra sơ hở, lôi kéo Dương Thụy hỏi thăm mọi việc?

Chỉ sợ gã là muốn thông qua miệng của Dương Thụy, nhắc nhở Dương Thừa Liệt. Rồi sau đó lại thông qua Dương Thủ Văn để cảnh cáo Dương Thừa Liệt.

Từ sau khi mình mẫn lại, Dương Thủ Văn luôn có một loại cảm giác mình rất xuất sắc.

Nhưng sau khi đã xảy ra chuyện này, hẳn mới phát hiện, dường như hẳn quá khinh thường cố nhân rồi.

Đúng vậy, những cố nhân này có lẽ không có khả năng dự đoán tương lai giống hẳn, nhưng có thể trở thành người tài trong thời đại này, sao có thể là nhân vật dễ đối phó chứ? Lại nói tiếp, Trần Tử Ngang ở đời sau càng nổi

tiếng bởi vì bài “Đặng U Châu đài ca” được biết đến rộng rãi. Nhưng đối với quyền mưu và trí tuệ của gã lại rất ít người tán thưởng. Vì thế Dương Thủ Văn cũng tự tiện cho rằng, Trần Tử Ngang là một tên mọt sách. Nhưng hiện tại xem ra, Trần Tử Ngang cũng không phải là một tên gốc thích đọc sách, tâm tư của gã sợ là cũng không đơn giản.

Không chỉ có Trần Tử Ngang, còn có Dương Thừa Liệt!

Dương Thủ Văn cảm thấy, hẳn cần phải điều chỉnh tâm tình của mình, để tránh sau này đối diện với những người này gặp hạn té ngã.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tin Dữ (Hạ)

Nhưng sau khi trải qua chuyện này, không khí dường như cũng theo đó mà xảy ra thay đổi.

Lúc ăn cơm trưa, giữa Dương Thừa Liệt và Trần Tử Ngang như trước rất nhiệt tình. Nhưng giữa hai người giống như có một tấm màn ngăn cách, không còn được tự nhiên giống như hôm qua. Dương Thủ Văn ở một bên nhìn cảnh ấy, trong lòng biết rõ. Nhưng Ấu Nương và Thanh Nô bởi vì còn nhỏ nên vẫn như hôm qua, tràn ngập tò mò với Trần Tử Ngang.

Dương Thủ Văn cảm thấy, sợ càng nhiều là bởi vì khuôn mặt đại thúc anh tuấn của Trần Tử Ngang.

Ăn xong cơm trưa, Trần Tử Ngang và Dương Thừa Liệt chạy tới đài ngắm cảnh phía sau thiền viện chơi cờ.

Mà Dương thị và Tống thị thì bận rộn ở phòng bếp, chuẩn bị cho buổi tối ngắm trăng. Dương Thủ Văn có chút chịu không được, vì thế sau khi ngủ một giấc ngắn sau giờ Ngọ đã tỉnh dậy, hẩn dẫn theo Ấu Nương và Thanh Nô đùa với chó ở phía trước thiền viện.

- Đại huynh, sao ta cảm giác có gì đó là lạ?

Dương Thụy đưa người đến gần, nhẹ giọng hỏi.

- Cái gì là lạ chứ?

- Cha, còn có vị Trần tiên sinh kia.

Dương Thủ Văn nhìn xung quanh không có người khác, vỗ bờ vai của Dương Thụy, thấp giọng nói:

- Chuyện này không cần hỏi lại, cũng đừng để ý tới nữa.
- Vì sao?
- Không tại sao, đơn giản là có một số việc biết quá nhiều, sẽ mất đầu.

Dương Thụy nghe thấy thế, sợ tới mức co rụt cổ lại.

- Đại huynh, không phải vậy chứ...

Y đang định mở miệng, lại nghe một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ đường núi ở dưới thiền viện.

Sau đó liền nhìn thấy Quán Hồ dẫn theo hai tên sai dịch xuất hiện trên đường núi. Bọn họ ở xa xa nhìn thấy huynh đệ Dương Thủ Văn, Quán Hồ lập tức la lớn:

- Đại Lang, Nhị Lang, Dương Huyện Úy ở đâu?

Dương Thụy liếc mắt nhìn Dương Thủ Văn, phát hiện Dương Thủ Văn không có ý trả lời, liền vội vàng đứng dậy nói:

- Quán bộ đầu, có chuyện gì xảy ra vậy? Cha ta đang ở trong cùng với khách.

- Mau dẫn ta đi.

Quán Hồ kia đổ mồ hôi đầy đầu, vẻ mặt khân trương và lo âu.

Dương Thủ Văn nhăn mày lại, lập tức có một loại dự cảm không tốt.

- Ấu Nương, muội và Thanh Nô mang theo Mạt Ly chơi ở nơi này, nhớ rõ không được chạy đi xa, hiểu chưa?

- Hiếu rồi!

Ấu Nương nũng nịu trả lời một câu, hai người nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Mà lúc này, Dương Thủ Văn và Dương Thụy thì dẫn theo Quán Hồ đi vào thiên tự sơn môn, đi thẳng đến cửa sau thiên viện...

- Huyện Úy, xảy ra chuyện lớn rồi!

Quán Hồ vừa nhìn thấy Dương Thừa Liệt, liền vội vàng đi lên trước, hoảng loạn nói.

Nhưng gã chợt thấy Trần Tử Ngang, lập tức sửng sốt, rồi lập tức ngậm miệng lại.

Dương Thừa Liệt nhăn mày, trầm giọng nói:

- Đây là Hữu thập di Trần Tử Ngang Trần Bá Ngọc, giám quân quân sự của U Châu, có chuyện gì cứ nói thẳng đi.

Quán Hồ nghe thấy thân phận của Trần Tử Ngang, cũng buông lỏng cảnh giác.

Gã trầm giọng nói:

- Vừa mới nhận được tin tức, Khả Hãn Mặc Xuyên khởi binh làm phản, giam Hoài Dương Vương và các thành viên của sứ đoàn... Hôm qua, Tĩnh Nan quân quân sử Mộ Dung Huyền Trắc suất lĩnh năm ngàn quân quy hàng Mặc Xuyên, đánh lén Thanh Di quân, công phá Quy Châu.

- Cái gì?

Dương Thừa Liệt và Trần Tử Ngang nghe được, trong lòng không khỏi chấn động, đồng loạt đứng dậy.

Quản Hồ nói tiếp:

- Hiện giờ, quân tiên phong của Mặc Xuyên đã tiến đến Đàn Châu... Từ Cư Dung Quan truyền đến tin tức, người Khiết Đan cùng với người Túc Mạt Mạt Hạt ở ngoài Cư Dung Quan đang rục rịch, dường như có dấu hiệu tập kết. Huyện tôn lệnh cho ta tiến đến, gọi Huyện Ủy tức khắc trở về thị trấn, thảo luận đối sách.

Dương Thừa Liệt lúc này rất không bình tĩnh.

- Mộ Dung Huyền Trắc sao lại quy hàng đám man di này chứ?

Trần Tử Ngang nhíu mi, vẻ mặt khó hiểu.

Tĩnh Nan quân sử, nếu đặt ở đời sau thì chính là tư lệnh căn cứ của Tĩnh Nan quân, có quyền lực rất lớn. Một đại tướng như vậy lại quy hàng Mặc Xuyên, đích thực là làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Quản Hồ vội vàng nói:

- Tình huống cụ thể trước mắt còn chưa rõ ràng, chỉ biết là sau khi đám người Hoài Dương Vương đến Hắc Sa, tên Mặc Xuyên kia đột nhiên tạo phản. Sau đó, gã tập kết nhân mã, năm ngày trước khởi binh, đánh lén Bình Địch quân, tiếp sau đó Mộ Dung Huyền Trắc liền khởi binh tạo phản, cùng Mặc Xuyên hai mặt tấn công Thanh Di Quân, khiến Bình Địch quân và Thanh Di Quân đồng thời tan tác mà chạy.

Căn cứ của Tĩnh Nan Quân đại khái ở vùng lân cận Diên Khánh Bắc Kinh đời sau.

Việc Mộ Dung Huyền Trắc quy hàng đã khiến cho áp lực của huyện Xương Bình đột nhiên tăng gấp bội.

Dương Thừa Liệt nhắm mắt lại, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu đã như vậy, ta lập tức xuống núi.

Thân là Huyện Úy của Xương Bình, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, quản lý về quân sự như ông ta không thể rảnh rỗi được.

Khuôn mặt Dương Thừa Liệt lộ ra nụ cười chua xót, nói với Trần Tử Ngang:

- Bá Ngọc, vốn định hôm nay ngắm trăng với người, nhưng hiện tại xem ra...

- Ta phải lập tức trở về thị trấn, thật sự có lỗi.

Mà Trần Tử Ngang liền nói:

- Văn Tuyên đừng khách sáo, loại chuyện này... Thôi, ta cũng cùng người xuống núi vậy, đi Xương Bình điều tra tin tức.

- Người...

Dương Thừa Liệt liếc mắt nhìn Trần Tử Ngang, muốn khuyên can.

Trần Tử Ngang cười nói:

- Mặc dù ta đã từ chức giám quân, nhưng vẫn là mệnh quan triều đình. Vào thời khắc này, ta sao chỉ lo cho bản thân mình được.

Nói xong, gã liền vội vàng rời đi, trở lại thiện phòng trong thiền viện, qua một lát mang theo một túi nhỏ, trong tay còn cầm một cây bảo kiếm.

- Hủy Tử, con ở lại nơi này.

Dương Thừa Liệt cũng không dám kéo dài thời gian, vội vàng thay quần áo, chuẩn bị xuống núi.

Trước khi đi, ông dặn dò đám người Dương Thủ Văn:

- Hiện giờ đã xảy ra loại chuyện này, chỉ sợ nơi này cũng sẽ không an toàn. Con bảo vệ mọi người xuống núi, sau khi trở về thu dọn thì lập tức đến thị trấn. Ta lo lắng, Hồ Cốc Sơn sẽ gặp nguy hiểm.

- Con hiểu được.

Dương Thừa Liệt rất yên tâm với Dương Thủ Văn, vỗ bờ vai của hắn, chuẩn bị rời khỏi.

- Cha đợi đã!

Dương Thủ Văn gọi Dương Thừa Liệt lại, sau đó trở về phòng lấy bảo đao Đoạn Long ra, đi lên trước đưa vào trong tay Dương Thừa Liệt:

- Con dùng không quen cây đao này, ở trong tay cha thì có tác dụng hơn. Hiện giờ nếu đã xảy ra chuyện lớn, cha cũng cần một binh khí thuận tay phòng thân. Con có Hồ Thôn là đủ rồi, cha trước cầm lấy thanh đao này đi.

Nói xong, hắn không đợi Dương Thừa Liệt kịp phản ứng, đột nhiên tiến về phía trước một bước, áp sát vào bên tai Dương Thừa Liệt hạ giọng nói:

- Cha lưu ý Quân bộ đầu, hình như gã có quen biết với Trần tiên sinh.

Dương Thừa Liệt tiếp nhận đao, vốn muốn khích lệ Dương Thủ Văn hai câu.

Nhưng nghe được những lời này của Dương Thủ Văn, trong lòng của ông ta lộ bộ một chút, sắc mặt biến đổi, sau đó lập tức khôi phục lại bình thường.

- Ha hả, ta đã sớm nói, con sao có thể sử dụng được bảo đao này.

Dương Thừa Liệt gật đầu, người ở bên ngoài nhìn vào thì như là đang tán thưởng lòng hiếu thảo của Dương Thủ Văn.

Nhưng Dương Thủ Văn lại biết, Dương Thừa Liệt đây là đang trả lời hẳn: Ta biết rồi!

- Mạt Ly!

- Dương Mạt Ly!

- Dương Mạt Ly đây, Dương Mạt Ly ở đây.

- Người lập tức thu dọn đồ đạc, cùng cha ta trở về thị trấn.

- Được!

Dương Mạt Ly lại vô cùng sáng khoái, sau khi chạy vội vào phòng, mang theo một đôi chùy giặt quần áo liền đi ra.

- Vậy con cũng nhanh chóng thu dọn đồ đạc, ta ở trong thành chờ các con tới.

Trong lòng Dương Thừa Liệt có ý, Dương Thủ Văn nhẹ nhàng gật đầu.

Hẳn và Dương Thụy đứng ở cửa vào núi, đưa mắt nhìn theo đoàn người Dương Thừa Liệt vội vàng rời đi dọc theo đường núi, nụ cười trên mặt cũng theo đó mà trở nên mờ nhạt.

- Hủy Tử, chúng ta làm sao bây giờ?

Tống thị và Dương thị đi tới bên cạnh của Dương Thủ Văn, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng.

Dương Thủ Văn cười nói:

- A nương, thậm nương không cần kích động, tuy rằng quân phản loạn tới gần, nhưng còn cách một Cư Dung Quan, làm sao dễ dàng giết đến

Xương Bình? Nhưng xem ra hôm nay chúng ta không thể ngắm trăng rồi!
Lập tức thu dọn đồ đạc, chúng ta xuống núi.

- Vậy người trong thôn...

- Nói với mọi người trong thôn, nếu bằng lòng vào thành thì vào thành, nếu không muốn vào thành thì có thể tới nơi này tránh nạn.

Dương Thủ Văn nói xong, huýt sáo một tiếng, Bồ Đề mang theo bốn con Ngộ Không chạy tới, ngồi xổm ở trước cửa vào núi.

- Ấu Nương, Thanh Nô, thu dọn đồ đạc, chúng ta xuống núi.

Dương Thủ Văn ra lệnh một tiếng, mọi người theo đó tự làm công việc của mình.

Hắn trở lại trong phòng, nhặt đại thương Hồ Thôn lên, đeo túi da vào trên người.

- Đáng tiếc còn rất nhiều thức ăn ngon.

Dương thị có chút tiếc nuối, nhưng cũng biết đây không phải là lúc đau lòng. Về phần bốn bình Thanh Bình Diệu còn dư lại, Dương Thủ Văn đập nát từng bình, tùy ý để rượu trôi trên mặt đất. Sau đó, hắn cũng Thanh Nô, nắm tay Ấu Nương. Dương Thụy thì đỡ Tống thị, Dương thị đi ở sau cùng, đoàn người vội vã rời khỏi thiền viện.

Lúc chạng vạng tối, nắng chiều tà.

Đoàn người Dương Thủ Văn trở lại dưới chân núi, liền lập tức tìm Điền thôn chính đến.

Sau khi nói rõ tình hình với Điền thôn chính, Điền thôn chính cũng luống cuống tay chân. Hai năm trước, cảnh tượng người Khiết Đan gây loạn còn hiện ra rõ mồn một trước mắt, mới yên ổn hơn một năm, nay người Túc Mạt Mạt Hạt lại muốn tạo phản, ông ta sao có thể không hoảng hốt chứ?

- Hủy Tử, vậy chúng ta nên làm thế nào đây?

Dương Thủ Văn ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Vụ mùa thu hoạch đã kết thúc, để mọi người mang theo lương thực lên núi tị nạn. Chùa Tiểu Di Lạc trên núi rất trống, có thể chứa khoảng ba mươi đến năm mươi người. Nếu trong thành có thân thích thì đi vào huyện thành. Bây giờ tình hình còn không rõ lắm, có lẽ phản quân căn bản chưa qua được Cư Dung Quan, mọi người có đủ thời gian để chuẩn bị.

Điền Thôn Chính gật đầu liên tục, dường như cũng chỉ có biện pháp này.

Lúc này, Dương Thụy đã buộc xong xe bò, y vội vàng dắt xe từ trong viện đi ra ngoài, hô lớn tiếng về phía Dương Thủ Văn.

- Điền Thôn Chính, nơi này liền giao cho ông, ta hộ tống a nương ta trở về thị trấn trước.

- Được.

Điền Thôn Chính gật đầu đáp ứng, Dương Thủ Văn dắt ba con ngựa từ trong nhà Điền Thôn Chính đi ra.

Lúc đi vào cửa thôn, Dương Thủ Văn đang chuẩn bị lên ngựa, lại nghe thấy Lão Hồ Đầu la lớn:

- Hủy Tử, chờ ta một chút!

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Mưa Gió Nổi Lên (Thượng)

Lão Hồ Đầu kéo một chiếc xe nhỏ, đang cố hết sức kéo từ trong tiểu viện ra ngoài.

Dương Thủ Văn vội vàng đưa dây cương cho Dương Thụy, bước nhanh đi lên trước, giơ tay giữ chặt xe nhỏ, dùng lực cánh tay lôi xe từ trong viện ra ngoài.

- Lão Hồ Đầu, lão làm gì vậy?

- Ha hả, đương nhiên là vào thành.

- Hà?

- Vừa rồi ta thấy Dương Huyện Úy đi rất vội vàng, cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra.

- Năm đó, người còn nhớ rõ không? Năm đó khi người Khiết Đan đánh tới, Dương Huyện Úy cũng có vẻ mặt như vậy, đưa cả gia đình từ nơi này vào thành. Ta lớn tuổi, cũng không muốn chịu giày vò nữa. Hủy Tử, thương lượng với người một việc, ta tính toán đầu nhập vào nhà người, chẳng sợ làm người gác cổng cũng tốt hơn là giống như hiện tại, cả ngày lo lắng đề phòng.

Có câu là gừng càng già càng cay, Lão Hồ Đầu chính là người như thế.

Việc năm ấy, Dương Thủ Văn vẫn còn có một chút ấn tượng.

Lúc ấy gia gia Dương Đại Phương đã qua đời, người Khiết Đan đánh xuyên qua Cư Dung Quan, đến bình lâm thành Xương Bình. Dương Thừa Liệt vội vàng đón ba người Dương Thủ Văn vào trong huyện thành, ở có chừng hơn mười ngày. Sau này, người Khiết Đan rời khỏi, Dương Thủ Văn mới quay trở lại Hồ Cốc Sơn. Nhớ mang máng, lần đó Hồ Cốc Sơn hỗn loạn vô cùng, hình như đã chết không ít người.

Nếu người Hán xem người Hồ là man di thì người Hồ cũng xem người Hán là thứ thấp hèn.

Từ thời Hung Nô bắt đầu, chiến tranh giữa người Hán và đám man di xảy ra không ngừng. Thậm chí đến thời Ngũ Hồ loạn Hoa, man di rất hung tàn, còn coi người Hán là dê hai chân, giết đến chín phần mười của Trung Nguyên, khiến cho người Hán tổn thương nặng nề.

Sau khi Lý Thế Dân lên ngôi, mở ra thời đại Trinh Quán chi trị, cầm tù Thiên Khả Hãn, khiến cho người Hồ thần phục.

Nếu hiện giờ vẫn là thiên hạ của Lý gia thì Đột Quyết hay Khiết Đan, bao gồm các dân tộc thiểu số trên mảnh đất này đều sẽ an phận một chút. Nhưng hiện nay lại là Võ Tắc Thiên chấp chính. Dùng một câu cách ngôn, đây gọi là không hợp ý trời. Dị tộc ở biên giới lại dòm ngó Trung Nguyên, đặc biệt trong mấy năm nay, phản loạn không ngừng xảy ra, xung đột giữa song phương càng lúc càng xảy ra thường xuyên.

- Lão Hồ Đầu, lão...

Lão Hồ Đầu cười ha hả nói:

- Hủy Tử, ta biết người muốn nói gì. Nhưng ta cảm thấy, nếu người đã mình mẫn lại thì cũng phải cần một chân chạy việc theo bên người. Lão Hồ Đầu ta mặc dù lớn tuổi, nhưng nhớ năm xưa có thể đua ngựa, năm đám có thể đánh người. Những thứ khác không nói, quét tước đình viện, trông coi nhà cửa thì đều có thể làm được.

Lão lập tức hạ giọng nói:

- Còn nữa, ta thấy Hủy Tử người có rất nhiều ý tưởng độc đáo, cũng cần có người giúp đỡ đúng không?

Trên mặt của Dương Thủ Văn hiện ra vẻ tươi cười.

Lão già này thích khoác lác, nhưng tay nghề của ông ta thật sự không kém đám thợ thủ công trong thành.

- Lão Hồ Đầu, lão cần phải suy nghĩ thật kỹ.

- Ha ha, có cái gì cần phải suy nghĩ chứ. Ta là một lão già ốm yếu, có một nơi sống yên ổn, vui mừng còn không kịp nữa là.

Dương Thủ Văn còn có chút do dự, đã thấy Tống thị vén rèm xe lên, nhô đầu ra.

- Hủy Tử, nếu Lão Hồ Đầu bằng lòng tới nhà chúng ta, đương nhiên là một chuyện vô cùng tốt.

- Chuyện trong nhà cũng đang cần người, để cho ông ấy đi theo đi... Nhị Lang, dẫn bò qua đây, để Lão Hồ Đầu buộc vào xe.

Tống thị đã mở miệng, Dương Thủ Văn vốn cũng không muốn từ chối.

Đây là thời điểm hẳn cần tìm một tùy tùng, hoặc là nói, tìm một gia thần.

Đại công tử Dương gia, sao có thể luôn một mình cô đơn đượ. Mặc dù có Dương Mạt Ly, nhưng người sao có thể trông cậy vào một tên gốc mười ba tuổi chứ? Bên người đi theo một ông lão, có đôi khi cũng là một chuyện tốt.

Nghĩ đến đây, Dương Thủ Văn chỉ vào Lão Hồ Đầu nói:

- Lão Hồ Đầu, đến lúc đó lão cũng dừng hối hận.

- Ha hả, chỉ cần Hủy Tử người không đuổi lão già này đi, ta sẽ không hối hận.

Hai con bò trong nhà vừa vện kéo hai chiếc xe.

Đợi Lão Hồ Đầu buộc xong xe, sau khi ngồi trên xe, Dương Thủ Văn ra hiệu Bồ Đề lên xe, cũng ôm bốn con chó nhỏ lên xe, lúc này mới xoay mình lên ngựa.

- Nhị Lang, xuất phát.

- Được!

Đừng nhìn Dương Thụy tuổi còn nhỏ, nhưng đánh xe cũng rất thuần thục.

Xe của mấy người Tống thị đi ở phía trước, Dương Thủ Văn thì đi theo phía sau Lão Hồ Đầu.

- Lão Hồ Đầu, ta còn chưa biết tên của lão đâu.

Lão Hồ Đầu cười nói:

- Tên của ông lão này là Hồ Liễu, A Lang người vẫn gọi ta là Lão Hồ Đầu đi, dễ nghe hơn nhiều.

Từ Hủy Tử đến A Lang, Lão Hồ Đầu sửa miệng không có bất kỳ truc trặc nào, giống như việc này rất tự nhiên.

- Lão Hồ Đầu, lão sẽ không chỉ vì muốn cái gì sống yên phận nên mới đầu nhập vào nhà ta chứ?

Lão Hồ Đầu nhìn xe Tống thị đi ở phía trước khá xa, vì thế hạ giọng nói:

- Quả nhiên không thể gạt được A Lang... Ta nói thật, nếu quả thực phải đánh giặc ta cũng không muốn lại đi làm cái gì lao dịch. Trước kia mỗi lần làm lao dịch, đều giống như đã chết một lần. Năm trước, ta đi theo binh mã của triều đình đến Lư Long, nếu không phải ta thông minh thì đã chết ở chỗ đó rồi.

- Ta đã từng tuổi này rồi, chỉ muốn sống qua vài ngày an ổn thôi.

- Có thể đầu nhập vào nhà A Lang, vừa hay có thể tránh thoát lao dịch... Ở trong huyện thành vẫn sống tốt hơn là ở bên ngoài màn trời chiếu đất.

Dương Thủ Văn lập tức hiểu được ý của Lão Hồ Đầu, nhưng không để ở trong lòng.

Đầu năm nay, mượn việc bán mình để vào nhà quan lại tránh né lao dịch xảy ra rất nhiều, lựa chọn của Lão Hồ Đầu cũng không coi là sai.

- Lão Hồ Đầu, những thứ ta giao cho lão làm xong chưa?

Lão Hồ Đầu nháy mắt một cái, hạ giọng nói:

- Hôm qua A Lang mới phân phó cho ta, ta vốn định qua Trung thu mới chuẩn bị vật liệu, lại không nghĩ tới... Nhưng A Lang yên tâm, ta đã mang theo đầy đủ công cụ, đợi vào huyện thành, nói không chừng còn làm nhanh hơn.

Sau khi Dương Thủ Văn nghe xong, nhẹ nhàng gật đầu.

Chế tạo móng ngựa sắt bắt buộc phải làm, trước kia hẳn không có ngựa còn chưa tính, hiện tại có ngựa, vừa hay phát huy công dụng.

Lập tức, một đoàn người hai chiếc xe, đi dọc theo quan đạo thẳng đến Xương Bình.

Khi đến ngoài thành Xương Bình, Dương Thủ Văn liền thấy ở ngoài cửa thành đang tụ tập rất nhiều người, dường như là đang chờ vào thành.

Trước kia, bởi vì huyện nha bị tập kích, không khí trong huyện thành khá nặng nề.

Nhưng hiện tại, đây cũng không phải là vấn đề nặng nề, mà là vô cùng áp lực.

Phản quân khởi binh công chiếm Quy Châu, tin tức Tĩnh Nan quân Mộ Dung Huyền Trắc tạo phản chắc chắn đã truyền ra. Xương Bình cách nơi của Tĩnh Nan quân cũng không phải quá xa, bên kia có cái gì gió thổi cỏ lay, huyện Xương Bình rất nhanh là có thể nhận được tin tức.

- Đại Lang, đây là muốn vào thành sao?

Thủ vệ cửa thành như cũ là tên Chu Thành kia.

Gã nhìn thấy đoàn người Dương Thủ Văn đi vào, vội vàng xua dân chúng đang tụ lại ở ngoài thành đi, bước nhanh đi tới trước mặt Dương Thủ Văn.

- Tình hình như thế nào rồi?

- Vừa rồi Huyện Ủy đã hạ lệnh, tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt với người ra vào thị trấn.

- Không phải dân chúng trong huyện thì tạm thời không được đi vào... Huyện tôn đã sai người thiết lập doanh trại ở ngoài thành, để thuận tiện cho dân chạy nạn trốn thoát khỏi Tĩnh Nan quân ở lại. Lòng người trong thành bàng hoàng, tất cả mọi người rất sợ hãi, nhưng cũng không xảy ra hỗn loạn.

Sau khi Dương Thủ Văn nghe xong, vuốt cằm tỏ vẻ khen ngợi.

- Chúng ta đây...

- Đại Lang nói gì vậy, người khác thì không được vào thành, nhưng Đại Lang là nhất định phải được vào!

- Đại Lang mau chút đi qua đi, người ở đây càng lúc càng nhiều, ta lo lắng sẽ gây loạn... Đúng rồi, đám hàng hóa kia đã rửa sạch rồi, hôm qua vợ của Tống Tam Lang phái người lại đây đem đi rồi. Chỉ là người của Tống gia thật không biết phân biệt phải trái, lại giằng co vô lý, muốn thả Tống Tam Lang ra. Tiểu nhân dưới sự giận dữ, đã sai người đánh người nhà của Tống Tam Lang một trận.

Dương Thủ Văn mỉm cười, hạ giọng nói:

- Làm tốt lắm, sau khi ta trở về, sẽ để tên Tống Tam Lang ở trong đó vài ngày.

Lúc nói chuyện, hai xâu tiền đồng liền không tiếng động rơi vào trong tay Chu Thành.

Ánh mắt Chu Thành híp lại thành một đường thẳng, thuần thục nhét tiền vào túi, rồi sau đó xoay người lớn tiếng hét to nói:

- Tránh ra tránh ra, đừng cản trở xe ngựa của Đại Lang.

Hàng rào cửa thành lập tức dịch chuyển, Dương Thủ Văn dắt ngựa, đi theo xe ngựa vào cửa thành.

Ngoài cửa thành, truyền đến từng đợt tiếng quát mắng.

- Dựa vào cái gì bọn họ có thể vào thành? Ta chờ ở chỗ này đợi đã lâu, vì sao không được vào thành?

- Đúng vậy, chúng ta muốn vào thành!

Môn tốt dân tráng ở cửa thành khách sáo với Dương Thủ Văn, cũng không có nghĩa là sẽ khách sáo với những người bình thường. Liền thấy

bọn họ giờ gậy lên, đánh một trận, đánh tản đám người dám xông lên phía trước. Chu Thành ưỡn bụng, lớn tiếng quát mắng:

- Các người mắt chó đui mù sao, cũng không nhìn xem vừa rồi là ai? Đó là gia quyến của Huyện Úy, sao lại không vào được thành?

- Đều thành thật chờ đi, nếu huyện tôn hạ lệnh thì sẽ để các người vào thành.

Sắc trời đã tối rồi.

Lửa trại đốt ở cửa thành, ánh lửa hừng hực.

Dương Thủ Văn lên ngựa, không kìm nổi mà cười.

Đời trước hận nhất là loại cậu ấm công tử này, nhưng không nghĩ đến mình tái sinh lần nữa, lại được hưởng phúc lợi của cậu ấm thế này.

Hắn không dám chậm trễ, phóng ngựa tiến lên:

- Nhị Lang, tăng tốc đi... Chúng ta về nhà trước rồi nói sau.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Mưa Gió Nổi Lên (Hạ)

- Được!

Dương Thụy vội vàng thúc giục xe bò, hai chiếc xe một trước một sau đi dọc theo đường cái, cấp tốc đi về hướng Phiên Nhân Lý.

Có thể nhìn ra được, trong huyện thành Xương Bình đích thật là có chút rối loạn.

Ven đường thỉnh thoảng có thể nhìn thấy tuần binh dân tráng, cửa lớn ở các phường cũng có Võ Hầu thủ vệ, một đám thần sắc nghiêm túc.

Lúc này trong ngày bình thường, cửa phường sẽ không đóng cửa.

Nhưng đi một đoạn đường này, Dương Thủ Văn lại phát hiện, có vài phường thị đã đóng cửa.

Thật vất vả đi đến Phiên Nhân Lý, cửa phường đã mở ra. Nhưng trong ngoài cửa phường có bốn Võ Hầu đứng thủ, nhìn thấy huynh đệ Dương Thủ Văn, bọn họ vội vàng đi lên trước, đơn giản hỏi thăm một chút, sau đó để một hàng xe và ngựa tiến vào Phiên Nhân Lý.

Ở trước kia, chuyện này căn bản không có khả năng xảy ra.

Dương Thụy có chút tức giận, lại bị Dương Thủ Văn ngăn lại.

- Nhị Lang, bây giờ là thời kì đặc biệt, không cần gây thêm phiền toái. Những người đó cũng là phụng mệnh làm việc, đệ không cần đi so đo với

bọn họ.

- Kỳ thật, người ta đã cho chúng ta thể diện lắm rồi, nếu không còn phải mở xe ngựa ra kiểm tra đấy.

- Bọn họ dám!

Dương Thụy về tới huyện thành Xương Bình, khí chất của con ông cháu cha dường như có chút tăng cao.

Dương Thủ Văn giờ đại thương lên, nhẹ nhàng gõ một cái vào đầu y:

- Thu lại tính khí đi, hiện tại cũng không phải là thời điểm để cáu kỉnh.

Dương Thụy hiện giờ có chút sợ hãi với Dương Thủ Văn, đồng thời lại có chút kính trọng.

Sợ hãi là vì Dương Thủ Văn đã từng giết người, đã cứu mạng của y. Mặc kệ đêm hôm đó ở chùa Tiểu Di Lạc, Dương Thủ Văn là bởi vì sao mà ra tay, nhưng có một việc Dương Thụy rất rõ ràng, đêm đó nếu như không có Dương Thủ Văn, chắc chắn mạng nhỏ của y khó giữ nổi.

Mà trong chuyện của Cái Gia Vận, Dương Thủ Văn lại giúp y tránh thoát một kiếp.

Hơn nữa Dương Thủ Văn tạo ra Thanh Bình Điện, tất cả mọi việc về Dương Thủ ở trong mắt Dương Thụy đều trở nên vô cùng thần bí.

Dương Thụy im miệng, không dám phản bác lại.

Y dắt xe bò, một đường đi vào cửa lớn Dương phủ.

Đám người Tổng thị cũng theo đó xuống xe ngựa, đi lên bậc cửa, gọi mở cửa chính.

- Lão Hồ Đầu, lão ở sương phòng phía trước đi...

Dương Thủ Văn vào cửa chính, gọi Lão Hồ Đầu lại đây, chỉ vào sương phòng bên cạnh nói:

- Mặt khác, ta muốn lão nhanh chóng làm ra thứ ta nói, cần gì thì cứ mở miệng.

- Thanh Nô!

Dương Thủ Văn đột nhiên gọi Dương Thanh Nô đang ôm Bát Giới đi vào trong:

- Sai người bố trí một mảnh đất trống, ta muốn để Lão Hồ Đầu làm ít đồ.

Dương Thanh Nô vội thả Bát Giới xuống mặt đất, sôi nổi đi tới.

- Tống An, người sắp xếp một chút.

Nào biết được, Tống An lộ ra vẻ khó xử, hạ giọng nói:

- Tiểu nương tử, cũng không phải ta không muốn sắp xếp, hiện tại không còn chỗ trống nữa.

- Không còn chỗ trống?

Dương Thanh Nô sửng sốt, chỉ vào cái lều bên cạnh sương phòng nói:

- Đây không phải là còn trống sao?

- Tiểu nương tử, đó là phòng củi... Hai ngày nữa sẽ đặt củi dùng cho mùa đông vào đó.

- Củi lửa dùng cho mùa đông?

Dương Thanh Nô lộ ra vẻ ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi:

- Phòng củi không phải ở bên cạnh phòng bếp sao, tại sao phải đặt củi lửa ở chỗ này? Nơi này xa nhà bếp như vậy, đặt ở chỗ này không phải là rất phiền toái hay sao?

Dương Thủ Văn ở một bên nghe được rõ ràng, khóe miệng hơi nhếch lên, đã hiểu tâm tư của Tống An.

Thoạt nhìn, vẫn là không chịu thành thật mà!

Dương Thủ Văn lười so đo với gã, dẫn theo Lão Hồ Đầu đi thẳng đến sương phòng.

- Đại Lang đợi đã, phòng kia không được.

Tống An vội vàng tiến lên ngăn cản, chỉ là không đợi gã nói xong, Dương Thủ Văn đã tát cho gã một cái, đánh cho miệng Tống An đầy máu.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Tống An, đi đến ngoài cửa sương phòng đó, kéo mở cửa phòng.

Bên trong vật dụng gia đình rất đầy đủ, nhưng cũng không có dấu vết có người ở.

- Lão Hồ Đầu, lão ở chỗ này... Nếu ai dám tìm lão gây sự, lão cứ ra tay cho ta, đừng sợ làm mất mặt ta. Nếu lão đã từng đi Lư Long, nói vậy cũng có chút thủ đoạn. Nên làm như thế nào thì không cần ta dạy lão đúng không?

Lão Hồ Đầu ngấn ra, sau đó nhếch miệng mỉm cười.

Ông ta nhìn thoáng qua Tống An bên cạnh đang ôm mặt, giận mà không dám nói gì, cười ha hả nói:

- Lời này của A Lang rất đúng, lão già này năm đó cũng đã từng giết người, thấy qua máu rồi. Hiện giờ lão già đi theo A Lang, tuyệt đối sẽ

không để mất thể diện của A Lang đúng không?

Dương Thủ Văn cũng cười, vỗ cánh tay của Lão Hồ Đầu, xoay người đi ra.

- Thanh Nô, chuyện này giao cho muội!

Nói xong, hắn xách thương đi vào trong viện, thậm chí không thèm liếc nhìn Tống An một cái.

Cửa lớn, mẹ con Dương thị thấy Dương Thủ Văn đi vào bên trong, cũng vội vàng đuổi theo. Mà Bồ Đề thì sửa một tiếng, Bát Giới cũng chạy tới, đi theo phía sau Bồ Đề, mông chạy rung rung, không để ý tới Tống An.

- Tiểu nương tử, người xem hắn quá càn rỡ.

Dương Thanh Nô không phải kẻ ngốc, tuy rằng trước kia nàng nghe lời khiêu khích của gã, có địch ý với Dương Thủ Văn. Nhưng ở trên núi vài ngày, Dương Thủ Văn đã cứu tính mạng của nàng, kể chuyện xưa cho nàng, trong lòng của Dương Thanh Nô đương nhiên cũng có thay đổi.

Ánh mắt cũng theo đó trở nên lạnh lùng.

Dương Thanh Nô hạ giọng nói:

- Tống An tự vả miệng đi.

- Hà?

- Đại huynh là con trai của cha ta, là huynh trưởng của ta và nhị huynh, lại là người của Dương gia.

- Người là cái gì vậy, bình thường ở trước mặt ta và a nương châm ngòi thị phi. Hôm nay tâm tình của Đại huynh tốt, không muốn so đo với người,

nhưng ta lại không thể tha thứ sự thất lễ của người. Người là người a nương mang đến, vì thế càng phải yêu cầu nghiêm khắc.

- Tự mình vả miệng, đánh đủ hai mươi cái mới được dừng lại.

- Đúng rồi, không vang không tính, ta sẽ sai người giám sát người, người cẩn thận một chút cho ta... Đừng quên, bên ngoài lập tức sẽ xảy ra chiến tranh đấy.

Dương Thanh Nô ở trước mặt Dương Thủ Văn như trước là một cô gái ngoan ngoãn.

Nhưng trước mặt người khác thì vẫn là đại tiểu thư lòng dạ hiểm độc.

- Lão Hồ Đầu, theo dõi gã, không đủ hai mươi cái, không vang tiếng thì nói cho ta biết, ta sẽ bảo người đánh gãy chân chó của gã.

Nói xong, Dương Thanh Nô hung hăng trừng mắt nhìn Tống An, sau đó chạy chậm vào bên trong.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tống An trong lúc nhất thời trợn mắt há mồm, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trước khi đi Hồ Cốc Sơn, tiểu nương tử hận thấu xương tên ngốc đó, tại sao chỉ mới vài ngày ngắn ngủi đã trở nên nói gì nghe nấy rồi?

Gã đang sửng sờ, Lão Hồ Đầu đã ngồi xuống ở cửa hiên.

Ông ta cười tủm tỉm nói:

- Ông bạn, nhanh lên, trong chốc lát còn phải ăn cơm nữa.

- Người...

- Người đừng trừng ta!

Lão Hồ Đầu cười nói:

- Ta Lão Hồ Đầu không phải là người ở đây, có một trăm loại biện pháp đùa chết người, người tin không?

Tống An cắn răng, nhìn Lão Hồ Đầu.

Tuy rằng Lão Hồ Đầu cười tùm tùm, nhưng gã lại thật sự cảm nhận được, sau nụ cười đó cất giấu nguy hiểm.

- A nương, chút nữa con có chuyện phải đi ra ngoài một chuyến.

Lúc ăn cơm tối, Dương Thủ Văn đột nhiên nói với Tống thị.

Tống thị ngẩn ra, kinh ngạc nói:

- Hủy Tử muộn như vậy còn muốn đi đâu? Bên ngoài sắp đến giờ giới nghiêm rồi, con đi ra ngoài rất phiền toái đấy.

- Ừ, con đi hỏi thăm chút tin tức.

Tống thị nhíu mi, sau một lát trầm tư, gật đầu.

Nói thật, baf cũng không yên tâm... Ban đêm nghe muốn đi hỏi thăm tin tức, trong lòng bà rất loạn.

Nhưng Dương Thừa Liệt còn ở trong huyện nha, đến nay vẫn chưa có tin tức.

Ai cũng không rõ ràng lắm bên ngoài rốt cuộc đang là tình huống gì, vì thế nghe nói Dương Thừa Liệt chuẩn bị đi ra ngoài, Tống thị ngẫm nghĩ một chút, cũng không phản đối.

Bà nghe Dương Thừa Liệt nói qua, hiện giờ Dương Thủ Văn ở trong huyện thành dường như cũng có chút trọng lượng!

So sánh thì...

Tống thị thở dài, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thụy.

Dương Thụy đang cầm một cái chân gà chiến đấu hăng hái, cảm nhận được ánh mắt của lão nương, y lập tức chậm lại tốc độ. Chỉ là trong lòng có chút oan ức, đang tốt đẹp sao lại trừng con làm gì?

- Nếu người đi làm việc công thì vi nương cũng không ngăn cản người.

Tống thị ngẫm nghĩ một chút, đứng dậy ra khỏi phòng. Một lát sau, bà lại trở về, cầm một thẻ bài trong tay, đưa cho Dương Thủ Văn:

- Trong huyện thành không thể so với Hồ Cốc Sơn, quy củ cũng nhiều. Đợi chút nữa giới nghiêm, nếu trên người con không có thẻ bài thông hành thì sẽ bị Võ Hầu bắt lại, dù là cha con cũng không có cách nào. Mang theo thẻ bài, đừng để giống như lần trước, lại trốn vào khe nước. Ta cũng không muốn khi cha con trở về lại không biết giải thích thế nào với ông ấy.

Dương Thanh Nô khúc khích cười ra tiếng, mà Dương Thủ Văn thì lộ ra vẻ xấu hổ.

- Thanh Nô tỷ tỷ, trốn vào rãnh thoát nước làm sao vậy?

Dương thị không ngồi trên ghế ăn cơm, nhưng Ấu Nương lại bị Dương thị kêu đi qua.

Nghe được lời nói của Tống thị, Ấu Nương lập tức lộ ra vẻ tò mò:

- Hủy Tử ca ca, đang yên lành huynh trốn vào rãnh nước làm gì vậy?

- Việc này à...

Trong lúc nhất thời Dương Thủ Văn lại không biết nên trả lời như thế nào, có vẻ có chút xấu hổ.

Tống thị cười nói:

- Thuận tiện mang theo Nhị Lang, cũng cho y xem một chút thế giới bên ngoài, miễn cho sau này không biết trời cao đất rộng.

- A nương!

Vẻ mặt Dương Thụy then thùng.

Dương Thủ Văn nhìn y một cái, lại nhìn Tống thị, liền đứng lên nói:

- A nương yên tâm, trong lòng Hủy Tử biết... Nhị Lang, thu dọn một chút, chúng ta lập tức xuất phát.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Nhà Trọ Lão Quân (Thượng)

Thông thường thì giờ Hợi là bắt đầu giới nghiêm, khoảng chín giờ tối.

Nhưng do là thời kì đặc biệt, giờ Tuất mới qua một nửa, trong thành Xương Bình cũng đã bắt đầu chấp hành giới nghiêm.

Nếu đổi thành thời gian ở đời sau thì lúc này khoảng tám giờ.

Nhưng khi Dương Thủ Văn và Dương Thụy đi ra cửa phường Phiên Nhân Lý, trên đường phố đã vắng ngắt, không nhìn thấy một người trên đường.

- Đại Lang, Nhị Lang muốn đi ra ngoài sao?

Cửa phường Phiên Nhân Lý đã đóng lại, khi hai người Dương Thủ Văn chuẩn bị ra cửa đã bị Võ Hầu ngăn lại.

- Hiện tại đã bắt đầu giới nghiêm rồi, nếu không có thẻ bài thông hành, hai vị tốt nhất là đừng đi ra ngoài. Đi lại trong phường thì không sao, dám huynh đệ chúng ta có thể xem như không thấy. Nhưng nếu ra khỏi cửa phường, bị tuần binh dân tráng nhìn thấy sẽ rất phiền toái.

Võ Hầu kia cũng là có ý tốt, Dương Thủ Văn đương nhiên sẽ không đối xử lạnh nhạt.

Lấy ra thẻ bài mà Tổng thị đưa cho hẳn, đưa tới tay của Võ Hầu:

- Chúng ta có thể bài thông hành, chuẩn bị đi ra ngoài giúp cha ta làm chút việc.

- Ồ, hóa ra là phân phó của Huyện Ủy.

Võ Hầu kiểm tra thẻ bài, sau khi xác nhận không sai thì mở cửa phòng ra.

- Nhị vị lang quân đi ra ngoài phải cẩn thận chút, gần đây bên ngoài không ổn định. Nếu gặp phải phiền toái thì cứ gọi dân tráng.

Bất kể như thế nào thì Võ Hầu cũng coi như là thủ hạ của Dương Thừa Liệt.

Ở đây cần giải thích một chút về tính chất của Võ Hầu, giống với cảnh sát đời sau. Tổng thể mà nói, Võ Hầu thuộc về dân tráng, chủ yếu là phụ trách trông coi tuần tra. Mỗi phường đều có Võ Hầu Phô, bố trí vài tên Võ Hầu thay phiên túc trực.

Dương Thủ Văn cười nói lời cảm tạ với những người kia, sau đó dẫn theo Dương Thụy đi ra cửa phòng.

- Đại huynh, chúng ta đi nơi nào tìm hiểu tin tức?

Ra đường lớn, Dương Thụy liền hưng phấn, nhìn Dương Thủ Văn, bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Dương Thủ Văn nói:

- Chúng ta đi nhà trọ Lão Quân.

- Nhà trọ Lão Quân?

Dương Thụy nghe thấy liền giống như bị nhổ lông, lập tức nhảy dựng lên:

- Đại huynh, huynh điên rồi! Lúc này sao lại đi nhà trọ Lão Quân?

- Không đi được sao?

- Huynh đã quên rồi sao, lúc trước cha đã lục soát nhà trọ Lão Quân, còn thiếu chút nữa giết một nhà Cái Lão Quân.

- Chúng ta hiện tại chạy tới nhà trọ Lão Quân, chẳng phải là chui đầu vô lưới sao? Đến lúc đó tin tức không nghe được lại chuốc họa vào người.

- Người sợ à?

- Ta sợ?

Dương Thụy cứng cổ:

- Ta mà biết sợ sao? Ha ha ha, đừng nói giỡn, ta mà sợ Cái Lão Quân sao?

Dương Thủ Văn cười không nói, chỉ lẳng lặng nhìn Dương Thụy.

Sau khi Dương Thụy quát to hai tiếng, chột giống như gà trống bại trận, chậm rãi cúi đầu.

Y hạ giọng nói:

- Đại huynh, thực không dám giấu diếm, ta đích thực là có chút sợ hãi... Nhà trọ Lão Quân kia vàng thau lẫn lộn, có nhiều kẻ liều mạng, cũng là khu vực hỗn loạn nhất trong huyện Xương Bình. Đừng nói là ta, cho dù là người của nha môn, nếu không có việc gì đặc biệt thì cũng không muốn đi vào trong đó... Phường Mãng Sơn, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra án mạng.

Phường Mãng Sơn, lấy theo tên núi Mãng Sơn ở ngoài thành Xương Bình.

Nhìn mặt Dương Thụy có hơi trắng bệch, Dương Thủ Văn hạ giọng nói:

- Nếu như ngươi sợ thì bây giờ trở về vẫn còn kịp đấy.

- Như vậy sao được!

Dương Thụy ngẩng đầu, cố gắng ưỡn ngực nói:

- A nương để ta đi cùng huynh, nếu thấy ta trở về, nhất định sẽ mắng ta chết.

Dương Thủ Văn cười ha ha, hạ giọng nói:

- Đi thôi, không có việc gì.

- Nhưng...

- Tuy phường Mãng Sơn có chút hỗn loạn, nhưng lại là nơi tin tức linh thông nhất.

- Nhà trọ Lão Quân có lẽ là có kẻ liều mạng, nhưng Cái Lão Quân là người thông minh, lúc này tuyệt đối không dám gây thêm rắc rối.

Nói xong, Dương Thủ Văn liền sải bước nhanh.

Trong miệng Dương Thụy nói thầm hai tiếng, mặc dù không tình nguyện lắm, nhưng cuối cùng vẫn đi theo sau lưng Dương Thủ Văn.

Hai người đi một đường, trên đường còn gặp một đội tuần binh dân tráng.

Lúc này đây, Dương Thủ Văn có thể bài thông hành, vì thế không giống như lần trước mà nhảy xuống rãnh nước trốn. Sau khi dân tráng kiểm tra thẻ bài của hắn, liền dặn dò hai câu, bảo bọn họ trên đường cẩn thận, rồi sau đó để cho huynh đệ hai người rời đi.

- Đại huynh, huynh nói tên Mộ Dung Huyền Trắc kia đang yên ổn làm quân sử, tại sao lại đầu hàng Mặc Xuyên chứ?

- Đại huynh? Đại huynh?

Dương Thụy hô hai tiếng, mới khiến cho Dương Thủ Văn phục hồi lại tinh thần.

Chỉ là, trong mắt của hắn lộ ra một tia hiểu ra, trầm giọng hỏi:

- Nhị Lang, đệ còn nhớ tấm bản đồ kia không?

- Bản đồ gì?

- Chính là bản đồ Phi Hồ đó.

Dương Thụy suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Đại huynh nói là tấm bản đồ tìm thấy trong chùy giặt quần áo của Mạt Ly à?

- Đúng vậy!

- Đương nhiên nhớ rõ.

- Vậy đệ còn nhớ rõ các con số ở trên bản đồ không?

Dương Thụy gãi đầu, lộ ra vẻ buồn rầu.

Y ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Thật ra nhớ rõ vài số...810/826/828... Trên đó có rất nhiều số, ta thật sự không nhớ rõ tất cả, chỉ nhớ rõ vài con số này. Đại huynh, huynh có phát hiện gì sao? Sao không nói nghe một chút?

Dương Thủ Văn lắc đầu, trầm giọng nói:

- Bây giờ ta còn chưa xác định, sau khi trở về phải thảo luận với cha.

- Ta có thể tham gia không?

Trong mắt của Dương Thụy toát ra một tia kỳ vọng.

Dương Thủ Văn cười, nhẹ nhàng vuốt đầu của y:

- Nói nhảm, đệ đương nhiên phải tham gia, đệ chính là nhân vật quan trọng đấy.

- Thật sao?

- Đương nhiên rồi!

Trên thực tế, từ sau khi xảy ra chuyện của Cái Gia Vận, trạng thái của Dương Thụy vẫn không tốt. Dương Thủ Văn có thể cảm giác được, khi y gặp được chuyện liên sẽ không có niềm tin, thậm chí muốn lùi bước.

Cũng khó trách Dương Thụy, dù sao cũng chỉ mới mười ba tuổi.

Gặp được loại chuyện này, dù cho y thông minh thì cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Dương Thủ Văn biết, dưới tình huống như vậy, nhất định phải nghĩ cách để Dương Thụy tăng thêm niềm tin, khiến y chậm rãi khôi phục sự tự tin.

Thấy tinh thần của Dương Thụy chuyển biến tốt hơn, Dương Thủ Văn cũng rất vui mừng.

Bất kể thế nào thì hiện giờ hãn và Dương Thụy là huynh đệ. Ra trận phụ tử binh, đánh hổ thân huynh đệ. Tương lai nếu muốn đứng vững ở thời đại này thì dựa vào một mình hãn tuyệt đối không thể thành công, bên người nhất định phải có một người có thể tin cậy được.

Mà Dương Thụy, không thể nghi ngờ là một lựa chọn vô cùng tốt.

Phường Mãng Sơn ở phía đông bắc của huyện Xương Bình, diện tích rất lớn.

Nơi này cũng là khu dân nghèo của Xương Bình, trị an vô cùng hỗn loạn. Phần lớn côn đồ của Xương Bình đều xuất thân từ phường Mãng Sơn. Mà vài tên thủ lĩnh có lực uy hiếp nhất ở Xương Bình, cũng đều ở tại Phường Mãng Sơn, nghe theo sự sai khiến của Cái Lão Quân.

Tường của phường Mãng Sơn rất thấp, xây bằng đất, thậm chí cao không bằng thân người.

Trên tường còn có cỏ dại và nhánh cây ngổn ngang, ở trong bóng đêm càng lộ ra hơi thở xấu xa.

Dương Thủ Văn đập cửa phường, lấy ra thẻ bài thông hành, giao cho Võ Hầu đang thủ kia. Võ Hầu cũng không kiểm tra nghiêm túc, chỉ nhìn thoáng qua rồi cho Dương Thủ Văn và Dương Thụy đi vào

- Đại Lang, Nhị Lang nếu như không có chuyện gì, vẫn là nhanh chóng rời khỏi.

- Hà?

Võ Hầu hạ giọng nói:

- Gần đây bên này có chút loạn, vài tên đầu lĩnh dường như muốn gây sự với Lão Quân, thường xuyên xảy ra ẩu đả. Nếu không có việc gì vẫn là đừng nên tới nơi này. Nếu muốn tìm việc vui, thời gian này cũng đừng tới.

Võ Hầu nói rất rõ ràng, Dương Thủ Văn gật đầu nói tạ ơn.

Trước khi đi, hắn thuận tay dứt một chuỗi Khai Nguyên thông bảo vào trong tay Võ Hầu, khiến cho hai Võ Hầu kia mừng đến mặt mày hớn hở.

Nơi này là phường Mãng Sơn, vô cùng rối loạn, cũng vô cùng nghèo nàn.

Võ Hầu không dám trêu chọc người có tiền, người không có tiền, Võ Hầu cũng không ép ra được thứ gì.

Thoáng cái được một chuỗi Khai Nguyên thông bảo, nếu chia thành hai thì mỗi người cũng có thể có bốn mươi năm mươi văn tiền, không phải là một con số nhỏ.

- Đại Lang, các vị không mang theo binh khí phòng thân à?

- A... lúc ra khỏi cửa lo lắng bị dân tráng đi tuần hỏi nên không mang theo.

Võ Hầu kia nhìn thoáng qua, một người trong đó xoay người vào Võ Hầu Phô, qua một lát lại đi ra, trong tay cầm hai thanh Đường đao.

- Đi lại ở chỗ này, nếu không có vũ khí phòng thân thì không biết có chuyện gì xảy ra.

Tên Võ Hầu kia nói, còn từ trên người lấy xuống một cái còi đưa cho Dương Thủ Văn:

- Nếu gặp chuyện phiền toái, nhị vị lang quân có thể thổi cái còi này, hai người chúng ta sẽ mau chóng chạy tới. Tuy hai người chúng ta không coi là gì, nhưng ở phường Mãng Sơn mọi người ít nhiều cũng cho một chút thể diện. Vẫn là câu nói kia, xong xuôi mọi việc thì nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Dương Thủ Văn gật đầu, lại nói tạ ơn với hai người, liền cầm đao đi tiếp.

Nhưng như vậy Dương Thụy lại càng lo lắng hơn.

Y mang theo đao, theo sát ở bên cạnh Dương Thủ Văn, vừa đi vừa nói:

- Đại huynh, nếu không có chuyện quan trọng thì ngày mai chúng ta lại đến đi.

- Sợ cái gì, đi theo ta là được.

Dương Thủ Văn trừng mắt nhìn Dương Thụy, ngẩng đầu đi ở phía trước.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nhà Trọ Lão Quân (Hạ)

Đúng như lời nói của Võ Hâu, toàn thôn trang đang trong giai đoạn căng thẳng.

Ven đường, tụ tập rất nhiều dân du đãng, mặc dù quần áo tả tơi nhưng lại mang một bộ mặt rất đáng sợ.

Bọn họ nhìn hai người Dương Thủ Văn, giống như nhìn thấy hai con dê béo.

Tuy nhiên, rõ ràng Dương Thủ Văn không phải là hạng dễ dàng đối phó, trên người hằn tằn ra sát khí, làm cho đám du côn không dám xông lên ngay.

Nhìn Dương Thủ Văn vẫn bình thản, không xem việc này là gì, Dương Thụy cũng dần dần trấn định hơn.

- Nhị Lang, những tên lưu manh này thật ra chỉ là hổ giấy thôi.

- Ở chỗ này hoành hành, đệ phải thể hiện sự mạnh mẽ, cứng rắn. Đệ cường bọn họ sẽ nhược, nhưng nếu đệ có một chút sợ hãi, bọn họ sẽ trở nên hung hăng với đệ.

Dương Thụy hít sâu một hơi, dùng sức gật đầu.

-Ồ, đây không phải Nhị Lang sao?

Đôi khi, người ta không tự tìm phiền toái, nhưng phiền toái sẽ tự tìm đến ta.

Dương Thụy ở huyện Xương Bình cũng coi như là một nhân vật có tiếng, cho nên không thiếu người nhận ra y. Ngay khi hai người đang đến chỗ Lão Quân khách điểm, phía trước liền xuất hiện một nhóm người ngăn cản bọn họ. Người cầm đầu mặc quần áo hoa mỹ. Tuy nhiên hiện nay trời lạnh, gã lại mặc quần áo lộ ngực, vì thế cứ lấy tay xoa xoa lên phần ngực không được che kín.

- Dương Lão Tam?

Dương Thụy nhận ra người trước mặt, sắc mặt lập tức tái đi.

Tuy gã cũng họ Dương nhưng không phải người của Dương gia.

Dương Lão Tam và Dương Thừa Liệt không hề có bất kỳ quan hệ gia đình nào. Gã chỉ là một tên lưu manh nhỏ của huyện Xương Bình.

Dương Thụy hạ giọng nói:

- Đại huynh, phụ thân trước kia đã từng bắt gã, đệ nhận ra được.

Dương Thủ Văn gật gật đầu, đưa tay kéo Dương Thụy ra đứng ở phía sau mình, trầm giọng nói:

- Người là ai? Tại sao lại chặn đường của bọn ta.

Dương Lão Tam nghe được, trừng mắt mà nói:

- Người thì tính là cái gì, người xứng để ta nói chuyện sao?

Dương Thủ Văn ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên mỉm cười.

- Chỉ là một tên lưu manh mà thôi, bây giờ cút ngay cho ta, huynh đệ ta hôm nay đến đây có việc phải làm, không muốn dây vào phiền toái. Nếu như người không thức thời, đừng trách ta ra tay độc ác.

- Ôi!!! Ta còn chưa nổi nóng lên, người ngược lại còn uy hiếp đến ta?

Dương Lão Tam nói xong, chỉ vào Dương Thủ Văn vừa muốn mở miệng, đã thấy Dương Thủ Văn mày nhăn lại, Đường đao được rút ra khỏi vỏ. Quét một đường, máu tươi văng tung tóe. Một bàn tay rơi trên mặt đất. Dương Lão Tam trong mắt lộ ra vẻ khó tin, đột nhiên phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

- Người nào, dám ở đây gây chuyện?

Xung quanh vốn là xem náo nhiệt, thấy tình hình này, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cùng nhau hò hét rồi xông tới.

Dương Thủ Văn không chút hoang mang, lớn tiếng quát:

- Ta là con trai của huyện úy Dương Thừa Liệt, phụng mệnh cha đến đây làm việc, người nào dám làm chuyện xằng bậy, đừng trách ta không khách khí! Hiện tại ta thấy huyện Xương Bình quả thật chính trị bất ổn, ta càng không ngại báo cho cha ta biết, sau đó ra lệnh triệu tập toàn bộ trai tráng trong phường Mãng Sơn. Đến lúc đó, các người hối hận sợ là đã muộn rồi!

Một lời nói ra, làm cho toàn bộ nhóm lưu manh phải dừng bước.

Bọn họ người nhìn ta, ta nhìn người, không lâu sau lập tức giải tán.

Nơi này mặc dù là một địa phương hoang vu hẻo lánh. Quan phủ không mấy quan tâm, mắt nhắm mắt mở cho qua mọi chuyện. Nhưng nếu chỉ vì một Dương Lão Tam mà khiến cho Dương Thừa Liệt nổi giận, đến lúc đó ai cũng không thoát được.

Cách đó vài ngày, Dương Thừa Liệt đã dò xét qua Lão Quân khách điếm.

Dương Thủ Văn liền thở phào nhẹ nhõm, quả thật từ xưa đến nay dân và quan sẽ không cùng nhau đấu tranh quá gay gắt.

Bây giờ hẳn đã cảm nhận sâu sắc cảm giác “Cha ta là Lý Cương”, nói thật, cảm giác này có đôi khi thật vô cùng thích thú.

- Nhị Lang, hỏi y có chuyện gì?

Dương Thủ Văn thu đao vào vỏ, mặt không thể hiện một chút cảm xúc.

Dương Thụy vừa rời căng thẳng đến muốn tiểu ra quần, nhưng hiện tại y rất tin tưởng vào câu nói trước đó của Dương Thủ Văn: đối với những loại người này, người phải độc ác và mạnh mẽ hơn. Chỉ là một đám hổ giấy, hù dọa người thường còn được, ta đường đường là con trai huyện úy, có thể dễ dàng sợ hãi thế sao?

Nghĩ đến đây, lá gan của Dương Thụy lớn hơn rất nhiều.

Y đi đến bên cạnh Dương Lão Tam đang ôm cổ tay rên rỉ trên đất.

- Lão Tam, người gọi ta lại có chuyện gì sao?

Dương Lão Tam sắc mặt tái nhợt, giọng nói run rẩy:

- Nhị Lang nói rất đúng, tiểu nhân chỉ là muốn cùng Nhị Lang chào hỏi.

Dương Thủ Văn tròn mắt khẽ chuyển, kéo Dương Thụy trở về bên cạnh.

- Hiện tại chào hỏi đã xong, còn có việc gì không?

- Không có, không có!

Dương Lão Tam đầu đầy mồ hôi, run giọng trả lời.

Mà Dương Thủ Văn chỉ nhìn gã một cái, không thèm để ý tới nữa, thẳng một đường đi về phía trước. Dương Thụy vội vàng đuổi theo, ở phía sau Dương Thủ Văn nhẹ giọng nói:

- Đại huynh, vì sao không hỏi xem rốt cuộc gã có chuyện gì?

- Chẳng qua chỉ là muốn ra oai. Vừa rồi ở cửa thành không phải nghe được tình hình của Cái Lão Quân không được ổn đó sao.

- Chắc hẳn những tên lâu la đó dẫn lòng không được, muốn nhân cơ hội này mà làm phản. Đối với loại người như thế, không cần để ý. Chúng ta bây giờ đang đại diện cho cha, cho dù giết gã cũng là vinh dự cho gã, không cần thiết ở đây cùng gã cãi nhai.

Dương Thụy cảm thấy lúc trước đã bị Cái Gia Vận lừa một vố.

Nói vậy ở địa phương này có không ít tai mắt, cảm thấy Dương Thụy dễ bắt nạt, muốn nhân cơ hội này phát triển bản thân.

Tuy nhiên Dương Thủ Văn lại không cho bọn chúng thực hiện cơ hội đó.

Hai người thuận lợi đi, không còn chướng ngại vật nào cản trở nữa, do đó nhanh chóng tiến thẳng tới khách điểm.

Đây là một tòa nhà hai lầu đơn sơ, ở cửa tụ tập rất nhiều tên lưu manh, bên trong còn vọng ra tiếng cãi vã rất lớn.

Huynh đệ Dương Thủ Văn tiến vào khách điểm, đám lưu manh tự động tản ra nhường lối.

Rất rõ ràng, vừa rồi Dương Thủ Văn xuất một đao, đã gây một áp lực cực lớn cho bọn du côn. Ngày bình thường chúng có thể dễ dàng bắt nạt

những người dân hiền lành. Nhưng Dương Thủ Văn thì không dễ dàng như thế. Tuy không nhiều người biết hẳn, nhưng hiện tại tất cả rất sợ hẳn.

- Đại huynh, đây là Lão Quân khách điểm.

Đang nói chuyện, một người từ trong khách điểm đi ra.

- Dương Đại Lang, các người tới đây làm gì?

Người vừa tới, Dương Thủ Văn nhận ra, chính là Cái Gia Vận.

Dương Thụy sau hai ngày rời đi, nay gặp lại Cái Gia Vận, ánh mắt hẳn vẻ tức giận, mắng lớn:

- Cái Gia Vận, người còn dám ra đây?

Cái Gia Vận nhìn thấy Dương Thụy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười lạnh nói:

- Ta có gì mà không dám?

- Người...

- Nhị Lang, im miệng.

Dương Thủ Văn thản nhiên nói, cất bước đi lên phía trước.

Có lẽ là bị hình ảnh tàn nhẫn của Dương Thủ Văn trước đó hù đến, Dương Thụy lập tức ngậm miệng lại.

Dương Thủ Văn nhìn Cái Gia Vận, không nói một lời, cẩn thận quan sát đánh giá, cho đến khi Cái Gia Vận trong lòng nổi lên từng đợt sợ hãi.

Gã biết rõ, trước mặt người này, không thể giống như trước mặt Dương Thụy.

- Người nhìn ta làm gì?

- Ta tìm Cái Lão Quân, ông ấy hẳn là ở trong này.

- Đó là tên cha ta, người có thể tùy tiện gọi sao?

Dương Thủ Văn trong mắt hiện lên tia lãnh ý, hạ giọng nói:

- Cái Gia Vận, ta tìm cha người có chuyện, đừng vội chọc giận ta, nếu không đừng trách ta không nương tay với người.

- Ta...

Cái Gia Vận là một người bướng bỉnh, nhưng không biết tại sao, ở trước mặt Dương Thủ Văn hẳn không thể bướng bỉnh được.

Dương Thủ Văn đẩy gã ra, cất bước đi vào bên trong.

Dương Thụy ở phía sau hẳn, nhe răng cười, hạ giọng nói:

- Cái Gia Vận, người cũng có hôm nay.

- Hừ, nếu không có đại huynh người đi theo, ta sẽ chào hỏi người ra trò.

- Tốt, vậy đến đây!

Cái Gia Vận thở phì phì tức giận, không thèm để ý tới Dương Thụy đang đắc ý dưới bộ dạng cáo mượn oai hùm.

Từ đại sảnh Lão Quân khách điểm đi lên, đã loạn thành một đoàn.

Lầu hai, vây quanh là một đám người ăn mặc khác nhau, đang tụ tập xem náo nhiệt. Ở trung tâm căn phòng kê một cái trường kỷ, trên trường kỷ là một nam nhân trung niên, tuổi của ông ta và Dương Thừa Liệt không cách biệt lắm. Chỉ có điều dung mạo có vẻ già nua hơn, tóc cũng đã lấm chấm hoa râu.

Tuy nhiên ông ta ngồi trên trường kỷ có một vẻ uy phong khó nói.

Ở bên chân đang có một gã đấm chân cho ông ta.

Còn ở trước mặt, có vài nam tử đang quơ tay quơ chân la lối, dường như đang tranh chấp với ông ta.

- Người nằm trên trường kỷ, chính là Cái Lão Quân.

Dương Thụy nói nhỏ ở bên tai Dương Thủ Văn, liền sau đó thối lui ra sau hẳn.

Mà lúc này Cái Gia Vận đi đến bên cạnh Cái Lão Quân, ghé vào tai ông ta nói nhỏ vài câu, Cái Lão Quân mày nhăn lại, quan sát hai người mới đến.

- Được rồi ngày mai chúng ta nói chuyện này tiếp, hôm nay ta có khách ghé thăm.

Nếu như là trước kia, Cái Lão Quân nói câu này thì mọi người sẽ nhanh chóng giải tán.

Nhưng hôm nay, họ lại không nghe theo, không những thế còn có một người đứng ra nói:

- Lão Quân, người không cần mượn cớ, chỉ là hai thằng nhãi ranh, có thể coi là khách nhân gì chứ. Thời gian gần đây, các huynh đệ nghe theo lời người, không đi gây chuyện sinh sự nữa. Nhưng thời gian có vẻ lâu rồi. Người phải cho chúng ta một công đạo, khi nào mới có thể tiếp tục đi kiếm ăn đây. Tuy huyện Xương Bình hiện giờ có chút loạn, nhưng chuyện đó với chúng ta có quan hệ gì chứ?

- Đúng vậy, mọi người cũng không phải là người lương thiện, không có gì hà tất phải giả làm lương dân.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đều Có Tâm Tư (Thượng)

Trong đại sảnh Lão Quân khách điểm tiếng người ồn ào, loạn thành một đám.

Dương Thủ Văn đứng trong đám người, sau khi lắng nghe chốc lát, liền hiểu được đại khái mọi chuyện.

Nói đúng ra, sau khi Cái Lão Quân được thả tự do, ông ta trở nên vô cùng cẩn thận. Ông ta nghiêm khắc trói buộc các đoàn đầu lớn nhỏ trong huyện Xương Bình, lại càng không cho thủ hạ ra ngoài làm chuyện xằng bậy, vì vậy làm cho tập thể đoàn đầu phẫn nộ.

Dĩ nhiên đây chỉ là một nguyên nhân.

Sâu xa chính là do các nhóm đoàn đầu ở Xương Bình sớm đã bất mãn cách thống trị của Cái Lão Quân, lợi dụng mọi cách bắt Cái Lão Quân từ bỏ quyền thống lĩnh. Lần này Dương Thừa Liệt tróc nã Cái Lão Quân, đây là cơ hội tốt để thực hiện ý đồ của nhóm đoàn đầu. Bọn họ nhận ra rằng, Cái Lão Quân hiện giờ đã bị quan phủ chú ý tới, tuy rằng tạm thời được thả, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ bị bắt lại.

Dưới tình huống này, Cái Lão Quân phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không thể như trước kia không biết kiêng nể gì hết.

Vì thế...

Dương Thủ Văn mỉm cười hứng thú nhìn Cái Lão Quân.

Cái Lão Quân có thể thống trị hệ thống ngầm ở Xương Bình nhiều năm như vậy, tuyệt đối không phải là loại người dễ đụng vào.

Hắn muốn tìm hiểu một chút, xem Cái Lão Quân sẽ vượt qua tình thế này như thế nào.

Quả nhiên, đối mặt với tình thế như vậy, Cái Lão Quân vẫn giữ nét mặt bình thản. Không nhìn ra một chút tức giận nào. Ông ta nhìn qua Dương Thủ Văn, thấy Dương Thủ Văn hướng về mình mỉm cười, gật gật đầu.

Cái Lão Quân là nhân vật nào?

Thống trị hệ thống ngầm của Xương Bình hơn mười năm, làm hệ thống tồn tại vững chắc như núi thái sơn.

Chỉ thấy nụ cười của Dương Thủ Văn, Cái Lão Quân lập tức hiểu hắn đang muốn ở đây tìm kiếm tin tức.

- Suy nghĩ của mọi người Lão Quân đã biết.

Với thể lực nhiều năm xây dựng được, khi Cái Lão Quân vừa mở miệng, cả đại sảnh lập tức yên tĩnh trở lại.

Chỉ thấy ông ta từ trên trường kỷ đi xuống, tươi cười khắp bốn phía, ánh mắt cuối cùng dừng ở một vài người.

- Cũng không phải Lão Quân ta muốn ngăn cản các vị huynh đệ làm ăn, nhưng thế cục hiện tại quá mức hỗn loạn.

- Trước đây huyện thành liên tiếp xảy ra án mạng đã khiến cho quan phủ theo dõi chúng ta, hiện giờ có tin tức truyền đến nói rằng Mạc Xuyên đang có ý định tao phản... hahaha, mưa gió sắp nổi lên rồi!!! Hai năm trước người Khiết Đan đánh tới Xương Bình, đã tạo ra tình huống như thế nào, hẳn mọi người còn nhớ. Cho nên, Lão Quân ta nghĩ, lúc này chúng ta nên

cẩn thận một chút, tránh cho quan phủ tìm được lý do để tiêu diệt chúng ta, khi đó ta mất nhiều hơn được.

- Chỉ là ta không nghĩ tới...

Không đợi Cái Lão Quân nói xong, từ trong đám người một đại hán bước ra.

Người đó thân cao ước chừng sáu thước, dáng người hùng vĩ cường tráng, màu da ngăm đen, diện mạo hung ác, mặt có râu quai nón.

- Lão Quân đừng nói những lời dễ nghe như vậy.

- Nếu không có giặc đánh tới, quan phủ sẽ không chú ý tới chúng ta? Lão Quân, nghe nói trước đó vài ngày bị bắt, một lần vào đại lao, liền nhát gan như thỏ. Đừng nói với chúng ta những điều vô nghĩa nữa. Ta chỉ hỏi ngươi, thủ hạ ta trên dưới một trăm, không thể ra ngoài làm ăn, một ngày hai bữa cơm, ai có thể cáng đáng nổi cho bọn ta?

- Lão Quân ngươi hiện giờ của cải nhiều nhưng đừng quên những thứ đó đều là do huynh đệ chúng ta giúp ngươi có được.

- Ngươi muốn cuộc sống thanh bình, có thể, nhưng chúng ta còn phải làm ăn... ngày hôm nay, ngươi phải cho chúng ta một công đạo hợp lý.

Đại hán lớn tiếng nói, trong lời nói tràn đầy ý khiêu khích.

- Ai vậy?

Dương Thủ Văn thấp giọng hỏi một câu.

Dương Thụy bước lên trước hạ giọng nói:

- Thăng nhãi này tên Đông Cửu Lang, cũng là một trong những đại đoàn đầu, hãn và Cái Lão Quân luôn bất hòa.

- Người Oa?

Dương Thụy sửng sốt, sau đó lắc đầu:

- Đại huynh nói giỡn, nơi này làm sao có người Oa? Cho dù là có cũng không đến phiên bọn họ làm chủ.

- Gã không phải tên Đông Cửu Lang sao?

- Đông là họ của gã, ở nhà gã thứ chín nên gọi là Đông Cửu Lang.

Nói cách khác, thẳng nhãi này tên Đông Cửu, sau đó gã thêm vào chữ Lang, làm cho tên của gã giống tên người Oa.

Dương Thủ Văn ung dung lắng nghe, nhẹ nhàng lắc đầu.

Mà Cái Lão Quân đã ngồi xuống, muốn nghe Đông Cửu Lang nói hết, trên mặt còn mang theo chút tươi cười.

Đợi Đông Cửu Lang nói xong, Cái Lão Quân thở dài.

- Theo như Cửu Lang nói, ta nên làm như thế nào?

Đông Cửu Lang ngẩn ra, trong lòng hơi sợ hãi.

Gã đi theo Cái Lão Quân đã lâu, biết Cái Lão Quân là hạng giết người không chớp mắt, vốn nghĩ là Cái Lão Quân sẽ thẹn quá hóa giận, lại không ngờ người này vẫn giữ thái độ ôn hòa, khiến gã không biết phải tiếp tục làm gì mới phải.

Tuy nhiên, sau khi đưa mắt nhìn xung quanh, dũng khí cũng tăng lên một ít.

- Lão Quân, đừng nói chúng ta làm khó dễ người, thật sự là bọn thủ hạ cũng muốn kiếm ăn.

- Nếu như người không có kế hoạch gì, chúng huynh đệ sẽ tự tìm cách mưu sinh. Nhưng cũng xin Lão Quân chớ trách tội, đến lúc đó đừng lấy thân phận thống lĩnh ra lệnh cho chúng ta. Ta đây cũng chỉ vì mọi người mà suy nghĩ, các huynh đệ thấy ta nói có lý không?

Mọi người xì xào bàn tán, đã có không ít người hưởng ứng.

Cái Lão Quân gật gật đầu, bộ dạng có vẻ rất đồng tình.

- Cửu Lang người nói cũng có đạo lý... tuy nhiên, Lão Quân ta già rồi, không thể được như người. Không bằng như vậy, ta về sau chỉ quản đến Lão Quân Khách điểm, chuyện bên ngoài giao hết cho người xử lý.

- Hà?

Đông Cửu Lang tuyệt đối không nghĩ đến, Cái Lão Quân có thể giao quyền lực thoải mái như vậy.

Tuy rằng đây là kết quả gã vẫn mong muốn, nhưng chuyện này tới quá đột ngột, khiến gã không khỏi kích động, cả người thậm chí cũng hơi run rẩy, có thể thấy được sự hung phấn của gã.

- Cửu Lang người theo ta nhiều năm như vậy, mọi chuyện hẳn người cũng đã nắm rõ. Trước đó vài ngày ta từ trong đại lao đi ra, đã có ý định chuyển giao quyền lực cho người.

- Hôm nay mọi người cùng tề tựu tại đây, ta cũng đã biết suy nghĩ của mọi người... Cửu Lang, Long Đầu ẩn ở trong này từ bây giờ ta giao lại cho người.

- Lão Quân, chuyện này...

Đông Cửu Lang tuy rằng hưng phấn, nhưng bề ngoài vẫn phải tỏ vẻ khách khí.

Cái Lão Quân mỉm cười:

- Huynh đệ một nhà, không cần phải khách sáo, trước mặt mọi người người hãy lại đây.

Nói xong, Cái Lão Quân từ cái gối mộc cạnh trường kỷ lấy ra một hộp gỗ đàn hương, mở ra, từ trong hộp gỗ lấy ra một cái Long Đầu ấn. Long Đầu ấn này chỉ dùng thép ròng tạo thành, trên đó có khắc một pho tượng đầu rồng, trong pho tượng bắn ra một cây đoản kiếm, dài chừng một thước. Mà dưới đầu rồng, còn có một thiết ấn hình vuông...

Cái Long Đầu ấn này, sợ là đã có từ lâu lắm rồi, vậy mà bề ngoài không chút rỉ sét, tỏa ánh sáng chói lòa.

Đông Cửu Lang nói vài lời khách sáo, đi tới nhận lấy.

Có lẽ do quá kích động, thân mình lão đảo một chút, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. Cái Lão Quân một bên nâng gã, trầm giọng nói:

- Cửu Lang, làm đại sự, từng bước phải vững chắc, người đi còn thế này, ta làm sao yên tâm đem cơ nghiệp giao cho người?

- À?

Thanh âm của Cái Lão Quân chợt biến hóa, mang theo không ít lãnh khí.

Đông Cửu Lang giật mình lập tức tỉnh táo lại.

Gã ngẩng đầu, thất thanh nói:

- Lão Quân người...

Cũng không chờ gã nói xong, chỉ thấy Lão Quân đưa tay cầm cái ấn, hung hăng đập lên đầu Đông Cửu Lang. Một ấn đập xuống làm đầu gã chảy máu. Gã kêu thảm một tiếng, vừa muốn giãy dụa, nhưng Cái Lão Quân vừa

chuyển đoàn kiếm liền đâm xuyên bàn tay Đông Cửu Lang. Đau đớn kịch liệt, Đông Cửu Lang kêu thảm thiết không ngừng.

Mà trong đại sảnh lập tức yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều không dám mở miệng.

Cái Lão Quân nắm tóc của Đông Cửu Lang, đem đầu của gã kê trên trường kỷ.

Đông Cửu Lang còn muốn giãy dụa, chỉ thấy Cái Lão Quân vẫn ở bên cạnh, trong tay xuất hiện một con dao găm. Dao găm hạ xuống đem tay gã dính chặt trên trường kỷ.

Mà sắc mặt Cái Lão Quân vẫn như bình thường, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, Cái Lão Quân dùng ấn đập liên tiếp lên đầu Đông Cửu Lang.

Máu tươi văng tung toé trên người, trên mặt Cái Lão Quân. Trong ánh lửa, ông ta bộ mặt giữ trọn tiếp tục đánh cho đến khi Đông Cửu Lang không còn động đậy, chậm rãi tê liệt ngã trên mặt đất.

Dương Thụy nhìn đến trợn mắt, há mồm.

Mới vừa rồi Cái Lão Quân còn bị vây vào thế yếu, vậy mà sau đó chuyển thành lão hổ ăn thịt người.

Bộ dạng hiện tại so với hình ảnh trước kia của Cái Lão Quân trong lòng Dương Thụy hoàn toàn bất đồng.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Đều Có Tâm Tư (Hạ)

Quay đầu lại nhìn Dương Thủ Văn, thấy hắn vẫn giữ nguyên thần thái như thường.

Trong đầu nhớ lại khi đến phường Mãng Sơn Dương Thủ Văn từng nói:

Ở đây, người càng độc ác thì càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Cái Lão Quân mở túi vải của Đông Cửu Lang ra, lấy ấn Long Đầu đưa cho Hồ Cơ.

Hồ Cơ đã chuẩn bị một mảnh vải trắng tinh như tuyết, sau khi nhận lấy ấn Long Đầu liền cẩn thận lau sạch vết máu trên đó đi, rồi dùng chính mảnh vải ấy phủ lên đầu Đông Cửu Lang. Máu tươi thấm đẫm tấm vải, dưới ánh lửa nhìn rất chói mắt. Cái Lão Quân thì vịn vào tay nắm của trường kỷ, chốc lát đã mệt đến thở dốc.

- Già rồi, mới động chân động tay một lát đã thở không ra hơi rồi.

Cái Lão Quân nói xong, lại cầm lấy một mảnh vải khác từ tay Hồ Cơ lau sạch vết máu trên mặt.

Được rồi, các huynh đệ có điều gì cứ thẳng thắn nói ra, Lão Quân ta thích mọi người thẳng thắn bày tỏ ý kiến, không cần giấu diếm gì cả!

Trong thoáng chốc, Cái Lão Quân lại trở thành lão hổ đại sát tứ phương ở Xương Bình năm ấy.

Các thủ lĩnh đều im phăng phắc, người nhìn ta, ta nhìn người... Ai nói Cái Lão Quân bị quan phủ theo dõi là đã chịu bó tay chứ? Cái Lão Quân hiện nay, tuy tuổi tác đã cao, nhưng vẫn là kẻ giết người không chớp mắt như trước.

- Đại Lang, Nhị Lang!

Cái Lão Quân không thấy ai mở miệng liền tức giận quát.

Liền thấy Cái Gia Vận cùng một thanh niên từ hậu đường đi ra, phía sau bọn họ còn mấy chục người nữa, khiêng theo tám cái rương.

Số rương đó được xếp ngay ngắn thành 2 hàng trái phải, mỗi bên bốn cái.

Cái Lão Quân vẫy tay, Cái Gia Vận và mấy thanh niên kia liền đi lên, lần lượt mở các rương ra.

Trong phút chốc, mọi người đều bị ánh sáng lóng lánh làm cho chói mắt, trong đại sảnh lập tức truyền đến từng tiếng kinh hô...

Hóa ra trong rương toàn là những đĩnh vàng ròng.

Một đĩnh vàng thời Đường bằng mười lượng.

Nếu dựa theo cách quy đổi của hoàng kim Thánh Lịch nguyên niên và Khai Nguyên thông bảo thì một lượng vàng bằng bốn quan 500 văn tiền. Như vậy, một đĩnh vàng có thể đổi bốn mươi lăm quan tiền. Đương nhiên, vàng không phải là thứ tiền tệ được lưu thông phổ biến, nó chỉ được sử dụng trong các cuộc giao dịch lớn.

Cái Lão Quân liếc nhìn mọi người trong đại sảnh, trầm giọng nói:

- Những ngày qua, các huynh đệ đều vất vả cả, Lão Quân biết điều đó. Nhưng trong lúc nhân dân không đấu tranh với quan phủ, chính thời điểm

này, các huynh đệ lại ngang ngược làm càn, đây không phải là không giữ thể diện cho Lão Quân ta, mà không giữ thể diện cho quan phủ, không giữ thể diện cho triều đình... Ha hả, kết quả sẽ như thế nào? Hẳn Lão Quân ta không nói, trong lòng mọi người cũng đều rõ.

Trước kia mọi người đều phân tán, cũng chẳng coi quan phủ ra gì.

Lão Quân ta nói cho các người biết, không phải quan phủ không trị được chúng ta, mà là có muốn trị hay không thôi, có nghĩ đến trị chúng ta không... Trục Nương tặc, ở huyện Xương Bình này có bao nhiêu huynh đệ? Cộng lại thì được vài trăm người, còn lâu mới quá một nghìn. Còn quan phủ thì sao? Không kể đến hai ngàn binh mã ở Cư Dung quan, tuần binh cường tráng trong huyện đã có đến mấy trăm người.

Nếu tính cả đám bổ khoái và tạo lệ, muốn động đến chúng ta, dễ như trở bàn tay.

Các người đâu biết chúng lợi hại đến đâu... quan quân triều đình ở huyện Kế lợi hại đến đâu, quan quân dưới tay đô đốc U Châu lợi hại đến đâu? Trước đây quan phủ chưa động đến chúng ta, các người có thể ung dung tự tại. Nhưng hiện nay... quan phủ nếu muốn gây sự, chỉ cần bịa bừa một cái cớ cũng đủ để đưa cả lũ các người vào đại lao.

Trái ngược với dáng vẻ mệt mỏi lúc trước, mỗi câu mỗi lời của Cái Lão Quân đều đánh thép, mãnh liệt.

Trong đại sảnh, tất cả mọi người đều im phăng phắc, đứng im tại chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cái Lão Quân nói xong, thở dài một hơi.

Y chỉ vào tám cái rương, trầm giọng nói:

- Trong đây đều là của cái Cái Lão Quân mấy chục năm qua cực khổ tích lũy được. Ta biết các huynh đệ thời gian qua sống cũng không dễ dàng gì nên muốn đem số tiền này chia cho mọi người sống tạm qua những ngày này. Ở đây tổng cộng có hơn một ngàn hai trăm lượng vàng và 1500 quan tiền, các thủ lĩnh phường đoàn chia nhau lấy tiền về, nên an cư thì an cư, nên làm ăn thì làm ăn, coi như đây là lễ vật của Lão Quân ta.

Nhưng Lão Quân ta phải nói trước, trong thời gian này, nếu để ta biết có kẻ nào dám sinh sự, đừng trách ta lòng lang dạ sói. Các người truyền lời này đi, chỉ cần còn Cái Lão Quân ở Xương Bình một ngày, các huynh đệ sẽ một ngày không bị đói. Nhưng điều kiện tiên quyết là, các người phải nghe lời, có thể Lão Quân ta mới bình tâm mà đối xử ôn hòa được.

Cái Lão Quân nói xong, thần thái trông rất mệt mỏi.

Mà tất cả các thủ lĩnh đều đồng thanh hô vang:

- Lão Quân cao thượng.

Lúc này chẳng còn ai nói đến chuyện muốn Cái Lão Quân thoái vị, cũng chẳng ai buồn nghĩ đến thi thể của Đông Cửu Lang nữa.

Dương Thủ Văn hạ giọng nói:

- Nhị Lang thấy không, Cái Lão Quân đây mới thực là bậc kiêu hùng.

Từ hôm nay, Cái Lão Quân nói một câu, tất cả các thủ lĩnh ở Xương Bình sẽ chẳng ai mảy may phản đối. Vừa đấm vừa xoa, một tay cầm vàng một tay vung đao, chiêu này của Cái Lão Quân thật tinh diệu, cũng thật khiến ta giật mình.

Dương Thụy lúc này thật sự bối rối!

Y ban đầu bị thủ đoạn hung tàn của Cái Lão Quân dọa cho thất kinh, rồi lại bị ánh sáng chói lóa của những đỉnh vàng kia làm cho mờ mắt.

Thế nên ngay cả khi đám đoàn đầu kia rời khỏi, y cũng không để ý.

Trong đầu y chỉ còn cảnh Cái Lão Quân giết người, rồi ánh sáng chói lóa của vàng ròng đan xen.

+++++

Khách điếm Lão Quân, đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Cái Gia Vận và người thanh niên kia, cũng chính là con cả của Cái Lão Quân, Cái Gia Hành sai người khiêng thi thể của Đông Cửu Lang đi, còn Hồ Cơ thì đặt Long Đầu ấn lại trong hộp, lặng lẽ đứng bên cạnh giường, giống như một người không hề tồn tại.

Cái Lão Quân mỉm cười bước lên, chấp tay nói:

- Khiến hai vị lang quân chờ lâu rồi!

Gia môn bất hạnh, xuất hiện mấy con bọ chó, nhưng cũng chỉ là con sâu làm rầu nồi canh, cần loại trừ đi, thành ra trì hoãn thời gian của hai vị lang quân, xin các vị thông cảm cho.

Dương Thủ Văn khom người nói:

- Lão Quân khách khí rồi.

Ha hả, vừa rồi hai huynh đệ ta lúc vào đây cũng gặp phải một con bọ chó như vậy, nhưng ta đã xử lý rồi, kính xin Lão Quân chớ trách.

Cái Lão Quân sững sốt, chột khoát tay, Hồ Cơ lặng lẽ rời khỏi.

Vậy vị này chính là Đại lang quân rồi?

Đại Lang quân thì không dám nhận, nếu Cái Lão Quân không chê có thể gọi ta là Hủy Tử.

Cái Lão Quân cười ha ha, Đại Lang quân nói đùa, Lão Quân ta chẳng qua là kẻ kiếm ăn trong giang hồ, là thứ người hạ đẳng thôi, sao dám trèo cao mạo phạm đại lang quân?

- Lão Quân như vậy có phải là coi thường ta không?

Dương Thủ Văn sắc mặt lạnh lùng, tỏ ra không hài lòng.

Cái Lão Quân thì ngẩn ra, chợt cười to nói:

- Xem ra Đại Lang quân nói rất đúng, Cái Lão Quân ta đâu dám khinh thường đại lang quân... Nếu đại lang quân đã có lời thì ta cũng xin cả gan gọi đại lang quân một tiếng Hủy Tử, kính xin Đại lang quân chớ quở trách.

Nói xong, Cái Lão Quân khoát tay, nghiêm mặt nói:

- Hủy Tử, chúng ta vào trong phòng nói chuyện.

- Làm phiền Lão Quân rồi.

Dương Thủ Văn cùng Dương Thụy đi theo Cái Lão Quân vào gian phòng ở chính giữa.

Cái Lão Quân ngồi ở ghế chủ trì, đưa tay mời huynh đệ Dương Thủ Văn ngồi xuống, có hai nam nhân dâng nước mật ong lên.

Có thể Cái Lão Quân là một người rất am hiểu thuật dưỡng sinh.

Hiện giờ đã là Trung thu, cơ thể dễ mất nước, uống chút nước mật ong giúp bồi bổ cơ thể rất tốt.

Cái Lão Quân nhấp một ngụm nước mật ong, trầm giọng nói:

- Được rồi, Hủy Tử. Chúng ta người ngay không nói vòng. Trước đây Nhị Lang đả tội Nhị Lang quân là y đã sai, lệnh tôn bắt hai cha con ta lại, ta cũng không có ý kiến, trừng phạt như vậy là đúng tội.

Tuy nhiên, chuyện này đã qua, thứ cho ta không hiểu, hai vị lang quân thân thể ngàn vàng, sao lại đến nơi ô uế này tìm ta?

Dương Thủ Văn nói:

- Ta đến, là muốn mời Lão Quân giúp đỡ.

- Giúp đỡ?

Cái Lão Quân cười ha ha:

- Hủy Tử, ngươi là quan, ta là kẻ cướp, từ xưa chúng ta đều là đối đầu không thôi... Lão Quân ta thật hồ đồ mất rồi, thật sự là nghĩ mãi mà không rõ, có gì có thể giúp đỡ ngươi. Nếu Hủy Tử đến đây chơi, hoặc muốn làm bạn với Lão Quân ta, Lão Quân sẽ giơ cả hai tay hoan nghênh, nhưng nói đến hai chữ giúp đỡ thì thứ cho ta không đảm đương nổi.

- Lão Quân, ta nói ngươi có thể giúp thì chắc chắn có thể giúp.

- Thật vậy sao?

Nụ cười vụt tắt trên gương mặt Cái Lão Quân, gương mặt tuần lãng ấy đột nhiên hiện lên sát khí, khóe mắt cũng hiện lên tia hung ác.

- Không hiểu sao ta lại cảm thấy Hủy Tử như đang uy hiếp ta vậy?

- Haha, Lão Quân hùng bá Xương Bình hơn mười năm, ngay cả cha ta cũng phải tán thưởng, ta sao dám uy hiếp Lão Quân chứ?

Dương Thủ Văn dường như không hề phát giác, nét mặt rất bình tĩnh.

- Hai từ giúp đỡ của ta, Lão Quân có thể cho là hai bên hỗ trợ lẫn nhau.

- Buồn cười, Cái Lão Quân ta đã đến cái tuổi gần đất xa trời, sớm đã không còn ôm mộng tranh đấu xưng bá nữa rồi.

Đừng nói một tên nhóc như ngươi, cho dù là cha ngươi đến đây, có thể giúp được ta cái gì? Lão Quân ta không có tham vọng gì, đâu cần ngươi hỗ trợ? Ha ha ha ha, Hủy Tử ngươi thật là thú vị đấy, lời nói ra quả là khôi hài

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Bất Động Như Núi (Thượng)

Gì chứ, các người nói chuyện có thể đừng uể oải như vậy không?

Dương Thụy phát hiện xem ra y vẫn chưa đủ thông minh, nghe nửa ngày trời vẫn không hiểu Dương Thủ Văn muốn giúp Cái Lão Quân thế nào, mà vì sao Cái Lão Quân lại từ chối. Nghe hai người họ nói chuyện, nội dung thì rất giản đơn, nhưng nếu cẩn thận suy xét thì quả thật không hiểu họ đang mưu tính những gì nữa, Dương Thụy quả thật cảm thấy rất mờ mịt.

Cái Lão Quân cười rất sáng khoái, mà Dương Thủ Văn lại rất bình tĩnh.

Hắn ngồi ngay ngắn, hai tay đặt trên đùi, chỉ lẳng lặng nhìn Cái Lão Quân, không nói một lời nào.

Cái Lão Quân mỉm cười rồi đột nhiên dừng lại.

Y nhìn Dương Thủ Văn, mà Dương Thủ Văn cũng nhìn lại. Hai người giống như sắp biến thành hai pho tượng đá, ai cũng không nói chuyện, ai cũng bất động, cứ như vậy ngồi lẳng lặng, lẳng lặng quan sát, ánh mắt càng ngày càng đối chọi gay gắt.

Không khí trong phòng như ngưng tụ lại.

Dương Thụy thấy hơi khát, đúng lúc này bưng bát nước mật ong lên uống một ngụm.

Nhưng bất thành linh không khí ngưng đọng khiến y rất khó xử. Miệng ngậm một ngụm nước mật ong, tay vẫn bưng bát nước. Y hết nhìn Cái Lão

Quân lại quay sang nhìn Dương Thủ Văn, hừm một tiếng rồi nuốt ngụm nước mật ong ấy xuống.

Dương Thủ Văn và Cái Lão Quân đột nhiên chuyển ánh nhìn thẳng vào Dương Thụy.

Dương Thụy bị dọa một trận, rụt rè nói:

- Có phải ta không nên uống nước không...

Dương Thủ Văn lập tức mỉm cười, mà Cái Lão Quân cũng lập tức mỉm cười.

- Văn Tuyên huynh có con như vậy, thật khiến người khác ngưỡng mộ.

Cái Lão Quân thở dài, rồi chuyển đề tài, trầm giọng nói:

- Nói vậy Huy Tử vừa rồi ở bên ngoài, đã nhìn ra điểm gì đó rồi.

Dương Thủ Văn gật đầu:

- Kỳ thật, tình thế của cha ta và Lão Quân cũng không khác là bao.

- Người nói là...

Dương Thủ Văn nói:

- Có người không an phận, muốn phá hư cục diện hiện nay mà khó khăn lắm Xương Bình mới có được.

Dương Thủ Văn nói xong, dừng lại một chút, trầm giọng nói:

- Hẳn Lão Quân có thể nhìn ra được, vừa rồi những người đó cũng không phải tự nhiên đứng ra đối đầu với Lão Quân. Cha ta từng nói, từ ngày Lão Quân quản lý các đoàn đầu ở Xương Bình đến nay đều thưởng phạt phân minh, bọn thủ hạ đều rất phục tùng. Nhưng đột nhiên lại có nhiều

người chống đối như vậy, Lão Quân đương nhiên hiểu được nội tình bên trong.

Cái Lão Quân trầm ngâm một chút, gật đầu nói:

- Hủy Tử nói không sai, là có người đang gây xích mích nội bộ, muốn thay thế ta.

Lão Quân giữ chức Đại đoàn đầu Xương Bình đã mười bảy năm, đã gặp qua không biết bao nhiêu tình huống tương tự.

Nhưng lúc này đây, khí thế hung hiểm... Một đám hạ lưu, khiến ta cuối cùng chỉ có thể lựa đường tránh tai họa. Nếu chúng không có người chống lưng, Lão Quân xử lý chuyện này sẽ dễ như trở bàn tay. Hôm nay giết Đông Cửu Lang chỉ là kế thị uy tạm thời. Phường Hòa Bình là khu trọng điểm của huyện Xương Bình, các phường hội khác chắc chắn sẽ liều mạng tranh giành lợi ích ở đây.

Ta cũng muốn nhân cơ hội này, có thể tìm ra kẻ nào muốn đối phó ta, rồi tính toán những chuyện tiếp sau.

Dương Thủ Văn hạ giọng nói:

- Huyện Xương Bình lớn như vậy, người có thể động đến Lão Quân không quá mười đầu ngón tay.

Huyện tôn, Huyện thừa, cha ta và Lữ chủ bộ. Cha ta không đối phó ngài, điểm này ta có thể cam đoan với ngài, Huyện thừa bệnh nặng nhiều năm, chẳng biết khi nào sẽ tắt thở... Hơn nữa y không có cơ sở ở Xương Bình, cũng không có lí do đến gây sự với ngài. Cho nên người muốn đối phó với Lão Quân chỉ có huyện tôn và Lữ chủ bộ, ngài thấy sao?

Dương Thụy ngồi một bên hít sâu một hơi, hoảng sợ nhìn Dương Thủ Văn.

Ca ca của ta ơi, sao chuyện gì huynh cũng dám nói vậy?

Cái Lão Quân trầm mặc một lát, cũng gật đầu nói:

- Nếu Văn Tuyên muốn đối phó ta, sẽ không cần bỏ nhiều công sức như vậy. Mấy ngày trước y chỉ cần nhốt ta trong đại lao lâu một chút, Lão Quân ta chắc cũng đủ biến mất rồi.

Trên thực tế, Văn Tuyên chỉ giam ta ba ngày, không dài không ngắn, cho nên không thể nói là y cố ý đối phó ta.

Như lời Hủy Tử nói, kẻ muốn đối phó ta chỉ còn lại huyện tôn và Lữ chủ bộ. Nhưng có điều ta vẫn chưa hiểu, ta chẳng qua chỉ là kẻ thổ phỉ hạ lưu, như vậy sao nhất thiết phải gây khó dễ với ta?

Trong phòng, lại đã trầm mặc.

Thật lâu sau, Dương Thủ Văn nói:

- Lão Quân, tình thế của Xương Bình hiện nay không đơn giản như ta và ngài vẫn tưởng đâu...

Bên cạnh cha ta cũng có gian tế, nhưng vẫn chưa điều tra rõ kẻ đứng sau giật dây rốt cuộc là ai. Cha ta đã là huyện úy Xương Bình mười ba năm... vẫn không tránh khỏi bị kẻ khác ám hại, có thể thấy được đối phương lai lịch không nhỏ.

Đây cũng là nguyên nhân hôm nay ta đến đây tìm ngài. Ta có thể thay mặt cha đồng ý với ngài, sẽ cố gắng lo liệu phía các quan lại bên trên, chỉ cần ngài không quá đáng. Cũng như vậy, nếu trong huyện Xương Bình này có chuyện gì phát sinh, hoặc có ai đáng nghi, ta hy vọng ngài có thể nghĩ cách cho ta biết, hai bên có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Hoá ra, Đại huynh đã vạch sẵn ván cờ này.

Dương Thụy rất cuộc hiểu được ý tứ của Dương Thủ Văn, có chút kinh ngạc nhìn Dương Thủ Văn.

Tâm tư của huynh trưởng, bản thân mình không thể dò đoán được.

Hoá ra bên cạnh cha lại tiềm ẩn nhiều nguy hiểm như vậy, ngày nào cũng ở bên cha nhưng ta lại không phát hiện được gì...

Dương Thụy đến lúc này, rốt cục cũng tâm phục khẩu phục.

Y không có cảm giác muốn ăn hơn thua với Dương Thủ Văn, chỉ cảm thấy bản thân cần học hỏi Dương Thủ Văn mà thôi.

Cái Lão Quân nhìn Dương Thủ Văn:

- Ta nên tin người thế nào đây?

- Ha hả, Lão Quân người sai lầm rồi, ta không cần người tin ta, người chỉ cần tin cha ta là được.

Cha từng nói với ta, Lão Quân là bậc hảo hán. Lúc ban đầu cha đến huyện Xương Bình, cũng là ngài giúp ông ấy. Ân oán giữa nhị lang nhà ta và Cái nhị lang chẳng qua là trò đùa trẻ con, ta thật sự không đảm đương nổi. Cha ta động đến Cái Lão Quân cũng không phải thực sự tức giận... Ha ha, ngài cũng biết mà, tuổi cao, nên cũng muốn giữ thể diện.

Dương Thủ Văn khẽ cười, lại khiến cho một bên Dương Thụy mặt đỏ tai hồng.

Cái Lão Quân đột nhiên cười ha hả, chỉ vào Dương Thủ Văn nói:

- Hủy Tử, ta bây giờ không tin Dương huyện úy, mà là tin tưởng người.

- Hà?

- Vậy làm theo ý người, chúng ta hợp tác.

Cái Lão Quân nói xong, đứng dậy vươn tay ra.

Dương Thủ Văn cũng không do dự, đứng lên đưa tay ra, cùng Cái Lão Quân đập tay ba cái, coi như lập thành khế ước.

+++++

Cái Lão Quân và Dương Thủ Văn nói chuyện thêm một lúc nữa thì Dương Thủ Văn đứng dậy cáo từ.

Tuy nhiên, Cái Lão Quân cũng không tiễn hấn mà để Cái Gia Vận thay mặt đưa hai huynh đệ họ ra khỏi nhà trọ.

Lúc này, đã qua giờ hội.

Vô tình, Dương Thủ Văn đã ở lại nhà trọ của Cái Lão Quân hơn một canh giờ.

Ngoài cửa lớn nhà trọ vẫn còn một đám lưu manh đang tụ tập. Tuy nhiên so với vừa rồi, rõ ràng đã ít hơn rất nhiều.

Đường phố cũng vắng vẻ hơn, Cái Gia Vận đi phía trước, huynh đệ Dương Thủ Văn theo ở phía sau.

Ba người sắp đi đến cửa phường, Cái Gia Vận đột nhiên dừng bước.

Có một tên lưu manh mang một cái hộp đến đưa cho Cái Gia Vận.

Cái Gia Vận cười tủm tỉm nhìn Dương Thụy nói:

- Nhị Lang, trước đây ta có chỗ không phải, mong huynh đừng trách, vật này coi như là ta tạ lỗi với huynh.

- À?

Dương Thụy có chút mơ hồ, nhận lấy hộp.

- Đây là cái gì?

- Mở ra xem, chẳng phải sẽ biết sao?

Cái Gia Vận không ngừng ha hả cười, mà Dương Thủ Văn cũng cười mím.

Dương Thụy mơ mơ màng màng, mở hộp ra. Dưới ánh trăng, sau khi y thấy rõ vật trong hộp, không kìm nổi kêu to một tiếng, vung tay ném hộp xuống đất. Một cái đầu người đầm đìa máu tươi rơi xuống đất lăn hai vòng, đến bên chân Dương Thủ Văn.

- Người đã làm gì!

Dương Thụy không kìm nổi cơn giận, hét lớn.

Dương Thủ Văn thì đá một cái vào cái đầu lâu kia, đây chính là đầu của Dương lão tam.

- Dương lão tam đã chết?

Cái Gia Vận dám trêu trọc Dương Thụy, nhưng không dám làm càn trước mặt Dương Thủ Văn, liền vội vàng khom người nói:

- Hồi Đại Lang, Dương lão tam đã sớm thông đồng với Cửu Lang của Đông môn. Hôm nay cha ta giết Cửu Lang, giữ lại y cũng vô dụng.

Dương Thủ Văn gật đầu:

- Xử lý thi thể cho tốt, đừng để trong huyện náo loạn.

Mấy ngày gần đây, người làm việc chẳng ra gì, nếu có chuyện gì nữa, ta sẽ bảo nhị lang đến tìm người đấy.

- Vâng!

Dương Thủ Văn nói xong, kéo tay Dương Thụy đang lòng đầy căm phẫn đi về phía cửa lớn.

- Đại huynh, huynh đừng kéo đệ, để đệ liều mạng với y!

- Được rồi, được rồi, đệ đừng làm loạn nữa, đệ cũng không đánh lại y đâu.

- Ai nói đệ đánh không lại y? Cho dù không đánh nổi y, đệ cũng phải đánh y mấy quyền để trút giận... lúc trước lấy danh tiếng của đệ làm chuyện xấu thì thôi đi, lại còn lấy cái đầu lâu ra dọa đệ, đệ, đệ liều mạng với y.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Bất Động Như Núi (Hạ)

- Được lắm! Được lắm! Được lắm!

Dương Thủ Văn kéo tay Dương Thụy nói:

- Bắt đầu từ ngày mai, theo huynh luyện công, đến lúc đó quang minh chính đại đánh bại y chẳng phải tốt sao?

- Ấy, đệ không muốn luyện Kim Thiên dẫn đạo thuật đâu.

Dương Thụy không giã nữa, trong đầu lại hiện ra hình ảnh Dương Mạt Ly mỗi ngày đều quỳ rạp xuống đất luyện công, trông giống hệt một con cóc. Y không khỏi khẽ rùng mình, y lắc đầu liên tục, miệng lẩm bẩm:

- Nếu bị người khác nhìn thấy, chắc sẽ bị trêu chọc chết mất thôi.

Dương Thủ Văn đối với tiểu đệ này cũng đành bó tay.

Kể ra thì Dương Thụy cũng rất thông minh.

Nhưng tiểu tử này lại không chịu khổ luyện, cũng không có tính kiên nhẫn.

Hắn chào hỏi hai võ hầu trước cửa phòng rồi dẫn Dương Thụy rời khỏi phòng Mãng Sơn, đi về nhà.

- Đại huynh, rốt cuộc là ai vậy?

- Ủ?

- Người mà vừa rồi huynh và Cái Lão Quân nói ấy, ai là gian tế bên cạnh cha vậy?

Dương Thủ Văn mỉm cười:

- Muốn biết sao?

- Vâng.

- Bắt đầu từ ngày mai theo ta luyện công. Nếu có thể mỗi ngày đạt được yêu cầu của ta, và kiên trì trong một tháng, ta sẽ nói cho đệ biết.

- Đệ...

Dương Thụy nghe vậy rất bất mãn.

Y do dự một chút nói:

- Một tháng thì một tháng, đến lúc đó đại huynh nhất định phải nói cho đệ là ai đấy.

- Được!

Dương Thủ Văn gật gật đầu, dọc theo đường cái, đến Phiên Nhân Lý.

Sở dĩ hôm nay nhắc nhở Dương Thừa Liệt, là bởi vì hắn phát hiện, lúc Quán Hồ và Trần Tử Ngang gặp lại, ánh mắt hai người có giao tiếp rất nhanh. Bọn họ có thể đã biết nhưng ai cũng giả vờ như không biết gì. Hơn nữa, Trần Tử Ngang có vẻ hiểu rõ tiểu Di Lạc tự, thậm chí y nói chuyện một lúc đã để lộ ra, y đã biết Dương Thừa Liệt không tìm ra được chứng cứ gì. Mà chuyện này có rất ít người biết, trừ cha con hắn chỉ có Quán Hồ.

Trần Tử Ngang còn úp mở nhắc nhở, phụ tử Dương gia không nên nhúng tay vào chuyện này.

Việc y xuất hiện tại tiểu Di Lạc tự, nhiều khả năng là muốn tìm kiếm manh mối chứ không phải thử lòng cha con Dương Thừa Liệt.

Trần Tử Ngang, đến từ thần đô Lạc Dương.

Quản Hồ...

Dương Thủ Văn càng nghĩ càng thấy bên trong chuyện này nhất định có điểm nghi vấn, mọi chuyện dường như trở nên càng ngày càng phức tạp.

Một huyện thành lớn như Xương Bình, trong lúc đó giống như rất xa lạ. Cha ở đây đã mười ba năm, nhưng căn cơ không hề vững chắc như hẵn vẫn nghĩ.

Hô!

Dương Thủ Văn không kìm nổi thở dài một hơi, bắt đầu cảm giác, sự tình dường như không dễ dàng chút nào.

+++++

Về đến nhà, đã sắp đến giờ tỵ.

Từ lúc qua giờ Hợi, số võ hầu trong huyện thành Xương Bình đã tăng lên rất nhiều. Từ phường Mãng Sơn đến Phiên Nhân Lý, chỉ một đoạn đường ngắn nhưng hai huynh đệ Dương Thủ Văn gặp đến ba đội võ hầu đang đi tuần, hơn nữa không ngoại lệ, vẫn bị cản lại để kiểm tra thẻ bài.

Hai huynh đệ Dương Thủ Văn gõ cửa, về đến nhà.

Dương Thủ Văn không ngờ Dương Thừa Liệt đã về nhà, hơn nữa đã ngủ say.

Dương Thụy đã sớm cảm thấy buồn ngủ, vừa về đến nhà đã vào phòng nghỉ ngơi. Dương Thủ Văn cũng về phòng của mình.

Hắn cố áo khoác, vừa chuẩn bị lên giường, chợt nghe thấy cộc cộc cộc, có người gõ cửa.

Ai muộn như vậy còn chưa ngủ?

Dương Thủ Văn hôm nay bận ba cả ngày, đã sớm mệt mỏi. Nghe thấy tiếng gõ cửa, hắn nhíu mi đi tới mở cửa ra.

- Cha?

Ở cửa chính là Dương Thừa Liệt mà vừa rồi nghe báo là đã ngủ say.

Chỉ thấy Dương Thừa Liệt mặc một tấm áo ngủ rộng thùng thình, thấy Dương Thủ Văn mở cửa liền nghiêng mình lách vào phòng.

- Cha đã ngủ say rồi mà?

- Cha vừa tỉnh dậy.

Dương Thừa Liệt rất tự nhiên đi đến bên cửa sổ, ngồi khoanh chân trên giường:

- Thế nào, con tìm hiểu được những gì rồi, có gì đáng chú ý không?

Dương Thủ Văn đóng cửa lại, ngồi lên ghế mềm bên cạnh.

- Cha à, cha biết thừa con đi tìm hiểu tin tức, vậy mà vẫn ngủ?

- Chẳng phải là cha tin tưởng con sao... Hủy Tử xuất mã, ắt mã đáo thành công.

Nói xong, ông cười ha hả.

Rất rõ ràng, bản tính thích trêu đùa của Dương Thừa Liệt lại bộc phát!

Dương Thủ Văn cũng lười chẳng buồn so đo, rót hai chén nước, đưa cho Dương Thừa Liệt một chén, một chén cho mình uống.

- Con đã đến tìm Cái Lão Quân rồi!

- Ừm.

- Tình hình bên Cái Lão Quân cũng không có gì đặc biệt. Hôm nay lúc con đi, đúng lúc gặp một đám lưu manh làm phản. Nhưng Cái Lão Quân đã thắng tay trừng trị, vấn đề cũng đã giải quyết xong... Tuy nhiên sau lưng những kẻ đó ắt có người thao túng. Cái Lão Quân cũng rất lo lắng, cho nên cũng đã thỏa thuận, nguyện ý hợp tác với chúng ta.

- Hợp tác như thế nào?

- Xử lý đoàn đầu của bảy phường.

Dương Thủ Văn ngẩng đầu, nhìn Dương Thừa Liệt.

- Lão Quân cam đoan, chỉ cần đoàn đầu của bảy phường chết, sẽ không có bất cứ sự thay đổi nào dưới địa hạt y quản lý.

- Sau đó thì sao?

- Y sẽ trở thành tai mắt của chúng ta, cũng bằng lòng giải quyết một số phiền phức chúng ta không tiện ra mặt.

- Vậy chính là quan phủ hợp tác với thổ phỉ sao?

Dương Thừa Liệt uống một hớp, bữu môi một cái nói:

- Như vậy xem ra Cái Lão Quân y được quá nhiều lợi ích rồi.

- Cha, cha đừng có đùa vậy. Lúc này đây còn quan tâm được ai chiếm lợi ích của ai nữa?

Dương Thừa Liệt lập tức mỉm cười!

- Bảo với Lão Quân, ta không hài lòng với Hoàng Thất, bộ đầu của bộ tạo lệ.

- Sao vậy, đã điều tra được nội gián trong trạm ban rồi sao?

Dương Thừa Liệt gật đầu, hạ giọng nói:

- Cũng là ta sơ sót, không nghĩ tới chuyện Hoàng Thất bị Lư Vĩnh Thành mua chuộc... Ta hiện tại đang nghi ngờ đám người tập kích huyện nha chính là do Lư Vĩnh Thành sai khiến, nếu không không thể nắm rõ tình hình như vậy. Hơn nữa, Hoàng Thất ngày nào cũng ra vào nha phủ, rất dễ tìm cơ thoái thác. Y tưởng quy thuận Lư Vĩnh Thành rồi thì ta không làm gì được chắc? Bảo với Lão Quân, ngày kia Hoàng Thất sẽ đưa vài món đồ qua đó.

- Con biết rồi.

Dương Thủ Văn gật đầu, đột nhiên nói:

- Vậy nếu không còn Hoàng Thất nữa thì cha định để ai gánh vác nhiệm vụ này?

Dương Thừa Liệt gãi đầu rất mạnh, Dương Thủ Văn thấy rõ những mảnh da chết rào rào rụng xuống...

- Cha, đã bao lâu rồi cha không gọi đầu vậy?

Hắn giận tím mặt, xông đi kéo Dương Thừa Liệt đang ngồi trên giường xuống, vừa chán ghét vừa phui sạch tấm nệm.

Dương Thừa Liệt rất xấu hổ, trừng mắt hăn gầm nhẹ nói:

- Ta là cha con.

- Con biết! - Dương Thủ Văn không thèm quay đầu lại, thấp giọng đáp:
- Nếu cha không phải là cha con thì con đã đánh cha rồi đấy.
- Đồ con bất hiếu!

Dương Thừa Liệt thở phì phì ngồi trên ghế mềm, nhú mi nói:

- Hiện giờ trong số tạo lệ, cha quả thật không tìm được ai đáng tin cả. Ngay cả Quán Hồ cũng... Con nói thử xem, ngoài hai huynh đệ con ra, cha có thể tin tưởng được ai?

Dương Thủ Văn nghe vậy, quay đầu lại.

- Chu Thành có được không cha?
- Chu Thành? - Dương Thừa Liệt sững sốt:
- Đó là ai?
- Một đội trưởng dân tráng, có lòng muốn theo cha.

Lúc trước chuyện của Tống Tam Lang chính là y xử lý, làm khá gọn gàng, con cảm thấy y là người có thể dùng được.

- Dân tráng sao?

Dương Thừa Liệt mày nhăn lại, nhẹ nhàng gật đầu.

- Vậy trước tiên để y làm ban trị thủ... Trước tiên để y làm đội trưởng, rồi làm bổ đầu chắc không vấn đề gì. Sau khi giải quyết xong Hoàng Thất, ta sẽ tiếp tục đề bạt y, xem Lư Vĩnh Thành còn chiêu gì chưa xuất không?

- Vậy theo ý cha!

Dương Thủ Văn dọn sạch giường, liền ngồi khoanh chân xuống.

- Vậy chuyện của Quán thúc phụ...

Dương Thừa Liệt do dự một chút, hạ giọng nói:

- Phía Quán Hồ không hề lộ ra sơ hở, nếu không phải là con nhắc ta, ta âm thầm điều tra mới phát hiện y đã sớm qua lại với Bá Ngọc. Chỉ có điều hiện tại, chúng ta đều không rõ ràng kẻ đứng sau Bá Ngọc và Quán Hồ là ai, cho nên... Hơn nữa Quán Hồ tuy cấu kết với Bá Ngọc nhưng vẫn nghe lời ta, điểm này ta có thể thấy được. Với tình hình hiện nay của Xương Bình, một mình Hoàng Thất chết là đủ rồi, không nên để thêm một bộ đầu nữa chết. Chưa nói đến thủ hạ của Cái Lão Quân có xử lý được Quán Hồ không, giết y sẽ khiến Xương Bình rung chuyển. Buổi tối sau khi về ta đã nghĩ chuyện này, quyết định tạm thời không động đến y.

Địch bất động, ta bất động; nếu địch động thủ, ta có động thủ trước không?

Dương Thừa Liệt nghe vậy không kìm nổi cười ra tiếng.

Nói rất hay, chính là ý này.

Nói phức tạp như vậy, không phải tình hình thực tế ảnh hưởng đến quyết định của con người sao.

Dương Thủ Văn trong lòng vẫn khách sáo với Dương Thừa Liệt một chút, lại không kìm nổi tò mò hỏi:

Cha, hôm nay huyện tôn tìm cha, nói chuyện ra sao rồi?

Dương Thừa Liệt mày hơi hơi nhăn lại, hạ giọng nói:

Kỳ thật cũng không thương lượng cái gì, chỉ nói là phải tăng mạnh tuần tra, duy trì trị an, đồng thời chuẩn bị tiếp nhận dân chạy nạn... Nói đến chuyện hôm nay, ta cảm thấy có gì không đúng lắm.

Sao vậy?

Dương Thừa Liệt suy nghĩ một chút nói: Lư Vĩnh Thành không ở đây, nói là đi huyện Kế.

Còn huyện tôn thì sao? Tâm tình cũng không mấy tốt, cả người có vẻ bất an, cũng không biết vì sao.

Ta cảm giác, cảm thấy, huyện tôn đang lo lắng cái gì đó! Nhưng cũng không nắm rõ... Gần đây giống như gặp quỷ vậy, ta thấy hiện giờ tình hình ở huyện Xương Bình rất cổ quái, mà ngay cả huyện tôn cũng không bình thường chút nào.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Móng Ngựa Sắt (Thượng)

Đúng thế, Xương Bình huyện gần đây quả thật có nhiều chuyện rối ren.

Dương Thủ Văn cũng cảm thấy gì đó không bình thường, chỉ có điều không nghĩ ra được một manh mối gì.

Xương Bình, ở hậu thế cũng có lẽ là một phần của Đế Đô. Nhưng trong thời đại này, nơi đây cũng chỉ là một huyện thành hoang vắng ngoài thành mà thôi.

Nhưng cũng chính một huyện thành nhỏ này lại liên tục phát sinh biến cố.

Giờ đây, cả Xương Bình có thể nói là chìm trong màn sương mù trùng trùng.

Thế lực nhiều nơi phân tranh tại đây, nhưng giữa ai và ai đến nay cũng không phân biệt rõ ràng được.

Toàn bộ Xương Bình huyện, dường như bị bao phủ bởi một tầng sương mù, ngay cả người đứng đầu Xương Bình huyện Vương Hạ cũng dần trở nên kỳ lạ. Điều này khiến cho phụ tử Dương Thừa Liệt cảm nhận được một áp lực vô hình, thậm chí mang một cảm giác sợ hãi nhẹ.

- Đúng rồi, cha còn nhớ rõ, những chữ số trên họa đồ của Mạc Ly không?

- Như thế nào?

- Con nhớ được con số thứ nhất, là 810, cha có gợi nhớ được gì không?

Dương Thừa Liệt duỗi lưng một cái, nhắm mắt trầm tư một hồi, đột nhiên mở to mắt, lộ ra một sắc mặt kỳ lạ.

- Mặc Xuyết, ngày 10 tháng 8 khởi binh.

Dương Thủ Văn gật gật đầu, hạ giọng nói: - Nếu con không đoán sai, những con số trên đó toàn bộ đều là ngày tháng.

Dương Thừa Liệt nghe thế, lập tức hít sâu một hơi.

Ông hít hơi bật dậy, bồi hồi qua lại một hồi, nói với Dương Thủ Văn: - Vậy con còn nhớ rõ những con số khác không?

- Dòng hai thì vẫn còn nhớ rõ hai cụm, một là 826, một cái là 828.

Nhưng cụ thể hai cụm số đánh dấu nơi nào thì lại không nhớ rõ. Cha, không lẽ cha không cảm thấy kỳ lạ sao?

- Vô nghĩa, đương nhiên là kỳ lạ.

Ai lại hành quân đánh trận, lại đi đánh dấu thời gian?

Đây cũng không phải là chiến tranh của hậu thế, yêu cầu phải có chính xác thời gian.

Trong năm tháng này, chỉ có thể là một con số thời gian đại khái, nhưng nếu nói cần chuẩn xác đến một ngày nào đó, thì khó để hình dung được.

Trừ khi

Dương Thừa Liệt giật nảy mình sớn lạnh, đứng dậy đi ra.

- Cha, cha đi đâu thế?

- Ta đây phải đi tìm huyện tôn lấy mảnh bản đồ.

- Khuya thế này, chỉ sợ huyện tôn đã nghỉ ngơi rồi. Không thì ngày mai hãy đến tìm ông ta lấy bản đồ, tránh để làm phiền giấc mộng người khác.

Hãy nhìn thời gian xem, giờ đã quá giờ tý.

Dương Thừa Liệt cũng biết quá muộn, vì thế gật gật đầu, không kiên trì đi nữa.

- Hủy Tử, đã không còn sớm nữa, hãy sớm nghỉ ngơi đi. Ngày mai nhớ đưa tin cho Lão Quân, đừng quên việc của Hoàng Thất.

- Con nhớ rồi, cha yên tâm.

Dương Thừa Liệt đứng dậy ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại một mình Dương Thủ Văn.

Cơ thể rất mệt mỏi, nhưng tinh thần lại có vẻ rất phấn khởi. Dập tắt đèn, hẩn nằm ở trên giường, lặn qua trở lại ngủ không được.

Từ khi tỉnh táo đến nay, những sự việc phát sinh, từng chuyện từng chuyện một, không ngừng hiện lên trong đầu hẩn, hơn nữa hỗn độn vô cùng. Hẩn nhắm theo những mảnh thông tin mà hẩn biết được lần ra manh mối, nhưng cuối cùng lại không có bất kỳ hiệu quả nào.

Xoay người ngồi dậy, lấy từ trong tay nải ra gói giấy dầu.

Sau đó nằm lại trên giường, lật qua lật lại trong tay. Nếu không phải trong đầu có một âm thanh luôn nhắc nhở hẩn, đừng mở gói giấy dầu này ra, có lẽ Dương Thủ Văn đã thật sự không kìm nén nổi mà mở ra xem rồi.

Vô thức, Dương Thủ Văn đã ngủ thiếp đi

- Phò mã, vì sao không đến cứu ta?

Một âm thanh ai oán vọng lại bên tai Dương Thủ Văn, hắn mở mắt ra thì nhìn thấy một tòa cung điện xa hoa.

Cung điện chìm trong biển lửa, thi thể la liệt khắp nơi.

Một cô gái, toàn thân nhuốm đầy máu hương về hắn vươn ra bàn tay.

- Phò mã, cứu ta!

- A!

Dương Thủ Văn hét lớn một tiếng, cũng không biết là vì phẫn nộ, hay vì hoảng sợ, tóm lại hắn đã thức dậy.

- Hủy Tử ca ca, huynh làm sao thế?

Một âm thanh rụt rè truyền đến từ bên cạnh, Dương Thủ Văn cảm giác có chút mơ màng, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy khuôn mặt lay động lòng người của Ấu Nương, trên mặt của nàng hiện rõ sự quan tâm thân thiết phát ra từ nội tâm, nàng vươn tay xoa xoa lên trán Dương Thủ Văn.

- Hủy Tử ca ca, có phải người đã ngã bệnh?

Dù không soi gương nhưng Dương Thủ Văn biết rằng sắc mặt của hắn giờ đây nhất định rất khó coi.

- Ấu Nương, sao muội lại vào đây?

- Muội đưa nước rửa mặt đến cho ca ca, nhưng lại nghe tiếng thét to của ca ca trong phòng... Nên muội liền vào nhà xem.

Hủy Tử ca ca, Khóa Nhi là ai thế.

Muội hỏi ta, ta biết hỏi ai?

Dương Thủ Văn cảm thấy sắp bị cơn ác mộng đáng ghét này tra tấn sắp điên rồi! Từ khi từ Cô Trúc trở về, hẳn không còn mơ tiếp giấc mộng này. Nhưng trong mộng, lại bị Ấu Nương mang theo kiếm, khắp nơi điên cuồng chạy, khiến hẳn không hiểu được gì cả.

Giờ đây, cái tên Khỏa Nhi chết tiệt kia lại xuất hiện!

Dương Thủ Văn dùng sức quơ quơ đầu, vén chăn rời khỏi giường.

May mắn thay hẳn không có thói quen ngủ trần, cũng may thời đại này, mọi người ngủ đều mặc nội y, nếu không thì quē chết đi được. Nhận khăn ướt từ tay Ấu Nương, hẳn dùng lực xoa xoa mặt, đầu óc cũng theo đó trở nên tỉnh táo rất nhiều.

- Ta cũng không biết Khỏa Nhi là ai, ta cũng không quen người này.

Dương Thủ Văn vẽ mặt buồn rầu, mang khăn ướt ném vào chậu nước, tay cầm lấy bàn chải đánh răng.

Phì phì phì, ngay cả trình tự cũng làm sai rồi đây quả thật là một sự khởi đầu đầy phiền lòng.

Dương Thủ Văn đánh răng xong, lại lau mặt, ngồi trên hiên cửa, để Ấu Nương giúp hẳn chải tóc. Người Đường để tóc dài, mỗi ngày đều không thiếu bước dày vò này. Tuy nhiên, Ấu Nương dường như rất thích cảm giác chải tóc cho Dương Thủ Văn, vẽ mặt tươi cười, một bên chải chuốt, một bên huyên thuyên, nói về những thứ cô cho rằng rất thú vị.

- Hủy Tử ca ca, từ nay về sau tóc của huynh nhất định phải để Ấu Nương giúp huynh chải.

- Được thôi!

Dương Thủ Văn có chút lơ là, nhìn theo năm chú chó Bồ Đề chạy tán loạn trong đình viện, trong đầu lại trở nên hỗn độn lên.

Ấu Nương giúp Dương Thủ Văn biện đầu xong, sau đó ngồi bên cạnh hẳn, có chút không vui.

- Ấu Nương, ai lại ức hiếp người rồi?

- Hủy Tử ca ca, ngày hôm qua là Trung thu, nhưng lại không có Hủy Tử ca ca cùng nhau trải qua.

- Ah... Không sao, Ấu Nương chẳng lẽ không biết, trăng ngày mười lăm, mười sáu tròn... Đúng rồi, chúng ta còn chưa ăn bánh Trung thu nữa, chút nữa chúng ta cùng nhau ra phố đi dạo. Lúc này, nhất định sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon gì đó.

- Thật sao?

Ấu Nương lập tức vui trở lại, gật gật đầu như gà con mổ thóc.

Có điều, khi Dương Thủ Văn thay xong quần áo, chuẩn bị ra cửa, thì phát hiện mọc thêm nhiều hơn một cái đuôi phía sau.

Ấu Nương nói cho Thanh Nô biết, vì thế Thanh Nô cũng muốn đi.

Sau đó hai người đi tìm Tống Thị, lại không ngờ Dương Mạt Ly đi ngang qua, nghe nói có đồ ăn ngon đấy, cũng hô phải đi theo.

Kết quả Dương Thủ Văn dẫn theo Ấu Nương khi ra cửa, phía sau ngoại trừ Dương Mạt Ly và Thanh Nô ra, còn năm con chó đi theo. Dương Thủ Văn thấy tình cảnh này, cũng là bất đắc dĩ không muốn dẫn theo, nhưng lại tìm không ra lý do nào cự tuyệt họ và chúng nó.

Cứ như vậy, đoàn người trùng trùng điệp điệp rời khỏi Dương phủ.

Khởi nguồn của bánh trung thu, về sau có rất nhiều ý kiến.

Độ nương từng nói, từ bánh Trung thu xuất hiện sớm nhất trong sách "Mộng Lương Lục" thời Nam Tống. Nhưng Độ nương còn nói: "Trong sách Lạc Trung Kiến Văn từng ghi lại, trong buổi yến tiệc Khúc Giang Trung thu tân khoa tiến sĩ, Đường Hi Tông từng tặng bánh Trung thu cho mọi người cùng ăn."

Dù sao với tính cách không đáng tin cậy của Độ nương kia, cơ bản không rõ là tình trạng thế nào.

Tuy nhiên Dương Thủ Văn đã tận mắt thấy, thời gian trên Thánh Lịch nguyên niên, trên phố đã có người buôn bán bánh Trung thu.

Bánh trung thu trong thời kỳ này rất đơn điệu, không giống đời sau đa dạng, phong phú.

Người Đường thích đồ ngọt, nhưng Dương Thủ Văn thích ăn cái loại bánh trứng muối mặn, thế là đối nghịch với mặn, không hứng thú với bánh trung thu ngọt. Tuy nhiên, hẳn vẫn mua rất nhiều bánh tạo hình khác nhau. Có bánh trung thu hình thoi, có bánh hình cây hoa cúc, cũng có bánh Trung thu hình hoa mai. Hai tiểu nha đầu mỗi người chỉ ăn nửa bánh là không muốn ăn nữa rồi, bánh Trung thu còn dư lại, cơ bản điều giao cho Dương Mạt Ly. Đường nhiên, còn có năm chú chó của Bồ Đề cũng được hưởng lộc.

Xương Bình của ngày hôm nay có vẻ vắng lặng hơn.

Võ Hầu tuần phố trên đường, cũng nhiều hơn hôm qua..

Dương Thủ Văn dẫn theo mọi người di chuyển trên phố trong chốc lát, liền dừng chân tại một lầu tửu quán gần cửa thành.

- Đại huynh, đây có phải là Nhị huynh không.

Thanh Nô đột nhiên kéo cánh tay của Dương Thủ Văn, chỉ vào một người gần cửa thành hỏi.

Nhìn theo tay nàng chỉ, Dương Thủ Văn liền thấy Dương Thụ đang thân mang công phục, dẫn theo vài người nghỉ tạm tại cổng thành.

- Mọi người ngồi đây, ta qua đó xem.

Dương Thụ sáng sớm đã theo Dương Thừa Liệt đi huyện nha, theo lý, lúc này hẳn phải ngồi trong công phòng ở Tả sương mới đúng.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 72 Móng Ngựa Sắt (Hạ)

Dương Thủ Văn đến cửa gần cổng thành, xa xa hô lớn Nhị Lang.

Dương Thụy nghe được tiếng gọi, vội vàng đã chạy đến.

- Nhị Lang, đệ ở đây là...

- Đại huynh không biết, hôm nay bên ngoài đã đến đây vài trăm dân chạy nạn Tĩnh Nan quân, trong huyện nha nhân sự không đủ, cho nên cha đã gọi đệ ra đây hỗ trợ.

- Dân chạy nạn đến rồi?

- Đã là ngày thứ sáu rồi, có lẽ cũng đã đến rồi.

Dương Thủ Văn nhìn ra ngoài thành, thì thấy đồn biên phòng bên ngoài, đã đầy hỗn loạn.

Đã có tráng dân quân chốt tại trước đồn biên phòng, tiến hành kiểm tra người ra vào. Nếu gặp được người đến từ hướng Tĩnh Nan Quân, kiểm tra sẽ nghiêm ngặt hơn. Thông thường, dân chạy nạn xuất hiện không chỉ mang đến áp lực từ phương diện lương thực, quan trọng hơn là, rất có thể sẽ có mật thám kẻ địch trà trộn vào trong thành. Nếu như không cẩn thận, nhất định sẽ dẫn đến tai họa.

- A, đây không phải là Cái Nhị Lang sao?

Dương Thủ Văn bắt gặp Cái Gia Vận trong nhóm tráng dân quân.

Dương Thụy hừ một tiếng:

- Đừng nói đến gã nữa, toàn thành năm trăm dân cường tráng toàn bộ tập kết, ai tuần phố đi tuần phố, ai kiểm tra đi kiểm tra... Đại huynh, có lúc ta thật hối hận, lúc trước... Ta thật sự là tự tìm phiền toái cho mình, cũng không như huynh thanh nhàn vậy.

Dương Thủ Văn lập tức mỉm cười: - Cái này gọi là phúc là chỗ nấp của họa, họa là chỗ dựa của phúc.

Tái ông mất ngựa họa phúc khôn lường, ca ca ta rất thông minh, lúc này đã biết hối hận rồi, lúc trước huynh đã làm cái gì? Còn làm người chần trêu nữa không.

Theo thời gian tiếp xúc giữa hai huynh đệ, Dương Thủ Văn đã sớm không còn so đo chuyện lúc trước nữa.

Nhưng Dương Thụy nghe xong, mặt đỏ tai hồng.

- Đại huynh đừng vội giễu cợt, đừng vội giễu cợt, xú ngạo nhân dã, xú ngạo nhân dã.

Dương Thủ Văn thấy bộ dạng lúc này của y, không kìm nổi lại là một trận cười to.

- Nhị Lang, bên đây của ta mệt mỏi như chết đây, người lại ẩn nấp trong thanh nhàn nơi này.

Lúc này tại đồn biên phòng, Cái Gia Vận đã chạy đến, nhìn thấy Dương Thủ Văn, đầu tiên là cúi người thi lễ, sau đó liền oán than..

Trước mặt Cái Gia Vận, Dương Thụy tuyệt đối không thể đánh mất thể diện.

Y hừ một tiếng nói: - Ta là chấp y bên cạnh Huyện Ủy, hôm nay đến đây chỉ phụng mệnh hiệp trợ, chuyên giám sát người có lười nhác hay không.

- Hừ!

Cái Gia Vận có chút kiêu ngạo hừ một tiếng.

- Cái Nhị Lang tới thật đúng lúc, cũng đỡ cho ta phải đi thêm một chuyến.

Dương Thủ Văn ngăn lại hai người cãi vã, hạ giọng nói: - Người chốc nữa giúp ta truyền một tin tức, nói Hoàng Thất ngày mai đến Kế Huyện công cán, mong cha người thay mặt chiếu cố.

- Hà?

Dương Thủ Văn nói xong, không màng Cái Gia Vận vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn vỗ vỗ bờ vai của Dương Thụy: - Làm rất tốt... Cha hiện giờ không có người có thể tin cậy, đệ nhất định phải mau chóng gánh vác sự việc, giúp cha có thể nhẹ lòng một chút. Thôi được rồi, ta còn muốn tiếp tục đi dạo phố, đệ nơi này hãy kiểm tra cho tốt đấy.

Nói xong, Dương Thủ Văn không màng tới ngoài thành ồn ào tranh cãi ầm ĩ, quay đầu bước đi.

Cái Gia Vận không kìm nổi giận Dương Thụy quát: - Những người công môn bên các người, thật đúng là lòng lang dạ sói.

Gã cũng không phải người ngu, cũng biết ngày hôm qua Dương Thủ Văn đã tìm Cái Lão Quân nói chuyện gì. Cho nên Dương Thủ Văn nói lời 'Chiếu cố' là có ý gì, trong lòng Cái Gia Vận biết rõ.

Dương Thụy vừa trợn trắng mắt, hạ giọng nói: - Nói như cha của người rất nhân từ vậy, cha ta chỉ nói một, cha người có thể báo bậy.

- Hừ! - Cái Gia Vận miệng nhếch lên, quay đầu đi mất.

Dương Thụy cũng là hừ một tiếng, sau đó chậm rãi từ từ đi đến cửa thành, vác đao lên đi tuần tra.

Sau khi dạo chơi hết buổi trưa, Ấu Nương và Thanh Nô đều tỏ ra mệt mỏi.

- Mạt Ly, người hôm nay cũng ăn no rồi đúng không.

- Là Dương Mạt Ly... Chỉ là lửng dạ mà thôi, nếu có ăn, ta còn có thể ăn nữa.

Dương Mạt Ly nói xong, mặt còn lộ ra nụ cười thật thà chất phác.

Hôm nay gã ăn cũng không ít, mùi mấy bánh Trung thu, hai bánh thịt, cộng thêm một đồng ăn vặt lung tung. Với sức ăn kinh người của Dương Thủ Văn thì những thứ này cũng phải chia hai bữa mới có thể ăn xong. Nhưng Dương Mạt Ly mới chỉ ăn lửng dạ, khiến Dương Thủ Văn cũng cảm thấy đau đầu.

Thằng nhãi này ăn thật khá!

Mới mười ba thôi... Chỉ một mình người, dường như sắp cân được lượng ăn của tất cả mọi người trong Dương phủ rồi. Hiện tại vẫn chưa thể nói, về sau gã này lớn tuổi hơn, nếu sức ăn tiếp tục gia tăng, thì phải tốn một lượng tiêu chi không nhỏ đây.

Đáng tiếc, hiện tại Xương Bình thế cục hỗn loạn, tạm thời không phải là thời điểm tốt để ủ rượu.

Đợi thế cục ổn định lại, nhất định phải mau chóng bắt đầu lại việc kinh doanh rượu, nếu không thì cũng bị gã này ăn nghèo mất.

Trên thực tế, nếu không phải Dương Thủ Văn bọn họ lúc trở về từ Cô Trúc đoạt được nhiều ngựa như vậy, không chừng cũng sẽ cảm thấy khó khăn. Lúc trước, Dương Thủ Văn bọn họ tổng cộng mang về chín con ngựa, trong đó năm con ngựa lưu giữ lại, bán đi bốn con ngựa, tương đương tổng là ba nghìn quan. Nếu như không có ba nghìn quan tiền này, chỉ dựa vào thu nhập của Dương Thừa Liệt, cùng với chức điền thu vào, nuôi gã Dương Mạt Ly như vậy, không được bao lâu, nhất định sẽ bị gã ăn đến suy sụp.

Cho nên, người Kê Mạt Mạt Hạt... cũng không tệ.

Dương Thủ Văn dẫn theo mọi người về đến nhà, Dương Mạt Ly lại ăn một bữa cơm trưa.

Sau giờ ngộ, ánh nắng lan tỏa.

Dương Thủ Văn thì dẫn theo Ấu Nương và Thanh Nô, lại bắt đầu nói đến chuyện Tây Du ký. Trong khoảng thời gian này nhiều sự tình xảy ra, chuyện kể Tây Du ký cũng nói lúc dừng lúc dứt quãng. Tuy nhiên từ lúc bắt đầu đến nay, câu chuyện cũng nói hơn phân nửa rồi.

Người nghe ban đầu chỉ có Ấu Nương, sau lại có thêm Thanh Nô.

Giờ đây, còn gia tăng thêm Tống thị và Dương thị, quả nhiên không hổ danh là một trong tứ đại danh tác, già trẻ hợp, chỉ cần nghe qua, đều sẽ thích.

Lần lượt là Đường Tam Tạng, Ngộ Không, Bát Giới, Sa Hòa Thượng và Tiểu Bạch Long dần xuất hiện, bốn cái con chó nhỏ cũng đều tự có chủ nhân. Dương Thụy tuyên bố chủ quyền Sa Hòa Thượng, mà Tống thị thì tỏ vẻ thích Tiểu Bạch Long. Khi Dương Thụy không ở đây, Sa Hòa Thượng sẽ giao cho Dương thị chăm sóc. Còn Bồ Đề lão tổ, chính là Xú Nha Đầu lúc trước, thì giống như một cao tăng đặc đạo, bò lên hiên cửa, nửa khép đôi mắt chó, xem thủy triều lên xuống, mây trôi nước chảy, khiến người ta hâm mộ...

Bồ Đề hiện giờ đã không còn là con chó gầy trơ cả xương tại Cô Trúc nữa.

Bốn con chó nhỏ cũng đã mập mạp ra, vô cùng đáng yêu.

Dương Thủ Văn kể xong câu chuyện Xa Trì Quốc, Ấu Nương và Thanh Nô hí ha nô đùa phía sau đình viện, một hồi là Kim Cô bồng, một hồi là xem bảo bối, vô cùng vui vẻ.

Tuy nhiên, Tống thị lại có chút không vui, bởi vì người nhà của Tống Tam Lang, lại chạy đến làm âm ỉ.

Cũng may Tống An đã cản những người đó lại bên ngoài, mới không ảnh hưởng tâm trạng của mọi người. Trải qua chuyện ngày hôm qua, Tống An cũng hiểu rằng! Hiện giờ Dương phủ, thật sự đã thay đổi thiên địa. Sau khi Dương Thủ Văn tỉnh lại, lẳng lặng đã bắt đầu nắm bắt cục diện trong tay. So sánh như thế, Dương Thụy... Tống An cảm thấy, tiểu tử này quả thật cần phải thao luyện.

- Hủy Tử, Hủy Tử!

Trong lúc Dương Thủ Văn nhìn Ấu Nương và Thanh Nô chơi đùa, Lão Hồ Đầu chạy tới.

Trong tay lão mang theo một túi vải bố, chạy đến, đồ trong túi vải bố leng keng vang không ngừng.

- Làm xong rồi, đồ người muốn, đã làm xong rồi!

Lão vừa nói xong liền mở túi vải bố ra, từ bên trong lấy ra một khối thiết khí hình chữ U.

- Lão Hồ Đầu, đây là cái gì?

Thanh Nô chạy đến, nhìn món đồ trên tay Lão Hồ Đầu, tò mò hỏi.

Lão Hồ Đầu cười nói: - Hồi bẩm tiểu nương tử, vật này là Hủy Tử... Ồ, Đại Lang quân đặt định chế tạo, ông lão cũng không rõ dùng để làm gì.

- Đại huynh, cái này dùng để làm gì?

Thanh Nô nghe Lão Hồ Đầu nói xong, lập tức đưa ánh mắt chuyển đến người của Dương Thủ Văn.

Dương Thủ Văn cười cười, nói với Dương Mạt Ly: - Dương Mạt Ly, đi mang con ngựa chân bị thương kia qua đây, sau đó ở bên ngoài canh giữ. Không có mệnh lệnh của ta, bất cứ ai cũng không được vào.

- Dương Mạt Ly đã rõ.

Dương Mạt Ly cất tiếng nhận lời, bèn rời khỏi hậu viện, tiến vào chuồng ngựa trong tiền viện.

Dương Mạt Ly ngồi lại cửa hậu viện, Dương Thủ Văn ra hiệu Lão Hồ Đầu nắm dây cương, hắt đi lên trước mang chân ngựa nâng lên.

- Hủy Tử, cháu đang làm gì đó?

Dương thị nghe được động tĩnh, tò mò tiến lên hỏi.

Thì nhìn thấy Dương Thủ Văn cầm một đoạn đao trên tay, nạo vài cái trước vó ngựa, sau đó lại cầm khối thiết U hình thiết so sánh so sánh, lấy ra một mảnh đinh, để khối thiết hình U cố định phía trên, sau đó nện đinh vào.

- Hủy Tử ca ca, con ngựa sẽ đau.

Đừng nói Ấu Nương và Thanh Nô, ngay cả Dương thị cũng cảm thấy Dương Thủ Văn làm như vậy, dường như có chút tàn nhẫn.

- Thấm nương yên tâm đi, chất sừng trên vó ngựa rất dày, đinh lên sẽ không có cảm giác. Ta đây chỉ là giúp nó đi giày, chỉ cần mang giày này

vào, về sau lại đi đường núi nữa, sẽ không có dễ dàng làm tổn thương vó ngựa nữa.

Nói xong, Dương Thủ Văn đã đóng đinh xong một móng ngựa.

Mà con ngựa kia, ngoại trừ có chút không quá thích ứng ra, dường như cũng không có cảm giác gì, đứng tại chỗ vô cùng yên lặng..

Nhóm người Ấu Nương, lập tức lộ ra vẻ tò mò...

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bảo Hương Các (1)

- Tống Tứ Nương, người ra đây cho ta!

Mắt nhìn chiếc móng ngựa cuối cùng được đóng đinh xong, thì chợt nghe được một trận ồn ào bên ngoài.

Một âm thanh cao vút bén nhọn vang lên, con ngựa Đột Quyết màu đỏ thẫm như bị kinh hãi, vang tiếng hí dài, thúc chân đá hậu, thiếu chút nữa đã đá trúng Dương Thanh Nô đang tò mò xem náo nhiệt bên cạnh Dương Thủ Văn, Dương Thanh Nô kinh hãi ngồi phệt dưới đất, sợ tới mức oa oa khóc lớn lên.

- Lão Hồ Đầu, bắt lấy hàm thiếc và dây cương.

Dương Thủ Văn cũng hoảng sợ, liền chạy lên trước, ôm lấy Dương Thanh Nô.

Bên cạnh, Lão Hồ Đầu đã bắt chặt hàm thiếc và dây cương. Cũng may con ngựa Đột Quyết đỏ thẫm kia chỉ bị kinh hãi nhẹ. Bằng không mà nói, với sức lực của Lão Hồ Đầu muốn chế phục nó, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Tống Tứ Nương, mau ra đây... Tống An, người còn ngăn cản ta, đừng trách ta không khách khí.

Âm thanh bên ngoài càng lúc càng lớn, hơn nữa nghe tiếng cũng không ít người.

- Hủy Tử ca ca, muội biết ca ca sẽ bảo vệ Nô Nô mà.

Dương Thanh Nô nằm trong lòng Dương Thủ Văn, nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Nàng còn ló đầu ra, nhìn hướng về phía Ấu Nương, đồng thời làm vẻ mặt quý. Đương nhiên, cảnh tượng này Dương Thủ Văn không nhìn thấy.

Lúc này trong đầu hẳn vô cùng tức giận, lệnh cho Lão Hồ Đầu mang ngựa trấn an, liền buông Dương Thanh Nô xuống.

- Ai đang tranh cãi âm ỉ?

- Sợ lại là Tam Cửu Nương kia.

Dương Thanh Nô còn chưa dứt lời, cửa phòng ngủ mở ra, Tống thị đi ra từ bên trong.

Bà nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, sắc mặt âm trầm: - Hủy Tử, thay ta đi ngăn bọn họ lại... Thật là không biết tốt xấu.

Dương Thủ Văn đáp thuận một tiếng, xoa xoa đầu của Thanh Nô.

- Dương Mạt Ly, đi theo ta.

- Được.

Dương Mạt Ly lập tức đứng lên, cất tiếng trả lời.

Hai người một trước một sau, xuyên qua hành lang đi vào tiền viện, liền nhìn thấy Tống An đang liêu mình ngăn cản mấy người phụ nữ, miệng càng không ngừng nói những lời khách sáo.

Xem hình dạng của y, quả thực có chút thâm trầm.

Trên mặt một vết một vết tất cả đều là vết cào cấu, quần áo càng lộ vẻ hỗn độn không thể tả.

- Tống An, đã xảy ra chuyện gì?

Dương Thủ Văn chấp tay sau lưng, đi xuống cửa hiên, hướng mắt nhìn mấy người phụ nữ.

Cầm đầu là một nữ tử thô tráng tuổi chừng bốn mươi, nhìn qua có chút nhanh nhẹn dũng mãnh. Mà sau lưng ả, còn có thêm mấy ả kiện phụ, cũng là vai rộng eo tròn. Tống An mặc dù là người đàn ông, nhưng đối mặt với mấy người phụ nữ này, cũng có chút khốn đốn.

Nghe thấy tiếng Dương Thủ Văn, y lập tức thở phào nhẹ nhõm.

- Tam nương tử, Đại Lang đến đây, người có chuyện gì, có thể tìm hãn thương lượng.

Người phụ nữ thô tráng liếc nhìn Dương Thủ Văn, trên mặt lộ vẻ khinh thường: - Ta nói Đại Lang là người nào, hóa ra là Dương A Si... Tống Tứ Nương, người cho rằng đưa một gã si ngốc ra là có thể ngăn cản được ta sao? Ta cho người biết, hôm nay người nhất định phải cho ta một câu trả lời. Tam Lang nhà ta tốt xấu cũng là huynh trưởng người, người khấu trừ hàng hóa của y đã thôi, còn bắt y nhốt trong đại lao, đã bao nhiêu ngày rồi. Có người em gái như người vậy sao? Người quên rằng năm xưa Tam Lang yêu thương người thế nào sao.

Ả ngưỡng cao cổ, hét to về hậu viện, hoàn toàn lờ Dương Thủ Văn đi .

Dương Thủ Văn con người ngưng tụ, nhìn hướng ngoài cửa lớn, thì đã thấy vây quanh không ít người, chỉ chỉ trỏ trỏ mà xem náo nhiệt.

- Tống An, đóng cửa lớn lại.

- Không được đóng, ta muốn để cho tất cả mọi người đều biết, Tống Tứ Nương ả là người lòng lang dạ sói như thế nào, cả huynh trưởng của mình cũng không tha.

Ả nữ nhân tráng kiện lớn tiếng kêu hét to, tay còn kéo tay áo của Tống An lại.

Không đợi ả nói xong, chỉ thấy Dương Thủ Văn đột nhiên tiến lên, đưa tay tát vào mặt của ả.

Cái tát vang dội, nương theo giọng kêu thảm thiết của ả nữ nhân tráng kiện quẩn quanh trong sân. Người phụ nữ kia tuy rằng thân thể cường tráng, nhưng khí lực trên tay Dương Thủ Văn lớn hơn. Một tát này, trực tiếp khiến người phụ nữ miệng đầy bọt máu, phù phù liền ngõ xuống đất.

Vài kiện phụ khác vừa thấy, tiến lên trước muốn kéo Dương Thủ Văn lại.

- Dương Mạt Ly.

Theo tiếng hô của Dương Thủ Văn, Dương Mạt Ly vụt lui chạy qua.

Dương Thủ Văn không muốn động thủ, nhưng không có nghĩa là Dương Mạt Ly sẽ thủ hạ lưu tình. Tiểu tử ngốc này trời sinh thần lực, ngay cả Dương Thủ Văn cũng kém ba phân. Ngay khi gã vừa chạy lên, giơ tay liền đẩy ngã một kiện phụ, rồi sau đó nhắc chân đá người kiện phụ kia trở mình.

Mà thừa dịp ả phụ nhân phát mộng công phu, Tống An liền chạy đi, đóng cửa lớn lại.

- Người dám đánh ta?

Ả kiện phụ nhìn Dương Thủ Văn, bụm mặt khóc thét lên.

Tuy nhiên, ả cũng không dám khóc lóc om sòm nữa, chỉ có điều chỉ vào Dương Thủ Văn nói: - Cái tên si ngốc nhà người, dám đánh ta?

- Dương Mạt Ly, đừng đánh nữa.

Dương Thủ Văn không để mắt tới người phụ nữ khóc lóc kia, chỉ lui ra phía sau vài bước, ngồi lên hiên cửa.

- Tam Cửu Nương, người cứ khóc lóc mắng chửi đi... Tuy nhiên người hãy nhớ kỹ, người khóc hô một tiếng, Tống Tam Lang sẽ chịu một trận gậy đánh; người mắng ta một câu, ta sẽ tìm người đánh gã một trận. Ta tuy rằng không phải người trong công môn, nhưng làm được như thế này cũng không phải khó khăn. Người nếu như không tin, thì cứ thử xem... Ta cam đoan, ngày mai người gặp lại gã, trên người gã không có một khối thịt lành lặn.

Dương Thủ Văn hô Dương Mạt Ly trở về, sau đó cười tủm tỉm nhìn người phụ nữ nói.

Hắn giọng không lớn, nhưng tiếng khóc của người phụ nữ lại đột nhiên dừng lại.

- Dương... Đại Lang, sao người lại lòng dạ ác độc như thế?

Dương Thủ Văn cười nói: - Vì sao ta không được lòng dạ ác độc? Người xông đến ở nhà ta, vừa khóc vừa náo loạn, mặt mũi cha ta còn để đâu. Dương gia ta mặc dù không phải vọng tộc tại Xương Bình, nhưng cha ta dù tốt xấu cũng đã làm Huyện Úy mười mấy năm tại Xương Bình này. Người như bây giờ, có thể nghĩ đến danh dự của Dương gia ta? Nếu người không có suy nghĩ, thì ta cần gì phải để ý đến sự sống chết của Tống Tam Lang?

Nói xong, Dương Thủ Văn đứng lên.

- Nghe, mẹ ta nhận ra người là thân thích, nhưng ta không nhận.

Đây là Dương phủ, không phải Tổng phủ... Người dám tới nhà của ta gây rối, chẳng qua là xem mẹ ta dễ bắt nạt sao? Nếu thông minh, hãy lập tức rời khỏi nhà của ta, sau này đừng đến náo sự âm ỉ. Về chuyện của Tổng Tam Lang, thời cơ chín muồi, cha ta tự sẽ thả ả ra. Cha giam gã, là vì tốt cho gã! Người không biết phân biệt tốt xấu, nếu còn tiếp tục đến nhà ta tranh cãi âm ỉ, thì đừng trách ta thật sự lòng lang dạ sói. Tin tưởng ta, ta muốn người nào chết trong đại lao Xương Bình kỳ thật rất dễ dàng.

Dương Thủ Văn nói xong, chấp tay sau lưng chăm chú nhìn người phụ nữ kia.

Phụ nhân sắc mặt lập tức trắng bệch, ả nhìn Dương Thủ Văn, sau một hồi lâu cúi đầu xuống...

Tổng Tứ Nương ngồi trên công đường, nhẹ xoa huyết thái dương, nụ cười khổ trên mặt.

- Hủy Tử, may mắn con đang ở nhà, nếu không... Tuy nhiên, Tam tẩu cũng không có ác ý, nói vậy cũng là vì sốt ruột. Tam huynh cũng bị giam trong đại lao đã lâu, nếu không có vấn đề gì lớn, chi bằng thả y ra đi, con thấy được không?

Người nhà Tổng Tam Lang u ám rời đi, Tổng Tứ Nương mới đi ra.

Bà cũng cảm thấy bất đắc dĩ, Tam ca nhà mình bị giam thời gian dài như vậy, đổi lại mình cũng sẽ cảm thấy sốt ruột.

Nhưng bà lại biết, Tổng Tam Lang là do Dương Thủ Văn đưa vào đại lao, cần hấn gặt đầu mới được.

Dù sao, cái nhà này hiện giờ đã không còn như xưa.

Sau khi Dương Thủ Văn tỉnh lại, đang dần dần nắm hết đại quyền trong tay, cho dù là Tổng Tứ Nương cũng không muốn xảy ra xung đột với hấn.

- A nương, nếu vài ngày trước mẹ nói những lời này, con nhất định sẽ thương lượng với cha, thả Tống Tam Lang ra.

Dương Thủ Văn khoanh tay đứng về một bên, đồng dạng là vẻ mặt cười khố.

- Nhưng hiện tại, lại không thể thả y.

- Vì sao?

Tống Tứ Nương được nghe ngấm ra, kinh ngạc nhìn Dương Thủ Văn.

Tưởng rằng Dương Thủ Văn sẽ nể mặt bà, nhưng...

Dương Thủ Văn thở dài nói: - Mẹ hiện giờ có thể còn chưa rõ tình trạng của cha hiện giờ, cha cũng không muốn khiến a nương lo lắng.

- Cha con làm sao rồi?

Dương Thủ Văn nói: - Trước kia, cha và Lữ Chủ Bộ bình an vô sự, nên rất nhiều chuyện cũng không cần cần thận quá mức. Nhưng hiện tại, Lữ Chủ Bộ dường như muốn điều khiển cha, khống chế tam ban nha dịch... Nhất cử nhất động của cha bây giờ, đều có người đang âm thầm giám thị. Làm không khéo, Lữ Chủ Bộ chỉ đợi cha phạm sai lầm, đến lúc đó sẽ lật đổ Dương gia nhà ta.

- Hí!

Tống Tứ Nương lập tức hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn Dương Thủ Văn.

Bà thật sự không biết tình cảnh hiện giờ của Dương Thừa Liệt. Theo như lời Dương Thủ Văn, khổ cảnh hiện tại của Dương Thừa Liệt, ngoài Dương Thủ Văn ra, không nói cho bất cứ người nào. Không phải ông không tin tưởng Tống Tứ Nương, nhưng như Dương Thủ Văn nói, những chuyện

này nói cho Tống Tứ Nương cũng vô dụng, chỉ có thể khiến Tống Tứ Nương thêm nhiều lo lắng và vương bận.

- Hủy Tử, cha con...

- Cha hiện tại đã bắt đầu phản kích, tuy nhiên còn cần một ít thời gian mới có thể giải quyết.

- Mẹ, không nói gạt người, hai ngày nay con ngẫm nghĩ cẩn thận, cảm thấy chuyến hàng này của Tống Tam Lang xảy ra vấn đề vô cùng kỳ lạ. Chi sợ Tống Tam Lang cũng chỉ là con cờ đối phương an bài để đối phó cha... Con không nói Tống Tam Lang liên kết người ngoài hại cha, phỏng chừng chính y cũng chẳng hay biết gì. Nhưng càng như vậy, con cảm thấy chúng ta lại càng phải cẩn thận.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Bảo Hương Các (2)

Tống Tứ Nương liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với những lời Dương Thủ Văn nói. Huynh ấy

- Tam huynh.....huynh ấy không sao chứ?

- Nương yên tâm, cha bây giờ vẫn là Huyện Úy Xương Bình, đại lao Xương Bình không thể thoát khỏi sự khống chế của cha, Tống Tam Lang ở trong đại lao, nói không chừng còn an toàn hơn. Nếu nương lo lắng, ta sẽ đi vào đại lao một lần, thuận tiện dặn dò vài câu, bảo bọn chúng chăm sóc tốt cho Tống Tam Lang là được.

- Nếu như vậy thì đành vất vả cho Huy Tử rồi.

Tống Tứ Nương nghe Dương Thủ Văn nói như vậy, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Mà Dương Thủ Văn cũng không cự tuyệt, lập tức thay một bộ quần áo, liền vội vàng rời khỏi Dương phủ.

Dương Thủ Văn cũng không phải là phô trương thanh thế, khiến Tống Tứ Nương sợ, mà là quả thật cảm giác có chút là lạ.

Từng nói chuyện vài lần với Dương Thụy, cũng nói bóng nói gió với Tống Tứ Nương, tìm hiểu được một số chuyện về Tống Tam Lang.

Tóm lại, Tống Tam Lang cũng coi như là một người thông minh.

Sau khi Tống lão thái công qua đời, ba đứa con Tống gia ở riêng.

Những tài sản mà Tống Tam Lang có được nhờ phân chia tài sản, mặc dù không thể nói là có thể chấn hưng gia nghiệp, nhưng vẫn có thể khiến cuộc sống gia đình tương đối tốt.

Người này cũng có khôn vặt nhưng lá gan lại không lớn lắm.

Dương Thủ Văn không tin, loại người nhát gan giống như Tống Tam Lang sẽ mạo hiểm đi buôn lậu hàng cấm. Cho dù mỹ phụ là Huyện Úy Xương Bình, Dương Thủ Văn cũng không thể tin được. Nhưng vấn đề là, nếu chuyện hàng cấm này không phải do Tống Tam Lang gây nên, vậy rốt cuộc là ai hãm hại y? Vũng nước này chỉ sợ rất sâu. Tạm thời, Dương Thủ Văn vẫn chưa biết chuyện Lư Vĩnh Thành mưu đồ bí mật đối phó với Dương Thừa Liệt, cho nên cũng không suy nghĩ đến những vấn đề sâu xa. Nhưng mà hiện tại, hẳn không thể không suy nghĩ đến âm mưu đằng sau.

Ai cũng biết, từ khi Võ Chiêu đăng cơ, trị quốc vô cùng nghiêm khắc.

Dương Thừa Liệt bao che cho Tống Tam Lang, chỉ cần không truyền ra ngoài sẽ không bị coi là chuyện lớn.

Thật ra, trị quốc có nghiêm khắc hơn nữa cũng khó tránh khỏi quan lại bao che cho nhau. Loại chuyện này cũng sẽ không có ai đứng ra vạch trần, mọi người cứ vậy mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Chỉ khi nào có người đứng ra, Dương Thừa Liệt liền gặp phiền toái.

Lư Vĩnh Thành hao hết tâm tư muốn khiến Dương Thừa Liệt mất hết quyền lực, khó bảo toàn sẽ không mượn chuyện của Tống Tam Lang làm cái cớ.

Cái gọi là có lòng hại người, không thể không đề phòng.

Dương Thủ Văn phát hiện, huyện Xương Bình này mặc dù ở nơi xa xôi, nhưng chuyện trên quan trường lại biến ảo khôn lường, vô cùng đáng sợ.

Lúc trước nếu không phải hãn cho người bắt Tống Tam Lang lại, nói không chừng Dương Thừa Liệt bây giờ đã gặp xui xẻo rồi.

Đại lao Xương Bình xây ở trong ngục thần miếu chỉ cách cửa chính huyện nha có hai cây số.

Chỗ này nằm ở phía tây bắc huyện Xương Bình, bình thường ánh mặt trời rất thưa thớt, thế cho nên từ xa có thể cảm nhận được khí tức âm trầm của đại lao.

Dương Thủ Văn không bị làm khó dễ gì cả, rất dễ dàng liền gặp được Tống Tam Lang.

Tống Tam Lang này đã bị giam giữ được bảy tám ngày rồi, đáng vẻ tuy rằng có chút tiêu tụy, nhưng nhận ra được cũng không bị tra tấn.

Bất kể nói thế nào, y cũng là cậu cả của Dương Thừa Liệt.

Chỉ cần Dương Thừa Liệt vẫn còn là Huyện Úy một ngày, Tống Tam Lang tự nhiên sẽ được quan tâm.

Phòng giam diện tích không nhỏ, giường đầy đủ mọi thứ, trên bàn thậm chí còn bày đặt rượu và thức ăn.

Chỉ có điều ánh sáng rất mờ, cộng thêm sự âm u lạnh lẽo của lao phòng, khiến cho lúc Dương Thủ Văn đi vào thậm chí có cảm giác có chút ớn lạnh.

- Đại Lang, người đến thả ta ra ngoài sao?

Nhìn thấy Dương Thủ Văn, Tống Tam Lang vô cùng kích động.

Dương Thủ Văn thì cười cười, ngồi xuống bàn, hạ giọng nói:

- Tống Tam Lang, dựa theo bối phận, ta hẳn nên gọi người một tiếng tam cữu mới đúng. Nhưng hôm nay ta đến đây, cũng không phải muốn thả người đi, mà có một số việc muốn hỏi người.

- Vì sao không thả ta? Đại Lang, người cũng biết, ta bị người hãm hại.

- Bị ai hãm hại?

- Cái này....

Tống Tam Lang nghe xong, lộ ra vẻ buồn rầu, ra sức gãi đầu.

- Chuyện này ta cũng nghĩ rất lâu rồi, nhưng ta thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc là ai muốn hãm hại ta.

- Tống mỗ ta bình thường có lẽ có chút tham tiền, nhưng rất ít khi đắc tội với người khác. Cha ta lúc còn tại thế, đã giáo huấn ta biết đạo lý hòa khí sinh tài. Cho nên dù có chút quan hệ với cha người, nhưng ta cũng rất ít khi đi ức hiếp người khác... thiếu cân thiếu lượng, chuyện làm hàng nhái thật ra cũng từng có, nhưng chuyện này cũng không đến mức đẩy ta vào chỗ chết, hại ta vào lao ngục phải không?

Dương Thủ Văn nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Hắn trầm mặc một lát, đột nhiên mở miệng nói;

- Tam cữu, ta hôm nay đến là do a nương nhờ, tới tìm người xác định một chuyện. Mặc dù giữa ta và người quan hệ xa cách, cũng không có giao tình gì, nhưng tin tưởng ta cũng sẽ không hại người, đúng không?

- Đó là đương nhiên.

- Được, chúng ta đi thẳng vào vấn đề.

Dương Thủ Văn ngón tay khê đánh lên mặt bàn nói:

- Ta cảm thấy, người hãm hại người, chỉ sợ là Hạng Trang múa kiếm, ý tại Bái Công.

Tống Tam Lang hơi sững sốt, chột lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Đại Lang, ý của người là...

Dương Thủ Văn gật gật đầu, chăm chú nhìn Tống Tam Lang:

- Ta không có quan hệ với Tống gia, nhưng ta là con cả Dương gia.

- Nhị Lang là huynh đệ của ta, Thanh Nô là em gái ta, mà nương của ta là muội muội ruột của người. Cho nên, Tống Dương hai nhà môi hở thì răng lạnh, là châu chấu bị buộc đi chung trên một con đường... Ha hả, tam cửu, ta nói như vậy, người sẽ không phản đối chứ.

- Đó là đương nhiên.

- Vậy người càng hiểu rõ hơn, nếu không có Dương gia của ta, cuộc sống của Tống gia cũng sẽ không được khá giả.

Tống Tam Lang lại gật đầu, trầm giọng nói;

- Đại Lang nói rất đúng.

- Tam cửu, tình huống bây giờ, có người đang đối phó với cha ta.

- Hà?

- Lư Vĩnh Thành, chủ bộ ở huyện vẫn muốn chiếm lấy quyền lực của cha ta, sau khi nắm trong tay ban nha dịch, đối kháng với huyện tôn. Hơn nữa, hiện giờ thế cục Xương Bình không được ổn định, cho nên nhất cử nhất động của cha đều phải chú ý cẩn thận.

Tống Tam Lang nghe xong, lập tức biến sắc.

- Lư chủ bộ?

- Đúng vậy.

Đối với Tống Tam Lang mà nói, cái tên Lư Vĩnh Thành này cũng không xa lạ gì.

Y năm nay vẫn chưa tới bốn mươi, có thể nói là tận mắt chứng kiến quá trình Lư Vĩnh Thành hai mươi năm làm chủ bộ ở Xương Bình.

- Lư Chủ Bộ muốn đối phó với Văn Tuyên?

- Đại Lang, ý của ngươi là, chuyện này có thể....

- Ta chưa nói gì cả.

Dương Thủ Văn lập tức ngăn Tống Tam Lang nói tiếp, hạ giọng nói:

- Ta không biết có phải là Lư chủ bộ hãm hại ngươi hay không, nhưng ta biết, y thèm muốn ban nha dịch trong tay cha ta đã lâu rồi. Nếu cha ta bây giờ thả ngươi ra ngoài, Lư chủ bộ khó có thể chắc chắn là sẽ không mượn cớ, tìm cha ta gây phiền toái. Dù sao tư tàng quân giới buôn hàng lậu không phải là chuyện nhỏ.

- Ngoài ra còn có một việc, Đột Quyết tạo phản.

- Á?

- Nếu ta nhớ không nhầm, đám hàng hóa của ngươi chuẩn bị mang ra ngoài?

Sắc mặt của Tống Tam Lang lập tức trở nên trắng bệch. Y đã hiểu rõ ý tứ trong giọng nói của Dương Thủ Văn. Đột Quyết tạo phản, mà hàng hóa

trong tay y lại mang đến tái ngoại. Trong hàng hóa, lại bí mật mang theo quân giới và muối lậu, nói khó nghe một chút, đến lúc đó y khó lòng thoát chết, người nhà cũng sẽ bị liên lụy.

Trong loại tình huống này, vị trí Huyện Ủy của Dương Thừa Liệt càng ổn định thì sự bảo đảm an toàn cho y càng lớn.

Ai cũng có thể đổ, duy chỉ có Dương Thừa Liệt không thể đổ.

Nếu Dương Thừa Liệt đổ, vấn đề của y sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, Tống Tam Lang không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi, đối với đám người hãm hại y kia càng nhiều thêm vài phần tức giận.

- Đại Lang không cần nói nữa, Tống mỗ không phải người không hiểu lợi hại.

- Xin người chuyển lời đến Huyện Ủy, y cứ giải quyết phiền toái trước mắt, không cần để ý đến chuyện của ta. Nơi này tuy nói hoàn cảnh không được tốt lắm, nhưng không có ai làm khó dễ.

- Như vậy, rất tốt.

Dương Thủ Văn biết là, Tống Tam Lang sẽ cho người chuyển cáo đến người trong nhà, sẽ không còn người đến cửa gây rối nữa.

- Tam cữu, còn một việc, đồng hàng hóa của người kia đến từ đâu?

- Bảo Hương Các.

Tống Tam Lang không chút do dự đáp:

- Ta vẫn luôn nhập hàng từ Bảo Hương các... Sau khi cha ta qua đời, ta cũng bởi vì quen biết Lâm chương quỹ của Bảo Hương Các, sau đó ra ở

riêng, nhanh chóng đứng vững. Hơn nữa Lâm chưởng quỹ làm người không tệ, Bảo Hương Các là cửa hiệu lâu đời ở Xương Bình...

Y nói tới đây, đột nhiên dừng lại.

- Ta ngày đó nhận hàng ở kho của Bảo Hương Các, sau đó liền chuẩn bị ra khỏi thành, thật không nghĩ đến ở cửa thành liền phát hiện ra vấn đề.

- Từ từ đã, ta hình như từng nghe có người nói, Bảo Hương Các kia hình như là sản nghiệp của họ Lư ở Phạm Dương.

Dương Thủ Văn nghe xong, bóp vỗ tay một cái, đứng lên nói:

- Vậy là đúng rồi, Lư Vĩnh Thành cũng là con cháu họ Lư ở Phạm Dương.

- Đáng chết.

Tống Tam Lang lộ ra vẻ chột hiều, hung hăng cho mình một cái tát.

- Ta sớm nên nghĩ đến điều này... hàng hóa trước vấn đề ở kho của Bảo Hương Các, ngoại trừ Bảo Hương Các, ai có thể nhét mấy thứ kia vào? Trước kia ta với bọn họ không có ân oán gì, cho nên cũng không nghĩ quá nhiều. Bây giờ suy nghĩ lại, bọn họ muốn lợi dụng ta hãm hại Văn Tuyên. Lâm chưởng quỹ đáng chết, ngay từ khi bắt đầu đã không phải có ý tốt gì.

Dương Thủ Văn thở dài một hơi;

- Tam cữu nếu có thể đoán ra kẻ đứng sau, như vậy cũng bớt đi chút sức lực.

- Như vậy, xin ngài ủy khuất thêm một thời gian. Đợi ta quay về báo cáo với cha, sau đó sẽ nghĩ cách cứu ngài ra.

Nói xong, Dương Thủ Văn quay đầu liền chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, Tống Tam Lang đột nhiên lại nói:

- Đại Lang đợi đã.

Dương Thủ Văn dừng bước, lại kinh ngạc nhìn Tống Tam Lang.

Chợt nghe Tống Tam Lang nói:

- Nói đến Bảo Hương Các, ta đột nhiên nhớ ra một việc... Sáng sớm ngày hôm đó khi đi nhận hàng, trời đã tờ mờ sáng, tuy nhiên ánh sáng không được tốt lắm. Ta loáng thoáng nhìn thấy một đám người đi vào cửa sau Bảo Hương Các.

- Rạng sáng hôm đó, huyện nha vừa hay bị kẻ trộm vào

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 75.1: Bảo Hương Các (3)

Dương Thủ Văn hít sâu một hơi, chăm chú nhìn Tống Tam Lang, một lúc lâu sau không nói lên lời.

Giải thích như vậy có thể coi là đã thỏa đáng.

Ngày hôm đó sau khi huyện nha bị tập kích, sau đó chính là toàn thành giới nghiêm, hung thủ căn bản không có chỗ trốn. Nhưng, Dương Thừa Liệt gần như lật tung mấy lần Xương Bình lên lại không tìm được manh mối đạo tặc, cuối cùng chỉ có thể bó tay buông xuôi.

Nhiều đạo tặc như vậy, ban ngày sẽ bốc hơi được sao?

Đương nhiên không thể.

Bọn chúng nhất định trốn ở chỗ nào đó, một chỗ không ai có thể nghĩ đến.

Sau khi Dương Thừa Liệt bỏ qua một vài nơi có khả năng bị bỏ sót: Huyện nha, Dương phủ, Lư phủ, nhà Huyện Thừa, cùng với bãi huấn luyện. Trừ lần đó ra, nơi duy nhất bị loại bỏ không thể nào là nơi ẩn thân của đạo tặc chính là Bảo Hương Các.

Đúng như lời Tống Tam Lang nói, người đứng sau Bảo Hương Các chính là Lư thị ở Phạm Dương.

Hơn nữa, Bảo Hương Các không phải chỉ có một cái ở Xương Bình, toàn bộ U Châu, thậm chí cả Doanh Châu và những nơi khác đều có sự hiện

hữu của Bảo Hương Các. Nghe nói Bảo Hương Các kia là sản nghiệp của Lữ thị ở Phạm Dương, cũng là một nhánh của Lữ thị. Đừng tưởng rằng thế gia là thần tiên lấy thi thư gia truyền cũng không ăn hương khói của nhân gian. Trên thực tế, thế gia phải có nguồn tài lực hùng mạnh để có thể bảo vệ, nếu không sao có thể lấy thi thư gia truyền, sao có thể là hậu duệ của quý tộc đây?

Dương Thừa Liệt bản thân xuất thân từ Dương Thị Hoảng Nông, tự nhiên không nghĩ ra, Bảo Hương Các lại bao che trộm cướp tập kích huyện nha.

Nếu như là Bảo Hương Các....

Dương Thủ Văn lập tức ý thức được một chuyện phiền phức khác, cả người lập tức trở nên có chút khó chịu.

Bảo Hương Các là sản nghiệp của Lữ thị Phạm Dương, Lữ Vĩnh Thành là con cháu Lữ thị Phạm Dương. Lữ Vĩnh Thành muốn khiến Dương thừa Liệt mất quyền, Bảo Hương Các lại bao che kẻ trộm tập kích huyện nha. Liên kết những manh mối này lại, sẽ không khó phát hiện, là do Lữ Vĩnh thành làm tất cả, tuyệt đối là do Lữ thị Phạm Dương đứng sau màn thúc đẩy, nếu không vì sao phải khai chiến với Dương Thừa Liệt?

- Tam cửu người chắc chắn?

- Ta đương nhiên có thể khẳng định chắc chắn.

Tổng Tam Lang thề nói:

- Ta nhớ rất rõ ràng, ngày đó sau khi từ chỗ kho của Bảo Hương Các nhận hàng hóa đi ra, chợt nghe nói trong thành giới nghiêm. Nhưng ta cũng không để ý, vì thế liền áp tải hàng hóa ra khỏi thành... Đúng rồi, nhắc tới chuyện ngày đó cũng thấy kì lạ, dân binh ở cửa thành nếu có kiểm tra, cũng chỉ liếc mắt nhìn sơ qua liền cho ta qua.

- Nhưng ngày đó, người đứng đầu dân binh đang trực là Trần Nhất.

- Tên kia có quan hệ tương đối tốt với ta, nhưng không biết vì sao, hôm đó lại kiểm tra rất nghiêm ngặt hàng hóa của ta, chẳng những kiểm tra từng chiếc xe, thậm chí còn mở cả hàng hóa ra. Đúng vậy, tên kia tuyệt đối có vấn đề.

Lúc đối mặt với cái chết, đầu óc Tống Tam Lang lập tức trở nên vô cùng minh mẫn.

Chuyện xảy ra ngày hôm đó, từng chuyện từng chuyện hiện lên trong đầu y, cũng khiến y tin rằng, vấn đề nằm ở chỗ người của Bảo Hương Các.

Lại là một tên gian tế.

Dương Thủ Văn nhớ kỹ tên Trần Nhất, sau đó lại trấn an Tống Tam Lang vài câu, liền vội vàng rời khỏi đại lao.

Lúc này, sắc trời đã tối.

Sau khi Dương Thủ Văn rời khỏi đại lao, cũng không trở về nhà, mà thẳng tiến đến huyện nha.

Lúc trước vào thời gian này, Dương Thừa Liệt không chùng đã về nhà. Nhưng với tình hình hiện này, y không thể về nhà quá sớm, khẳng định vẫn còn đang ở huyện nha trực. Quả nhiên, lúc Dương Thủ Văn đi vào huyện nha, Dương Thừa Liệt đang ở trong nha môn sắp xếp chuyện tuần tra ban đêm. Ba đội trưởng, ngoại trừ đội trưởng Hoàng Thất đang trực ra, những người khác đều ở đây.

Dương Thủ Văn kiên nhẫn chờ đợi, tận đến khi Dương Thừa Liệt sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng, mới tiến đến bái kiến.

- Hủy Tử tới gọi Huyện Úy về nhà ăn cơm à?

Lúc hẳn đi vào công đường, liền nhìn thấy Quán Hồ từ trong đi ra.

Dương Thủ Văn vội vàng cười nói:

- Thúc phụ cứ đùa, mọi người còn đang bận rộn, cha cháu sẽ không về nhà sớm như vậy. Cháu đến là vì có chuyện muốn nói với cha... Trưa nay gia nhân của tam cữu lại tới cửa tranh cãi âm ỉ, cháu vừa vào đại lao một chuyến, tam cữu đã biết sai rồi, cho nên cháu đến thương lượng với cha xem có thể sớm thả tam cữu được không?

Tin tức gia quyến của Tống Tam Lang đến Dương phủ gây rối, không thể nào giấu được.

Bao gồm cả chuyện Dương Thủ Văn vào đại lao thăm Tống Tam Lang, chỉ sợ cũng đã bị người có ý biết được.

Bây giờ Xương Bình, địch ta khó phân.

Mà người đàn ông bề ngoài hào phóng này, đã từng là người cha tín nhiệm nhất, cũng trở nên không thể dựa vào.

Dương Thủ Văn cũng không biết nên tin ai, nhưng nhìn qua lại không có chút bất thường nào.

Nếu không giấu được, đơn giản cứ ăn ngay nói thật.

Quán Hồ cười nói:

- Chuyện của Tam Lang, ta từng khuyên bảo Huyện Ủy, tuy nhiên tác dụng không được tốt lắm.

- Hủy Tử người có thể tiếp tục thương lượng với ông ấy một chút, dù sao cũng là người một nhà... Hơn nữa lại không phải chuyện lớn, không cần phải quá coi trọng.

- Cháu sẽ khuyên bảo cha.

Dương Thủ Văn nghiêng người nhường đường, Quán Hồ vội vàng rời đi.

Nhìn bóng lưng y, Dương Thủ Văn lại như đang suy tư điều gì.

Quán Hồ này, còn có Trần Tử Ngang liệu có thể có quan hệ gì với Lưu Vĩnh Thành hay không?

Y khuyên bảo Dương Thừa Liệt thả Tống Tam Lang, là thật lòng hay giả ý?

Nghi vấn liên tiếp hiện lên trong đầu, khiến Dương Thủ Văn nhất thời không khỏi phiền não.

Lúc này, Dương Thừa Liệt đi ra từ phòng trực, thấy Dương Thủ Văn đang đứng ở cửa ngăn ngõ, vì thế liền cười đi đến.

- Hủy Tử, đang suy nghĩ gì vậy?

Dương Thủ Văn bỗng phục hồi lại tinh thần, vội vàng nói:

- Cha, con có việc tìm cha.

- Ồ, vậy đi dạo với ta.

Dương Thừa Liệt nói xong, duỗi cái lưng mệt mỏi, làm ra vẻ mệt mỏi nói:

- Hôm nay ngồi trông cả ngày trong phòng trực, cũng thực mệt mỏi.

- Đi dạo với ta một chút, chút nữa ta cho người đưa cơm chiều tới.

Y liếc mắt nhìn Dương Thủ Văn một cái, liền cất bước đi dọc theo hành lang, sau khi đi ra khỏi cửa trái của cửa chính, liền từ một bên cửa nhỏ đi ra.

Ngoài cửa nhỏ, là một ngõ nhỏ hẻo lánh.

Trong ngõ ánh sáng mờ tối, vắng ngắt.

Dương Thừa Liệt thấy hai bên không có ai, lúc này mới thở dài một hơi, hung tợn mắng:

- Trục nương tặc, cha bây giờ ở trong huyện nha cũng phải thật cẩn thận, không biết nên tin tưởng ai. Mà ngay cả đi ra ngoài, cũng cảm thấy có người đang âm thầm theo dõi dò xét.

- Cha, không nghiêm trọng như vậy chứ.

Dương Thừa Liệt tựa vào tường, lộ vẻ cô đơn.

- Ta cũng không biết rằng... Ngay cả Quản Hồ cũng có vấn đề, con nói xem ta còn có thể tin tưởng ai?

Cảm giác được, Dương Thừa Liệt thực sự rất coi trọng Quản Hồ, cho tới khi y biết rằng Quản Hồ cấu kết với người ngoài, cả người đều có vẻ sa sút.

Tuy nhiên, y rất nhanh điều chỉnh cảm xúc, lắc đầu cười nói:

- Để Hủy Tử cười chê rồi... Vốn tưởng là, ta làm Huyện Úy ở Xương Bình mười mấy năm, tam ban nha dịch đều nắm trong tay. Chưa từng nghĩ... Được rồi, có chuyện gì, nói đi.

- Cha chắc là biết, trong đám dân binh có một đội trưởng tên là Trần Nhất?

- Trần Nhất Lang?

Dương Thừa Liệt cười gật đầu:

- Ta đương nhiên biết.

- Y có thể là gian tế.

Giọng nói của Dương Thủ Văn không lớn nhưng Dương Thừa Liệt lại nghe được rất rõ ràng.

Y biến sắc, chột khôi phục lại bình thường, trầm giọng nói:

- Chỉ chuyện này sao?

- Còn có, Tam Lang nói với con, sáng sớm hôm huyện nha bị tập kích, tam cữu nhìn thấy có mười mấy người đi vào cửa sau Bảo Hương Các.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 75.2: Bảo Hương Các (3)

- Cha, Bảo Hương Các là sản nghiệp của Lữ thị Phạm Dương, Lữ Vĩnh Thành lại là con cháu Lữ thị Phạm Dương.

- Con lo lắng, lần này Lữ Vĩnh Thành đến tìm cha gây phiền toái, rất có thể là do Lữ thị Phạm Dương ở phía sau sai khiến. Ngoài ra, trong hàng hóa của Tam Lang bí mật mang theo hàng cấm, rất có thể cũng là do Lữ Vĩnh Thành làm. Nếu quả thật là Lữ thị Phạm Dương muốn đổi phò với cha, cha nhất định phải cẩn thận một chút.

Đúng như những gì Dương Thủ Văn đoán, Dương Thừa Liệt vốn là hi hi ha ha, một bộ dáng không thêm để ý.

Nhưng sau khi nghe đến bốn chữ Lữ thị Phạm Dương, cả người lập tức có chút luống cuống, thần sắc cũng trở nên khẩn trương hơn.

Nhật nguyệt lên cao, Võ Chiếu đặng cơ, sức mạnh của thế gia đại tộc đang không ngừng bị suy yếu.

Trên thực tế, chèn ép hậu duệ thế phiệt quý tộc, từ Thái Tông Lý Thế Dân đã bắt đầu. Từ Trinh Quán tới nay đã gần sáu mươi năm, thế gia đại tộc quả nhiên không còn thịnh vượng như năm đó nữa. Nhưng dù vậy, lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa. Lữ thị Phạm Dương là một trong năm họ thất tông, có thể nói là nhà quyền quý nhất thời Hoa Hạ, cho dù là đã bị triều đình chèn ép, nhưng vẫn vững chắc như trước.

Một con quái vật khổng lồ như vậy, cũng không phải một Huyện Ủy nhỏ nhỏ như Dương Thừa Liệt có thể chống lại.

Nếu Dương Thừa Liệt không rời khỏi Dương thị gia tộc, nói không chừng Lữ thị Phạm Dương còn có thể có chút kiêng kị đối với y.

Nhưng bây giờ...

- Cha sợ?

Dương Thủ Văn không kìm nổi nhẹ giọng giễu cợt, khiến Dương Thừa Liệt mặt đỏ lên.

- Chớ nói bậy, ta sợ cái gì?

- Ngũ họ thất tông, đây chính là Lữ thị Phạm Dương.

- Thì thế nào?

Dương Thừa Liệt bộ dáng hồn nhiên không thêm để ý, nhưng Dương Thủ Văn lại có thể nhìn ra được bản chất yếu đuối của y.

Chính xác, đối mặt với hậu duệ quý tộc, Dương Thủ Văn có thể sẽ không có chút sợ hãi nào.

Nhưng Dương Thừa Liệt thì khác, y sống ở thời đại này, sức mạnh của thế gia đại tộc như thế nào? Y sao có thể không biết.

Lữ Vĩnh Thành tranh đấu với y, y không sợ.

Suy cho cùng, đó là mâu thuẫn giữa người với người, cho dù là Lữ Vĩnh Thành có lợi hại hơn nữa, Dương Thừa Liệt y tự nhận cũng có biện pháp chống lại.

Nhưng nếu như là sau lưng Lữ Vĩnh Thành là sự tham dự của Lữ thị Phạm Dương thì...

Dương Thừa Liệt nhắm mắt lại, dựa vào tường không nói được một lời.

Mà Dương Thủ Văn cũng không nói năng rườm rà, mà ngồi xuống ngưỡng cửa nhỏ, ngơ ngác nhìn ngõ nhỏ dần dần bị bóng tối bao trùm.

Phụ tử hai người một người đứng thẳng, một người ngồi cứ như vậy trầm tư rất lâu.

- Hủy Tử, con quay về đi.

- Dạ?

- Ta đêm nay muộn một chút sẽ trở về, con bảo nương con là không cần chờ ta.

Dương Thủ Văn đứng lên, duỗi lưng một cái.

- Cần con giúp không?

- Con muốn giúp ta?

Dương Thủ Văn cười nói:

- Cha là cha con, con là con cha... Cha tốt, con mới có thể phong quang vô hạn; nếu như cha gặp xui xẻo, chỉ sợ con cũng gặp phải xui xẻo. Hiện giờ cha gặp phiền toái, cha nói xem con có phải hay không hẳn nên giúp cha?

- Được, vậy con giúp ta giải quyết Trần Nhất.

Dương Thừa Liệt giống như đã đưa ra quyết định, cả người lập tức trở nên thoải mái.

Y có chút nghiên ngẫm nhìn Dương Thủ Văn, trên mặt còn mang theo ý cười cổ quái.

- Trần Nhất?

Dương Thủ Văn hơi sững sốt, nhưng lập tức phản ứng lại, hạ giọng nói:

- Cha muốn giết gà dọa khỉ?

- Đúng.

- Được.

Dương Thủ Văn vẻ mặt khoan khoái, gật gật đầu với Dương Thừa Liệt.

- Thiết..., thật sự muốn giết gà dọa khỉ, cũng không cần đến con.

Đối với câu trả lời của Dương Thủ Văn, Dương Thừa Liệt có chút buồn cười. Y cười mắng:

- Ta còn không có bản cùng đến mức muốn con mình ra mặt giết người.

- Được rồi, trời đã không còn sớm, con quay về đi.

- Được, con về nhà đây.

Dương Thủ Văn cũng không nói nhảm, gật gật đầu với Dương Thừa Liệt, liền dọc theo ngõ nhỏ đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của hắn, đôi mày rậm không tự giác nhăn thành chữ xuyên, trong mắt càng thêm phức tạp.

Đối với đứa con trai này, ông có chút nhìn không thấu.

Cái loại cảm giác này, ông có chút không hình dung được. Đôi khi, Dương Thủ Văn biểu hiện không giống như là một tiểu tử gốc mới khởi

bệnh, mà là một người tâm tư rất sâu. Điều này cũng khiến cho Dương Thừa Liệt có chút nghi hoặc, có chút bận tâm.

Xem ra, nên sớm đưa nó đi Huỳnh Dương.

Nếu sống ở Xương Bình, chỉ sợ sẽ làm trễ nải con đường phía trước của nó....

Về đến nhà, trời đã tối đen.

Dương Thủ Văn đem chuyện hãn và Tống Tam Lang thông báo lại cho Tống thị một lần, tuy nhiên lại che giấu chuyện của Lư thị.

Nghe Tống Tam Lang có thể hiểu được khổ tâm của mình, Tống thị cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Hôm nay người đến cửa làm loạn, chung quy không phải một chuyện tốt.

Dương gia ở Xương Bình, dầu gì cũng là người có thể diện. Nếu gia quyến Tống Tam Lang không ngừng lại, đối với Dương gia mà nói, cũng là mất hết thể diện.

Tuy nhiên bây giờ tốt rồi, tin tưởng gia quyến của Tống Tam Lang cũng sẽ không đến gây rối nữa.

Hòn đá đè nặng trong lòng Tống thị rốt cuộc được buông xuống, cả người trở nên thoải mái nhiều hơn. Lúc ăn cơm tối, nàng thậm chí còn ăn nhiều hơn một chén hồ ma cơm.

Hồ ma cơm này, chỉ dùng gạo nếp ngâm, rồi sau đó chưng chín, sau đó nhào nặn thành một khối, rắc vừng và đường trắng là có thể ăn. Tuy nhiên,

bởi vì vừng là hạt giống Trương Khiên đi sứ Tây Vực mang về, tên là hồ ma, cho nên gọi là hồ ma cơm.

Thứ này ở hậu thế còn có một cái tên, gọi là bánh gạo vừng.

Chỉ có điều Dương Thủ Văn không thích đồ ngọt cho lắm, cho nên cũng không ăn nhiều.

Sau bữa cơm chiều, hấn mang theo Ấu Nương và Thanh Nô chơi đùa trên sân, Dương Thụy thì kéo thân mình mệt mỏi, từ bên ngoài đi tới.

- Đại huynh sống thật an nhàn, ta lại ở bên ngoài bôn ba.

Y đặt mông ngồi xuống cửa hiên, vẻ mặt đau khổ phàn nàn nói:

- Sớm biết rằng như vậy, ta mới không cần làm chấp y vất vả thế này.

- Còn không phải người tự tìm sao?

Dương Thủ Văn không kìm nổi cười nói, sau đó ra hiệu cho Ấu Nương và Thanh Nô mang theo bốn con chó nhỏ chơi đùa, Bồ Đề thì phủ phục bên cạnh hấn.

- Cái lão nhị nói thế nào?

- Y hỏi rồi, Lão Quân nói không thành vấn đề.

- Vậy là tốt rồi.

Dương Thủ Văn nói xong, bưng bát nước lên, sau khi uống một hớp, đột nhiên hỏi:

- Nhị lang, đệ biết Trần Nhất không?

Dương Thụy sửng sốt, chột cười nói:

- Sao có thể không biết y.

- Y đêm nay có trực không?

- Khoảng thời gian gần đây, tam ban nha dịch đều không thiếu việc cần làm.

Dương Thụy suy nghĩ một chút nói:

- Đệ nghĩ một chút, y hôm nay hẳn là trực ở phường Tây Sơn... Ủ, đệ nhớ y sẽ trực ở phường Tây Sơn, không sai.

Trực ở phường Tây Sơn sao?

Dương Thủ Văn hơi híp tròn mắt, khẽ gật đầu.

- Đại huynh hỏi cái này làm chi?

- Không có gì, chỉ tùy tiện hỏi thôi... Đúng rồi, võ công người này thế nào?

- Võ công cũng không tệ.

Dương Thụy ngẫm nghĩ một chút trả lời:

- Trong đám dân binh, Trần Nhất hẳn xem như là một cao thủ. Ta nhớ thúc phụ từng nói với ta, lang đao pháp của Trần Nhất không tồi. Hai năm trước lúc người Khiết Đan tạo phản, Trần Nhất Lang từng chém giết ba tên liêu tử. Chỉ tiếc người này ham mê tửu sắc, cho nên vẫn chỉ dừng ở chức dân binh.

- Nói như vậy, thật ra là loại người ngoan độc từng nhuộm máu.

- Không sai biệt lắm.

Dương Thủ Văn gật gật đầu, lại hỏi thăm một ít về quy củ làm việc, mới để Dương Thụy rời đi.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Kỳ Lạ (1/3)

Màn đêm buông xuống.

Sắp đến giờ Tuất rồi, giờ cấm túc sắp bắt đầu.

Dương Thừa Liệt sau khi xử lý xong công vụ, chuẩn bị về nhà. Đã nhiều ngày Lữ Vĩnh Thành không ở Xương Bình, quả thật khiến thế cục trở nên yên bình không ít. Tuy nhiên, cũng chính bởi vì như vậy, Dương Thừa Liệt ngược lại cảm thấy càng thêm khổ cực hơn so với trước kia.

Lúc Lữ Vĩnh Thành vẫn còn ở đây, tuy rằng có ngầm lục đục với nhau, nhưng về công vụ, thì vẫn làm rất cẩn thận kỹ lưỡng.

Rất nhiều chuyện sau khi Lữ Vĩnh Thành sàng lọc xử lý sơ qua xong mới chuyển sang cho Dương Thừa Liệt. Cứ như vậy, Dương Thừa Liệt tất nhiên vô cùng thoải mái. Nhưng hiện tại, Lữ Vĩnh Thành xin phép tạm rời khỏi, tất cả công vụ phức tạp liền đổ xuống đầu Vương Hạ và Dương Thừa Liệt. Lão Huyện thừa thật sự khó có thể trông cậy vào, thân là hai người đứng đầu huyện Xương Bình là Vương Hạ và Dương Thừa Liệt tự nhiên phải gánh vác hết.

Vương Hạ tinh thông chính vụ, nhưng lúc xử lý công vụ phức tạp, so với Lữ Vĩnh Thành vẫn còn có chút thiếu sót.

Dương Thừa Liệt không thể không giúp Vương Hạ, càng gánh vác nhiều sự vụ hơn nữa.

Nếu Lữ Vĩnh Thành không nhòm ngó quyền lực trong tay ông thì thật là tốt biết bao? Sau khi bận rộn cả một ngày, Dương Thừa Liệt thu dọn phòng một chút, chuẩn bị rời khỏi. Tuy nhiên trong lòng ông vẫn có chút nhớ nhung ngày tháng nhàn nhã khi Lữ Vĩnh Thành vẫn còn ở đây.

Hơn nữa, Dương Thừa Liệt cũng rất hoang mang.

Ông đã hợp tác với Lữ Vĩnh Thành mười mấy năm rồi, tuy rằng không có giao tình gì, nhưng hai bên vẫn duy trì sự tôn trọng lẫn nhau, cũng không có xung đột gì. Cho dù là Vương Hạ tranh chấp với Lữ Vĩnh Thành, Dương Thừa Liệt đa phần không quan tâm đến.

Nhưng, Lữ Vĩnh Thành đột nhiên làm khó dễ ông, hơn nữa còn vươn tay vào địa bàn của ông.

Cái này có điều gì ẩn giấu?

Nghĩ đến đây, Dương Thừa Liệt liền cảm thấy vô cùng hoang mang.

Ông đóng cửa lại đang chuẩn bị rời khỏi huyện nha, lại không ngờ Vương Hạ đột nhiên phái người nói cho ông biết, trong huyện thành xuất hiện một số dấu hiệu bất thường. Dương Thừa Liệt chỉ đành phái người đi xem xét trước, rồi sau đó quay về công phòng, chờ đợi tin tức.

Xem ra, hôm nay nói không chừng phải ở lại nha môn chờ đợi rồi.

Dương Thừa Liệt ngồi xuống sau thư án, thuận tay cầm một hồ sơ lên lật xem.

Còn về phần cơm tối, đều đã có người chuẩn bị, cũng không cần phải lo lắng sẽ đói bụng.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Dương Thừa Liệt cảm giác có chút buồn ngủ.

Ông nằm tạm xuống, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, sau đó có tiếng người nói:

- Văn Tuyên có ở trong không?

Dương Thừa Liệt vội vàng đứng dậy, cửa phòng bị kéo ra.

Vương Hạ một thân thường phục đi vào, đi theo sau còn có một nam hầu trẻ tuổi, trong tay mang theo một hộp đồ ăn.

- Hóa ra là Huyện Tôn đến, ti chức đang chờ tin tức bên chỗ Mã thị, lại không biết Huyện Tôn đến có gì chỉ bảo?

Dương Thừa Liệt nói xong đứng dậy.

Lại thấy Vương Hạ cười xua tay:

- Văn Tuyên không cần câu nệ như vậy đâu, ta cũng một mình rất nhàm chán, muốn tìm người nói chuyện phiếm.

- Đúng rồi, đã ăn cơm tối chưa?

Dương Thừa Liệt nói:

- Vẫn chưa ăn.

- Vừa hay, cùng ăn đi.

Vương Hạ nói xong, lệnh cho người hầu nam trẻ tuổi mở hộp đồ ăn ra, bên trong có ba món ăn, hai bầu rượu, còn có một khay lớn bánh nướng nóng hôi hổi.

Thượng quan đến đây, Dương Thừa Liệt tất nhiên không tiện cự tuyệt.

Ông dọn dẹp sạch sẽ cái bàn, bảo người hầu nam trẻ tuổi nâng giỏ đồ ăn đặt lên bàn, sau đó mời Vương Hạ ngồi xuống.

- Hai hôm nay, Văn Tuyên quả thực khổ cực rồi.

- Lời này của Huyện Tôn... trọng trách sao có thể nói đến vất vả? Nhưng Huyện Tôn hai ngày nay, thực sự tiều tụy rất nhiều.

- Có sao?

Vương Hạ sờ sờ gò má, vê râu mỉm cười.

- Lúc Lư Chủ bộ vẫn còn ở đây, thật sự không cảm thấy công vụ phức tạp như vậy.

- Mà Lư Chủ bộ mới xin phép nghỉ hai ngày, nha môn liền lập tức trở nên có chút hỗn loạn. Nếu không có Văn Tuyên ở đây, ta thật sự cũng không thể làm chu toàn được. Nào nào, ta trước tiên kính Văn Tuyên một ly, cảm ơn Văn Tuyên hai năm qua đã luôn ủng hộ ta.

A, đầu đề câu chuyện có chút không đúng.

Dương Thừa Liệt nhảy bén cảm nhận được, lời nói của Vương Hạ có hàm ý khác.

Tuy nhiên, nếu Vương Hạ đã mở miệng, ông cũng không thể từ chối được, vì thế nâng chén rượu lên nhấp một ngụm.

Vương Hạ thì rất sáng khoái, một ngụm uống hết rượu trong chén.

- Huyện Tôn, chẳng lẽ có gì thay đổi sao?

- Thay đổi?

Vương Hạ cười khẽ, hạ giọng nói:

- Có thể có thay đổi gì? Văn Tuyên chỉ cần tận tâm làm việc, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

- Ồ.

Dương Thừa Liệt cười gật gật đầu, lại rót đầy chén rượu cho Vương Hạ.

- Đúng rồi, người hôm qua tìm ta có phải vì bản đồ Phi Hồ không, ta đã mang đến cho người rồi.

Hai người uống hai cốc rượu, Vương Hạ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, từ túi đem theo người lấy bản đồ ra, đặt trước mặt Dương Thừa Liệt.

- Văn Tuyên nhìn ra cái gì sao?

- Cũng không thể nói rõ... Tuy nhiên Nhị Lang mấy ngày trước đột nhiên nhắc tới bản đồ này, thật ra khiến ta nhớ đến một chuyện. Huyện Tôn, Huyện Tôn nói xem Mộ Dung Huyền Trắc bỏ đi chức Sứ quân Tĩnh Nan vốn đang rất êm đẹp không làm, có gì phải cầu kết với Man Liêu.

Vương Hạ nâng chén rượu lên, liếc mắt nhìn Dương Thừa Liệt một cái.

Y trầm mặc một lát, rồi sau đó hạ giọng nói:

- Người cầu kết với Mộ Dung Huyền Trắc, chưa chắc đã là Mặc Xuyên.

- Hà?

- Văn Tuyên, người mặc dù tâm tư khéo léo, nhưng tính tình cương trực, về sau cần lưu ý nhiều hơn.

- Lần này Mặc Xuyên xuất binh tạo phản, sợ rằng cũng sẽ không kéo được lâu dài. Người chỉ cần làm tốt bốn phận, không cần xen vào những chuyện khác. Ta biết là người lo lắng chuyện gì, người mà người sợ, đơn giản là Tĩnh Nan quân nguy cấp. Bất quá ta cho rằng, tuy Tĩnh Nan Quân và Xương Bình chỉ cách nhau một Cư Dung quan, nhưng Mộ Dung Huyền Trắc chưa chắc đã đánh tới....

- Vì sao?

Dương Thừa Liệt cảm thấy Vương Hạ hôm nay rất cổ quái, nói chuyện rất mơ hồ.

Tĩnh Nan quân chỉ cách Xương Bình một Cư Dung quan, vì sao sẽ không đánh tới?

Vương Hạ khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, một lúc lâu sau cười khờ nói:

- Ta không biết, nhưng ta cảm thấy rằng y sẽ không đánh tới đây.

- Cảm giác?

Dương Thừa Liệt càng thấy kì lạ hơn.

Người đường đường là Huyện tôn, sao có thể dựa vào cảm giác phán đoán được?

Đây chính là đại sự cả đất nước, người cảm thấy Mộ Dung Huyền Trắc sẽ không tấn công Xương Bình? Nói ra như vậy, không khỏi có chút đùa dai quá mức rồi.

Còn có, Vương Hạ nói Mộ Dung Huyền Trắc chưa chắc cấu kết với Mặc Xuyên là có ý gì?

Đúng lúc này, có tiểu tư đứng ở ngoài bẫm báo, nói là phủ đô đốc U Châu phái người đến.

Vương Hạ một hơi uống cạn rượu trong chén, đứng lên nói:

- Nói chuyện với Văn Tuyên cũng chỉ là nhả hứng mà thôi, đáng tiếc công vụ phức tạp, không thể tiếp tục nói chuyện uống rượu rồi. Ta trước đi xử lý sự vụ, về sau có cơ hội, sẽ tiếp tục nói chuyện với Văn Tuyên, đến lúc đó nhất định phải không say không về.

- Ồ, đó là đương nhiên.

Dương Thừa Liệt có chút không hiểu ra sao, người muốn tìm ta uống rượu, ta còn có thể cự tuyệt sao? Lại còn nói kiểu “có cơ hội” nữa?

Chỉ có điều ông không tiện truy vấn, đứng dậy tiễn Vương Hạ tới cửa.

- Văn Tuyên.

- Huyện Tôn có gì chỉ bảo?

Vương hạ ánh mắt sâu kín, liếc mắt nhìn Dương Thừa Liệt một cái.

Y đột nhiên hạ giọng nói:

- Tình hình bây giờ thực ra rất tốt, cần gì phải thử thay đổi.

- A?

- Được rồi, ta cáo từ trước, Văn Tuyên người bảo trọng nhé.

Vương Hạ nói xong, vung tay áo liền nghênh ngang rời đi.

Nhìn bóng lưng vẫn chưa khuất khỏi hành lang, Dương Thừa Liệt mày nhíu chặt, cảm giác không hiểu ra làm sao.

Vương Hạ hôm nay chạy tới đây, nói một loạt câu chẳng hiểu ra sao, rốt cuộc có ý gì? Tình hình bây giờ rất tốt? Hay là y đã mất đi ý niệm tranh chấp với Lư Vĩnh Thành trong đầu? Nhưng mà không nên, những lời này của y, rốt cuộc có ý gì?

Dương Thừa Liệt đứng ở hiên cửa, càng nghĩ càng cảm thấy nghi hoặc...

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Âm Sát (2/3)

Đêm đã khuya, nhiệt độ không khí xuống thấp.

Xấp xỉ vào khoảng giờ tý, đột nhiên có sương mù, toàn bộ Xương Bình cứ như bị bao phủ trong một tầng sương mù dày đặc.

Một đội tuần tra đi qua con đường lớn trước phường Nhân Lý, càng đi càng xa.

Dương Thủ Văn đi từ trong ngõ hẻm ra, sau khi nhìn rõ phương hướng, vờn người, đi nép vào tường, rất nhanh liền đi tới bên ngoài Hòa Bình phường. Cách một bức tường, Dương Thủ Văn loáng thoáng nghe được trong Hòa Bình phường truyền ra giọng nói. Nhìn sang hai bên, xác định xung quanh không có ai xong, hấn chạy nhanh hai bước, một chân đạp lên tường, thân thể liền lướt qua tường, nhẹ nhàng chạm đất.

Đây là chỗ ven Hòa Bình phường nơi phố xá sầm uất, góc tường là một loạt bụi cây cao chừng một thước.

Thời tiết dần dần lạnh hơn, lá trên cây cũng đã hơi tàn lụi, tuy nhiên ẩn trong đó, nếu không nhìn kỹ, rất khó phát hiện ra bên trong có người.

Nhìn xuyên qua kẽ lá, đường trong Hòa Bình phường vắng ngắt.

Cái đó có liên quan đến thời tiết và thể cục gần đây.

Tĩnh Nan quân đóng ở ngoài Cư Dung Quan đang ở trong trạng thái chuẩn bị tiến đến. Trong tình hình như vậy, Hòa Bình phường tất nhiên trở

nên hiu quạnh hơn rất nhiều, giờ phút này hầu như là ngừng buôn bán. Nhưng thật ra vẫn còn mấy quán rượu sáng đèn, lại khiến cho người ta càng cảm thấy hiu quạnh hơn. Dương Thủ Văn một thân áo đen, đi sát vào tường, rất nhanh liền quẹo vào một hẻm nhỏ tối đen.

Hẻm nhỏ này, nằm ở cửa sau một tửu điếm.

Đứng ở đầu ngõ, có thể nhìn thấy Võ Hầu bố bên cạnh cửa phường đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ truyền đến tiếng nói.

Căn cứ theo lời Dương Thụy, Võ Hầu bố của Hòa Bình phường tất cả có sáu người, chia làm hai ca, nửa canh giờ sẽ đi tuần tra một lần.

Trần Nhất đêm nay là bố đầu ngồi trực ban, cũng sẽ ra ngoài tuần tra.

Tuy rằng Dương Thừa Liệt không đồng ý đề nghị của hắn, nhưng Dương Thủ Văn vẫn có thể cảm giác được, trong lòng Dương Thừa Liệt nổi lên sát ý.

Quản lý Xương Bình hơn mười năm, vốn tưởng rằng địa bàn của mình phòng thủ rất kiên cố.

Cũng không ngờ đến, đầu tiên là Quản Hồ trong bóng tối cấu kết với người ngoài làm bậy, rồi sau đó Hoàng Thất người đứng đầu ban tạo lệ gia nhập dưới trướng Lư Vĩnh Thành. Bây giờ thì hay rồi, đến dân binh Võ Hầu cũng có người phản bội Dương Thừa Liệt, trong lòng ông sao có thể không giận?

Sau lưng Quản Hồ rốt cuộc là ai? Tạm thời chưa rõ lắm.

Dương Thừa Liệt cũng không tiện xuống tay với y, dù sao Quản Hồ vẫn còn nghe theo lời ông, cho tới bây giờ vẫn là phụ tá đắc lực. Nếu giết chết Quản Hồ, ban khoái thủ tất nhiên sẽ rung chuyển, đến lúc đó có thể sẽ xuất hiện phiền toái lớn hơn nữa. So sánh ra, Hoàng Thất và Trần Nhất... có vẻ

không quan trọng như vậy. Hoàng Thất có người của Cái Lão Quân giải quyết, không cần Dương Thừa Liệt động thủ. Về phần Trần Nhất... Dương Thủ Văn cảm thấy giết người này sẽ có hiệu quả càng tốt hơn.

Dương Thừa Liệt muốn ra tay với người đứng đầu thất phường, cũng cần một lý do.

Đây là giao dịch giữa Dương Thừa Liệt và Cái Lão Quân, xử lý Trần Nhất, vừa hay cho Dương Thừa Liệt một cái cớ.

Dương Thủ Văn nửa ngồi ở đầu ngõ, nhìn Hòa Bình phường ngày càng rõ ràng trong sương mù dày đặc.

Bất tri bất giác, một canh giờ đã trôi qua.

Võ Hầu bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng ồn ào, theo sát sau ánh lửa có ba người từ bên trong đi ra.

- Trần đội, bên ngoài lạnh như vậy vẫn phải tuần tra sao?

- Đúng vậy, trên đường đến cái bóng ma cũng không thấy, tuần cái quái gì? Còn không bằng ở trong bồ chơi vài ván càn vui vẻ hơn.

- Người biết cái gì, vận may của ông nội người hôm nay quá kém, đi ra ngoài một vòng, thay đổi vận may tý.

Một giọng nói đồng dục truyền đến, mang theo khẩu âm nặng của Xương Bình.

Dương Thủ Văn mắt sáng lên, vội vàng lấy lại tinh thần, nhìn ra ngoài xem.

Một người mặc áo ngoài cộc tay, cầm trong tay Đường đao đi ở phía trước, đi rất hùng hổ.

Ở phía sau y, hai Võ Hầu giơ cây đuốc đi chậm như rùa.

Ba người vừa đi, vừa nói chuyện, càng ngày càng gần, đi tới ngõ nhỏ.

- Người con mẹ nó thì biết cái gì, bây giờ ta theo Lữ chủ bộ, Dương Huyện Úy sao có thể bỏ qua cho ta?

- Lữ chủ bộ bây giờ không có ở Xương Bình, ta cần phải cẩn thận một chút. Nếu chẳng may có người báo cáo lên, chẳng phải vừa hay cho Huyện Úy một cái cơ sao. Ha hả, chờ thêm mấy ngày nữa, Lữ chủ bộ từ huyện bên trở về, đến lúc đó cho dù là Huyện Úy cũng không làm gì được ta.

- Trần đội, Trần đội nói xem Lữ chủ bộ thật sự có thể trị được Huyện Úy?

- Vô nghĩa.

Giọng nói hào sảng lại vang lên:

- Người cũng không nhìn xem sau lưng Lữ chủ bộ là ai.

- Lữ gia Phạm Dương. Hiều không, đó là Lữ gia Phạm Dương. Ở trên cái đất U Châu này, ngoại trừ thánh nhân ra, chính là Lữ gia. Lữ chủ bộ nghe nói lần này là bị Lữ gia gọi về. Chờ đến lúc y quay về Xương Bình, tất nhiên sẽ có thay đổi.

- BỐ mày làm đội trưởng ba năm, đáng tiếc không được Huyện Úy coi trọng.

- Bây giờ thay đổi địa vị, là cơ hội tốt nhất. Tương lai Lữ chủ bộ thăng thế, bố mày làm sao có thể chỉ làm bố đầu được.

- Trần đội nói không sai... Nói thật, Dương Huyện Úy mặc dù có chút bản lĩnh, nhưng sao có thể là đối thủ của Lữ chủ bộ.

- Về sau, còn cần Trần đội chiếu cố nhiều hơn.

- Nói hay, nói rất hay.

Ba người cười nói, đi qua đầu ngõ hẻm.

Dương Thủ Văn mày hơi nhăn lại, có ý ám sát, lại sợ kinh động đến người khác.

Thằng nhãi này đi ba người, quả thực có chút phiền phức. Nhưng nếu như không động thủ, chẳng phải là đi tay không mất một lần à?

Trong lòng Dương Thủ Văn, Trần Nhất đã là một người chết.

Người này phải chết, nếu không y ở trong đám dân tráng, tất nhiên sẽ tạo ra ngày càng nhiều phiền toái. Từ trong cuộc đối thoại của ba người có thể nghe ra, không ít người đã động lòng, dường như muốn ra nhập dưới trướng Lư chủ bộ. Càng như vậy, y lại càng không được sống. Nếu không sẽ càng ngày càng có nhiều dân binh ra nhập dưới trướng Lư Vĩnh Thành, cũng sẽ càng bất lợi hơn cho cha.

Không được, nhất định phải giết người này.

Dương Thủ Văn nghĩ đến đây, chân bước ra ngoài hai bước.

Đúng lúc này, Trần Nhất kia đột nhiên dừng bước, nhìn xung quanh.

- Trần đội, sao lại không đi tiếp?

- Mẹ nó, bố phải đi giải quyết một chút.

- Các người ở chỗ này chờ ta, ta đến cái ngõ nhỏ kia.

Nói xong, y liền quay đầu đi tới, Dương Thủ Văn lập tức lui về sau, lặng lẽ không một tiếng động lui vào sâu trong ngõ nhỏ.

Cái này chính là Diêm Vương bảo người canh ba phải chết, ai dám để người sống đến canh năm?

Dương Thủ Văn lúc trước còn đang đau đầu làm thế nào mới có thể xử lý Trần Nhất, không ngờ tới y lại tự mình dâng tới cửa.

Như vậy cũng tốt, bớt mệt.

Trần Nhất vừa đi đến đầu ngõ, cởi quần ra.

Nhưng mà y nhìn nhìn, có thể là cảm thấy quá dễ thấy, vì thế lại dịch vào trong ngõ thêm hai bước, cả người gần như chìm vào bóng tối.

Dương Thủ Văn nhanh nhẹn đi đến phía sau Trần Nhất, tai nghe thấy tiếng ngâm nga ca hát, chậm rãi vươn tay.

Trần Nhất kia là người giỏi võ, đột nhiên giật nảy mình lạnh run một cái, cảm giác có chút không đúng. Y vội xoay người, nhưng không chờ y kịp xoay người lại, một cái tay đã che trên miệng y, tay kia thì vòng qua cổ nắm lấy cổ họng y.

- Ô ô ô ô!

Trần Nhất muốn giãy dụa, nhưng Dương Thủ Văn không cho y cơ hội.

Chỉ thấy hắt che miệng Trần Nhất, tay đột nhiên phát lực, chợt nghe răng rắc một tiếng nhỏ, liền bẻ gãy cổ Trần Nhất.

Thân thể Trần Nhất đột nhiên xụi lơ, ngã xuống đất.

THỊNH ĐƯỜNG QUẬT KHỞI

Canh Tân

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Thật To Gan (3/3)

Dương Thủ Văn nâng thân thể y lên, dựa vào tường.

Nhìn thoáng qua bên ngoài, chỉ thấy hai tên Võ Hầu đứng ở trên đường cái cách đó không xa, đang đưa lưng về ngõ nhỏ nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Dương Thủ Văn không dám chần chừ, vội vàng đi dọc theo ngõ nhỏ vào sâu trong, rồi sau đó dán vào góc tường đi rất nhanh đến chân tường phường.

Sương mù dày đặc, tầm nhìn đại khái chỉ có hơn mười thước. Từ góc độ của Dương Thủ Văn nhìn lại, nếu không có lửa chiếu sáng, hẳn căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng của hai Võ Hầu kia. Như vậy, từ góc độ của hai Võ Hầu nhìn qua, sương mù mịt một mảnh.

Hắn không dám kéo dài lâu, nhảy lên tại chỗ, lấy tay bám vào đầu tường, hai cánh tay dùng sức, vụt phát liền nhảy lên tường phường.

Giờ phút này, sương mù bên ngoài Hòa Bình phường càng dày đặc.

Trên đường phố càng im ắng, không thấy một tiếng động nào cả.

Dương Thủ Văn phân biệt rõ ràng phương hướng, tiếp tục dán vào tường mà đi. Trên đường, hắn còn gặp một đội tuần binh. Nhưng sau khi hắn giấu mình vào bụi cỏ, đội tuần binh căn bản cũng không phát hiện, đi thẳng về phía trước ngang qua người hắn.

- Đợi một chút.

Ngay lúc Dương Thủ Văn nghĩ đội tuần binh đã đi qua chợt nghe có người hô lên.

Sau đó, vài Võ Hầu dân tráng đi về hướng hẻm, đứng ở ngoài lùm cây, vừa thấp giọng nói chuyện vừa cởi bỏ đai lưng.

Mẹ nó, các người không phải định....

Dương Thủ Văn lập tức đen mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, chợt nghe xa xa truyền đến một tiếng cười bén nhọn. Tên đứng đầu nhóm dân binh lập tức la lớn:

- Đi mau, có biến.

Hai tuần binh kia không dám chậm trễ, hùng hùng hổ hổ xoay người rời khỏi.

Dương Thủ Văn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hẳn biết rằng, chỉ sợ là thi thể của Trần Nhất đã bị người khác phát hiện ra rồi.

Sau đó, Xương Bình tất nhiên sẽ điều tra toàn thành. Dương Thủ Văn không dám kéo dài nữa, lập tức bước nhanh hơn, sau khi đi đến ngoài tường Dương phủ, nhìn ra bên ngoài hẻm, ánh lửa lóe lên, tiếng cười bén nhọn truyền đến, càng ngày càng gần.

Dương Thủ Văn vội vàng thả người bay qua tường viện, tiến vào hoa viên của Dương phủ.

Trong Dương phủ, một mảnh tối đen, đưa tay không nhìn thấy được năm ngón tay.

Dương Thủ Văn nhẹ nhàng thở ra, đang định trở về phòng, chỉ nghe trong một gian sương phòng truyền đến tiếng chó sủa, là Bồ Đề cảm giác được động tĩnh bên ngoài. Sau đó, mấy gian sương phòng đèn sáng lên, loáng thoáng truyền đến tiếng nói.

Dương Thủ Văn không dám dây dưa nữa, dọc theo cửa hiên nhanh như chớp đi đến ngoài gian phòng của mình, nhanh chóng bước vào phòng.

- Bồ Đề, không được kêu... Ai khóa Bồ Đề ở trong phòng hả?

Giọng nói của Tống thị từ ngoài truyền vào.

Còn chưa dứt lời, chợt nghe Dương thị nói:

- Đại nương tử, là Ấu Nương nhốt Bồ Đề... Buổi tối Ấu Nương chơi đùa với nó, bắt nó nhốt vào phòng, kết quả quên mất... Không ngờ nó nửa đêm đột nhiên lại sủa, quấy rầy giấc ngủ của đại nương tử.

- Ồ, bảo sao.

Tống thị hiển nhiên không có tiếp tục truy cứu, nói với Dương thị vài câu, bên ngoài liền khôi phục sự yên tĩnh.

Dương Thủ Văn thở dài một hơi, nhắm mắt lại.

Không đúng.

Hắn đột nhiên nhớ tới, Bồ Đề rõ ràng là hắn nhốt, Dương thị vì sao nói là Ấu Nương nhốt nó?

Hắn vội vàng đứng dậy, đi tới mở cửa phòng, thăm dò nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy cuối hiên, Dương thị dắt Bồ Đề đi tới cửa. Nghe được động tĩnh, Dương thị quay đầu nhìn qua, thấy Dương Thủ Văn đang nhìn xung quanh bà, khẽ mỉm cười, phất tay áo với Dương Thủ Văn:

- Hủy Tử, trời đã không còn sớm, mau đi nghỉ ngơi.

Rốt cuộc là thâm nường.

Dương Thủ Văn lập tức phản ứng, gật đầu với Dương thị, liền đóng cửa lại.

Nếu nói trên đời này có người nào sẽ không bán đứng hẳn, cha đứng hàng thứ nhất. Ngoại trừ cha ra, chính là mẹ con Dương thị. Ba người này, cũng là người Dương Thủ Văn tín nhiệm nhất, không có bất cứ ai có thể thay thế được.

Nếu Dương thị nhìn ra dấu vết, tự nhiên sẽ giải quyết gọn gàng.

Dương Thủ Văn cởi áo đen trên người ra, leo lên giường nằm xuống, thở phào một cái.

Cha, con đã tìm cơ cho cha rồi, kế tiếp phải trông cậy vào cha đó.

- Hủy Tử ca ca, mau tới bắt muội.

Ánh nắng vàng, trên sườn núi Hồ Cốc Sơn, muôn hoa đua nở.

Ấu Nường chạy trốn, ở trong bụi hoa lúc ẩn lúc hiện. Nàng vừa chạy, vừa cười to gọi. Dương Thủ Văn cười ha hả đuổi theo Ấu Nường, nhìn thấy càng ngày càng gần nàng, không kìm được cao giọng hô:

- Ấu Nường, ta bắt được muội rồi.

Còn chưa dứt lời, Ấu Nường lại biến mất không thấy nữa.

Dương Thủ Văn ngẩn ra, vội vàng la lớn tên của Ấu Nường.

- Hủy Tử ca ca, ta ở đây này.

Từ trong bụi hoa truyền đến giọng nói của Ấu Nương, Dương Thủ Văn vội đi qua.

Hắn đẩy bụi hoa ra, thấy được Ấu Nương. Chỉ có điều, trên mặt Ấu Nương không có chút tươi cười nào, trong mắt lóe ra sát ý lạnh lạnh.

Trong tay của nàng, là một thanh kiếm sắc.

Lúc Dương Thủ Văn đẩy bụi hoa ra, chỉ nghe Ấu Nương quát một tiếng một cách dịu dàng:

- Gian tặc, nạp mạng đi.

Một nhát kiếm bay lên, nhưng nhìn thấy kiếm bay lượn trên những khóm hoa. Kiếm bay ra từ trong bụi hoa, đâm thẳng về hướng Dương Thủ Văn...

- Ấu Nương.

Dương Thủ Văn mở to mắt, lập tức đứng lên.

Trên trán, mồ hôi chảy ròng ròng, sau lưng bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

- Gặp ác mộng hả?

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, Dương Thủ Văn giật nảy mình, vội quay đầu nhìn lại.

Dương Thừa Liệt ngồi bên cạnh bàn, giống như đang nhìn cái gì.

- Cha, sao cha lại ở đây?

Dương Thủ Văn thở dài một cái, lập tức buông lỏng cánh giác.

Hắn nhắc chân lên, bước xuống giường.

Dương Thừa Liệt thì xoay người, nhìn hẳn nói:

- Vừa rồi nghe thấy con luôn kêu tên Ấu Nương, rốt cuộc mơ thấy cái gì?

- Không có việc gì.

Dương Thủ Văn ngồi ở bên giường, khẽ lắc đầu.

Giấc mộng này, thật kì lạ... Đây là lần thứ hai hẳn mơ thấy Ấu Nương giết hẳn, đùa à, Ấu Nương sao có thể giết hẳn?

Hẳn vươn tay, dùng sức xoa hai gò má.

- Cha về lúc nào?

Dương Thừa Liệt hơi cúi đầu, đột nhiên giơ tay lên, vẫy vẫy trang giấy trong tay.

- Là con viết?

- À?

Dương Thủ Văn sửng sốt, kịp phản ứng lại, gật đầu nói:

- Đúng là con viết.

- Viết chữ rất đẹp... Tuy nhiên chữ này ta chưa từng nhìn thấy, con học được từ đâu?

- Con, con viết lung tung thôi.

- Ha hả, viết bừa cũng có thể đẹp như vậy?

Dương Thừa Liệt hiển nhiên không tin tưởng lý do thoái thác của Dương Thủ Văn cho lắm, tuy nhiên cũng không hỏi nữa. Ông giơ trang giấy

trong tay:

- Chuyện này của con, dựa vào pháp sư Huyền Trang của “Đại Đường Tây Du Ký” mà viết nên?

- Ồ, đúng vậy.

Dương Thủ Văn do dự một chút, chột gật đầu.

Trên giấy kia, đúng là viết về “Tây Du Ký”. Tuy rằng cũng không phải nhớ rất rõ ràng, nhưng đại khái thì không có vấn đề gì.

Dương Thừa Liệt cười nói:

- Cốt truyện rất hay... Nương của con đã nói với ta rồi, cũng không phần khích như con viết. Dương kim thánh nhân tôn trọng Phật hiệu, câu chuyện này của con nói không chừng đúng ý với thánh nhân. Ấy, viết tiếp đi, chờ sau khi con viết xong, tìm người giúp con khắc bản, nói không chừng Dương gia ta xuất hiện một tài tử kiệt xuất.

Dương Thủ Văn lập tức mỉm cười, bước xuống giường.

- Cha nói đùa, chẳng qua chỉ là lúc rảnh rồi nghĩ ngợi lung tung thôi, sao có thể được xưng tụng là tài tử gì được.

- Ha hả, con tự mình biết mình thôi.

Giọng điệu này không đúng.

Dương Thủ Văn trong lòng bộp một cái, ngẩng đầu nhìn Dương Thừa Liệt.

Chỉ thấy Dương Thừa Liệt ánh mắt sáng quắc, dừng ở trên người hắn, trên mặt cười lạnh:

- Có lẽ con không được coi là tài tử nhưng cũng được coi là thích khách khó lường. Hủy Tử, con thật to gan, dám không nghe lời ta, tự quyết định giết Trần Nhất.